Dr. Martyn Lloyd-Jones

DEPRESIA SPIRITUALĂ

Cauzele și vindecarea ei

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

II 382.557

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAȘI
II 382. 557

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DEPRESIA SPIRITUALĂ

Cauzele şi vindecarea ei

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

451388

DR. MARTYN LLOYD JONES

DEPRESIA SPIRITUALĂ

Cauzele şi vindecarea ei

406954
B.C.U. IASI

Editura Perla Suferinței
Suceava, 2006

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Originally published in the U.S.A. under the title: **Spiritual Depression**
Copyright © **1998 by Martyn Lloyd Jones**
Published by permission of Zondervan, Grand Rapids, Michigan

© 2006 Perla Suferinței
Tel/fax: 0230 510081, Mobil: 0723868857
e-mail: office@perlasuferintei.ro
www.perlasuferintei.ro

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Perla Suferinței

Editor coordonator: Valentin Leonaș
Traducere: Simona Fodor
Coperta: Ovidiu Farcaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JONES, MARTYN LLOYD
Depresia spirituală: cauzele și vindecarea ei / Martyn Lloyd Jones; trad.: Simona Fodor. – Scheia: Perla suferinței, 2006
ISBN (10) 973-87674-6-6; ISBN (13) 978-973-87674-6-1

I. Fodor, Simona (trad.)

2

- 8. MAI. 2007

CUPRINS:

PREFAȚĂ 7

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA ORIGINALĂ 9

1. CONSIDERAȚII GENERALE 11
2. ADEVĂRATA TEMELIE 25
3. OAMENII CA NIȘTE COPACI, UMBLÂND 39
4. MINTE, INIMĂ ȘI VOINȚĂ 51
5. ACEL PĂCAT UNIC 63
6. REGRETE ZADARNICE 75
7. TEAMA DE VIITOR 87
8. SENTIMENTE 101
9. LUCRĂTORII DIN VIE 113
10. UNDE VĂ ESTE CREDINȚA? 125
11. PRIVIND LA VALURICREDINȚA 137
12. DUHUL DE ROBIE 151
13. ÎNVĂȚĂTURA FALSĂ 165
14. OBOSIND ÎN FACEREA BINELUI 179
15. DISCIPLINA 191
16. ÎNCERCĂRILE 205
17. PEDEAPSA 219
18. ÎN ȘCOALA LUI DUMNEZEU 231
19. PACEA LUI DUMNEZEU 245
20. ÎNVĂȚÂND 257
21. REMEDIUL FINAL 269

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PREFAȚĂ

De George Verwer

Cred că această carte este una dintre cele mai remarcabile cărți scrise vreodată. Dacă cineva caută o carte revoluționară și totuși echilibrată, a și găsit-o!

Îmi voi aminti întotdeauna de prilejul cu care Dr. Lloyd-Jones ne-a vizitat pe vaporul M.V. Douglad din Londra spre sfârșitul anilor '70, împărtășindu-ne un mesaj puternic din Cuvântul lui Dumnezeu. Îmi amintesc de asemenea și de vizitele în biserica Westminster unde l-am auzit predicând din Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod limpede și puternic.

De mai bine de 30 de ani îi îndemn pe oameni să citească această carte. Adesea am spus în diferite țări, unor mulțimi de oameni că e cea mai importantă carte creștină scrisă vreodată, fapt ce a condus la vinderea fiecărui exemplar disponibil.

E posibil ca titlul să fi produs confuzie și să-i înspăimânte pe unii pentru că se gândeau într-un mod special la „depresie". Cartea e o adevărată mini-enciclopedie despre cum să-L cunoști pe Dumnezeu și să umbli cu El.

Știu că mulți tineri nu au auzit de Dr. Lloyd-Jones, deși casetele sale sunt foarte răspândite. Rugăciunea mea e ca această carte să-i introducă în lucrarea sa unică. Vă recomand ca să nu citiți totul dintr-o dată, să încercați să meditați asupra conceptelor și provocărilor. Cartea a fost folosită pentru a schimba multe vieți, dar cred că trebuie citită cu un spirit de sinceritate și deschidere.

Sper că veți dori să obțineți și alte exemplare pentru a le oferi prietenilor voștri, pentru că mesajul cărții e la fel de relevant astăzi cum a fost și altă dată.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA ORIGINALĂ

Aceste predici au fost rostite în mai multe Duminici consecutive, în Westminster Chapel şi sunt reproduse virtual aici aşa cum au fost transmise.

Nevoia de a le ține s-a ivit ca urmare a experienței pastorale şi sunt publicate sub forma unei cărți în mare parte datorită cererilor repetate ca ele să apară aşa.

Crezând în modul în care o fac, că cea mai mare nevoie actuală e o Biserică revitalizată şi energică, pentru mine subiectul tratat în carte e de maximă importanță. Pe scurt, creştinii nefericiți sunt o recomandare slabă a credinței, şi nu e nici o îndoială că bucuria debordantă a primilor creştini a fost unul dintre cei mai puternici factori în răspândirea Creştinismului.

Subiectul e fără îndoială exhaustiv. Am încercat să mă ocup de ceea ce am crezut că sunt cauzele cele mai obişnuite ale problemei. În câteva exemple (de exemplu, legătura dintre domeniul fizic, psihic şi spiritual) aş fi dorit să analizez problema mai în profunzime, dar nu a fost posibil în predică. În orice caz, predicile nu sunt destinate „experților" ci „oamenilor obişnuiți" şi celor ce au nevoie de ajutor.

Mă rog ca Dumnezeu să îi binecuvânteze pe toți.

Cei care e posibil să fie ajutați de predici, vor dori să mi se alăture în a-i mulțumi doamnei Hutchings care la început a stenografiat predicile, şi soției mele care s-a ocupat de corectură, etc.

Dr. M. Lloyd-Jones

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

Pentru ce te mâhneşti, suflete, şi gemi înăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda; El este mântuirea mea şi Dumnezeul meu.

Psalmi 42:5

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 1

CONSIDERAŢII GENERALE

Cele cinci cărţi ale psalmilor ar putea fi descrise în modul cel mai simplu ca o carte inspirată de rugăciune şi laudă a Israelului. Sunt descoperiri ale adevărului, făcute nu într-un mod abstract, ci în termenii trăirii umane. Adevărul astfel descoperit îşi face loc în emoţiile, dorinţele şi suferinţele copiilor lui Dumnezeu datorită împrejurărilor prin care trec.

Deoarece descriu aceste stări cu acurateţe, de-a lungul secolelor Psalmii s-au dovedit, a fi întotdeauna o sursă considerabilă de mângâiere şi încurajare pentru poporul lui Dumnezeu – copiii lui Israel ca de altfel şi membrii bisericii creştine.

Aici se poate observa lupta unor suflete alese cu problemele lor şi chiar cu ei înşişi. Ei discută cu sinele, cu sufletele lor, dezgolindu-le, analizând propriile probleme, mustrându-se şi încurajându-se. Câteodată sunt extrem de fericiţi, altădată deprimaţi, dar întotdeauna sinceri cu ei înşişi. De aceea psalmii au o valoare reală pentru noi dacă şi noi suntem sinceri în ceea ce ne priveşte.

În psalmul pe care îl vom analiza, autorul este nefericit şi se află în strâmtorare. În cuvinte dramatice, el exclamă: „Pentru ce te mâhneşti suflete şi gemi înlăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda; El este mântuirea mea şi Dumnezeul meu." Această afirmaţie, care se găseşte de două ori în Psalm, apare şi în următorul Psalm. Psalmul 43 este considerat de unii ca fiind parte integrantă a aceleiaşi afirmaţii şi nu un Psalm separat. E o chestiune care nu poate fi decisă, chiar lipsită de relevanţă, dar afirmaţia se repetă în ambii Psalmi pentru că o găsim şi la sfârşitul Psalmului 43.

Psalmistul descrie propria nefericire, o tristeţe a sufletului, starea în care se afla când a scris aceste cuvinte. Ne dezvăluie şi cauza acestei nefericiri. E posibil ca în acea perioadă să fi fost împiedicat să participe la închinarea publică în Casa lui Dumnezeu. În plus, în mod sigur a fost

atacat de anumiţi duşmani. Este vorba despre cei care făceau tot posibilul ca să îl deprime şi psalmistul istoriseşte acest lucru. Ne interesează în primul rând modul în care psalmistul se raportează la situaţie şi la el însuşi.

Cu alte cuvinte, tema pe care o vom trata este descrisă ca „depresia spirituală", cauzele ei şi modul în care trebuie tratată. Este interesant de notat frecvenţa cu care este analizată această temă în Biblie şi singura concluzie la care ajungem este aceasta: este o stare obişnuită, o stare care a afectat poporul lui Dumnezeu încă de la început, deoarece este descrisă şi analizată în Vechiul şi Noul Testament. Acesta ar fi un motiv suficient pentru a ne atrage atenţia, dar se pare că este o problemă specifică cu care se confruntă mulţi creştini şi în vremea de astăzi. Cauzele ar fi multiple. Fără îndoială o cauză mai importantă ar fi evenimentele teribile prin care a trecut această generaţie, cele două războaie mondiale şi urmările lor. Aceasta nu ar fi singura cauză dar cu certitudine că a avut o influenţă covârşitoare. Oricare ar fi cauzele, există dovezi că tot mai mulţi creştini dau impresia de oameni nefericiţi. Sunt descurajaţi, „sufletele gem înlăuntrul lor", şi de aceea atrag atenţia asupra acestei teme. Înainte de a analiza mai pe larg subiectul, trebuie să avem în vedere două lucruri. În primul rând ceea ce ne spune Biblia cu privire la subiect, în al doilea rând cum e ilustrat sau exemplificat el în Scriptură. Mai apoi să observăm comportamentul oamenilor biblici aflaţi în această stare şi modul în care Dumnezeu s-a purtat faţă de ei. Este o metodă bună de a face faţă oricărei probleme de ordin spiritual. Este întotdeauna potrivit să începi cu Biblia unde există o învăţătură explicită asupra fiecărei stări, câte un exemplu sau o ilustrare adecvată. Aceste două metode ne pot fi de mare ajutor şi aş aduce un argument în favoarea lor. Sunt unii interesaţi numai de ilustraţii sau de povestiri şi dacă nu suntem atenţi la principiile pe care le conţin ilustraţiile, e posibil ca să ne agravăm starea în care ne aflăm. Chiar dacă avem de câştigat uitându-ne la exemple şi ilustraţii, este foarte important să luăm mai întâi învăţătura. Sunt mulţi care au probleme din cauză că trăiesc mai mult sau mai puţin din experienţele altora sau râvnesc la ele; şi aceasta se întâmplă deoarece ei se uită mai întâi la persoane şi la povestirile lor în loc să sesizeze învăţătura, de aceea o iau adesea pe căi greşite. Cunoştinţele noastre biblice ar trebui să ne avertizeze şi să ne protejeze de acest pericol şi o fac aşa cum vom vedea în analizarea subiectului. Pe de o parte avem o învăţătură dogmatică extraordinară, clară şi simplă, iar pe de altă parte

Dumnezeu, în Harul Său a adăugat ilustrațiile pentru ca noi să putem vedea principii puse în practică.

E necesar să explic pe scurt de ce am luat în considerare o abordare a unui asemenea subiect. În parte o fac pentru cei care se află în această situație cu scopul de a fi eliberați de nefericire, neliniști, frământări, tensiune, de această stare problematică descrisă atât de bine de psalmist. Este foarte trist de observat faptul că mulți creștini trăiesc cea mai mare parte a vieții lor pe pământ în această stare. Nu înseamnă neapărat că nu sunt creștini, dar le lipsește ceva important, atât de important încât e necesar să ne informăm cu privire la depresia spirituală subliniată atât de clar în psalm.

Un alt motiv mult mai important este că noi trebuie să facem față problemei pentru Împărăția și gloria lui Dumnezeu. Într-o anumită măsură, un creștin deprimat e o contradicție în termeni și o proastă recomandare a Evangheliei. Trăim într-o eră pragmatică. Astăzi oamenii nu mai sunt în mod necesar interesați de adevăr ci de rezultate. Singura lor întrebare e: Funcționează? Într-un mod frenetic ei cercetează și caută ceva care să îi ajute. Credem că în mare măsură Dumnezeu își lărgește Împărăția cu ajutorul oamenilor Săi și știm că adesea a săvârșit unele lucruri extraordinare în istoria Bisericii prin existența unor creștini simpli, obișnuiți. Prin urmare, este foarte important să fim eliberați din starea în care ne găsim pentru că cei care ne privesc au impresia că a fi creștin e sinonim cu a fi nefericit, trist, morbid, și că un creștin e cel care „disprețuiește plăcerile și trăiește zile grele." Într-adevăr sunt mulți care invocă acest motiv pentru a nu deveni creștini renunțând la interesul pe care l-au avut vreodată în religia creștină. Ei spun: „Uitați-vă la creștini și la impresia pe care o lasă"! Și le face plăcere să ne pună în contrast cu oamenii din afară, cu cei care par a fi încântați de lucrurile în care cred, oricare ar fi acestea. Fac galerie la meciurile de fotbal, vorbesc despre filmele vizionate, sunt plini de entuziasm și doresc ca toți să afle acest lucru. Deseori creștinii par a fi veșnic abătuți, și prea de multe ori dau impresia de nefericire, lipsă a libertății și absență a bucuriei. Indiscutabil acesta este un motiv serios pentru care mulți au încetat să fie interesați de creștinism. Ca să fim sinceri, există o anumită justificare pentru atitudinea lor și trebuie să mărturisim că au o oarecare dreptate să ne critice. Este de datoria noastră, nu numai spre binele nostru dar și spre binele Împărăției lui Dumnezeu și gloriei Celui în care credem să îl reprezentăm pe El și cauza Lui, mesajul și puterea Lui într-un mod în

care bărbații și femeile să fie atrași de purtarea noastră în orice împrejurare și stare, fără a le atrage dușmănia. Trebuie să trăim în așa fel încât ei să fie nevoiți să spună: „Doar prin Dumnezeu aș putea și eu să fiu așa, doar prin El aș putea trăi în lume și aș trece prin ea așa cum fac acești oameni". Dacă și noi înșine suntem descurajați e evident că nu vom fi în stare să funcționăm în acel mod.

Pentru început aș vrea să vorbesc despre subiect în general, să iau în considerare cauzele generale și modul general de a trata starea în caz că suntem afectați. Tratând subiectul în general, mai târziu vom putea intra detaliat în problemă și aș vrea să subliniez importanța acestui lucru. Dacă ne uităm la lucrările și scrierile celor mai faimoși oameni din istoria bisericii, din această țară și care au scris despre subiect, vom descoperi că l-au analizat în același mod. Știu că în prezent acest lucru e demodat. Suntem atât de grăbiți încât vrem totul dintr-o dată. Credem că orice adevăr poate fi stabilit în câteva minute. Concluzia e că nu se poate, iar motivul pentru care mulți creștini trăiesc o viață superficială de credință e că nu își iau timp pentru a se analiza. Folosesc o ilustrație aici. Deseori auzim că unii oameni sunt incapabili de a ține tratamentul prescris de doctor. Se duc la doctor iar acesta le dă indicații. Se întorc acasă crezând că știu exact ceea ce au de făcut dar se dovedesc incapabili să ducă la bun sfârșit tratamentul deoarece doctorul nu le-a dat indicații suficient de detaliate. El a făcut o afirmație generală excluzând detaliile. Așa că acei oameni se află în impas, nu știu ce trebuie să facă și nici nu își amintesc exact cum trebuie urmat tratamentul. Același lucru se aplică și pedagogiei, iar un profesor înțelept enunță întotdeauna principiile generale fără a neglija analizarea lor în detaliu. Prin și în ele înseși afirmațiile generale nu sunt suficiente, de aceea trebuie să ajungem la particular. Pentru moment vom avea în vedere imaginea generală.

În primul rând să aruncăm o privire asupra stării, condiției. Nu vom găsi nicăieri o descriere mai potrivită decât cea pe care o face psalmistul. Este o imagine extraordinar de exactă a depresiei spirituale. Citind cuvintele aproape că vedem deprimarea și descurajarea autorului. Le putem citi pe fața sa. În acest context să observăm diferența între versetul 5 și versetul 11.[1] În versetul 5 psalmistul afirmă: „De ce ești

[1] (n tr. în limba română, versiunea Cornilescu, versetele 5 și 11 din psalmul 42 sunt identice, spre deosebire de Versiunea King James). Versetul 11 spune „De ce ești doborât sufletul meu și de ce ești neliniștit înlăuntrul meu? Nădăjduiește în

doborât, sufletul meu? Şi de ce eşti neliniştit înlăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda pentru ajutorul primit la vederea Feţei Sale".[2] În versetul 5 el spune că prezenţa Feţei lui Dumnezeu ajută întotdeauna, dar în versetul 11, psalmistul vorbeşte despre propria faţă şi expresia ei. Cu alte cuvinte, celui care este abătut, deprimat, nefericit, toate acestea i se citesc pe faţă. Arată preocupat şi îngrijorat. Arunci o privire asupra lui şi îi vezi starea. Într-adevăr, spune psalmistul, dar când mă uit cu luare aminte la Dumnezeu pe măsură ce îmi revin şi expresia feţei se schimbă – „El este speranţa feţei mele".

Las deoparte înfăţişarea perplexă, introspectivă, tulburată, preocupată, faţa suptă şi încep să arăt netulburat, echilibrat, calm şi senin. Aceasta nu înseamnă aplicarea unei măşti, ci ceva inevitabil. Chiar daca ne place sau nu, atunci când suntem deprimaţi, nefericiţi, acest lucru se vede pe faţa noastră. De asemenea, atunci când avem o relaţie bună cu Dumnezeu, iar starea spirituală este cea corectă, în mod inevitabil acest lucru se vede pe chipul nostru, deşi nu sugerez că ar trebui să afişăm în permanenţă un rânjet insipid pe feţele noastre, lucru pe care unii îl consideră esenţial în manifestarea adevăratei bucurii creştine. Nu. E nevoie să punem ceva care vine de la sine, care se exprimă prin sine – „El este speranţa feţei mele".

Dar să revenim la imaginea acestui om nefericit. Arată ca şi cum ar purta tot universul pe umeri. E trist, îngrijorat, dezorientat, suferă şi nu numai atât, el varsă şi lacrimi: „Cu lacrimi mă hrănesc zi şi noapte." (v. 3) El lăcrimează pentru că se află într-o stare de dezorientare şi teamă. Este îngrijorat cu privire la el, la ceea ce i se întâmplă, este neliniştit din cauza duşmanilor care îl atacă şi fac insinuări asupra lui şi asupra Dumnezeului său. Pare a fi depăşit de situaţie. Nu îşi poate controla trăirile. Merge mai departe şi mărturiseşte că până şi pofta de mâncare i-a fost afectată, spunând că „s-a hrănit cu lacrimi." Acest fenomen ne este familiar. Dacă eşti tulburat şi îngrijorat îţi piere şi pofta de mâncare, aproape că îţi repugnă. Ar fi de interesant de observat starea din punct de vedere fizic şi medical. Dar nu insistăm. Subliniez doar că e important de recunoscut imaginea pe care o prezintă. Problema e că de multe ori când ne aflăm în această stare, nu ne dăm seama de impresia pe care o

---

Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda pe cel ce este speranţa feţei mele şi Dumnezeul meu (n tr. Versiunea King James).

[2] (n.tr. Versiunea King James).

producem asupra celorlalţi, şi deoarece suntem preocupaţi de această impresie, ar fi bine să ne uităm un pic la imaginea obiectivă. Dacă am avea puterea să ne vedem aşa cum ne văd ceilalţi, am face pasul cel mai important spre victorie şi eliberare. Este bine să ne uităm la noi înşine şi să evocăm imaginea pe care o prezentăm celorlalţi, cea a unui om deprimat, înlăcrimat, care refuză să mănânce sau să vadă pe cineva, preocupat de propriile sale nefericiri, aşa încât impresia pe care o lasă este una întunecată şi depresivă.

După ce am descris starea în general, putem trece la formularea câtorva cauze care o declanşează. Nu aş ezita să pun înainte de orice temperamentul. Există diferite categorii de oameni. Mă întreb dacă cineva este surprins de faptul că am situat temperamentul pe primul loc. Poate este cineva care vrea să spună: „Temperamentul şi categoriile nu îşi au locul atunci când vorbeşti de creştini. Sigur credinţa te scapă de toate acestea şi nu cumva trebuie luat în considerare acest lucru în ceea ce priveşte o asemenea problemă"? Obiecţia este importantă şi are nevoie de un răspuns. Pentru început putem afirma că temperamentul, psihologia şi structura nu fac nici cea mai mică diferenţă în problema mântuirii noastre. Slavă Domnului că aceasta este baza poziţiei noastre ca şi creştini. Nu contează ce fel de temperament avem; suntem salvaţi în acelaşi mod de către Dumnezeu prin Fiul Său, Domnul şi Mântuitorul nostru, Isus Hristos. Acesta este răspunsul nostru dat psihologiei şi criticii creştinismului, ce adesea rezultă din unele studii de psihologie. Să o facem şi mai clar. Nu contează mediul din care provii sau temperamentul care îţi este dat în această lume, toate astea nu aduc nici cea mai mică diferenţă în problema mântuirii. Noi nu admitem că ar fi un „complex religios." Ne bucurăm de faptul că întreaga istorie a Bisericii dovedeşte din plin că orice tip de temperament imaginabil a fost găsit şi se găseşte şi astăzi în biserica Dumnezeului cel viu.

Chiar dacă subliniez cu toată convingerea că temperamentul nu face nici o diferenţă în problema mântuirii noastre, în acelaşi timp doresc să subliniez faptul că face o mare diferenţă în experienţa reală din trăirea creştină, iar atunci când încercăm să diagnosticăm o asemenea stare ca cea de depresie spirituală, temperamentul trebuie situat pe primul loc.

Cu alte cuvinte, aşa cum înţeleg învăţătura biblică despre această chestiune, nu este nimic mai important pe care să îl facem fără întârziere şi fără amânare, decât să ne cunoaştem pe noi înşine. Deşi suntem creştini, în aceeaşi măsură suntem şi diferiţi, iar problemele, dificultăţile,

dilemele cu care e posibil să ne confruntăm sunt determinate în mare măsură de tipul de temperament. Ducem aceeaşi luptă, după cum desigur împărtăşim aceeaşi mântuire, având aceeaşi nevoie centrală. Însă necazurile se manifestă diferit de la caz la caz şi de la persoană la persoană. Nu este nimic mai inutil decât să tratăm această stare în virtutea că toţi creştinii sunt identici din orice punct de vedere. Nu sunt şi nici nu au fost făcuţi să fie.

Aş putea să ilustrez mai bine acest punct de vedere alegând un exemplu din alt domeniu. Cu toţii suntem fiinţe umane având aceeaşi structură şi totuşi nu există doi oameni identici. Ne diferenţiem în multe privinţe. Adesea ai întâlnit oameni adepţi ai unui stil de viaţă sau ai unei metode de a trata bolile care ignoră complet lucrurile fundamentale şi care sunt în mod evident greşite. Ei pun lumea întreagă la acelaşi regim. Prescriu această dietă universală care va vindeca pe oricine. Acest lucru este imposibil şi greşit prin definiţie. Adesea am afirmat că prima lege esenţială a dieteticii este acea zicală care spune: „Jack Spratt nu avea voie să mănânce carne grasă, iar soţia sa nu putea să mănânce carne uscată."

E adevărat! Într-un sens este o chestie amuzantă, dar pe de altă parte este un principiu esenţial, vital al dieteticii. Din punct de vedere constituţional, Jack Spratt este diferit de soţia lui şi ar fi eronat să sugerăm că aceeaşi dietă li s-ar potrivi amândurora. Amândoi sunt fiinţe umane, în mod egal, dar sunt alcătuiţi diferit. Să luăm un alt exemplu, să ne uităm un pic la tendinţa generală de a insista ca toţi copiii să ia ore de gimnastică în şcoală. Şi aici găsim aceeaşi eroare. Lungimea corpului nostru diferă şi ar fi greşit să impunem aceeaşi regulă dificilă şi rapidă pentru toate tipurile. Unii sunt apţi pentru aceste lucruri, alţii nu, şi e la fel de teribil să sugerăm că toţi copiii ar trebui să treacă prin aceleaşi activităţi fizice, ca şi impunerea aceluiaşi regim pentru toţi. Toţi avem nevoie de mişcare, dar nu în acelaşi mod sau în aceeaşi cantitate. Aceste două ilustraţii arată tendinţa de a stabili reguli acolo unde nu se poate aplica o legislaţie universală, ca şi cum oamenii ar fi roboţi. Aşa cum am arătat, acest lucru este greşit în domeniul fizic şi infinit mai mult în cel spiritual.

Este clar că putem împărţi oamenii în două categorii principale. Sunt aşa numiţii introvertiţi şi extrovertiţi. Există tipul de oameni care au privirea îndreptată spre interior şi cei care au privirea îndreptată spre exterior, şi este important să ne dăm seama, nu numai că aparţinem unuia

sau celuilalt din aceste două tipuri, dar mai mult, că starea de depresie spirituală poate afecta o categorie mai mult decât pe cealaltă. Trebuie să începem prin a ne cunoaşte şi a ne înţelege pe noi înşine. Există o anumită categorie de oameni înclinată spre depresia spirituală. Nu înseamnă că sunt mai răi decât ceilalţi. Într-adevăr aş avea motive întemeiate să afirm că adesea, cei mai importanţi oameni din istoria Bisericii sunt aceia care aparţin categoriei pe care am luat-o în considerare. Unii dintre cei mai mari sfinţi sunt introvertiţi; în general, un extrovertit este mai superficial. În domeniul real există un tip de oameni care tind să se analizeze întotdeauna, să îşi analizeze acţiunile îngrijorându-se despre efectele posibile ale acestor acţiuni, revenind mereu la aceeaşi problemă, întotdeauna plini de regrete deşarte. Poate fi ceva înfăptuit odată pentru totdeauna, dar persoana în cauză nu poate uita. Nu poate desface ceea ce deja a fost făcut, dar petrece mult timp analizându-se, judecându-se şi învinovăţindu-se. Vă pare cunoscută această categorie de oameni? Acum toate aceste caracteristici sunt transferate în domeniul şi în viaţa lor spirituală. Pericolul evident, care îi paşte pe aceşti oameni e să devină morbizi. Am spus deja că aş putea să menţionez câteva nume. Marele Henry Martyn[3] aparţine acestei categorii. Citind viaţa acestui om al lui Dumnezeu, nu poţi să nu observi că aparţine tipului introspectiv. A fost un introvertit, înclinat spre morbiditate şi introspecţie.

Aceşti doi termeni arată că problema majoră a acestor oameni e faptul că nu sunt destul de atenţi în trasarea unei linii de demarcaţie între autoexaminare şi introspecţie. Cu toţii suntem de acord că autoexaminarea e necesară, dar în acelaşi timp afirmăm că morbiditatea şi introspecţia sunt greşite. Care este diferenţa între autoexaminare şi introspecţie? Trecem de la autoexaminare la introspecţie, atunci când, într-un anume sens nu facem altceva decât să ne examinăm, iar această autoexaminare devine o ţintă prioritară în viaţa noastră. Ne examinăm periodic, dar dacă o facem mereu, punându-ne sufletul pe un platou şi disecându-l, aceasta este introspecţia. Dacă discutăm mai mereu cu oamenii despre noi înşine, problemele şi necazurile noastre, având mereu o expresie încruntată şi le spunem: „Mă aflu în impas" – înseamnă probabil că suntem axaţi pe propriile persoane. Aceasta este introspecţia ce conduce spre altă stare cunoscută sub numele de morbiditate.

---

[3] Henry Martyn (1781-1812), misionar şi translator englez

Acesta trebuie să fie punctul nostru de pornire. Ne cunoaştem pe noi înşine? Cunoaştem pericolul cu care ne confruntăm? Cunoaştem lucrul specific căruia îi suntem înrobiţi? Biblia ne oferă multe învăţături despre aceste subiecte. Ea ne avertizează să luăm aminte la tăria şi slăbiciunea noastră. Să ne uităm la Moise. Ni se spune că era cel mai blând om de pe faţa pământului, şi totuşi, păcatul mare pe care l-a săvârşit, eşecul său au legătură cu acest lucru. Şi-a impus voinţa proprie, a devenit furios. Trebuie să fim atenţi la tărie ca şi la slăbiciunea noastră. Esenţa înţelepciunii este să conştientizăm acest lucru fundamental despre noi înşine. Dacă din fire sunt un introvertit, trebuie să fiu atent întotdeauna, trebuie să mă avertizez ca nu cumva, în mod inconştient să alunec într-o stare de morbiditate. E necesar şi pentru un extrovertit să se cunoască în acelaşi mod, să fie în gardă împotriva ispitelor specifice firii sale. Din fire, şi datorită categoriei căreia îi aparţinem unii dintre noi sunt mai predispuşi decât alţii spre această boală spirituală numită depresie spirituală. Aparţinem aceluiaşi grup din care fac parte Ieremia, Ioan Botezătorul, Pavel, Luther şi alţii. Ce companie aleasă! Da, dar nu poţi face parte din ea până nu eşti supus aceluiaşi tip de încercare.

Să trecem la a doua cauză importantă – condiţia fizică. Poate că cineva este surprins din nou? Este cineva de părere că atât timp cât eşti creştin nu contează în ce stare se află trupul tău? Ei bine, dacă credeţi acest lucru veţi fi în curând dezamăgiţi. Stările fizice joacă un rol în toate acestea. Este dificil de trasat o linie între această cauză şi cea anterioară deoarece până la un punct temperamentul pare să fie controlat de stările fizice şi sunt anumiţi oameni care, din punct de vedere constituţional, într-un sens aproape fizic, sunt înclinaţi spre această condiţie. Cu alte cuvinte, sunt anumite indispoziţii fizice care tind să încurajeze depresia. Cred că Thomas Carlyle[4] este un exemplu ilustrativ în acest sens sau Charles Haddon Spurgeon[5], care a predicat în Londra aproape 40 de ani, un mare predicator al secolului 19 şi unul dintre cei mai mari predicatori ai tuturor timpurilor. Acest mare om era supus depresiei spirituale şi fără îndoială că cea mai importantă cauză a fost faptul că suferea de gută, boală care i-a şi provocat moartea. A fost nevoit să facă faţă depresiei spirituale, cel mai adesea într-o formă acută. O tendinţă spre depresia acută însemna un acompaniament neîntrerupt al gutei pe care a moştenit-

[4] Thomas Carlyle (1795-1881), istoric şi eseist scoţian
[5] Charles Haddon Spurgeon (1834-1892), predicator englez

o. Sunt mulți care vin să discute cu mine aceste probleme, și e destul de evident că în aceste situații cauza principală este una predominant fizică. Vorbind în general, mai putem adăuga în această categorie, oboseala, suprasolicitarea, boala, orice formă de boală. Nu putem izola partea spirituală de cea fizică deoarece suntem trup, minte și suflet. Atunci când sunt slăbiți din punct de vedere fizic, chiar și cei mai buni creștini sunt înclinați spre un atac al depresiei spirituale, mai mult decât oricând, iar Scripturile ne oferă exemple remarcabile în acest sens.

Să aducem în discuție un avertisment. Nu trebuie să uităm de existența diavolului sau să îi permitem să ne amăgească în a crede ceva fundamental fizic ca fiind de natură spirituală. Când facem această distincție trebuie să fim atenți din toate punctele de vedere; dacă cedăm stării fizice, devenim vinovați și într-un sens spiritual. Dacă recunoști că starea fizică este parțial responsabilă pentru starea ta spirituală și iei în considerare acest lucru, vei reuși mult mai bine să tratezi partea spirituală.

O altă cauză frecventă a depresiei spirituale e ceea ce putem descrie ca fiind o reacție. Reacție după o mare binecuvântare sau reacție după o experiență neobișnuită, excepțională. Sper că voi atrage mai târziu atenția asupra cazului lui Ilie atunci când se afla sub ienupăr. În mintea mea nu există nici o îndoială că suferea din cauza unei reacții după ceea ce se întâmplase pe Muntele Carmel (1 Împărați 19). Avraam a trecut prin aceeași experiență (Geneza 15). Din acest motiv, atunci când oamenii care vin la mine îmi descriu experiențele remarcabile prin care au trecut, în timp ce mă bucur împreună cu ei și îi mulțumim lui Dumnezeu, ulterior îi privesc întotdeauna cu atenție deosebită, fiind cu băgare de seamă și neliniștit, în interesul lor, ca nu cumva să apară vreo reacție. Acest lucru nu se întâmplă în mod necesar, dar s-ar putea să apară dacă nu suntem conștienți de pericol. Dacă am realiza că, atunci când Dumnezeu ne binecuvântează într-un mod neobișnuit, ulterior noi trebuie să fim vigilenți, am evita unele reacții care s-ar putea să apară.

Ajungem la cauza următoare. Ca ultimă analiză, într-un anume sens, aceasta este singura cauză a depresiei spirituale: diavolul, dușmanul sufletelor noastre. El se poate folosi de temperamentul și de starea noastră fizică. El ne abordează în așa fel încât noi lăsăm ca temperamentul să preia controlul și să ne guverneze, în loc să ținem temperamentul acolo unde ar trebui să fie. Metodele prin care diavolul provoacă depresia spirituală sunt nenumărate. Trebuie să ținem

întotdeauna cont de el. Țelul unic al diavolului este să îi deprime pe oamenii lui Dumnezeu, ca să poată merge la cei nemântuiți și să le spună: „Aceștia sunt oamenii lui Dumnezeu. Vrei să fii ca ei?" Evident, strategia acestui dușman al sufletelor noastre și al lui Dumnezeu e să ne deprime și să ne facă să arătăm ca psalmistul, atunci când trecea printr-o perioadă de nefericire.

În cele din urmă cauza ultimă a depresiei spirituale e necredința. Dacă nu ar exista necredința, nici diavolul nu ar putea face nimic. Cădem țintă atacurilor diavolului din cauză că îl ascultăm pe el și nu pe Dumnezeu. De aceea psalmistul își repetă lui însuși: „Nădăjduiește în Dumnezeu căci iarăși Îl voi lăuda..." Își aduce aminte de Dumnezeu. De ce? Deoarece era deprimat și îl uitase pe Dumnezeu, așa că nădejdea, credința lui în Dumnezeu, în puterea Sa și în relația cu El nu mai erau ceea ce ar fi trebuit să fie. Putem să le adunăm pe toate la un loc afirmând că o cauză finală, ultimă, este necredința.

Am menționat cauzele, acum să trecem la tratament, în general. Foarte pe scurt la acest capitol, primul lucru pe care trebuie să îl învățăm e ceea ce a învățat și psalmistul–să preluăm controlul asupra situației. Acest om nu s-a mulțumit să zacă și să-și plângă de milă. El acționează, punând punctul pe i. Face ceva mai mult, discută cu el însuși. Se întoarce către sine și spune: „Pentru ce te mâhnești suflete și gemi înlăuntrul meu?" Vorbește cu sine însuși, se adresează lui însuși. Cineva va interveni și va spune: „nu cumva aceasta este problema noastră cea mai mare, că petrecem prea mult timp cu noi înșine? E în contradicție cu ceea ce ai afirmat anterior. Ne-ai avertizat împotriva morbidității și a introspecției, și acum ne spui să discutăm cu noi înșine!"

Cum împăcăm cele două afirmații? În felul următor. Susțin că trebuie să discutăm cu sinele nostru, în loc ca acesta să discute cu noi. Înțelegeți semnificația acestui lucru? Într-un anumit sens, problema cea mai mare în toată depresia spirituală e faptul că îi permitem sinelui să ne vorbească în loc ca noi să îi vorbim lui. Încerc în mod deliberat să fiu paradoxal? Nici pe departe. Aceasta este esența înțelepciunii privind acest subiect. Îți dai seama că cea mai mare parte din nefericirea ta, în viața de zi cu zi e produsă de faptul că asculți de sinele tău în loc să îi vorbești sinelui? De exemplu gândurile care îți vin în minte în momentul în care te trezești dimineața. Nu tu ai produs aceste gânduri, ci ele încep să îți vorbească despre problemele de ieri etc. Cineva vorbește. Cine îți vorbește? Sinele îți vorbește. Remediul psalmistului a fost acesta; în loc

să îi îngăduie sinelui să îi vorbească, îi vorbește el. El spune „Pentru ce te mâhnești suflete?" Sufletul îl apasă, îl zdrobește. Așa că psalmistul ia atitudine și spune: „Suflete, ascultă-mă, îți voi vorbi." Înțelegeți ceea ce vreau să spun? Dacă nu, înseamnă că ați avut puține experiențe de acest fel. Meșteșugul cel mai important în chestiunea trăirii spirituale e să știi să te descurci cu tine însuți. Trebuie să te ocupi de sinele tău, trebuie să vorbești cu tine însuți, să îți predici și să te întrebi. Trebuie să îi spui sufletului: „Pentru ce te mâhnești", de ce ești tulburat? E necesar să te întorci spre tine, să te critici, să te condamni, să îți dai sfaturi, și să îi spui sufletului „Nădăjduiește în Dumnezeu" – în loc să bombăni într-un mod trist, depresiv. Trebuie să mergi și mai departe, să îți aduci aminte de Dumnezeu, cine este Dumnezeu, ce este El, ce a făcut și ce a promis să facă. Având toate acestea stabilite, să termini într-o notă măreață: înfruntă-te, înfruntă pe alții, pe diavol și pe lumea întreagă și spune împreună cu psalmistul: „Iarăși Îl voi lăuda pentru ajutorul primit la vederea Feței Sale, pe Cel ce este speranța feței mele și Dumnezeul meu".

Aceasta este esența remediului expusă pe scurt. Pe parcurs vom face o dezbatere elaborată. Lucrul principal pe care trebuie să îl înțelegem aici este că sinele nostru, alter-ego-ul trebuie să fie manevrat. Nu asculta de el, întoarce-te către el, vorbește-i, condamnă-l, fă-i reproșuri, sfătuiește-l, încurajează-l; amintește-i ceea ce știi, în loc să îl asculți tacticos și să îi permiți să te tragă în jos și să te deprime. Tocmai acest lucru îl va face, dacă îi permiți să dețină controlul. Diavolul pune stăpânire pe sinele nostru și îl folosește ca să ne întristeze. Trebuie să luăm atitudine așa cum a făcut psalmistul și să spunem: „De ce ești doborât sufletul meu și de ce ești neliniștit înlăuntrul meu?" Nu mai fi așa! „Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda pentru ajutorul primit la vederea Feței Sale", „El, Cel ce este speranța feței mele și Dumnezeul meu".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.

Romani 3:28

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 2

ADEVĂRATA TEMELIE

Doresc să iau această afirmație în lumina textului fundamental cu care am început.

Fără îndoială că, starea cunoscută sub numele de depresie spirituală este o boală des întâlnită, şi cu cât cineva se gândeşte la ea şi vorbeşte despre ea, cu atât descoperă cât este de obişnuită.

Aşa cum am sugerat, am luat în considerare condiția din două motive. Primul e că ar fi trist ca o persoană să persiste într-o asemenea stare. Al doilea motiv, mai serios şi mai important e că, asemenea oameni nu reprezintă credința creştină aşa cum trebuie. Nimic nu e mai important în această lume modernă, tulburată, cuprinsă de frământări, cu toate problemele şi tristețea ce o înconjoară, ca noi, cei care ne numim creştini şi proclamăm numele lui Hristos să reprezentăm credința în fața altora, încât ei să ştie că aici e soluția, aici găsesc răspuns. Într-o lume în care din nefericire totul a luat o direcție greşită, trebuie să ieşim în evidență ca bărbați şi femei caracterizați de o bucurie şi certitudine esențiale, în ciuda circumstanțelor şi a adversităților. Cred că sunteți de acord când afirm că aceasta este imaginea oamenilor lui Dumnezeu, oriunde în Scriptură, în Vechiul sau Noul Testament. Aceşti oameni ai lui Dumnezeu s-au evidențiat în acest mod şi în ciuda împrejurărilor şi a condițiilor păreau să dețină un secret care le permitea să trăiască triumfător, să fie mai mult decât biruitori. Prin urmare e de datoria noastră să examinăm cu atenție starea de depresie spirituală.

Am atras atenția asupra stării în general si asupra câtorva din cauzele principale. Totodată, din punctul de vedere al psalmistului, am observat că esența tratamentului e să ne punem față în față cu noi înşine. Trebuie să îi vorbim sinelui şi să nu permitem ca sinele să ne vorbească. Trebuie să preluăm controlul asupra noastră, e necesar să discutăm cu noi înşine aşa cum psalmistul s-a adresat lui însuşi şi sufletului său, punând

întrebarea: „Pentru ce te mâhneşti suflete şi gemi înlăuntrul meu?" – Nu ai nici un drept să fii aşa. De ce eşti deprimat şi abătut? Psalmistul se înfruntă pe sine, vorbeşte cu sine, se ceartă cu sine, şi revine la credinţa iniţială. Se îndeamnă să aibă credinţă în Dumnezeu, apoi ajunge la starea în care se poate ruga.

Să luăm metoda folosită de psalmist. Principiul cel mai important este că trebuie să ne înfruntăm pe noi înşine, să ne examinăm şi dacă ne aflăm printre cei care n-au gustat niciodată bucuria mântuirii şi bucuria oferită de cunoaşterea lui Dumnezeu, atunci trebuie să descoperim cauza. Cauzele pot fi multiple iar esenţa înţelepciunii în această chestiune e să le analizăm pe rând, în detaliu. Nimic nu trebuie acceptat fără a fi cercetat. Într-adevăr una dintre problemele principale este tendinţa fatală de a lua un lucru drept sigur. Pe măsură ce discut cu unii despre aceste probleme, sunt tot mai convins de aceasta. Există mulţi oameni care par să nu ajungă la credinţa adevărată din cauză că nu sunt destul de clari în privinţa unor chestiuni primare, a unor anumite lucruri fundamentale care trebuie analizate de la început.

Cu riscul de a fi interpretat greşit, să punem astfel problema: subiectul pe care îl dezbatem acum tinde să îi afecteze mai mult pe cei care au fost crescuţi într-un mediu creştin decât pe ceilalţi. E foarte probabil ca cei crescuţi într-o familie creştină, care au mers frecvent la biserică să fie mai afectaţi decât ceilalţi. Sunt mulţi oameni de acest fel ce par să treacă prin viaţă în modul descris de Shakespeare „legaţi de superficialitate şi nefericire." Par să nu mai găsească nici o cale de ieşire. Se află în biserică şi sunt interesaţi de lucrurile religioase, însă atunci când îi compari cu descrierea unui om nou în Hristos din Noul Testament, observăm că există o mare diferenţă. Ei înşişi văd starea lor, lucru ce îi deprimă şi îi întristează. Văd bucuria altor creştini şi spun: „Ei bine, nu sunt ca şi ei. Aceste persoane au ceva ce mie îmi lipseşte", şi ar da lumea întreagă să obţină acel ceva. Încep să cerceteze biografii creştine şi să citească despre vieţile unor sfinţi care au înfrumuseţat trăirea bisericii creştine, recunoscând că nu sunt asemenea lor. Ştiu că niciodată nu au fost ca ei, că acei oameni se bucură de ceva care lor le lipseşte.

Multe persoane se află în această situaţie nefericită. Pentru ei viaţa creştină e o problemă constantă, şi întotdeauna îşi pun aceleaşi întrebări. „De ce nu pot ajunge la un nivel asemănător? De ce nu pot fi la fel?" Citesc cărţi care le oferă indicaţii despre modul de viaţă creştin, participă

la întâlniri şi conferinţe, căutând acel ceva pe care nu îl găsesc. Sunt deprimaţi, sufletele le sunt abătute şi neliniştite. Atunci când întâlnim asemenea oameni e important să ştim dacă principiile primare şi fundamentale ale credinţei creştine le sunt clare în minte. Discutând cu ei, de multe ori am aflat că adevărata problemă cu care se confruntă este tocmai aceasta. Nu afirm că nu ar fi creştini, dar sugerez că sunt nişte creştini nefericiţi, deoarece nu au înţeles calea mântuirii şi din acest motiv, toate convingerile şi eforturile lor au fost mai mult sau mai puţin inutile. Adesea se concentrează asupra problemei sfinţirii, dar se simt neajutoraţi deoarece nu au înţeles problema neprihănirii. Crezând că sunt pe drumul cel bun, au presupus că tot ceea ce au de făcut e să continue pe aceeaşi direcţie.

Din punct de vedere teologic, ar fi interesant de stabilit dacă aceşti oameni sunt sau nu creştini. În ceea ce mă priveşte eu zic că sunt. Exemplul clasic este John Wesley.[6] Aş ezita să afirm că John Wesley nu a fost creştin până în 1738, dar sunt sigur că nu a înţeles calea mântuirii ca neprihănire doar prin credinţă, până în 1738. A aderat la învăţătura biblică, dar nu a înţeles-o pe deplin. Nu am nici o îndoială că, dacă ar fi fost chestionat ar fi dat răspunsuri corecte chiar şi despre moartea Domnului Isus; în ceea ce priveşte practica, nu îi era clară neprihănirea prin credinţă. El a înţeles această doctrină esenţială ca urmare a întâlnirii cu fraţii moravieni şi în special ca urmare a discuţiei cu unul dintre aceştia, Peter Bohler, într-o călătorie de la Londra la Oxford. Era un om care încercase să găsească bucuria în viaţa creştină prin fapte, predicând prizonierilor din Oxford, renunţând la legăturile sale cu colegiul şi înfruntând riscurile de a trece Atlanticul pentru a predica păgânilor din Georgia. A încercat să găsească fericirea trăindu-şi viaţa într-un anumit fel. În realitate, problema lui John Wesley era că nu înţelesese pe deplin doctrina neprihănirii prin credinţă. El nu a înţeles versetul cu care noi am început: „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credinţă, fără faptele Legii." Pare aproape imposibil ca un asemenea om, crescut într-un mediu religios, care şi-a petrecut toată viaţa şi timpul în lucrarea creştină, să se înşele de la început în privinţa unui principiu fundamental. Însă chiar aşa s-a întâmplat. Acesta este încă şi cazul multor oameni. Au presupus că au dreptate cu privire la lucrurile fundamentale, dar greşesc în privinţa neprihănirii şi aici intervine

[6] John Wesley (1703-1791), predicator şi teolog englez

diavolul care cauzează confuzie. Îi convine ca asemenea oameni să fie preocupați de sfințenie și alte lucruri, dar ei nu vor privi niciodată lucrurile așa cum trebuie până nu vor fi clarificați în privința justificării, de aceea trebuie să pornim de aici. Este inutil să continuăm construcția dacă temelia nu este bună. De aceea vom începe cu această mare doctrină. Această confuzie nu este o problemă nouă. Într-un anumit sens, ea este capodopera lui Satan. El chiar ne încurajează să fim drepți atât timp cât ne-a încurcat la acest punct. În prezent aceasta se observă atunci când unele persoane sunt considerate a fi creștine doar prin simplul fapt că ele fac fapte bune, deși se pot înșela în privința acestui adevăr preliminar. Este o problemă veche și în special evreii s-au confruntat cu ea. Este ceea ce Domnul Isus le repeta fariseilor și de asemenea ceea ce Apostolul Pavel le reproșa evreilor. Ei interpretau greșit chestiunea legii și trebuiau corectați. Evreii credeau că Legea a fost dată de Dumnezeu ca omul să fie salvat prin respectarea ei. Ei susțineau că ceea ce aveau de făcut era să țină legea, și dacă respectai legea te puteai considera drept, iar dacă îți trăiai viața conform legii, Dumnezeu te va accepta și vei fi plăcut înaintea Lui. Credeau că pot face acest lucru, deoarece nu au înțeles Legea așa cum trebuie. Au interpretat-o în felul lor și au făcut-o accesibilă. Se gândeau că totul era bine. Aceasta este imaginea fariseilor în Evanghelii. Era problema cu care se confruntau evreii, dar care se extinde și asupra altor oameni. Înainte de a avea pace și de a ne bucura de trăirea creștină, trebuie să conștientizăm că sunt anumite lucruri de care trebuie să fim siguri.

Acest punct preliminar este unul pe care-l putem foarte bine expune printr-o prezentare generală a învățăturii capitolului 3, din Epistola către Romani. Primele patru capitole ale acestei epistole extraordinare conțin tema. Pavel era nerăbdător să clarifice mesajul referitor la a fi considerat drept înaintea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos. Deja afirmase în capitolul 1, v.16: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință." Întrebarea este, de ce nu au crezut toți acest lucru? De ce toți cei care auziseră vestea nu au acceptat-o imediat ca pe cea mai măreață veste care s-a adus vreodată? Răspunsul la respingerea ei e că nu îi înțelegeau rostul. Aveau o perspectivă greșită despre a fi considerat

drept înaintea lui Dumnezeu. Justificarea despre care vorbeşte Pavel înseamnă o rânduială bună cu Dumnezeu. Nu există fericire, pace, bucurie pentru noi dacă nu suntem în bună rânduială cu Dumnezeu. Şi creştinul nefericit, ca şi cel convins sunt de acord asupra acestui punct. Diferenţa constă în faptul că primul greşeşte modalitatea de a fi în bună rânduială cu Dumnezeu. Aceasta era şi problema evreilor. Aşa cum am amintit, ei susţineau că poţi să fii drept conformându-te legii şi păzind-o. Perspectiva lor asupra legii era greşită în totalitate. Ei au interpretat-o în aşa fel încât, singura modalitate pe care Dumnezeu le-a dat-o şi prin care El pregătea calea mântuirii a devenit un obstacol în mâinile lor.

Care este învăţătura? Pentru a ne bucura de mântuire trebuie să fim siguri de câteva principii simple. Primul e convingerea păcatului. Trebuie să fim absolut siguri de faptul că suntem păcătoşi. Aici voi urma metoda apostolului Pavel şi voi ridica o obiecţie imaginară. Îmi imaginez că cineva va spune: „Ai de gând să ne predici despre păcat, despre convingerea păcatului? Scopul tău e să ne faci fericiţi, dar dacă o să ne predici despre păcat, o să ne adânceşti nefericirea. Încerci în mod deliberat să ne faci să ne simţim deprimaţi, nefericiţi?" Răspunsul este da. Aceasta este învăţătura Apostolului în aceste capitole. Poate suna paradoxal – termenul nu contează – dar aceasta este regula, mai presus de orice îndoială şi nu există excepţii. Trebuie să te simţi nefericit înainte de a cunoaşte adevărata bucurie creştină. Adevărata problemă cu un creştin nefericit este că nu a fost făcut cu adevărat nefericit datorită convingerii păcatului. El a evitat etapa preliminară către bucurie. A presupus ceva la care nu avea dreptul.

Să punem această afirmaţie în lumina Scripturii. Vă amintiţi de bătrânul Simeon care l-a luat în braţe pe pruncul Isus? Atunci a rostit ceva cu adevărat profund: „Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel." Nu există ridicare fără ca mai întâi să existe o cădere. Este o regulă absolută, uitată de mulţi din păcate sau simulată de mulţi alţii. Scriptura are ordinea ei care trebuie păstrată dacă vrem să dobândim beneficiile mântuirii. Un lucru care îl conduce pe om la Hristos şi îl face să îşi pună încrederea în Dumnezeu e tocmai această convingere a păcatului. O luăm pe căi greşite pentru că nu suntem convinşi de păcătoşenia noastră. De aceea afirm că aceasta este una dintre problemele principale ale celor crescuţi într-un mediu creştin. Problema lor e ideea greşită despre păcat. Îmi amintesc de o asemenea persoană care mi-a spus aceste lucruri într-un mod dramatic. E vorba de

o femeie crescută într-un mediu religios, nelipsită de la întrunirile religioase, implicată activ în viața bisericii. Făcea parte dintr-o biserică unde mulți oameni din lume se converteau de la o viața păcătoasă – beție și alte lucruri. Îmi amintesc bine ceea ce mi-a spus: „Aproape că îmi doresc să nu fi fost crescută în modul în care am fost. Îmi doresc să fi trăit viața acestor oameni pentru ca să pot avea o asemenea experiență minunată." Ce a vrut să spună? Ceea ce a încercat cu adevărat să spună e că nu se văzuse niciodată ca o păcătoasă. De ce nu? Există mai multe motive. Aceste persoane se gândesc la păcat ca la ceva care presupune acțiune, a comite anumite fapte. Ei tind să creadă că dacă nu sunt vinovați de comiterea acestor fapte, nu se pot numi păcătoși. Într-adevăr, câteodată o spun într-un mod simplu: „Niciodată nu m-am gândit la mine ca la un păcătos, dar nu este surprinzător deoarece viața mea a fost protejată încă de la început. Nu am fost ispitit niciodată să fac asemenea lucruri, prin urmare nu m-am simțit a fi păcătos." Putem observa esența acestei erori. Gândirea lor e bazată pe verbe de acțiune, pe anumite fapte, pe comparațiile cu alte persoane și cu experiențele lor etc. Din acest motiv ei nu au fost niciodată convinși de păcătoșenia lor și nu au simțit niciodată nevoia acută de Dumnezeu. Au auzit predici despre cum Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre și cred acest lucru, dar nu au recunoscut că ei înșiși ar avea nevoie.

Cum pot fi convinși acești oameni de păcătoșenia lor? Pavel dezbate problema în epistola către Romani, capitolul 3. A adus-o în discuție și în capitolul 2. Metoda lui, marea lui teză este următoarea: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Pe cine include acești „toți"? În continuare aflăm că e vorba de evrei dar și de Neamuri. Fără discuție că evreii erau de acord cu păcătoșenia Neamurilor înaintea lui Dumnezeu. „Dar așteptați puțin", spune Pavel, „voi sunteți în mod egal păcătoși." Motivul pentru care evreii l-au urât și l-au răstignit pe Hristos, este acesta: „pricinii de poticnire a crucii". Motivul pentru care Pavel era tratat rău de către conaționalii săi care urau religia creștină, era că ea afirma că evreii sunt la fel de păcătoși ca și Neamurile. Ea susținea că evreul – persoana care credea că duce o viață dreaptă și religioasă – este la fel de păcătos ca și cel mai păcătos dintre nemuri. „Toți au păcătuit", evreii și Neamurile sunt condamnați în mod egal în fața lui Dumnezeu.

Același lucru este valabil și astăzi și dacă suntem preocupați de convingerea păcatului, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să nu

ne mai gândim la anumite păcate. Acest lucru este dificil deoarece toți avem prejudecăți. Limităm păcatul doar la câteva lucruri și dacă nu ne facem vinovați de acestea, ne gândim că nu suntem păcătoși. Dar nu aceasta este modalitatea de a ne convinge de păcătoșenia noastră. Nu acesta a fost modul în care John Wesley s-a văzut ca un păcătos. Vă amintiți ce l-a determinat să se convingă de acest lucru? Totul a început când a văzut modul în care s-au comportat frații moravieni în timpul unei furtuni în mijlocul Atlanticului. John Wesley era îngrozit din cauza furtunii și se temea că o să moară; din contră, frații moravieni păreau la fel de fericiți în mijlocul furtunii ca și atunci când soarele strălucea. Wesley și-a dat seama că îi este frică de moarte, părea că nu îl cunoștea pe Dumnezeu așa cum Îl cunoșteau acei oameni. Începuse să simtă că ceva îi lipsește și acesta este momentul conștientizării păcatului.

Punctul principal este că dacă vrei să te cunoști ca și păcătos, nu începe să te compari cu ceilalți., trebuie să te pui față în față cu poruncile lui Dumnezeu. Ei bine, care sunt acestea? Să nu ucizi, să nu furi? „Nu am comis niciodată aceste lucruri, așa că nu sunt păcătos." Prietene, aceasta nu este legea lui Dumnezeu în totalitatea ei. Vrei să cunoști ce înseamnă legea lui Dumnezeu? Ea este următoarea: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." (Matei 12: 30,31). Uită de toți alcoolicii și alții asemenea lor, uită de toți oamenii despre care ai citit în presă până în prezent. Uite care este testul pentru tine și mine: Îl iubești pe Dumnezeu cu toată ființa ta? Dacă nu, atunci ești un păcătos. Acesta este testul. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Dumnezeu ne-a creat și ne-a creat pentru EL. L-a creat pe om pentru gloria Sa și a intenționat ca omul să trăiască în totalitate pentru El. Omul urma să fie reprezentantul Său, și să locuiască în părtășie cu El. Urma să fie stăpânul universului și să îl laude pe Dumnezeu. Așa cum este scris în catehismul scurt: „Țelul principal al omului este să îl glorifice și să îi placă lui Dumnezeu pentru totdeauna." Dacă nu faci acest lucru, ești cel mai mare dintre păcătoși, chiar dacă știi și crezi sau nu.

Să formulez în alt mod. Găsesc că este un mod valabil de abordare a subiectului. Dumnezeu știe că vă împărtășesc din proprie experiență faptul că eu însumi am fost crescut într-un mediu religios. De asemenea, adesea am ajutat oameni care au fost crescuți în același mod. Omul este

făcut să îl cunoască pe Dumnezeu. Întrebarea este, îl cunoşti pe Dumnezeu? Nu te întreb dacă crezi în Dumnezeu, sau dacă crezi anumite lucruri despre El. A fi creştin înseamnă să ai viaţa veşnică, şi aşa cum spune Domnul în Ioan 17:3: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu." Acesta este testul pe care trebuie să îl aplicăm. Nu ne întrebăm: „Am comis acest sau acel lucru?" Testul meu este unul pozitiv: „Îl cunoşti pe Dumnezeu? E Isus Hristos real pentru mine?" Nu te întreb dacă ştii lucruri despre El, ci te întreb dacă îl cunoşti pe Dumnezeu, te bucuri de El, este Dumnezeu centrul vieţii tale, sufletul fiinţei tale, sursa celei mai mari bucurii? El intenţionează să fie. El l-a creat pe om în aşa fel încât în orice situaţie s-ar afla să fie în părtăşie cu Dumnezeu, să se bucure cu Dumnezeu şi să meargă alături de El. Noi suntem făcuţi ca să fim aşa, şi dacă totuşi nu suntem înseamnă că păcătuim. Aceasta este esenţa păcatului. Nu avem nici un drept să nu fim aşa. E un păcat dintre cele mai grave. Cu alte cuvinte, esenţa păcatului este că nu trăim în totalitate spre gloria lui Dumnezeu. Desigur că prin comiterea anumitor păcate, vina noastră în faţa lui Dumnezeu se agravează, poţi să nu fii vinovat de unele păcate mari, totuşi eşti vinovat de acest lucru teribil, vinovat de a fi mulţumit de viaţa ta, de a fi mândru de realizările tale şi de a te uita în jos la alţii crezând că eşti mai bun decât ei. Nimic nu este mai greşit decât să îţi spui că eşti mai aproape de Dumnezeu decât ceilalţi, şi totuşi în tot acest timp, tu nu eşti. Dacă ai această atitudine, eşti asemenea fariseului din templu care i-a mulţumit Domnului că nu era ca celălalt – „ca acest vameş." Fariseul nu a simţit niciodată nevoia de iertare şi nu este un păcat mai mare ca acesta. Nu cunosc un sentiment mai teribil decât atunci când aud o persoană care spune: „Niciodată nu am simţit cu adevărat că sunt păcătos:" Acesta este punctul culminant al păcatului, înseamnă că nu ai înţeles adevărul despre Dumnezeu şi despre tine însuţi. Citeşte argumentele Apostolului Pavel şi vei vedea că sunt nu numai inevitabile, dar şi incontestabile. „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar." „Ştim însă că tot ce spune Legea, spune celor care sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, şi toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu." Dacă nu ţi-ai văzut vinovăţia înaintea lui Dumnezeu, nu vei avea bucurie în Hristos. Este imposibil. „Isus a venit în lume ca să îi salveze pe cei păcătoşi, nu pe cei neprihăniţi." „Nu cei care sunt întregi au nevoie de doctor, ci cei care sunt bolnavi."

Acesta este primul lucru – convingerea păcatului. Dacă nu eşti convins de păcătoşenia ta, dacă nu îţi dai seama de nevrednicia ta înaintea lui Dumnezeu, de eşecul tău şi că eşti condamnat înaintea Lui, trebuie să obţii această convingere, pentru că nu vei găsi bucurie şi nu vei scăpa de depresie. Convingerea păcatului este o etapă preliminară spre o experienţă a mântuirii adevărate.

Aceasta mă aduce la al doilea principiu. Al doilea lucru pe care un creştin îl conştientizează este mântuirea prin Isus Hristos. Aceasta este vestea extraordinară. „Acesta este lucrul pe care îl propovăduiesc", spune Pavel în Romani, „neprihănirea care este a lui Dumnezeu prin Isus Hristos, neprihănirea Lui." Despre ce vorbeşte Apostolul? Poate lua forma oricărei întrebări. Care este imaginea ta despre Hristos? De ce a venit în lume? Ce a înfăptuit Dumnezeu prin Isus Hristos? Este El doar un simplu învăţător, un model etc.? Este inutil să pierdem timpul cu aceste lucruri. Neprihănirea lui Dumnezeu prin Isus Hristos este un lucru hotărât. Mântuirea este doar în Hristos şi până nu te simţi redus la tăcere în faţa Lui, cu toate celelalte lucruri deja eşuate, nu eşti creştin, şi nu e de mirare că eşti nefericit. „Neprihănirea lui Dumnezeu prin Isus Hristos" înseamnă că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să împlinească Legea şi ca oamenii să fie iertaţi. Este vorba de Cineva care a dat dovadă de ascultare perfectă faţă de Dumnezeu. Este vorba de Cineva, Dumnezeu-om care a îmbrăcat natura umană şi ca om i-a adus un omagiu desăvârşit lui Dumnezeu, o supunere şi ascultare perfectă. A urmat Legea lui Dumnezeu într-un mod absolut, fără nici o greşeală. Dar nu numai asta. Pavel adaugă şi alte lucruri la această relatare clasică a doctrinei răscumpărării; „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credinţa în sângele Lui, o jertfă de ispăşire ca să-şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca, în vremea de acum, să-şi arate neprihănirea Lui, în aşa fel încât, să fie neprihănit, şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus." (Romani 3.25,26). Acest lucru înseamnă că, înainte ca omul să fie împăcat cu Dumnezeu şi să-L cunoască pe Dumnezeu, păcatul său trebuie îndepărtat. Dumnezeu a spus că va pedepsi păcatul, iar pedeapsa păcatului este moartea şi izgonirea din faţa lui Dumnezeu. De acest lucru trebuie să ne ocupăm. Ce s-a întâmplat? Ei bine, spune Pavel, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire. Acesta este înţelesul pe care I l-a atribuit Dumnezeu. Jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre înseamnă că Dumnezeu L-a

făcut responsabil pentru aceste păcate. Ele au fost aruncate asupra Lui, iar Dumnezeu le-a pedepsit acolo. Prin urmare, datorită faptului că El ne-a pedepsit păcatele prin Isus Hristos, în trupul Său răstignit pe cruce, El ne poate ierta pe bună dreptate. Aceasta este marea doctrină. Apostolul Pavel susține un lucru îndrăzneț ce trebuie spus și eu îl repet. Dumnezeu, pentru că este drept, sfânt și veșnic, nu putea ierta păcatele omenirii fără să le pedepsească. A spus că le va pedepsi, trebuia să o facă și binecuvântat fie numele Său că a făcut acest lucru. El este drept și îndreptățește pe cel care crede în Isus. Păcatul a fost pedepsit, așa că Dumnezeu care este drept poate ierta păcatul.

Cum se petrece acest lucru? Cam în acest fel. Dumnezeu acceptă neprihănirea lui Hristos, o neprihănire perfectă pusă față în față cu Legea pe care El a îndeplinit-o în fiecare aspect. El a păstrat Legea și i-a dat ascultare, i-a purtat pedeapsa. Legea este pe deplin îndeplinită. Calea lui Dumnezeu de mântuire este aceasta, spune Pavel. El ne-a dat neprihănirea lui Hristos. Dacă ne-am vedea nevoia și am mărturisi-o lui Dumnezeu, Dumnezeu ne va da neprihănirea Fiului Său. El atribuie neprihănirea lui Hristos celor ce cred în El, ne consideră neprihăniți și ne declară drepți în Hristos. Aceasta este calea creștină a mântuirii prin neprihănirea prin credință. Un lucru conduce la celălalt. Cred și privesc la nimic altceva și la nimeni altcineva decât la Domnul Isus Hristos. Îmi place modul de exprimare al lui Pavel. El întreabă: „Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței." (v.27) Evrei nebuni, spune Pavel, vă lăudați că ați fost circumcișii, că aveți profețiile lui Dumnezeu și că sunteți poporul lui Dumnezeu. Încetați să o mai faceți. Nu vă bazați pe faptul că aveți tradiții și că sunteți urmașii strămoșilor voștri. Nu există prilej de laudă, trebuie să vă bazați exclusiv pe Domnul Isus Hristos și pe lucrarea Sa desăvârșită. Din acest punct de vedere, evreul nu este superior neamurilor. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Ne bizuim numai pe Dumnezeu în orice privință și nu pe noi înșine.

Pentru a face ca acest lucru să sune cât mai practic, există un mod simplu de a testa dacă crezi sau nu acest lucru. Ne trădăm prin ceea ce spunem. Însuși Dumnezeu a spus că ar trebui să fim îndreptățiți prin cuvintele noastre, și cât de adevărat este. De multe ori a trebuit să clarific acest punct cu mulți oameni și le-am explicat cum e cu neprihănirea prin credință, spunându-le că totul vine prin Hristos și că Dumnezeu și-a revărsat neprihănirea asupra noastră. Le-am explicat totul, după care

le-am spus: „Eşti fericit când auzi aceste lucruri, dar le şi crezi?" Ei mi-au răspuns afirmativ. Apoi i-am întrebat: „Dacă e aşa, înseamnă că eşti pregătit să spui că eşti creştin." Au ezitat. Am ştiut că nu au înţeles. I-am întrebat ce se întâmplă, de ce ezită. Răspunsul a fost: „Simt că nu sunt îndeajuns de bun." Pe moment m-am gândit că mi-am irosit timpul cu ei. Se gândeau la ei înşişi; ideea lor e că trebuie să fie îndeajuns de buni pentru a fi creştini, pentru a fi acceptaţi de Hristos. Trebuie să o facă! „Nu sunt îndeajuns de bun." Sună foarte modest, dar este o minciună a diavolului, este o negare a credinţei. Crezi că eşti smerit, dar niciodată nu vei fi îndeajuns de bun, nimeni n-a fost vreodată. Esenţa mântuirii creştine e să spui că El este bun şi că eu sunt în El!

Atât timp cât o să gândeşti despre tine şi o să spui „Da, mi-ar plăcea, dar nu sunt îndeajuns de bun, sunt un păcătos, un mare păcătos", îl respingi pe Dumnezeu şi nu vei fi fericit. Vei continua să fii deprimat şi neliniştit în sufletul tău. Te vei gândi că uneori eşti mai bun, iar apoi vei afla că nu eşti atât de bun pe cât credeai. Citeşti biografiile sfinţilor şi îţi dai seama că te afli într-un punct mort. Continui să te întrebi: „Ce pot să fac? Simt că încă nu sunt îndeajuns de bun." Uită de tine şi uită ceea ce ştii despre tine. Desigur că nu eşti îndeajuns de bun şi nu vei fi. Calea mântuirii îţi arată acest lucru, nu contează ceea ce ai fost şi ce ai făcut. Cum să explic mai simplu? Încerc să o spun de la amvon în fiecare duminică, deoarece cred că este lucrul care îi priveză pe oameni de bucuria în Hristos. Nu contează că ai ajuns pe culmile disperării, dacă eşti vinovat de crimă sau alte păcate cumplite, acestea nu contează pentru a fi îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu. Eşti la fel de lipsit de speranţă ca şi cea mai aparent respectabilă persoană din lume. Crezi acest lucru?

Mai există încă o metodă bună de a te testa. Crezi că din punctul de vedere al mântuirii şi al împăcării cu Dumnezeu toate diferenţele obişnuite sunt abolite într-o clipă şi ceea ce determină dacă suntem sau nu păcătoşi nu e ceea ce am făcut, ci relaţia noastră cu Dumnezeu? Prin urmare, susţin că acesta este testul: eşti gata să recunoşti şi să spui clar că priveşti la Hristos şi numai la El, la nimic şi la nimeni altcineva, că încetezi să mai priveşti la anumite păcate sau la anumiţi oameni. Priveşte numai şi numai la Hristos şi spune:

„Credinţa mea e clădită pe nimic altceva
Decât pe sângele lui Isus şi neprihănirea Sa
Nu îndrăznesc să mă-ncred în mine,

Ci-ntregime mă sprijin pe-al lui Isus Nume.
Stau în Hristos, Stânca cea tare,
Toate celelalte sunt nisipuri mişcătoare."

Trebuie să crezi asta, şi să poţi merge mai departe rostind cu îndrăzneală sfântă:

„Teama de lege şi de Dumnezeu
Pe mine nu mă mai leagă,
Ascultarea şi sângele Mântuitorului meu
Pot toate păcatele să-mi şteargă".

Ai vrea să scapi de depresia spirituală? Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să spui adio trecutului tău o dată pentru totdeauna. Dă-ţi seama că a fost acoperit şi şters în Hristos. Nu mai privi înapoi la păcatele tale. Spune: „S-a terminat, este acoperit de sângele lui Hristos". Acesta este primul pas. Acceptă aceasta şi nu te mai gândi la tine însuţi şi la această discuţie despre bunătate, priveşte la Domnul Isus Hristos. Numai atunci vei putea experimenta bucuria şi fericirea. Ceea ce ai nevoie nu e găsirea unor soluţii pentru a trăi o viaţă mai bună sau să începi să posteşti, să trudeşti şi să te rogi. Nu! Începe doar să spui:

„Credinţa mea e doar în Cel
Ce a murit ca să-mi ispăşească vina".

Fă primul pas şi vei vedea că imediat vei începe să experimentezi o bucurie şi eliberare pe care nu le-ai cunoscut înainte. „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credinţă, fără faptele Legii". Binecuvântat să fie Numele Domnului pentru o asemenea mântuire minunată dată păcătoşilor deznădăjduiţi!

BCU IASI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Vindecarea unui orb la Betsaida

Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb, şi L-au rugat să se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână, şi l-a scos afară sin sat; apoi i-a pus scuipat pe ochi, Şi-a pus mâinile peste el, şi l-a întrebat: „Vezi ceva?" El s-a uitat şi a zis: „Văd nişte oameni umblând, dar mi se par ca nişte copaci." Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite ţintă; şi când s-a uitat, a fost tămăduit, şi a văzut toate lucrurile desluşit. Atunci Isus l-a trimis acasă, şi i-a zis: „Să nu intri în sat, şi nici să nu spui cuiva în sat".

Marcu 8: 22-26

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 3

OAMENII CA NIŞTE COPACI, UMBLÂND

Să ne îndreptăm atenţia asupra acestei relatări ca parte a consideraţiei noastre asupra subiectului ce ne preocupă pe moment, subiectul pe care l-am numit „depresia spirituală".

Analizăm acest subiect nu numai pentru că este trist şi tragic ca un creştin să ajungă vreodată aici, dar şi datorită situaţiei în care se află biserica în prezent. Nu ezit să afirm încă o dată că unul din motivele pentru mărturia slabă a bisericii în lumea modernă e faptul că mulţi creştini se găsesc într-o asemenea stare. Dacă pur şi simplu toţi creştinii ar acţiona aşa cum ne învaţă Noul Testament, Biserica nu s-ar confrunta cu probleme de evanghelizare. Problema s-ar rezolva imediat de la sine. Biserica nu mai are o aşa mare importanţă şi puţini sunt atraşi spre Dumnezeu prin Isus Hristos din cauză că eşuăm ca şi creştini în viaţa de zi cu zi, în mărturia noastră. Pentru acest motiv extrem de urgent, suntem obligaţi să analizăm chestiunea.

Deja am avut o perspectivă generală asupra problemei, şi în capitolul precedent am discutat un aspect al ei. Am văzut că există creştini într-o asemenea stare din cauză că niciodată nu au înţeles destul de clar doctrina centrală şi extraordinară a neprihănirii prin credinţă. Într-adevăr, reprezenta cauza unică a problemei înainte de Reforma Protestantă. Reforma a adus pace, fericire şi bucurie în viaţa Bisericii, într-un mod pe care l-a cunoscut numai la începuturile ei, şi totul s-a datorat redescoperirii doctrinei fundamentale a neprihănirii prin credinţă. L-a făcut pe Martin Luther să se bucure, să cânte, şi el la rândul său a fost mijlocul prin care alţii au văzut acest mare adevăr. A creat o notă de bucurie, şi în timp ce e posibil să ezităm în a-i numi sau nu creştini pe cei

ce nu au înțeles clar doctrina, cu siguranță că din momentul în care o pricep pe deplin, ei încetează a mai fi creștini nefericiți și devin creștini bucuroși.

Acum vom merge spre un alt pas, spre un alt argument și aș vrea să-l luăm în considerare în termenii acestei extraordinare relatări din viața și lucrarea Domnului nostru binecuvântat, redat în Marcu 8:22-26. Veți observa imediat că ne confruntăm cu un alt gen, cu un alt caz, și e cel mai convenabil să folosim ilustrația. În multe privințe e unul dintre cele mai remarcabile miracole săvârșite de Domnul și Mântuitorul nostru. Vă amintiți detaliile despre ceea ce i-a făcut Domnul orbului. L-a luat de mână și l-a condus în afara satului, l-a scuipat pe ochi, Și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat dacă vede ceva. Omul a răspuns: „Văd. Văd oamenii ca niște copaci, umblând". Apoi, Domnul Și-a pus din nou mâinile peste ochii lui, spunându-i să se uite încă o dată, și de data aceasta vederea i-a fost redată și a „văzut toate lucrurile deslușit".

E ceva ce are un înțeles profund. Ce s-a întâmplat în acest caz nu a fost întâmplător. Avem și alte exemple în care Isus i-a vindecat pe orbi, și e clar că ar fi putut să-l vindece într-o clipă pe acest om, spunându-i doar: „Recapătă-ți vederea". Domnul nostru avea acea putere; nimic nu Îi era imposibil. A mai făcut-o și în alte cazuri, și la fel de bine putea să o facă și aici. Evident că ceea ce a înfăptuit El a fost făcut în mod deliberat și cu un motiv. Nimic din ceea ce a făcut Domnul nostru nu a fost la voia întâmplării. Toate acțiunile îi erau deliberate și atunci când apăreau mici variații în tehnica Sa, acestea aveau un scop precis. Nu era nimic dificil în acest caz și nu acesta era motivul variației de tratament. Avea legătură cu planul bine stabilit al lui Dumnezeu de a lucra în acest mod pentru a ne învăța o lecție și pentru a transmite un anumit mesaj. Cu alte cuvinte, minunile Domnului Isus sunt mai mult decât simple evenimente, sunt și parabole. Asta nu înseamnă că noi nu credem în evenimentul de aici ca fapt istoric. Afirm că un miracol este și o pildă, și dacă acest lucru este valabil în cazul celorlalte minuni, este valabil și aici. Domnul Isus și-a schimbat modul de a proceda pentru a ne învăța o lecție importantă.

Sunt gata să fiu de acord cu cei care susțin că lecția se adresa în primul rând ucenicilor. Vă amintiți de evenimentele anterioare episodului. Când s-au urcat în corabie ucenicii au uitat să ia provizii de pâine. Tot ceea ce aveau cu ei era numai o pâine. Au început să se îngrijoreze și să fie nefericiți. Isus li s-a adresat astfel: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!", iar ucenicii își

spuneau între ei: „Spune acest lucru fiindcă n-avem pâini." Deoarece Isus a menționat cuvântul „aluat", ucenicii credeau că vorbește de pâine. Ei au luat cuvântul literalmente, le lipsea înțelegerea spirituală, iar acest cuvântul „aluat" i-a trimis cu gândul la pâine și la faptul că au uitat să facă provizii. Prin urmare erau nefericiți, iar Domnul le pune o serie de întrebări terminând cu următoarea „Ce nu înțelegeți?" „Sunt aici", spune El, vă predic și vă învăț, și se pare că tot nu înțelegeți. Sunteți îngrijorați pentru că aveți doar o pâine, și totuși ați fost martorii a două miracole care au dovedit că pot să hrănesc 4000 sau 5000 de persoane cu doar câteva pâini și câțiva pești – tot nu înțelegeți?" Cred că Isus l-a vindecat într-un mod diferit pe orb ca să le ofere o imagine a lor înșiși. În acest caz, El a adoptat o altă tehnică, pentru a le permite ucenicilor să se vadă așa cum erau cu adevărat.

Semnificația acestui caz merge mai departe: e o lecție permanentă pentru oamenii lui Dumnezeu. E un mesaj puternic. Sunt nerăbdător să atrag atenția asupra lui deoarece mulți oameni se găsesc în situația orbului, mulți se află în prima etapă prin care a trecut și orbul în procesul spre vindecare. Vă amintiți cum Domnul Isus i-a pus scuipat pe ochi și l-a întrebat: „Vezi ceva?" Orbul a răspuns: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci." Înțelegeți situația? Este dificil de descris acest om. Nu putem spune că era orb deoarece vedea. Ezităm să afirmăm că putea vedea deoarece oamenii îi apăreau ca niște copaci, umblând. Este sau nu este orb? Ai putea spune că este și nu este în același timp. Nu este nici una, nici alta.

Aceasta este starea pe care vreau să o aduc în discuție. Mă preocupă acei creștini care sunt abătuți, neliniștiți și nefericiți pentru că le lipsește claritatea. Este aproape imposibil să îi definești. Deseori stai de vorbă cu ei și îți spui că sunt creștini. Îi întâlnești din nou și începi să te îndoiești spunându-ți: „Acest om nu poate fi creștin dacă face și spune lucruri ca acestea." Impresia ți se schimbă ori de câte ori îi întâlnești, și niciodată nu ești sigur dacă sunt sau nu creștini. Nu ești fericit afirmând că ei văd sau nu văd. Mai mult, problema e că unii nu observă aceste lucruri la alții ci și la ei înșiși. Toți acești oameni sunt nefericiți deoarece nu sunt clari în ceea ce îi privește. Câteodată, atunci când se află în misiune ei își spun: „Da, sunt creștin, cred aceasta." Apoi, ceva se întâmplă, iar ei spun: „Nu pot să fiu creștin. Dacă eram creștin, nu aveam astfel de gânduri. Nu aș fi făcut lucrurile pe care le fac." Sunt preocupați de ei înșiși așa cum sunt și alți creștini îngrijorați în privința lor. Cred că

sunt și nu sunt creștini. Se pare că știu multe despre creștinism ca să se mai bucure de lume, și totuși nu cunosc suficient pentru a se simți bine cu ei înșiși. Nu sunt „nici în clocot, nici reci." Văd și totuși sunt orbi. Din păcate descriu starea multor oameni. Este o stare primejdioasă și mesajul meu, după cum ați putut anticipa este că nimeni n-ar trebui să se afle sau să persiste în această stare. Mergând mai departe – nimeni nu are nevoie să se afle aici.

Să urmărim învățătura Domnului Isus. Cel mai bun mod de a proceda e să punem cazul acestor oameni sub o formă diferită. La început i-am dat o formă generală, acum o putem analiza detaliat pentru a-i ajuta pe acești oameni să se vadă pe ei înșiși și de asemenea pentru a ne ajuta pe noi să înțelegem starea. Ce văd aceste persoane? Desigur că văd ceva. Omul a spus: „da, văd oameni, dar ceva nu e în regulă deoarece îi văd ca pe niște copaci, umblând."

Ce văd oamenii aceștia? Deseori ei își dau seama că ceva nu e în regulă în ceea ce îi privește. Se simt nefericiți. Ceva li s-a întâmplat determinându-i să fie nemulțumiți de ei înșiși. În trecut erau extrem de mulțumiți de ceea ce reprezentau continuându-și felul lor de viață fără a simți că ceva ar fi greșit. Însă ceva i-a schimbat. Ceva s-a întâmplat, ceea ce le-a oferit o nouă perspectivă asupra vieții. Nu e nevoie să descriu pe larg, gândiți-vă doar la acei oameni care trăiesc o asemenea viață în prezent, oameni care devorează bârfele din ziare, care privesc cu invidie și cred că viața mondenă e minunată și care cred că toate acestea reprezintă „viața adevărată." La un moment dat însă, acești oameni s-au schimbat. Au văzut goliciunea și deșertăciunea tuturor lucrurilor și acest mod de viață i-a dezgustat profund. Au devenit nefericiți, incapabili să continue stilul lor de viață. Multe persoane se află într-o stare similară și mulți trec prin această etapă. Este etapa în care o persoană își dă seama cât de greșite sunt toate lucrurile, deși nu a ajuns să vadă adevărul creștin. Aceasta îl conduce spre cinism și spre dezamăgire. Sunt multe exemple dramatice. Îmi amintesc de cazul unui renumit chirurg din Londra. Brusc, spre surprinderea celor care îl cunoșteau, s-a aflat că renunțase la tot pentru a deveni un simplu doctor pe vas. S-a întâmplat ceva în viața acestui om. Era o mare somitate în profesia sa și avea ambiții îndreptățite de a obține unele onoruri. Dar dezamăgirea din acest punct de vedere i-a deschis ochii asupra situației. A ajuns la concluzia că nu există nici o satisfacție durabilă în stilul lui de viață. A văzut clar, dar nu a devenit creștin. A devenit cinic, renunțând la toate lucrurile. Există

multe exemple notabile de oameni care au renunțat la tot și au plecat într-un loc izolat, unde au găsit în mică măsură pacea și bucuria, fără a deveni creștini. Aceasta este o posibilitate.

Unii dintre ei poate că au mers mai departe, au văzut bucuriile vieții creștine așa cum apar în Predica de pe Munte. Ei își spun: „Nu e nici o îndoială, viața creștină înseamnă viață, numai dacă fiecare ar trăi-o! E posibil ca și ei să fi citit biografiile sfinților și au recunoscut că există ceva remarcabil la acești oameni. Era o vreme în care nu îi interesau aceste lucruri, dar și-au dat seama că viața descrisă în Predica de pe Munte reprezintă viața și existența reală, și mai mult, văzând modul de viață așa cum apare în 1 Corinteni 13, ei zic: „Dacă toți am trăi așa, ar fi paradisul." Au ajuns să vadă clar.

Se poate ca unii să fi ajuns și mai departe, să vadă că Isus Hristos este singura speranță, că El este într-un fel sau altul Salvatorul. Ați observat că am spus „într-un fel sau altul." Și-au dat seama că El i-ar putea ajuta, au văzut că creștinismul este singura scăpare din lume, și cumva au ajuns să creadă că această Persoană numită Isus le poate oferi ajutorul. Era o vreme în care nu aveau nici un interes, atunci când L-au respins fără a sta pe gânduri; acum nu mai este deloc așa. Văzând deșertăciunea lumii, văzând diferența în viețile unor creștini și dându-și seama că Isus Hristos este cel care face diferența, au ajuns cumva la ideea că Isus este Salvatorul. În acest fel a ajuns să îi preocupe și să fie interesați de Isus Hristos. Au văzut destul de clar.

Spre deosebire de oamenii din capitolul precedent, aceste persoane au văzut că nu se pot salva singure. Problema cu persoanele cărora le lipsește o înțelegere clară a neprihănirii prin credință este că încearcă să devină neprihăniți prin propriile puteri; ei nu văd că este imposibil. Au încercat de multe ori dar sunt nemulțumiți. Pe măsură ce observă adevărata natură și calitatea vieții creștine, își dau seama că omul nu se poate ridica singur, nu se poate salva prin propriile puteri.

Cineva ar spune că le atribui prea multe unor asemenea persoane. E cert că descriu doar ceea ce pot să vadă acești oameni, ca și orbul pe ochii căruia și-a pus mâinile Domnul Isus întrebându-l: „Vezi?" la care el a răspuns „Da." În mod sigur putea să vadă niște oameni. Oamenii pe care i-am descris au ajuns să vadă ceva, poate chiar lucrurile amintite anterior. Trebuie să spun că ei nu au scăpat de starea de confuzie, nu văd clar. Îi văd pe oameni „ca pe niște copaci, umblând." Cât de bine li se

potrivește acest adevăr? Este dificil de selectat; încerc să selectez trei lucruri importante.

În primul rând nu au o înțelegere clară a unor principii. De aceea am menționat că l-au văzut pe Hristos ca fiind „într-un fel sau altul" Salvatorul. Ei nu înțeleg cum este Hristos Mântuitorul. De exemplu, moartea Domnului Isus și necesitatea ei nu le sunt clarificate. Același lucru se întâmplă și cu doctrina nașterii din nou. Dacă vorbești cu ei despre lucrurile acestea, vezi cât sunt de confuzi. Ei afirmă că nu înțeleg și au dreptate! Nu văd, nu înțeleg de ce a trebuit să moară Hristos, nu înțeleg necesitatea nașterii din nou. Asemenea persoane îți sunt cunoscute, sunt nemulțumite cu propria viață și laudă viața creștină. Sunt gata să vorbească de Hristos ca Mântuitor și totuși „nu pot să vadă" adevărul. Concluzia e că se simt nefericiți, dezorientați, preocupați.

Al doilea lucru care le este neclar e că inima lor nu e dăruită în totalitate. Deși sunt capabili să vadă multe lucruri, nu își găsesc cu adevărat fericirea în creștinism și în condiția de creștin. Într-un fel sau altul nu sunt mișcați, nu găsesc adevărata bucurie. Întotdeauna trebuie să își amintească de ea și încearcă să se ridice la nivelul ei. Nu sunt fericiți; dacă simt bucurie, se pare că o găsesc în altă parte; inima lor nu este complet dăruită. Menționez doar aceste lucruri deoarece aș vrea să le analizez în detaliu mai târziu, cu voia lui Dumnezeu. Acum încerc o perspectivă sinoptică a stării.

Al treilea adevăr despre persoanele aflate în discuție e că voința le e împărțită. Se revoltă, nu înțeleg de ce cineva, doar pentru că este creștin trebuie să facă sau să nu facă anumite lucruri. Ei cred că este o limitare a orizontului. Totuși, acuză stilul vechi de viață și acceptă viața creștină în general. Îl recunosc pe Isus ca Salvator, totuși când vine vorba de a pune în practică învățătura Sa, intervine confuzia și nu sunt clari în privința aceasta. Intervin dispute, se întreabă dacă este corect pentru ei să facă sau nu un anumit lucru. În domeniul voinței le lipsește liniștea. Nu încerc să le caricaturizez pe aceste persoane. Îi descriu așa cum sunt. Mulți dintre noi au trecut prin această etapă și o știu din propria experiență. Isus a aplicat procedeul într-un mod fizic în cazul orbului, dar câteodată face ceva similar și în conversație. Sunt oameni care văd clar de la început, alții trec prin diferite etape. Acum ne ocupăm de cei care trec prin această etapă și așa le-aș descrie starea de spirit.

Să trecem la chestiunea următoare. De ce Domnul Isus, în timp ce îi învăța pe oameni le-a adresat o serie de întrebări ucenicilor ca mai apoi

să le pună sub o formă dramatică în cadrul acestei relatări? Sau ca să abordăm astfel problema, care sunt cauzele acestei situații? De ce creștinii sau cei care nu sunt creștini trebuie să se afle în această stare greu de definit, ca să spun așa, da și nu în același timp? Câteodată responsabilitatea îi aparține în întregime evanghelistului preocupat de trezirea spirituală a acestora. Evangheliștii sunt adesea cauza problemei. În nerăbdarea lor de a expune rezultatele, ei creează starea. Dar nu întotdeauna evangheliștii sunt vinovați; tot atât de des vina aparține persoanelor în cauză, și vom afla câteva motive. În general, aceste persoane nu sunt de acord cu definițiile tranșante, nu le plac claritatea și siguranța. Nu e nevoie să intrăm în detalii. Cred că obiectează în privința clarității și preciziei gândirii datorită cerințelor sale. Cel mai confortabil gen de religie este unul vag, nebulos și nesigur, închis în forme și ritualuri. Nu mă surprinde faptul că religia romano-catolică atrage numeroși oameni. Cu cât religia este mai vagă și indefinită cu atât ea este mai confortabilă. Adevărurile tranșante ale Bibliei care cer decizii dau o stare de inconfort. Acești oameni vor spune: „Ești pedant și legalist și nu îmi convine acest lucru. Cred în creștinism, dar ești rigid și îngust în concepții." Această categorie de oameni vă este familiară. Dacă pornești cu teoria că creștinismul nu este tranșant, nu fi surprins să te afli în poziția omului care vede „oamenii ca niște copaci, umblând." Dacă îți începi viața și experiența creștină spunând că nu ai nevoie de imagini clare și precise atunci probabil că nu le vei avea!

A doua cauză și adesea adevăratul motiv care cauzează probleme e faptul că aceste persoane nu acceptă în totalitate învățătura și autoritatea Scripturii. S-ar putea ca acesta să fie miezul problemei. Nu acceptă și nu se supun în mod absolut autorității Bibliei. Aceste probleme nu ar apărea dacă ne-am apropia de Biblie ca niște copilași, realizând valoarea ei și permițându-i să ne vorbească. Persoanele în cauză fac contrariul. Ei amestecă propriile idei cu adevărul spiritual. Pretind că adevărul îl iau din Scriptură, dar, și acesta este un cuvânt fatal, îl modifică imediat. Acceptă unele idei biblice, dar sunt alte idei și filosofii din vechiul stil de viață pe care ei doresc să le aducă. Amestecă idei profane cu idei spirituale. Afirmă că le plac predica de pe munte și 1 Corinteni 13. Pretind că cred în Isus ca Mântuitor, dar argumentează că totul ar trebui tratat cu moderație. Ceea ce fac ei în continuare e că modifică Scriptura. Îi refuză autoritatea în fiecare aspect, în evanghelizare și în trăire, în doctrină și în perspectiva asupra lumii. Ei spun că „împrejurările se

schimbă", și „viața nu mai e ceea ce obișnuia să fie. Trăim în secolul douăzeci." Așa că ei modifică Scriptura pe ici pe colo ca să se potrivească propriilor idei, în loc să ia doctrina biblică de la început și până la sfârșit, și să recunoască irelevanța unei discuții despre secolul douăzeci. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu care este veșnic și tocmai pentru că este Cuvântul Său, noi trebuie să ne supunem Lui și să credem că El va aplica metodele Sale, în felul Lui.

O altă cauză ar fi că persoanele aflate în această stare refuză în mod invariabil să fie interesați de doctrină. Ești printre aceștia? Câteodată aceşti oameni sunt atât de nesăbuiți încât compară ceea ce ei consideră o lectură spirituală a Bibliei cu doctrina. Afirmă că nu sunt interesați de doctrină, că le plac expunerile biblice nu și doctrina. Pretind că cred învățăturile care sunt și care reies din Biblie, dar – e aproape incredibil dar adevărat – fac această comparație fatală între expunerea biblică și doctrină. Scopul Bibliei nu este oare să prezinte învățătura? Care este valoarea unei expuneri dacă nu conduce la adevăr? Nu este greu de înțeles poziția lor. Învățătura rănește, spune lucrurilor pe nume. Altceva înseamnă să privești imaginile și să fii interesat de cuvinte și jumătăți de înțelesuri. Acestea nu deranjează, nu atrag atenția asupra păcatului și nu cer decizii. Ne putem relaxa astfel. Învățătura ne vorbește însă și insistă asupra unei decizii. Acesta este adevărul care ne analizează și încearcă să ne facă să ne autoexaminăm. E evident că ne va lipsi claritatea dacă obiectăm împotriva învățăturii. Scopul principal al crezului creștin, al mărturisirii de credință în privința doctrinei și a dogmei e să le dea posibilitatea oamenilor să gândească clar. Așa au și ajuns să fie formulate. În primele secole ale bisericii creștine, Evanghelia era transmisă de la o generație la alta. Unii au început să predice lucruri greșite. Un exemplu ar fi că Isus nu a venit pe pământ într-un trup uman ci a fost doar o apariție fantomatică. Au început să circule tot felul de neadevăruri iar mulți au devenit nefericiți și tulburați. Prin urmare, Biserica a început să își formuleze doctrinele ca și Crezul Apostolilor, etc. Vă închipuiți că părinții bisericii au făcut aceasta doar pentru că le făcea plăcere? E clar că nu, motivul era mult mai practic. Adevărul trebuia definit și protejat pentru ca oamenii să nu o ia pe căi greșite. Dacă suntem împotriva doctrinei, să nu fim surprinși că vederea ne este neclară, că suntem nefericiți. Nimic nu clarifică mai bine vederea spirituală a omului decât o înțelegere concretă a doctrinelor biblice.

Ultima cauză a bolii spirituale e că oamenii nu iau învățăturile biblice în ordinea lor firească. Este o cauză importantă și sper să revin asupra ei. Știu acest lucru din propria experiență. Trebuie să respectăm ordinea doctrinelor din Scriptură. Dacă iei doctrina regenerării înaintea celei a ispășirii vei avea probleme. Dacă ești interesat de renaștere și de viața nouă înainte de a afla cum este relația ta cu Dumnezeu, vei merge pe un drum greșit și te vei simți nefericit. Același lucru se întâmplă și cu sfințirea înaintea îndreptățirii. Învățăturile biblice trebuie luate în ordine. Ca o concluzie a celor spuse până acum, cauza depresiei spirituale e refuzul de a gândi lucrurile clar. Este pericolul de a te bucura de ceva înainte de a-l avea. Este vorba despre bărbați și femei care refuză să gândească clar, care nu vor să învețe și să fie învățați din anumite motive – adesea autoapărarea. Aceștia sunt de obicei victimele unei confuzii spirituale, a lipsei clarității, și a unei oscilări între a vedea și nu a vedea în același timp.

Ajungem și la ultima întrebare. Care este remediul? Pentru început voi enunța doar principiile. Primul este evident: înainte de orice evită să pretinzi că orbirea ți-a fost vindecată. Cred că și omul vindecat de Isus a fost ispitit să spună același lucru. Aici este vorba de un om care a fost orb. Domnul Isus pune scuipat pe ochii săi și îl întreabă: „Vezi?" și omul răspunde: „Da, văd." Cred că omul a fost tentat să o ia la sănătoasa și să strige lumii întregi că vede. Omul putea într-adevăr să vadă, dar privirea îi era imperfectă și incompletă, și era important ca el să nu depună mărturie înainte de a vedea clar. Este o tentație mare și o înțeleg, dar e greșit să o facem. Și în vremea de astăzi câți dintre oameni nu sunt constrânși și îndemnați să facă același lucru, susținând că văd, deși pentru ceilalți e evident că le lipsește claritatea și că se află într-o stare de confuzie. Cât rău fac acești oameni! Îi induc în eroare pe ceilalți descriindu-i pe oameni ca pe niște copaci, umblând!

Al doilea lucru este opusul celui dintâi. La primul ispita era să fugi și să proclami că poți vedea înainte de a vedea cu adevărat; în al doilea caz tentația e să te simți total descurajat și să spui: „E inutil să merg mai departe. Ai pus scuipat pe ochii mei și m-ai atins. Văd ceva, dar îi văd pe oameni ca pe niște copaci, umblând." Asemenea oameni vin adeseori la mine și spun că nu pot să vadă clar adevărul. În confuzia lor devin descurajați și întreabă: „De ce nu pot să văd?" Totul e inutil." Încetează să mai citească Biblia și să se roage. Diavolul, prin minciunile sale îi descurajează pe mulți. Nu îl asculta.

Care este atunci remediul? Care este calea adevărată? Ea este să fim sinceri și să răspundem cu adevărat și cu onestitate la întrebarea lui Isus. Acesta este secretul problemei. Domnul s-a întors către om și l-a întrebat: „Vezi ceva?" Și omul a răspuns sincer: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci." Ceea ce l-a salvat pe acest om a fost sinceritatea lui. Întrebarea e, unde ne situăm noi? Scopul acestei expuneri e să ne întrebăm unde ne situăm. Ce vedem mai exact? Vedem lucrurile clar? Suntem fericiți? Vedem cu adevărat? Putem să vedem sau nu putem, și trebuie să știm unde ne situăm. Îl cunoaștem pe Dumnezeu? Îl cunoaștem pe Isus Hristos? Îl cunoaștem cu adevărat nu numai ca pe Mântuitorul nostru? Ne bucurăm cu o bucurie negrăită și plină de glorie? Acesta este Noul Testament creștin. Vedem? Să fim sinceri, să răspundem la întrebări cu deplină onestitate.

Ce se întâmplă mai apoi? Ultimul pas e să I te supui, să I te supui necondiționat așa cum a făcut și orbul. Nu a avut obiecții în privința tratamentului, chiar s-a bucurat, și cred că dacă Domnul Isus nu ar fi continuat vindecarea, el însuși l-ar fi rugat să o facă. Și tu poți să faci la fel. Vino la Cuvântul lui Dumnezeu și încetează să mai pui întrebări. Ia promisiunile în ordinea corectă. Spune: „Vreau adevărul oricât m-ar costa." Leagă-te de el, să i te supui ca și un copilaș, și roagă-L să îți redea vederea perfectă, să te facă întreg. E un privilegiu să îți amintesc că El poate. E o promisiune făcută în Numele Lui că El o va face. El nu face nimic pe jumătate. Aceasta este învățătura. Urmeaz-o. Orbul a fost vindecat și întregit, a „văzut toate lucrurile desluşit." Punctul de vedere creștin e foarte clar. Nu ne este dat să fim lăsați în îndoială, incertitudine și nefericire. Crezi că Domnul Isus a venit din ceruri, a trăit pe pământ, și-a îndeplinit lucrarea, a murit pe cruce, a fost îngropat, a înviat, că s-a ridicat la ceruri și a trimis Duhul Sfânt doar ca să ne lase într-o stare de confuzie? Este imposibil. El a venit pentru a ne reda vederea, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. El a venit ca să ne dea viața veșnică și „aceasta este viața veșnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis." Dacă te autoexaminezi și vezi că ești nefericit, vino la El, la Cuvântul Său, slujește-L, stăruie pe lângă El, ține-te de El, și cere-I folosind cuvintele imnului:

„Duhule Sfânt, adevăr divin,
Răsari asupra sufletului meu,
Cuvânt dumnezeiesc și lumină lăuntrică,
Trezește-mi spiritul și limpezește-mi vederea."

El a făgăduit că o va face şi te va scoate din starea de nesiguranţă, între văz şi orbire. Vei putea spune: „Văd, văd prin El tot ceea ce am nevoie şi chiar mai mult şi ştiu că Îi aparţin."

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii, pe care ați primit-o."

Romani 6.17

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 4

MINTE, INIMĂ ŞI VOINŢĂ

În Versiunea Autorizată a Bibliei apare sintagma de „formă a doctrinei" iar în Versiunea Revizuită găsim „dreptarul învăţăturii." După cum vom vedea cele două sintagme au acelaşi înţeles, şi am luat în considerare acest verset, deoarece prin intermediul lui voi continua subiectul legat de cauzele şi vindecarea „depresiei spirituale."

E impresionant faptul că formele pe care le poate lua „boala" sunt nenumărate. Apare sub diferite forme şi chipuri încât oamenii greşesc încă de la început. Sunt uimiţi de existenţa atâtor simptome şi manifestări ale unei singure boli. Iar faptul că le ignoră, poate conduce la depresia spirituală despre care vorbim. Tipul de persoană, care e de părere că atunci când crezi în Hristos, toate problemele dispar şi restul va fi un fel de „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", mai devreme sau mai târziu va suferi de depresie spirituală. Suntem aduşi într-o viaţă şi stare spirituală minunată prin harul lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm că dincolo de noi şi împotriva noastră se află o altă putere. Suntem cetăţeni ai Împărăţiei lui Dumnezeu, dar Biblia ne spune că luptăm împotriva altei Împărăţii care este şi ea de natură spirituală, şi că tot timpul vom fi atacaţi şi asediaţi. Ducem lupta credinţei şi „nu luptăm împotriva cărnii şi a sângelui ci împotriva duhurilor necurate, împotriva conducătorilor întunericului în această lume, împotriva răutăţii spirituale în locurile preaînalte." Pe parcursul acestei lupte trebuie să fim pregătiţi pentru apariţia depresiei spirituale, a diferitelor manifestări în tot felul de categorii umane.

Trăsătura dominantă a activităţilor lui Satan e subtilitatea. El este nu numai capabil şi puternic, ci şi subtil. Apostolul Pavel ne avertizează că cel rău se poate transforma şi „în înger al luminii" dacă e necesar. Singurul lucru pe care îl doreşte e să distrugă lucrarea lui Dumnezeu, în special lucrarea harului în şi prin Domnul Isus. Prin urmare, din

momentul în care devenim creştini, am intrat în vizorul lui Satan. De aceea Iacov ne spune „fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări." Bucuria este o dovadă a credinţei noastre. Din momentul în care devenim creştini, singura preocupare a diavolului e să ne doboare printr-o metodă de succes, făcându-ne să ne simţim nefericiţi sau să suferim de ceea ce Charles Lamb numea „oreionul şi pojarul sufletului." Asemenea creştini sunt ca şi copiii subnutriţi care nu cresc, sunt bolnavi şi lipsiţi de putere. Un creştin care se află în această stare reprezintă mai mult sau mai puţin o negare a credinţei lui, iar Satan este mulţumit. Din acest motiv, el este preocupat ca să ne aducă în starea care ne poate afecta şi care se poate manifesta în multe moduri – să ne aşteptăm ca simptomele să fie schimbătoare.

Atrag atenţia asupra altei cauze generale a bolii. Ea se află în versetul de la începutul capitolului. Versetul este o descriere pozitivă a creştinului, dar îl putem folosi şi cu sens negativ. Absenţa conformării la descrierea din verset e una din cauzele obişnuite ale depresiei spirituale. Versetul ne oferă o descriere completă a creştinului. Pavel spune: „Aţi fost robi ai lui Satan, aţi fost sub conducerea lui. Aţi fost, dar nu mai sunteţi." Pavel îi mulţumeşte lui Dumnezeu că poate spune un asemenea lucru despre creştini, că deşi au fost odată în acea stare, acum nu mai sunt. De ce nu? Motivul este acesta: „Aţi ascultat acum din inimă de dreptarul învăţăturii pe care aţi primit-o", sau „în care aţi fost eliberaţi." Aceasta este descrierea creştinului făcută de Apostol. Observaţi că Apostolul este preocupat să accentueze plenitudinea vieţii creştine, echilibrul ei. Este o viaţă în care „aţi ascultat" – aceasta este voinţa – „din inimă" – sentimentul, sensibilitatea – „dreptarul învăţăturii" care implică mintea şi înţelegerea. În descrierea creştinului, lucrul pe care Apostolul îl accentuează e caracterul complet al vieţii creştine. Omul întreg este implicat cu mintea, inima şi voinţa. O cauză obişnuită a depresiei spirituale e eşecul de a realiza că viaţa creştină reprezintă un întreg, o viaţă echilibrată. Lipsa echilibrului e o cauză frecventă a problemelor, a neliniştii şi discordanţei din viaţa unui creştin.

Încă o dată precizez faptul că, din păcate, deseori cauza lipsei de echilibru e produsă de predicator sau evanghelist. Creştinii „strâmbi" sunt deseori produsul unor predicatori a căror doctrină e dezechilibrată, incompletă. În timp ce vom intra în profunzimea studiului nostru, vom vedea cât de importante sunt circumstanţele în care are loc naşterea unui creştin. Sunt de părere că cineva ar trebui să ia această chestiune ca

obiect de studiu şi să cerceteze relaţia dintre cursul ulterior pe care îl ia viaţa unui creştin şi mijlocul sau metoda folosite în întoarcerea lui la credinţă. Sunt sigur că ar fi şi interesant dar şi semnificativ. În general, copiii preiau unele din atributele părinţilor, iar convertiţii tind să ia unele trăsături ale oamenilor folosiţi de Dumnezeu în convertirea lor. Mai mult, felul întâlnirii în care oamenii vin la lumină şi toate circumstanţele naşterii din nou tind să influenţeze evoluţia ulterioară a convertiţilor mai mult decât ne dăm seama. Am menţionat acest lucru în capitolul precedent şi are o importanţă capitală în subiectul discutat. Aşa se explică existenţa unor categorii diferite de creştini cu diferite caracteristici. Toţi membrii unui grup au unele asemănări şi poartă acelaşi etalon; alte grupuri sunt diferite. Această afirmaţie şi faptul că avem anumite trăsături asociate cu un anumit tip de evanghelizare pot fi adevărate în măsura în care suntem victimele posibile ale unui dezechilibru ce se manifestă în nefericire.

Apostolul Pavel abordează această problemă cu un motiv practic. Scrierea sa se adresa creştinilor din Roma. Nu putem fi siguri dacă era o situaţie ipotetică, combătută de apostol sau chiar a apărut între creştinii din Roma.

Probabil că erau unii care ziceau: „Să păcătuim mereu, ca să se înmulţească harul" sau poate că apostolul, stabilind învăţătura neprihănirii prin credinţă, şi-a spus la un moment dat: „E periculos să mă opresc aici: unii vor spune: „Foarte bine, să păcătuim mereu ca să se înmulţească harul" deoarece Pavel spusese „dar unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult." Au existat unii oameni în biserica primară care dezbăteau această temă şi astăzi sunt mulţi care fac acelaşi lucru. Ei spun: „Foarte bine, conform învăţăturii nu contează faptele unui om, cu cât păcătuieşte mai mult cu atât Domnul va fi glorificat iertându-l. Fiind creştin, nu contează ce fac, voi fi acoperit de har." Ce răspunde apostolul? Răspunsul lui e că numai cei care nu înţeleg învăţătura pot spune asemenea lucruri. Dacă ai înţeles învăţătura nu vei face deducţii de genul acesta; ar fi imposibil. Replica lui Pavel e: „Nicidecum! Noi care am murit faţă de păcat (acest lucru îl propovăduiesc), cum să mai trăim în păcat?" Creştinul trăieşte acum în Hristos, prin urmare nu numai că a murit cu El, dar a şi înviat împreună cu El. Numai cineva care nu a înţeles cu adevărat învăţătura poate pune o întrebare aşa de groaznică: „Să păcătuim mereu ca să se înmulţească harul?" Obiectivul apostolului în acest capitol e să arate importanţa

stăpânirii adevărului, a întregii evanghelii şi faptul că există în mod inevitabil consecinţe dacă cineva face contrariul.

Voi încerca pe scurt să analizez tema. Anumite principii sunt enunţate aici. Primul e că de multe ori depresia spirituală sau nefericirea în viaţa creştină sunt rezultatul eşecului nostru de a ne da seama de măreţia evangheliei. Apostolul vorbeşte de „forma învăţăturii care v-a fost dată", se referă la „dreptarul învăţăturii." Deseori creştinii au o viaţă spirituală nefericită deoarece s-au gândit în termeni greşiţi la creştinism şi la mesajul evangheliei. Unii cred că e doar un mesaj despre iertare. Dacă îi vei întreba ce înseamnă creştinismul, îţi vor răspunde: „Dacă crezi în Isus Hristos, păcatele îţi sunt iertate", şi se opresc aici. Aceasta e tot. Sunt nefericiţi cu privire la unele lucruri din trecutul lor şi au auzit că Dumnezeu îi poate ierta prin Isus Hristos. Primesc iertarea, dar se opresc aici – la atât se rezumă creştinismul lor. Alţii concep creştinismul doar la nivel de moralitate. Ei se gândesc că nu au nevoie de iertare, dar îşi doresc un mod de viaţă înflăcărat. Vor să facă binele în această lume, iar creştinismul pentru ei este un program etic şi moral. Asemenea oameni sunt inevitabil nefericiţi. Probleme care nu aparţin de moralitate vor apărea inevitabil în vieţile lor – moartea cuiva, o relaţie personală. În acest punct, moralitatea şi etica nu îi ajută, şi ceea ce ei consideră a fi evanghelie se dovedeşte a fi inutilă. Când furtuna îi loveşte, devin nefericiţi din cauză că nu au avut niciodată o perspectivă adecvată asupra evangheliei. Perspectiva lor e parţială, au văzut doar un singur aspect. Alţii sunt interesaţi doar de frumuseţea şi pozitivismul creştinismului. El face apel la simţul lor estetic. Acesta este modul lor de a descrie Evanghelia, iar mesajul este pentru ei doar ceva frumos şi minunat care îi face să se simtă mai bine ascultându-l.

Opun toate aceste puncte de vedere incomplete şi parţiale cu ceea ce apostolul Pavel numeşte „forma învăţăturii", „îndreptarul învăţăturii", marele adevăr pe care îl elaborează în Epistola către Romani, cu argumentele şi afirmaţiile sale puternice şi zborurile imaginaţiei spirituale. Aceasta este Evanghelia, toate „infinităţile şi imensităţile", dacă pot folosi o sintagmă a lui Thomas Carlyle, Epistolei către Romani, către Efeseni şi Coloseni – aceasta este Evanghelia. Perspectiva noastră trebuie să fie clară. Cineva ar putea spune: „Când te referi la Epistolele către Efeseni şi Coloseni, cu siguranţă că nu te referi la „mesajul evangheliei." Mesajul evangheliei înseamnă să le spui oamenilor doar despre iertarea păcatelor. Într-o anumită privinţă e corect, dar în alta e

greşit. Am primit o scrisoare de la un bărbat care participase la serviciul de duminică seara. Îmi scria că făcuse o descoperire. A aflat că într-un mesaj de evanghelizare poate exista ceva şi pentru cei credincioşi. El spunea: „Nu credeam vreodată că se poate întâmpla aşa ceva. Nu ştiam că e posibil ca în acelaşi serviciu religios, un mesaj evanghelic poate fi predicat necredincioşilor dar în acelaşi timp poate exista şi un mesaj pentru credincioşi care să îi cerceteze. Omul acesta a făcut o mărturisire importantă. Îmi spunea care fusese până atunci perspectiva lui asupra evangheliei. Era una parţială, incompletă, alegerea unui lucru sau două. Este greşit. Modul de a evangheliza e să oferi „întregul îndemn al lui Dumnezeu." Oamenii invocă faptul că sunt prea ocupaţi sau că nu pot să urmeze toată învăţătura. Vă amintesc că Pavel predica acelaşi lucru şi robilor. „Nu mulţi puternici, nici mulţi de neam ales nu sunt chemaţi." Ceea ce apostolul le oferea era o impresionantă prezentare a adevărului. Evanghelia nu este ceva parţial: cuprinde viaţa întreagă, istoria întreagă şi lumea întreagă. Ne spune despre creaţie, despre judecata finală şi despre ceea ce se află între. Este o perspectivă completă, întreagă asupra vieţii şi mulţi au o viaţă spirituală dezastruoasă, pentru că nu şi-au dat seama că modul creştin de viaţă acoperă fiecare experienţă şi etapă din viaţa unui om. Nu există nici un aspect al vieţii despre care Biblia să nu spună ceva. Viaţa întreagă trebuie să se afle sub influenţa ei deoarece totul este inclus în ea; Evanghelia este menită să deţină controlul asupra oricărui lucru din viaţa noastră. Dacă nu ne dăm seama de acest lucru, mai devreme sau mai târziu vom deveni nefericiţi. Mulţi au probleme din cauză că aplică creştinismul doar la câteva aspecte din viaţa lor şi se complac în aceste dihotomii care produc rău, nu sunt conforme Scripturii. Este inevitabil. Acesta este primul lucru pe care îl observăm aici. Trebuie să percepem măreţia Scripturii, vastitatea ei eternă. Trebuie să trăim mai mult prin, şi în abundenţa acestor adevăruri absolute. Nu trebuie să ne rezumăm doar la evanghelii. Începem de aici, dar mergem mai departe; după ce vom vedea cum totul se îmbină într-un context minunat, ne vom da seama cât de măreaţă este Evanghelia şi cum viaţa noastră întreagă este menită să se afle sub controlul ei.

Ajungem astfel la al doilea punct. Aşa cum eşuăm în a vedea măreţia şi caracterul complet al mesajului, eşuăm de asemenea şi în a realiza că tot ceea ce înseamnă om trebuie inclus în mesaj – „Aţi ascultat acum din inimă de dreptarul învăţăturii, pe care aţi primit-o." Omul este o fiinţă minunată, el este minte, inimă şi voinţă. Acestea sunt cele trei

componente principale ale omului. Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu minte, inimă şi voinţă, prin urmare omul poate acţiona. Una dintre minunile evangheliei e faptul că îl prezintă pe om în totalitatea lui; am ajuns până aici doar ca să afirm că numai Evanghelia face acest lucru. Ea este completă, ea oferă o perspectivă completă asupra vieţii, morţii, a eternităţii şi doar ea îl include pe om în complexitatea lui. Problemele apar din cauza eşecului nostru de a vedea acest lucru. Suntem parţiali în răspunsul nostru la mesaj.

Voi intra în câteva detalii pentru a da substanţialitate punctului meu de vedere. Există oameni care îşi folosesc numai capul – intelectul, înţelegerea. Ei spun că manifestă un interes crescând pentru evanghelie doar ca un punct de vedere, ca filosofie creştină. Aceştia sunt oamenii care vorbesc întotdeauna despre perspectiva creştină, sau ca să folosim jargonul din ziua de azi, despre perspicacitatea creştină. Este ceva pur filosofic, la nivel intelectual. Cred că sunteţi de acord că există multe persoane care gândesc aşa în prezent. Pentru ei, creştinismul este o chestiune de un interes imens, cred şi proclamă că dacă punctul de vedere creştin ar fi aplicat în politică, industrie şi în oricare alt domeniu, toate problemele s-ar rezolva. Este o atitudine şi un punt de vedere ce ţin de intelect.

Există alţii, poate nu aşa de mulţi în prezent ca în trecut, al căror singur interes în ceea ce priveşte Evanghelia îl reprezintă interesul lor pentru teologie, doctrină, metafizică, dezbateri, probleme filosofice. Vorbesc de trecut, nu vreau să îl apăr dar e preferabil stării prezente. Aceşti oameni erau interesaţi doar de problemele teologice pe care le transformau în dezbateri. Se implicau doar la nivelul minţii; era un fel de hobby intelectual. Tragedia e că interesul lor se rezuma la atât, inimile nu le erau atinse. Nu numai că harul Domnului Isus lipsea din vieţile lor, dar le lipsea şi obişnuita bunătate umană. Aceşti oameni puteau să dezbată şi chiar să se certe asupra unor doctrine, dar adesea se dovedeau a fi greu de abordat. Dacă aveai probleme nu puteai să li te adresezi; ai fi simţit că nu au înţelegerea şi simpatia necesare. Şi mai grav, adevărul de care erau interesaţi nu îl aplicau în totalitate în vieţile lor; era ceva care se limita doar la studiile lor. Nu le-a schimbat comportamentul pentru că se rezuma la intelect. Erau înclinaţi, mai devreme sau mai târziu să întâmpine dificultăţi şi să devină nefericiţi. Aţi văzut un astfel de om înfruntându-şi sfârşitul? L-aţi văzut atunci când nu mai poate citi sau când se află pe patul de moarte? Am văzut câţiva şi nu doresc să mai văd.

Este terifiant când un om ajunge în acel punct în care ştie că va muri, iar Evanghelia pe care a dezbătut-o folosind raţionamente, şi pe care chiar a „apărat-o" pare să nu îl ajute deoarece nu l-a pătruns niciodată. Era doar un fel de hobby intelectual.

Există alte persoane în cazul cărora Evanghelia le afectează doar inima. Este ceva obişnuit astăzi. Aceştia sunt oamenii care simt că au avut o eliberare emoţională; au trecut printr-o criză emoţională. Nu vreau să discreditez acest lucru, dar este periculos să te rezumi doar la o experienţă emoţională. Aceştia sunt oamenii care e posibil să aibă probleme în viaţă. Poate că au săvârşit unele păcate. Au încercat să le uite dar nu pot scăpa de ele. Într-un final aud mesajul care le oferă eliberarea de păcatele comise, o acceptă şi totul este bine. Se opresc aici. Au dorit doar o anumită eliberare pe care au obţinut-o. Aceasta se poate obţine din prezentarea incompletă a mesajului, ce conduce la o experienţă parţială. Pentru că în primul rând ei doresc acest lucru, asemenea oameni au o experienţă emoţională şi nimic altceva. Unii sunt interesaţi de misticism şi de fenomenele mistice. Unii sunt născuţi mistici; e ceva paranormal în legătură cu ei. În prezent există un mare interes în fenomenele metafizice, în experienţele extra senzoriale. Întotdeauna au existat oameni interesaţi de asemenea fenomene. Ei au o înclinaţie naturală spre misticism şi sunt atraşi de tot ceea ce pare să le ofere experienţele mistice. Recurg la Scriptură deoarece simt că îşi pot îndeplini dorinţa pentru experienţe mistice. Caută şi găsesc acest lucru, dar se opresc aici.

Alţi oameni sunt atraşi din punct de vedere estetic de prezentarea evangheliei, atmosfera din biserică, vitralii, monumente, ritualuri, imnuri, muzică, serviciul divin – de oricare dintre acestea sau de toate. Viaţa a fost aspră şi crudă cu ei, iar circumstanţele i-au amărât. Participă însă la serviciul divin, şi cumva se simt alinaţi şi consolaţi, se simt fericiţi şi mulţumiţi. Aceasta este tot ceea ce îşi doresc. O obţin şi nu doresc nimic altceva. Se simt fericiţi şi fiecare îşi vede de drumul său. E sigur că asemenea oameni se vor afla în situaţii neplăcute din care nu vor putea scăpa. Într-o zi vor trebui să facă faţă unor crize şi să le depăşească; dar nu au învăţat niciodată să o facă. Sunt mulţumiţi să trăiască prin prisma sentimentelor.

Alţii se află într-o poziţie unilaterală deoarece au răspuns unei chemări în cadrul unor întâlniri. Îmi amintesc de câţiva pastori care mi-au mărturisit cum au lucrat în camera de consiliere a unui evanghelist

faimos, care a vizitat odată această țară și care acum e în vârstă, retras din misiune. Ei îi întrebau pe oameni din camera de consiliere de ce se aflau acolo. Deseori primeau răspunsul „nu știu." „Dar", spuneau ei, „ai venit în camera de consiliere. De ce?" Ei răspundeau: „Am venit aici pentru că așa ne-a spus predicatorul." Acel predicator avea un talent excepțional în a spune povești. Putea dramatiza, și întotdeauna încheia cu o poveste emoționantă. Apoi îi chema pe oameni să vină în față, iar aceștia se apropiau parcă în transă și intrau în camera de consiliere dar nu știau de ce. Au fost mișcați, fascinați, dar părea să nu existe nici o înțelegere a adevărului, nici o legătură cu „dreptarul învățăturii pe care au primit-o." Atinși doar din punct de vedere emoțional, ei se îndreptau către camera de consiliere. Inevitabil, la un moment dat, aceşti oameni vor avea probleme. Vor fi nefericiți și deprimați. Inima le este atinsă, dar rațiunea nu, și adesea nici voința. Sunt mulțumiți să continue experiența bazată pe sentimente, și nu sunt preocupați de aplicarea adevărului în ceea ce privește rațiunea și voința.

Același lucru se întâmplă și cu cei care își folosesc numai voința. Este posibil, și din nefericire s-a și întâmplat ca oamenii să fie convinși să adopte creștinismul. Ei cred că reprezintă un mod de viață bun și decid solemn să îl adopte. Cred că trebuie să renunțăm la aceste decizii. Mi se pare că a vorbi despre decidere pentru Hristos este o negare a textului pe care îl discutăm, după cum vă voi arăta. „A lua o decizie" este adesea rezultatul unei chemări. Dacă voința oamenilor ar fi bombardată, se vor găsi câțiva care vor replica. Vor lua decizii doar pentru că au fost chemați să decidă, au fost constrânși. O presiune s-a exercitat asupra voinței lor. Li s-a spus că trebuie să decidă și o fac, dar nu întotdeauna își dau seama de ce o fac. Mai târziu își vor pune întrebări, diavolul va avea grijă de asta. Își vor da seama că nu au nici un răspuns.

Voi rezuma acest punct spunând că aceştia sunt oamenii care decid să adopte creştinismul în loc ca să fie adoptați de el. Nu au cunoscut sentimentul de constrângere, sentimentul de „Ajută-mă Doamne, nu pot face nimic altceva", faptul că trebuie să o facă, orice altceva fiind exclus, că adevărul a venit în așa fel la ei încât trebuie să îl accepte. Despre asta vorbește Pavel în acest capitol. „Nicidecum", spune el, „despre ce vorbiți? Nu știți care este adevărul? Cum puteți întreba „să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul?" Înseamnă că nu știți ce este harul." Doar cei care înțeleg adevărul știu ce înseamnă harul. Tragedia altora e că nu l-au cunoscut niciodată.

Acestea sunt cauze ale depresiei spirituale. Aş vrea să accentuez. Aşa cum am arătat, câteodată întâlnim oameni care se implică doar cu o parte a personalităţii lor – minte, inimă sau doar cu voinţa. Suntem de acord că e greşit. Ca să clarificăm, este la fel de greşit ca să folosim numai două componente. Este la fel de greşit să ne implicăm doar cu mintea şi inima fără voinţă, sau cu inima şi voinţa, dar fără raţiune. Cred că aceste lucruri ne învaţă apostolul Pavel. Credinţa creştină este triplă, sunt toate trei la un loc şi în acelaşi timp şi întotdeauna. Evanghelia implică omul întreg şi dacă nu e cazul tău, gândeşte-te unde te situezi. „Aţi ascultat din inimă de dreptarul învăţăturii pe care aţi primit-o." Ce evanghelie! Ce mesaj glorios! Poate satisface complet mintea omului, îi poate mişca inima în totalitate şi îl poate conduce către o ascultare din toată inima care implică voinţa. Aceasta este Evanghelia. Hristos a murit ca noi să fim întregi, nu am fost salvaţi parţial; nu ca să fim nişte creştini strâmbi ci să existe o finalitate echilibrată în fiecare.

Dacă ne lipseşte această proporţie, ne vom găsi în impas deoarece Dumnezeu ne-a creat într-un mod echilibrat. Te-ai gândit vreodată la aceasta? Este un subiect psihologic interesant cum Domnul a pus aceste trei puteri în noi – mintea, inima şi voinţa. Sunt forţe extraordinare. Te-ai fi gândit că e imposibil ca aceste trei forţe să coexiste într-o singură persoană; dar Domnul l-a creat pe om perfect. Vedem totul perfect prin Isus Hristos; scopul mântuirii e să ne aducă la desăvârşire, să semănăm cu chipul Său în aşa fel încât efectele şi urmele păcatului să dispară şi să fie distruse.

O să adaug ceva despre acest echilibru. Aceste lucruri trebuie să vină în ordinea corectă. Există o anumită ordine în acest verset. Aceşti oameni au fost robi ai păcatului; nu mai sunt. De ce nu? Apostolul spune că le-a fost dat dreptarul învăţăturii – „aţi ascultat din inimă de dreptarul învăţăturii pe care aţi primit-o." Au fost în robie. Cum au scăpat? Adevărul le-a fost arătat! Nu le-a fost atinsă numai inima, nu s-a făcut apel doar la voinţă. Nu, Adevărul le-a fost arătat. E necesar ca să stabilim o anumită ordine, iar Adevărul e pe primul loc. La început este învăţătura, îndreptarul învăţăturii, mesajul evangheliei. Nu suntem preocupaţi doar de a atrage emoţional oamenii, sau făcând apel la voinţă, suntem preocupaţi de predicarea cuvântului lui Dumnezeu. Apostolii nu au fost trimişi în lume numai pentru a aduce rezultate şi pentru a schimba oamenii. Au fost trimişi „să predice Evanghelia", „să predice adevărul", să predice pe Isus şi învierea – acest mesaj, această învăţătură, depozitul!

Aceştia sunt termenii folosiţi în Noul Testament iar biserica va produce oameni deformaţi spiritual când eşuează în a stabili priorităţile.

Un creştin trebuie să ştie de ce se numeşte aşa. Un creştin nu e doar un simplu om care mărturiseşte că i s-a întâmplat ceva minunat. Deloc, el este gata şi capabil să „răspundă oricui îi cere socoteală de nădejdea care este în el." Dacă nu poate, trebuie să vadă care îi este poziţia. Creştinul ştie de ce este ceea ce este, ştie unde se situează. I-a fost vestită învăţătura, a primit adevărul. Această „formă a învăţăturii propovăduite" a venit la el. I-a atins mintea, şi trebuie să înceapă cu raţiunea. Adevărul atinge mintea şi înţelegerea iluminate de Duhul Sfânt. Văzând adevărul, creştinul începe să-l iubească. Îi atinge inima. Vede ceea ce a fost, viaţa pe care o trăia şi o urăşte. Dacă vei vedea adevărul despre tine ca rob al păcatului, te vei urî. Dacă vei vedea însă adevărul glorios despre dragostea lui Hristos, vei vrea acest adevăr, îl vei dori. Inima este implicată. Să vezi adevărul înseamnă să fii mişcat de el şi să-l iubeşti. Nu te poţi abţine. Dacă vezi clar adevărul, trebuie să îl simţi. Aceasta te conduce la dorinţa de a-l practica şi de a-l trăi.

Acesta este argumentul lui Pavel. El spune, Este de neconceput să vorbiţi despre persistenţa în păcat. Dacă v-aţi da seama de unitatea cu Hristos, că ai murit împreună cu El şi că ai înviat împreună cu El, nu aţi vorbi niciodată aşa. Nu puteţi să vă alăturaţi lui Hristos, să fiţi una cu El şi în acelaşi timp să întrebaţi „să păcătuim mereu?" Adevărul îmi acordă permisiunea de a persista în lucrurile care mă atrăgeau înainte? E clar că nu. Este de neconceput. Un om care ştie şi crede că a înviat împreună cu Hristos va dori să păşească împreună Cu El în noua viaţă.

Din argumentul şi demonstraţia lui Pavel trag concluzia finală, că atunci când vorbim altora trebuie să ştim să nu ne adresăm în mod direct inimii. Tot aşa. Nici voinţa nu poate fi abordată în mod direct. Este un principiu important, de care trebuie ţinut cont atât în abordările personale cât şi în predici. Inima este influenţată prin înţelegere – mintea, inima şi apoi voinţa. Nu putem să atacăm direct inima, nici a noastră, nici a celorlalţi. Am cunoscut oameni păcătoşi care, spre condamnarea lor găseau o mângâiere falsă în faptul că mai erau încă mişcaţi emoţional şi puteau plânge la serviciile religioase. „Nu aş reacţiona aşa dacă aş fi foarte rău," îşi spun ei. Este o deducţie falsă – reacţia lor emoţională a fost produsă de ei înşişi. Dacă ar fi fost un răspuns la Adevăr, vieţile lor ar fi fost schimbate. Nu trebuie să ne adresăm direct inimii sau voinţei. Adevărul este descoperit prin darul cel mai de preţ pe care l-a pus

Dumnezeu în om, mintea, înțelegerea. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său şi nu e nici o îndoială că partea cea mai importantă a imaginii este mintea cu capacitatea ei de a înțelege adevărul. Dumnezeu ne-a înzestrat cu minte prin care ne descoperă adevărul.

Este greşit să credem că totul începe şi se sfârşeşte cu intelectul. Începe aici dar merge mai departe. Adevărul atinge apoi inima şi în final omul îşi predă şi voința. El se supune din toată inima, nu în silă sau cu neplăcere. Viața creştină este o viață glorioasă, desăvârşită care îmbină şi captivează întreaga personalitate. Să ne facă Dumnezeu creştini echilibrați, bărbați şi femei despre care să se spună că ascultăm în mod evident, răbdători şi din toată inima de dreptarul învățăturii pe care am primit-o.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-şi arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viaţa veşnică.

1Timotei 1.16

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 5

ACEL PĂCAT UNIC

În ultimul capitol am luat în considerare acei oameni nefericiți care nu se pot bucura cu adevărat de viața creștină deoarece eșuează în a păstra un echilibru între minte, inimă și voință. În prima Epistolă către Timotei, Pavel are în vedere acest lucru, și spune că trebuie să „păstrăm credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință. Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat pe mâna satanei, ca să se învețe să nu hulească." (1 Timotei 1.19,20). Lipsa unui echilibru nu este numai una din cauzele importante ale nefericirii, ci și ale eșecului și poticnirii în viața de credință.

Sunt unii pe care aceste lucruri îi uimesc. Ei au o perspectivă nesinceră, superficială asupra vieții de credință ce afirmă că atât timp cât o persoană a semnat o foaie a deciziilor că este creștin, trebuie să fie perfect fericit. Este o perspectivă greșită după cum o arată clar experiența și istoria Bisericii, și dacă am adoptat această perspectivă superficială nu este exclus să ne aflăm cât de curând în necaz. Vor exista întotdeauna creștini care se află în impas din diferite motive și îți poți da seama de adevărul spuselor mele citind epistolele. Dacă crezi și accepți în mod simplu că mântuirea înseamnă totul, nu vei avea nevoie de epistole, și într-un anume sens nu vei avea nevoie nici de biserică. Oamenii ar fi pur și simplu mântuiți și și-ar continua viața fericiți ca și creștini. Sunt multe dovezi că afirmația este greșită. Unii oameni din Noul Testament au crezut și au devenit creștini, și totuși a fost nevoie ca apostolii Pavel, Petru, Ioan și alții să le trimită epistole deoarece acești creștini se aflau în dificultate. Erau nefericiți din diferite motive, nu se bucurau de viața de credință. Unii erau tentați să se uite înapoi la viața din care au fost salvați, alții erau ispitiți în mod serios, iar alții erau groaznic persecutați. Astfel, chiar existența Noului Testament ne arată că nefericirea este o stare care îi afectează pe creștini. Există totuși în aceasta un gen ciudat de

mângâiere care este real. Dacă cineva, care îmi citeşte cuvintele se află în impas, îi spun astfel: Faptul că eşti nefericit sau că te afli în necaz, nu înseamnă că nu eşti creştin; aş afirma chiar că dacă nu ai avut niciodată probleme în viaţa de credinţă, mă îndoiesc că eşti creştin. Există o pace falsă şi credinţa în iluzii. Noul Testament şi istoria Bisericii de-a lungul secolelor aduc o mărturie elocventă despre „lupta credinţei", şi faptul că nu ai parte de necazuri în sufletul tău este de departe a fi un semn bun. Este un semn serios că ceva este în mod radical greşit, şi există un motiv întemeiat pentru a susţine aceasta. Din momentul în care devenim creştini, intrăm în atenţia diavolului. Aşa cum îl asediază şi îl atacă pe Dumnezeu, aşa asediază şi atacă poporul lui Dumnezeu, „priviţi ca o mare bucurie", spune Iacov, „când treceţi prin felurite încercări", sau ispite. Aşa este dovedită credinţa voastră, pentru că nu este numai o încercare a credinţei, este o dovadă că aveţi credinţă. Din cauză că aparţinem lui Hristos, diavolul face tot posibilul ca să ne tulbure şi să ne necăjească. Slavă Domnului că nu ne poate jefui de mântuire, dar ne poate face nefericiţi. Dacă suntem nebuni să îl ascultăm, el ne poate limita în mod serios bucuria mântuirii. Încearcă să facă aceasta în mod constant şi de aceea avem învăţăturile şi indicaţiile din epistolele Noului Testament.

În acest capitol voi arăta o cale obişnuită prin care diavolul atacă. Este cea sugerată nu numai de versetul din epistola către Timotei dar şi de către capitolul întreg din această parte biografică – partea în care apostolul se referă la el însuşi ca propovăduitor al evangheliei Domnului Isus Hristos. Problema aici este cazul acelor creştini nefericiţi sau care suferă de depresie spirituală din cauza trecutului lor – ori este vorba de un anume păcat sau de o anume formă pe care păcatul a luat-o în viaţa lor. Aş spune că în experienţa mea de pastor care se întinde pe mulţi ani, nu există o problemă mai obişnuită. Revine constant şi am avut de-a face cu mulţi oameni afectaţi de ea mai mult decât orice altceva.

La prima vedere, mulţi dintre voi se vor întreba dacă asemenea oameni sunt creştini. Problema e pusă greşit. Ei sunt creştini. Cere-le să formuleze credinţa creştină şi o vor face fără greşeală. Par să fie clari în privinţa doctrinei neprihănirii prin credinţă. Un alt mod de a spune e că văd clar că nu se pot îndreptăţi singuri. Nu se bazează pe viţiile lor, pe fapte sau pe orice altceva vor face. Sunt pe deplin conştienţi de neputinţa lor şi de dependenţa totală de harul lui Dumnezeu prin Domnul şi Mântuitorul Isus Hristos. Sunt lămuriţi în această privinţă, pot depune

mărturie, şi au crezut în Domnul Isus Hristos. Te vei întreba care e atunci problema cu ei? Deşi par să fie clari asupra acestei doctrine centrale, şi deşi vorbesc ca nişte creştini, ei sunt totuşi nefericiţi. Nefericiţi din cauza unui lucru din trecutul lor. Vin la tine arătând mâhniţi, într-adevăr nenorociţi, şi întotdeauna vorbesc despre un anumit lucru, îl aduc invariabil în discuţie. Poate fi vorba de o acţiune, de o faptă – în care au fost sau nu au fost implicaţi şi alţii – o greşeală comisă de ei înşişi. În general este vorba de un singur lucru, unul însemnat. Revin mereu asupra lui. Insistă asupra lui şi nu îl pot lăsa. Întotdeauna îl analizează, se cercetează minuţios şi se condamnă pe ei înşişi din cauza lui. Rezultatul e că sunt nefericiţi. Câteodată este vorba despre ceea ce au spus, cuvinte pe care le-au spus cândva.

Lăsaţi-mă să vă dau cel mai ilustrativ exemplu cu care am venit în contact de-a lungul experienţei mele. Îl menţionez doar ca să susţin cele afirmate. Îmi amintesc de un bătrân care s-a convertit la vârsta de 77 de ani, una dintre cele mai frapante convertiri pe care le-am cunoscut. Omul acesta avusese o viaţă plină de fărădelege; rar era ceva pe care să nu îl fi făcut într-un moment sau altul. A auzit Evanghelia şi s-a convertit la o vârstă înaintată. A sosit şi ziua importantă în care a devenit membru în biserică, şi când a luat prima cină, duminica seara pentru el a fost cel mai remarcabil lucru care i se întâmplase. Bucuria sa era de nedescris şi cu toţii ne bucuram pentru el. Există o continuare. În dimineaţa următoare, chiar înainte de a mă fi trezit, bietul bătrân sosise în casa mea, întruchipare a nefericirii şi nenorocirii, plângând necontrolat. Eram uimit şi uluit având în vederea ceea ce se întâmplase în seara precedentă, cea mai importantă seară a vieţii sale, punctul culminant al tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră. Am reuşit să îl liniştesc în cele din urmă, şi l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a povestit că după ce a luat parte la Cină, pe drumul spre casă şi-a adus brusc aminte de ceva care se întâmplase cu treizeci de ani în urmă. Era cu un grup de oameni cu care bea într-o cârciumă certându-se asupra religiei. Cu acea ocazie a spus cu dispreţ şi în bătaie de joc că Isus Hristos este un bastard. Brusc i-a venit în minte această întâmplare, şi era sigur că nu i se va ierta acest păcat. Doar un singur lucru! Era fericit să uite de problemele cu băutura, de jocul de cărţi şi de imoralitate. Totul era în regulă, acestea erau iertate. Era lămurit în privinţa aceasta. Dar lucrul pe care l-a spus despre Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul lumii – acesta! Nu putea fi îmbărbătat şi mângâiat. Acest unic lucru l-a aruncat în cea mai neagră deznădejde. (Îi mulţumesc

Domnului că prin folosirea Scripturii am reuşit să îi restitui bucuria.) La aceasta fac referire, la ceva ce un om a spus sau a făcut odată, care îl urmăreşte, se întoarce la el, îl face nefericit şi nenorocit, deşi subscrie la întreaga religie creştină. Această stare, în aparenţă contradictorie e o realitate şi trebuie recunoscută ca atare. În alte cazuri poate fi povara unei promisiuni sau unui angajament, făcute dar niciodată ţinute şi care cauzează probleme. Am întâlnit multe cazuri ale unor oameni care în timpul unei boli au făcut o anumită promisiune sau şi-au luat un angajament faţă de Dumnezeu că dacă se vor însănătoşi vor face aşa şi aşa. Nu şi-au ţinut niciodată legământul; între timp au făcut altceva care a împiedicat îndeplinirea lucrului promis. Şi iată-i nefericiţi şi prinşi în strânsoarea unui singur lucru.

Asupra acestei stări vreau să atrag atenţia. Aceştia sunt oamenii care par să fie lămuriţi cu privire la doctrina mântuirii, dar simt că în cazul lor există ceva – un anume păcat sau forma pe care acest păcat a luat-o în viaţa lor – care îi situează într-o categorie diferită. Ei spun, „da, ştiu, dar..." Sunt doborâţi, sunt creştini nefericiţi, suferă de această caracteristică a depresiei spirituale.

Care este adevărata problemă aici? Există două explicaţii majore ale stării. Prima şi înainte de toate, este desigur lucrarea celui rău; este Satan care nu ne poate jefui de mântuire dar ne poate jefui de bucurie. Preocuparea lui este să împiedice pe oricine să devină creştin, dar când nu reuşeşte scopul lui este să îi facă creştini nefericiţi, ca să îi poată arăta celor din lume şi să le spună: „Acesta este creştinismul; uită-te la el sau la ea. Aceasta este imaginea unui creştin! Uită-te la această fiinţă nenorocită! Vrei să fii ca ea?" Nu e nici o îndoială că diavolul însuşi este cauza esenţială a acestor stări spirituale.

Există şi o cauză auxiliară asupra căreia aş vrea să insist. Spun din nou că starea apare în urma unei ignoranţe asupra doctrinei – eşecul de a înţelege clar doctrina mântuirii din Noul Testament şi inclusiv esenţa tratamentului. Daţi-mi voie să spun acest lucru clar şi fără menajamente, punând accentul chiar şi cu riscul de a fi înţeles greşit. Într-o anumită privinţă, singurul lucru pe care cei aflaţi în depresie spirituală nu trebuie să îl facă este să se roage să fie eliberaţi de ea. Este ceea ce ei fac întotdeauna şi este ceea ce fac în mod invariabil atunci când vin să caute ajutor – într-adevăr, în general este un lucru pe care li se spune să îl facă. Acum un creştin trebuie întotdeauna să se roage, să „se roage fără încetare", dar acesta este unul din momentele în care trebuie să înceteze

să se roage şi să înceapă să gândească! Pentru că există anumite probleme în viaţa de creştin pe care nu se poate să le rezolvi doar rugându-te pentru ele. Din când în când trebuie să te opreşti din rugăciune deoarece rugăciunea ta poate doar să îţi aducă aminte de problemă şi să îţi fixeze gândul asupra ei. Opreşte-te din rugăciune şi gândeşte, rezolvă problema doctrinei.

La ce să te gândeşti? Primul lucru pe care îl sugerez e să te gândeşti la cazul apostolului Pavel şi la ceea ce spune aici: „Mulţumesc lui Isus Hristos, Domnul Nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, şi m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor şi batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neştiinţă, în necredinţă! Şi harul Domnului nostru s-a înmulţit peste măsură de mult împreună cu credinţa şi cu dragostea care este în Isus Hristos. O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi", dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-şi arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viaţa veşnică." Acesta este un lucru minunat. Observaţi ceea ce spune apostolul; ceea ce el susţine aici e că într-un fel Dumnezeu l-a salvat pentru ca să fie o pildă de urmat. În ce sens? O pildă pentru cei care cred că păcatul lor trece de limita harului şi îndurării lui Dumnezeu. Argumentul apostolului e că situaţia lui este o dovadă suficientă, o dată pentru totdeauna, şi că noi nu trebuie să reflectăm asupra acestui lucru. Cu alte cuvinte, există oameni care cred că păcatele pot fi gradate şi fac distincţie între anumite păcate. Le clasifică spunând că unele pot fi iertate în timp ce altele nu pot fi iertate. La acestea apostolul răspunde că propriul lui caz e mai mult decât suficient ca să combată argumentul. „Orice credeţi, spune el, orice aţi fi făcut, gândiţi-vă la mine, la ceea ce am fost, un hulitor, un prigonitor şi un batjocoritor." Poate fi ceva mai rău decât atât? A urât numele lui Isus Hristos din Nazaret, a făcut tot posibilul ca să îi extermine pe urmaşii Lui, s-a dus tocmai până în Damasc „suflând ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor." Se afla în starea de hulitor şi de prigonitor. „Acum, spune apostolul, sunt un caz experimental, şi indiferent de ceea ce gândiţi despre voi, puneţi-l faţă în faţă cu cazul meu şi vedeţi unde vă situaţi." Acesta este primul argument. Gândeşte-te la cazul apostolului şi spune-ţi: „Dacă el a obţinut milă, dacă a putut fi iertat, trebuie să mă gândesc din nou la păcatul din viaţa mea." De aici trebuie să începi.

Apostolul nu se opreşte aici, deoarece nu putem face diferenţa între un păcat sau altul. La suprafaţă apostolul pare să facă tocmai acest lucru. El spune: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi dintre care cel dintâi sunt eu" ca şi cum ar spune că există păcătoşi mai mari şi mai mici. Nu a intenţionat acest lucru, nu e posibil să fi intenţionat deoarece contrazice doctrina sa esenţială. Ceea ce vrea să spună de fapt e că, cu cât un om se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât se vede mai păcătos. Când un om îşi vede întunecimea sufletului său, el spune: „Cel mai mare păcătos sunt eu", şi numai un creştin poate spune aceasta. Un om din lume nu ar face o astfel de afirmaţie. Întotdeauna vrea să dovedească cât de bun este. Pavel spune mult mai multe, după cum am arătat. Pare să sugereze că păcatele comise împotriva lui Hristos sunt cele mai grave. Pavel se face însă înţeles atunci când spune: „lucram din neştiinţă, în necredinţă." Spunând aceste cuvinte el distruge o gradare a păcatelor. Privind dintr-un singur unghi, păcatul său era cel mai grav posibil, dar dintr-un alt unghi este suma tuturor păcatelor pentru că în final este doar un singur păcat, păcatul necredinţei.

Aceasta este învăţătura cea mai importantă a Noului Testament asupra chestiunii; este lucrul pe care oamenii trebuie să îl stăpânească înaintea oricărui lucru, faptul că nu trebuie să gândim la anumite păcate, ci la relaţia noastră cu Dumnezeu. În acest punct, toţi avem tendinţa să o luăm pe căi greşite. De aceea suntem ispitiţi să credem că unele convertiri sunt mai spectaculoase decât altele, ceea ce este greşit. E vorba de acelaşi har al lui Dumnezeu pentru a salva cea mai respectabilă persoană din lume, ca şi cea mai nelegiuită persoană. Numai harul lui Dumnezeu poate salva pe cineva, şi e vorba de acelaşi har pentru a-i salva pe toţi. Dar noi nu gândim aşa. Credem că unele convertiri sunt mai remarcabile decât altele. Din cauză că greşim în doctrina noastră, facem diferenţieri între păcate, şi credem că unele păcate sunt mai grave decât altele. Totul se reduce la relaţia noastră cu Dumnezeu; este o chestiune de credinţă sau de necredinţă.

Sunt multe exemple remarcabile în Scriptură. Momentul în care Iosif îşi arată în mod suprem perspicacitatea şi înţelegerea spirituală este acesta. Ispitit de nevasta lui Potifar, el spune: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" Ceea ce îl preocupa pe Iosif nu era posibilitatea de a păcătui împotriva femeii ci împotriva lui Dumnezeu Însuşi. Aceasta este o gândire cu adevărat

spirituală. Nu trebuie să ne gândim atât de mult la păcatul în sine. Tindem să o facem. Ceea ce constituia un păcat pentru Iosif era faptul că la mijloc era relația sa cu Dumnezeu – „dacă fac acest lucru păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu." David a observat același lucru. Ucigaș și adulterin, iată ceea ce îl preocupa: „Am păcătuit împotriva Domnului." Nu a minimalizat răul pe care l-a produs celorlalți; era conștient de el; dar nu era lucrul cel mai grav. Era vorba despre Dumnezeu – relația lui cu El. Din momentul în care începi să gândești așa, vei uita de anumite păcate, vei uita că un păcat este mai mare decât altul. „Necredința mea, spune Pavel, „aceasta a fost problema" – nu anumite fapte. Într-adevăr ceea ce contează este relația noastră cu Dumnezeu și cu Legea Lui.

Noul Testament are câteva învățături remarcabile în acest sens. Mă întreb dacă ai observat lista cu faptele firii pământești pe care Pavel o face în Epistola către Galateni, capitolul 5? „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea" – suntem lămuriți în privința lor – groaznic! „închinarea la idoli" – desigur – „vrăjitoria" – cu siguranță – dar brusc apar „vrăjbile" – „vrăjbile?" Credeam că păcatul se referă la anumiți oameni care sunt adulteri și desfrânați. Deloc – „vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide." Observați cum le amestecă apostolul – pizmele, uciderile. Nu numai ca fapt real, ci și în inimă. „Bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea." Ce listă! Același lucru l-a spus și Domnul Isus când ne-a adus aminte că „din inimă ies gândurile rele, crimele etc." Apostolul le pune pe toate la un loc, nu numai anumite păcate grave, dar și fiecare păcat, orice păcat care arată o relație greșită cu Dumnezeu – fărădelege, încălcarea legii. Iacov a pus accentul pe acest punct o dată pentru totdeauna în epistola sa, capitolul doi, versetul zece: „Cine păzește Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate." Toți ne situăm pe același nivel; și dacă cel rău încearcă să te facă să crezi că păcatul tău este diferit, răspunde-i că nu contează care poruncă este încălcată de om, atâta timp cât o încalcă se face vinovat de toate. Nu contează o anumită poruncă; legea este cea care contează. Acesta este modul lui Dumnezeu de a privi păcatul. Nu îl lăsa pe cel rău să te înșele. Nu contează un anumit păcat, ci legea, relația noastră cu Legea lui Dumnezeu și cu Dumnezeu Însuși.

Aceasta ne aduce la al treilea punct. Problema cu acest gen de creștini nefericiți e că nu cred cu adevărat Scriptura. Te-ai gândit la

aceasta? Spui: „Necazul meu e tocmai păcatul teribil pe care l-am comis." Dă-mi voie să îți spun în numele lui Isus că nu acesta este necazul tău. Necazul tău este necredința. Nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu. Mă refer la prima epistolă a lui Ioan, unde citim următoarele în primul capitol: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire." Este o afirmație categorică făcută de Dumnezeu prin Duhul Sfânt către slujitorul Său. Afirmația nu este limitată; nu există diferențiere între un păcat şi altul. Nu văd nici o clasificare aici. Oricare ar fi păcatul tău – este la fel de mare ca şi alt păcat – nu contează ce este, nu contează ce a fost, „dacă ne mărturisim păcatele El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire." Dacă nu crezi aceste cuvinte, dacă continui să trăieşti în păcat, îți spun că nu accepți Cuvântul lui Dumnezeu, nu îl accepți pe Dumnezeu prin Cuvântul Său, nu crezi ceea ce îți spune, acesta este păcatul tău. Îți aminteşti ce i s-a întâmplat lui Petru în Fapte 10. Petru, ajuns la o casă de găzduire ca să se odihnească cade într-o răpire sufletească şi vede o față de masă mare coborând din cer cu tot felul de dobitoace cu patru picioare şi aude o voce care îi spune: „Scoală-te, taie şi mănâncă." Petru răspunde: „Nicidecum Doamne; căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat." Îți aminteşti continuarea? Glasul lui Dumnezeu îi spune a doua oară: „Ce a curățit Dumnezeu să nu numeşti spurcat." „Îți dai seama ce faci?", spune Dumnezeu, „continui să numeşti spurcat şi necurat ceea ce eu ți-am poruncit să tai şi să mănânci – „ce a curățit Dumnezeu să nu numeşti spurcat." Exact acelaşi lucru l-aş spune oricui a fost ținut în depresie de către diavol, mulți ani la rând din cauza unor păcate, unor evenimente trecute din viața ta. Nu îmi pasă care sunt acestea. Îți spun următoarele în Numele Domnului Isus: „Ce a curățit Dumnezeu – prin sângele singurului Său Fiu – să nu numeşti spurcat." „Sângele Domnului Isus ne curățeşte de orice păcat", de orice nelegiuire. Prietene, crede Cuvântul lui Dumnezeu. Nu continua să te rogi frenetic ca păcatul să îți fie iertat. Crede Cuvântul Lui Dumnezeu. Nu îi cere un mesaj de iertate. Acesta ți-a fost dat deja. În acest moment rugăciunea ta poate fi o expresie a necredinței. Crede-L şi crede Cuvântul Său.

Se pare că o altă problemă a acestor oameni e că nu îşi dau seama cu adevărat de ceea ce a făcut Hristos pe cruce, la Calvar. Cred în sacrificiul Său, în jertfa de ispăşire, dar nu pătrund cu adevărat implicațiile sale. Nu au înțeles pe deplin doctrina. Ştiu suficient cât să fie

mântuiți – mă refer la creștini – dar sunt depresivi deoarece nu au înțeles pe deplin ce înseamnă. Uită că îngerul l-a anunțat de la început pe Iosif că El „va mântui pe poporul Său de păcatele sale." (Matei 1.21) Îngerul nu a spus că El îi va salva doar de unele păcate. Nu! „El va mântui pe poporul Său de păcatele sale." Și ascultați-l pe Petru care spune același lucru: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați." (1 Petru 2.24) Nu există o clasificare sau limită. Sau ascultați cuvintele apostolului Pavel când spune: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi." (2 Corinteni 5.21). Toate păcatele sunt incluse aici, nu există limită, nimic lăsat pe dinafară. Toate păcatele poporului său sunt incluse, fiecare dintre ele. Chiar El a spus asta pe cruce, nu-i așa? El a zis: „S-a isprăvit", s-a terminat pe deplin. În ce sens? Nu numai că s-a terminat cu păcatele comise până atunci, ci și cu cele care vor fi comise în viitor. Este un singur sacrificiu, o dată pentru totdeauna. El nu se va reîntoarce la Golgota. Toate păcatele au fost iertate acolo, complet, toate. Nimic nu a fost lăsat neterminat – „S-a isprăvit." Atunci când luăm parte la Cină și bem vinul ne amintim unii altora de această lucrare terminată în întregime. Nimic nu este lăsat neterminat, nu există nici o clasificare a anumitor păcate. El s-a ocupat de toate păcatele celor ce cred în El iar Dumnezeu le-a șters ca pe un nor gros. El s-a ocupat de toate păcatele pe care poate că le-ai comis, așa că atunci când vii la El, „sângele Domnului Isus, Fiul Său" te va curăți.

Următorul pas e să ne lămurim cu privire la neprihănire. M-am ocupat de acest punct într-un capitol anterior, dar dați-mi voie să vă reamintesc. Să ne aducem aminte că neprihănirea noastră înseamnă nu numai că păcatele ne sunt iertate și că am fost declarați neprihăniți de către Dumnezeu Însuși, nu suntem neprihăniți doar în momentul în care credem, ci pentru totdeauna. Neprihănirea înseamnă și faptul că Dumnezeu ne-a dat neprihănirea Fiului Său, Domul Isus Hristos. Aceasta este neprihănirea. Înseamnă mult mai mult decât faptul că păcatele îți sunt iertate. Înseamnă că Dumnezeu ne îmbracă cu neprihănirea lui Isus Hristos. El ne spune: „Ești neprihănit; Văd un copil al meu neprihănit și nu un păcătos, te văd în Hristos acoperit de sfințenia și neprihănirea Lui." Când Dumnezeu face acest lucru în viața noastră, El îl face o dată pentru totdeauna. Ești acoperit, tu însuți împreună cu personalitatea și viața ta stați înaintea lui Dumnezeu în neprihănirea lui Hristos. De aceea spun, cu reverență și bazându-mă pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, că El

nu îți mai vede păcatele. El vede neprihănirea lui Hristos asupra ta. Ia în considerare acest lucru.

În final toate converg spre același lucru, și anume că adevărata cauză a necazului e eșecul de a realiza unirea noastră cu Hristos. Unii par să creadă că creștinismul înseamnă doar să fii eliberat în sensul că păcatele ne sunt iertate. Acesta este doar începutul, un singur aspect. În esența sa, mântuirea înseamnă unirea cu Hristos, a fi una cu El. Am fost răstigniți împreună cu Hristos – „Sunt răstignit împreună cu Hristos", spune Pavel. „Tot ceea ce i s-a întâmplat Lui, mi s-a întâmplat și mie. Sunt una cu El. Citește capitolele cinci și șase din Epistola lui Pavel către Romani. Învățătura este că am murit împreună cu Hristos, am fost îngropați împreună cu El, am înviat împreună cu El, suntem așezați în locurile cerești în Hristos și împreună cu Hristos. Aceasta este învățătura Scripturii. „Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu." (Coloseni 3.3) Omul vechi a fost răstignit împreună cu ceea ce îi aparținea. Păcatele i-au fost iertate. Ești îngropat împreună cu Hristos, învii împreună cu El. „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6.11)

Voi trage o concluzie asupra celor spuse mai sus. Tu și cu mine – pentru mine aceasta este una dintre cele mai mari descoperiri ale vieții creștine; niciodată nu voi uita cât de ușurat m-am simțit când am realizat pentru prima dată acest lucru – tu și cu mine nu trebuie să ne uităm în trecut, cu nici un chip nu trebuie să ne uităm la nici un păcat din viața noastră trecută, doar dacă ne conduc la a-L lăuda pe Dumnezeu și a preamări harul Său în Isus Hristos. Te provoc să faci asta. Dacă te uiți la trecutul tău și devii deprimat, iar rezultatul e că te simți nenorocit ca și creștin, trebuie să faci ceea ce a făcut și Pavel. „Am fost un hulitor", spune el, dar nu se oprește aici. Spune el cumva: „Nu sunt vrednic să propovăduiesc Evanghelia?" Spune tocmai contrariul: Mulțumesc lui Isus Hristos, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui." Când Pavel se uită în trecut și își vede păcatul, nu se retrage într-un colț spunând: „Nu sunt potrivit să devin creștin, am săvârșit lucruri groaznice." Nicidecum. Efectul pe care îl are asupra lui e că îl determină să îl laude pe Hristos. Îi aduce glorie prin har și spune: „Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Isus Hristos."

Acesta este modul în care trebuie să ne privim trecutul. Dacă te uiți la trecut și ești deprimat, înseamnă să pleci urechea la șoaptele diavolului. Însă dacă te uiți la trecut și spui: „Din nefericire este adevărat că am fost orbit de către dumnezeul acestei lumi, dar mulțumesc Domnului că harul Lui s-a înmulțit peste măsură, El îmi era mai mult decât suficient iar dragostea și mila Sa au coborât asupra mea în așa fel încât totul îmi este iertat, sunt o făptură nouă", atunci totul e bine. Acesta este modul în care trebuie să ne privim trecutul și dacă nu o facem, sunt aproape tentat să spun că meritățm să fim nefericiți. De ce să îl crezi pe diavol în loc să îl crezi pe Dumnezeu? Ridică-te și vezi adevărul despre tine însuți, că trecutul este șters, că ești una cu Hristos, și că păcatele ți-au fost șterse o dată pentru totdeauna. Să ne amintim că este un păcat să ne îndoim de Cuvântul Lui Dumnezeu. Păcătuim când îi permitem trecutului, pe care Dumnezeu deja l-a rezolvat, să ne jefuiască de bucurie și de utilitatea noastră în prezent și în viitor. Ascultă din nou cuvintele venite din cer pentru îndoielnicul și ezitantul apostol Petru: „Ce Dumnezeu a curățit să nu numești spurcat. „Bucură-te în harul și mila nemaipomenită ce ți-au șters păcatele și te-au făcut un copil al lui Dumnezeu. „Bucurați-vă în Domnul, spun iarăși bucurați-vă."

BCU IAȘI / CENTRAL

„După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți, totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine."

1 Corinteni 15.8-10

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 6

REGRETE ZADARNICE

Oamenii din ziua de azi sunt interesați de tot ceea ce este atractiv. Trăim într-o epocă a publicității și oamenii sunt gata să creadă tot ceea ce li se spune. Cred reclamele, cred ceea ce li se spune, prin urmare dacă văd ceva în creștini care le dă impresia că aceștia trăiesc o viață de bucurie și fericire, se înghesuie și sunt nerăbdători să descopere secretul unei asemenea vieți de succes. Nu e greșit să deducem că toți cei care sunt în afară vor să fie înăuntru. Adesea dăm impresia de oameni deprimați și nenorociți; alții merg și mai departe lăsând impresia că a deveni creștin înseamnă să faci față multor probleme pe care nu le aveai înainte. Judecând lucrurile superficial, un om din lume ajunge la concluzia că găsești oameni mai fericiți în afara bisericii decât în interiorul ei. Desigur că un asemenea om greșește, dar trebuie să recunoaștem că suntem vinovați, deoarece de multe ori reprezentăm în mod greșit și grav Evanghelia harului răscumpărător tocmai pentru motivul că suferim de depresie spirituală și suntem mai mult sau mai puțin niște creștini nefericiți.

Acum, toate acestea au de a face și cu faptul că suntem confruntați cu un adversar puternic. Din momentul în care devenim creștini, devenim și ținta unor atacuri puternice și subtile venite din partea celui care este numit în Biblie „prințul întunericului, duhul care domnește în copiii neascultării, dumnezeul acestei lumi, Satana, diavolul." Pe măsură ce vom continua studiul și vom vedea modul în care cel rău este capabil să vină la noi și să ne atace, modul subtil în care ne înșeală și ne îndepărtează de la cale fără ca noi să ne dăm seama, vom înțelege eșecul multora dintre noi. El este mult mai subtil și mai periculos atunci când apare ca „înger al luminii", ca așa-zis prieten al Bisericii, interesat de evanghelie și de răspândirea ei. Conform Scripturii, el face aceasta (2 Corinteni 11), și în acest punct este cel mai subtil. Nu numai că este

puternic, dar este şi subtil, şi vom vedea acest lucru mai clar pe măsură ce vom descrie diversele forme şi manifestări ale depresiei.

Cunoscând toate acestea, trebuie să ne pregătim pentru atacurile sale; cel mai bine o putem face studiind Scriptura. Doar aici aflăm cum lucrează diavolul. „Nu suntem în neştiinţă despre planurile lui", le spune Apostolul Pavel corintenilor (2 Corinteni 2.11), dar tragedia constă în faptul că mulţi ignoră planurile sale, nu cred în existenţa lui sau dacă cred uită să îşi aducă aminte că diavolul este prezent întotdeauna şi poate apărea sub mai multe înfăţişări ingenioase. Dacă ne uităm obiectiv la ceea ce el ne face, nu putem decât să fim uimiţi de nebunia noastră. Uitându-te la câteva cazuri de depresie spirituală, te întrebi: „Cum de a putut să cadă?" Totul pare atât de simplu şi clar, şi totuşi cădem constant în aceeaşi capcană. Diavolul este ingenios. Ne prezintă lucrurile într-o manieră atât de atractivă încât cădem înainte de a ne da seama că ceva s-a întâmplat. Este un singur mod de a ne ocupa de problemă, şi acesta este să studiem metodele diavolului şi diversele învăţături ale Scripturii cu privire la depresia spirituală. Acest lucru încercăm să îl facem în studiul de faţă.

Trebuie să luăm în considerare o altă categorie de oameni. Cei care sunt infirmi în prezent din cauză că au privit în trecutul lor, de data aceasta nu la un păcat anume, ci la faptul că au petrecut atâţia ani în afara Împărăţiei şi că au venit atât de târziu în ea. Din nou este o cauză extrem de comună a depresiei spirituale. Asemenea oameni sunt deprimaţi la gândul că şi-au irosit atâta timp şi atâţia ani, fiind atât de înceţi în a deveni creştini. Se plâng că au pierdut atâtea oportunităţi de a sluji, de a face bine şi de a-i ajuta pe alţii. Ei spun „Numai dacă mi-aş fi dat seama de toate aceste lucruri când eram mai tânăr, m-aş fi oferit voluntar în lucrare, dar mi-am dat seama acum şi e prea târziu." Oportunităţi pierdute! Se gândesc la ceea ce ar fi putut realiza până acum – numai dacă! „Numai dacă!" – acesta este strigătul lor. Dar nu au crezut şi uitându-se înapoi la anii petrecuţi în lume neînţelegând aceste lucruri, sunt plini de regrete zadarnice pentru ceea ce ar fi putut să fie, cum ar fi putut să crească în har şi până unde ar fi putut să ajungă până acum. Aşa se uită ei la trecut, îl regretă şi îl plâng, se uită la bucuriile pe care ar fi putut să le aibă, la anii de experienţe îmbucurătoare de care ar fi putut să aibă parte. Dar este prea târziu, ocaziile favorabile au dispărut. Cum de au fost atât de nebuni, cum de au fost orbi? De ce le-a luat aşa de mult timp? Au auzit Evanghelia, au citit cărţi bune, chiar au simţit la un

moment dat ceva care a dispărut, iar prilejul s-a pierdut. Într-un final au înțeles și sunt obsedați de „numai dacă."

Este o stare des întâlnită și se consideră a fi o stare a depresiei spirituale la mulți oameni. Cum o putem rezolva, ce avem de spus? Voi începe spunând că asemenea oameni au perfectă dreptate să regrete faptul că au crezut atât de greu, dar greșesc simțindu-se nenorociți. Nu poți să nu te uiți în trecut fără să regreți unele lucruri. Așa și trebuie; însă tocmai aici se arată subtilitatea depresiei, și trecem linia subțire de demarcație între un regret îndreptățit, și starea de nenorocire și descurajare.

Cum putem evita nefericirea noastră în această privință? Ne vom baza pe ceea ce spune aici apostolul Pavel despre el însuși. Mi se pare o ilustrare perfectă a ceea ce ne-a învățat Isus în pilda din Matei, capitolul 20, versetele 1-16, despre lucrătorii din vie, angajați la diverse ore ale zilei, unii chiar la al unsprezecelea ceas. Ne vom uita la pildă din punctul de vedere al celor angajați la ceasul al unsprezecelea și care au fost ultimii intrați în Împărăție.

Înainte de a găsi remediul problemei potrivit Scripturii, să ne uităm la problemă la modul general. Sunt câteva principii ce aparțin bunului simț înțelepciunii populare aplicabile acestei stări. Există oameni care par să creadă că pentru un creștin e greșit să folosească bunul simț. Ei cred că totul trebuie făcut exclusiv în manieră spirituală. Pentru mine, afirmația nu e în concordanță cu Scriptura. În orice aspect, creștinul nu îi este inferior necredinciosului; îi este superior. Creștinul poate să facă nu numai ceea ce face un necredincios, ci mai mult. Acesta este modul în care trebuie privit un creștin. Este un om care aplică bunul simț în diverse situații, și este îndreptățit să o facă. Dacă îl poți combate pe diavol, la acest nivel, fă-o. Nu contează la ce nivel îl combați, atât timp cât îl combați. Dacă poți să îl învingi și să scapi de el folosind bunul simț și înțelepciunea populară, fă-o. Un creștin este îndreptățit să o facă. Spun toate acestea pentru că adesea întâlnesc oameni în dificultate din cauza acestei chestiuni, și care își petrec timpul numai în rugăciune în loc să acționeze folosindu-și bunul simț.

Să vă explic ceea ce vreau să spun. Aș sugera ca primul lucru pe care cineva aflat în această stare trebuie să și-l spună (același lucru e valabil pentru cineva care ajută pe altul aflat în această stare) este că a fi nenorocit în prezent din cauza unui eșec din trecut e o totală risipă de timp și energie. Este evident. Acesta e bunul simț. Trecutul nu poate fi

retrăit şi nu poţi face nimic în privinţa aceasta. Poţi să te aşezi şi să fii nefericit, poţi să te învârţi într-un cerc vicios al regretelor pentru tot restul vieţii tale, dar nu va schimba ceea ce ai făcut. Acesta este bunul simţ şi nu are nevoie de o descoperire spirituală ca să fie demonstrat. Înţelepciunea populară ne spune: „mortul de la groapă nu se mai întoarce." Ei bine, citează-i acest lucru diavolului! De ce un creştin trebuie să fie mai naiv decât altcineva? De ce să nu aplici într-o situaţie bunul simţ şi înţelepciunea populară? Mulţi oameni eşuează în a o face. Rezultatul e că îşi pierd timpul şi energia regretând zadarnic lucrurile pe care nu le pot schimba sau desface, un lucru prostesc şi iraţional chiar şi pentru standardul lumesc al bunului simţ. Să expun acest lucru ca principiu. Nu trebuie să ne îngrijorăm nici o secundă în privinţa lucrurilor pe care nu le putem influenţa sau schimba. Este o pierdere de energie. Dacă nu poţi să faci nimic în privinţa unei situaţii, nu te mai gândi la ea; niciodată să nu te uiţi înapoi la ea, niciodată să nu te mai gândeşti la ea. Dacă o faci, diavolul te va învinge. Regrete vagi, nefolositoare trebuie tratate ca iraţionale. Prietene, nu mai trăi cu ele! Chiar şi din punct de vedere necreştin, e un lucru prostesc să regreţi, e risipă de timp şi energie.

Să mergem mai departe şi să ne dăm seama că trăirea în trecut cauzează eşecul din prezent. În timp ce stai şi îţi deplângi trecutul regretând lucrurile pe care nu le-ai făcut, te schilodeşti singur şi te împiedici să lucrezi în prezent. Acesta este creştinismul? Nu, deloc. Creştinismul înseamnă simţ practic şi mult mai mult – dar include simţul practic. Vei spune: „O, aud acest lucru şi în lume." Ei bine, dacă poţi, ascultă şi acţionează.! Însuşi Domnul nostru a spus că unii dintre copiii acestei lumi sunt mai înţelepţi în generaţia lor decât copiii luminii. El l-a lăudat pe ispravnic şi eu fac acelaşi lucru. Lumea, cu înţelepciunea ei are perfectă dreptate în această privinţă. Este greşit să amanetezi prezentul trecutului, este greşit să laşi trecutul să acţioneze ca o frână asupra prezentului. Morţii cu morţii. Judecând după canoanele obişnuite ale gândirii, nimic nu este mai condamnabil decât să laşi ceva care aparţine trecutului să fie cauza eşecului tău din prezent. Preocuparea morbidă pentru trecut determină aceasta. Oamenii pe care îi descriu sunt nişte rataţi în prezent. În loc să trăiască în prezent şi să-şi continue viaţa de creştini, îşi plâng trecutul. Regretă atât de mult trecutul, încât nu fac nimic în prezent. Cât de greşită este o asemenea atitudine.

Cel de-al treilea argument din perspectiva înțelepciunii populare și al simțului practic este următorul: dacă crezi cu adevărat ceea ce spui despre trecut, dacă într-adevăr te plângi că ai pierdut atâta timp, ceea ce poți să faci acum este să recâștigi timpul pierdut. Nu este acesta simț practic? Uitați un om deprimat care spune: „Numai dacă – timpul pe care l-am pierdut!" Acestuia îi răspund: „Recuperezi acest timp pierdut? De ce îți risipești energia povestindu-mi despre un trecut care nu poate fi schimbat? De ce nu îți folosești energia în prezent?" Vorbesc vehement deoarece o asemenea stare trebuie tratată cu severitate, și ultimul lucru pe care l-aș face este să îi compătimesc. Dacă suferi de depresie spirituală, ia situația în mâini și autoexaminează-te cu simț practic. Te comporți nebunește, irațional, îți risipești timpul și energia. Nu crezi cu adevărat ceea ce spui. Dacă îți plângi trecutul, recuperează timpul în prezent, dăruiește-te existenței de acum. Așa a făcut și Pavel. El spune: „După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie." Într-adevăr el spune: Am pierdut atâta timp, alții mi-au luat-o înainte. Dar el este capabil să continue și adaugă: „Am lucrat mai mult decât toți, totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine."

Acesta este argumentul, modul în care trebuie tratată condiția din perspectiva înțelepciunii populare și a simțului practic. Este îndeajuns, ar trebui să fie suficient, dar să continuăm. Creștinul nu este mai prejos de un necreștin, este mai presus. El trebuie să aibă simțul practic și înțelepciunea unui necreștin, dar are ceva în plus. Și așa ajungem la afirmația apostolului și la învățătura Domnului Isus în pilda lucrătorilor viei din Matei 20.

Să ne uităm la ce are de spus apostolul. Am văzut ce a spus despre păcatul din viața lui, și vom găsi același lucru referitor la problema noastră. Apostolul relatează despre aparițiile lui Isus după înviere. Preocuparea lui imediată se referă la această mare doctrină, totuși să ne uităm la ceea ce spune: „După ei toți mi s-a arătat și mie." Fără îndoială că apostolul regretă faptul că a venit la credință atât de târziu. Să clarificăm ce vrea să spună prin „după ei toți." Se referă la faptul că era ultimul dintre apostolii care l-au văzut pe Hristos înviat. La toți li s-a arătat în diferite moduri. Pavel nu era cu ei atunci; în acea perioadă era un hulitor și un prigonitor. „După ei toți", înseamnă după toți apostolii. Nu numai că a fost ultimul apostol care l-a văzut pe Hristos după înviere, dar literalmente a fost și ultima persoană dintre toți. După ce Pavel l-a văzut pe drumul Damascului, nimeni nu l-a mai văzut cu proprii ochi pe

Hristos înviat. El s-a mai arătat la peste 500 de fraţi odată. Nu ştim numele lor, dar Li s-a arătat ca de altfel şi unor martori diferiţi care apar în Biblie. Însă ultima persoană care l-a văzut pe Isus a fost Saul din Tars. Pavel nu a avut o viziune pe drumul Damascului – de atunci mulţi au avut viziuni – Pavel l-a văzut literalmente pe Domnul Gloriei. De aceea el spune: „După ei toţi mi s-a arătat şi mie." Iată ce l-a făcut să devină apostol, faptul că a fost martor că Isus a înviat. Pavel subliniază că el a fost ultimul căruia i s-a arătat Isus. Deloc mulţumit, el spune: „După ei toţi, ca unei stârpituri, mi s-a arătat şi mie." Era ceva nenatural, în afara timpului în legătură cu naşterea sa spirituală. Nu era ca toţi ceilalţi. Ceilalţi ascultaseră învăţătura lui Isus, l-au însoţit în permanenţă, au fost martorii răstignirii, l-au văzut îngropat, au fost cu El patruzeci de zile după înviere, au fost prezenţi la înălţarea la cer. Au fost cu El de la început până la sfârşit. Din contră, Pavel a avut o naştere din nou neobişnuită, parcă în afara timpului; s-a întors într-un mod ciudat şi ultimul dintre toţi.

Iată ce spune despre el însuşi. Desigur că putea să se gândească cu regret la aceste lucruri. Trebuia să fie de la început acolo, avusese parte de toate facilităţile şi ocaziile; dar el ura Evanghelia. Credea că „trebuie să facă multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret..." (Fapte 26:9). Îl privea pe Isus ca hulitor, şi încerca să îi nimicească pe ucenicii Săi şi Biserica. El se afla în afară, în timp ce ceilalţi erau înăuntru. În cele din urmă a intrat şi el, într-un mod ciudat, şi ultimul dintre toţi. Ce simplu ar fi fost pentru el să îşi petreacă restul vieţii regretând zadarnic trecutul! El spune aici: „După ei toţi mi s-a arătat şi mie căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli fiindcă am prigonit Biserica." Este perfect adevărat şi Pavel regreta amarnic acest lucru, ceea ce nu l-a împiedicat. Nu şi-a petrecut restul vieţii izolat spunându-şi: „Sunt ultimul care s-a întors la credinţă. De ce s-a întâmplat aşa? Cum am putut să Îl resping?" Aşa procedează oamenii deprimaţi spiritual. Pavel n-a procedat aşa. Ceea ce l-a atins a fost măreţul har care l-a întors la credinţă. Pavel a intrat în noua viaţă cu un zel imens, şi deşi a fost ultimul dintre toţi, a ajuns primul.

Care este învăţătura? Să ne uităm la învăţătura apostolului în lumina pildei din Matei 20, deoarece ele spun acelaşi lucru. Dacă eşti creştin, ceea ce contează înainte de toate este ceea ce eşti acum şi nu ceea ce ai fost. Ţi se pare că sună ridicol? Este atât de evident că nu ceea ce ai fost are importanţă, ci ceea ce eşti. Spus în acest fel e evident, dar cât de

dificil devine când diavolul ne atacă. Apostolul spune că „nu e vrednic să poarte numele de apostol fiindcă a prigonit Biserica", dar adaugă: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt." Ce importanță are ce am fost? „Sunt ce sunt." Pune accentul aici. Nu te mai gândi la ce ai fost. Esența unei atitudini creștine este că trebuie să îți amintești cine ești. Trecutul există cu toate păcatele lui, dar spune-ți:

„Răscumpărat, vindecat, întregit, iertat,
Toți cei ca mine să Îi cânte laudă."

„Sunt ce sunt" – oricare ar fi fost trecutul. Contează ceea ce sunt. Și ce sunt? Sunt iertat, împăcat cu Dumnezeu prin sângele Fiului Său vărsat pe cruce. Sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt adoptat în familia lui Dumnezeu, sunt moștenitor împreună cu Hristos. Voi pleca în glorie. Aceasta contează, nu ceea ce eram, ce am fost. Dacă diavolul te atacă în acest punct, procedează așa cum a procedat și apostolul. Întoarce-te spre el și spune-i: „Ceea ce spui e perfect adevărat. Am fost ceea ce spui. Ceea ce mă interesează acum nu e ceea ce am fost, ci ceea ce sunt, „și ceea ce sunt, sunt prin harul lui Dumnezeu."

Al doilea lucru care se poate deduce este acesta – toate sunt clare și simple. Nu are importanță când ai intrat în Împărăție, contează că ești în ea. Acesta este lucrul care are importanță. Cât de nebunesc este să plângem faptul că nu am intrat mai repede, și să lăsăm ca acest gând să ne întunece bucuriile pe care ar trebui să le avem acum. Este asemenea unui om care merge la o mare expoziție și descoperă că are de așteptat într-un rând imens. A ajuns destul de târziu. Ajunge la expoziție, dar are de așteptat, este printre ultimii. Ce ai gândi despre omul acesta, dacă atunci când intră pe ușă, el pur și simplu stă acolo spunând: „Ce păcat că nu am intrat primul, ce păcat că nu am ajuns mai devreme?" Probabil că vei râde pe bună dreptate, dar specific că râzi de tine însuți pentru că faci același lucru, spiritual vorbind. „Oh, am amânat atât de mult." Prietene, admiră tablourile, uită-te la sculpturi, bucură-te de comori. Ce importanță are când ai intrat? Important e că ești înăuntru, expoziția este acolo, înaintea ochilor tăi. Nu contează când ai intrat. Întoarce-te la Matei 20. Ultimii oameni au intrat în vie la ceasul al unsprezecelea, dar au intrat. Aceasta a contat. Au fost găsiți, au fost angajați, au fost aduși înăuntru. Contează să fii acolo, nu când ai venit sau cum ai venit. Aș putea să o țin tot așa. Sunt unii care au nevoie să li se amintească. Nu contează modul

sau maniera convertirii, contează că eşti mântuit. Oamenii se îngrijorează de timpul, metoda, modul în care s-au întors la credinţă. Chiar că nu are importanţă; contează că te-ai întors. Şi dacă te afli înăuntru, bucură-te şi uită că odinioară erai afară.

Trebuie să mergem şi mai departe. Sugerez că această manifestare a depresiei spirituale are legătură cu faptul că o asemenea persoană se preocupă în mod nesănătos şi greşit de sine. Tocmai am spus că problema trebuie tranşant tratată. Problema reală a acestor oameni e „sinele." Ce fac ei? Se judecă pe ei înşişi în loc să îl lase pe Dumnezeu să o facă. Metaforic, se biciuiesc şi se critică pe ei înşişi din cauză că le-a luat aşa de mult timp, condamnându-se continuu. Par să fie umili şi plini de remuşcări, dar este o falsă modestie, e o preocupare de sine. Pavel spune acelaşi lucru în capitolul patru din prima epistolă către Corinteni. „Iată cum trebuie să fim priviţi noi: ca nişte slujitori ai lui Hristos, şi ca nişte ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredinţat lui. Cât despre mine, prea puţin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată; ba încă (acesta este unul dintre cele mai măreţe lucruri pe care le-a spus Pavel), nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuşi nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul. (v.1-4) Ca şi creştini trebuie să lăsăm judecata asupra Domnului. El este Judecătorul şi nu e necesar să risipeşti timpul Lui sau al tău condamnându-te. Uită de tine, lasă-L pe El să te judece; continuă-ţi lucrarea. Tot necazul în privinţa judecăţii se rezumă la o preocupare nesănătoasă de sine. Nu numai asta, dar arată şi o înclinaţie spre a ne gândi la ceea ce putem să facem. Asemenea persoane vin înaintea noastră cu falsă modestie şi spun, „dacă m-aş fi întors la credinţă din timp, câte lucruri aş fi putut realiza." Într-un fel au dreptate, dar şi greşesc, e ceva fals. Pilda Domnului Isus despre lucrătorii din vie a fost menită să răstoarne un asemenea argument.

Pe măsură ce închei aş vrea să îi dau un ton pozitiv. Am spus deja că problema acestor oameni este preocuparea nesănătoasă de sine, faptul că nu au învăţat ca şi creştini să nege sinele, să ia Crucea, să Îl urmeze şi să încredinţeze în mâinile Lui pe ei, trecutul, prezentul şi viitorul. De unde această preocupare nesănătoasă de sine? Răspunsul este că nu sunt preocupaţi suficient de El. Eşecul nostru în a-L cunoaşte pe El şi căile Sale aşa cum ar trebui să le cunoaştem – aceasta e problema. Dacă am petrece mai mult timp uitându-ne la El, am uita de noi înşine. Am spus

anterior că atunci când te afli la o expoziție, nu stai la ușă și te plângi că ai întârziat, începi să te uiți la comori. Să îi dăm acestui exemplu o întrebuințare spirituală. Ai o viață spirituală. Nu te mai uita la tine însuți, bucură-te de El. Care e diferența dintre un credincios și un necredincios? În epistola a doua către Corinteni, capitolul trei Pavel spune că un necredincios are o mahramă pe ochi și nu îl vede pe Hristos. Ce este un credincios? Iată o descriere în versetul 18: „Noi toți – care suntem creștini – privim cu fața descoperită (mahrama a dispărut), ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului." Acesta este Creștinul. Își petrece timpul uitându-se la Hristos, cu privirea ațintită asupra Lui. E atât de captivat la vederea Lui, încât uită de sine. Cu cât ești mai preocupat de Hristos, cu atât mai puțin ești preocupat de tine însuți. Începe să privești la El, ațintește-ți privirea asupra Lui cu fața descoperită. Mergi mai departe și vezi că în Împărăția Lui nu contează cât ai slujit, contează atitudinea ta față de El, dorința de a-i fi pe plac. Întoarce-te la parabolă. El nu numără lucrările tale, este interesat de inima ta. Pe noi ne interesează timpul, să începem lucrul la ore regulate, numărăm orele pe care le-am petrecut, munca pe care am făcut-o. Ca și primii veniți din pildă, pretindem că am făcut treabă bună, ne mândrim cu timpul petrecut în lucrare. Dacă nu suntem printre primii veniți, suntem îngrijorați că nu am făcut asta și asta, că am pierdut timpul. Domnul nu este interesat de lucrare în acest fel. Îl interesează bănuțul văduvei. Nu a contat suma de bani, a avut importanță inima văduvei. Despre același lucru este vorba și în Matei 20. Din același motiv, El îi răsplătește la fel pe oamenii care au lucrat numai o oră în vie ca și pe cei care au lucrat toată ziua. Același lucru îl spune și Pavel. „După ei toți mi s-a arătat și mie." Slavă Domnului că acest lucru nu aduce vreo diferență. Harul Său are prioritate, „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt." Relația este cea care îl interesează pe El, și nu timpul.

Aceasta mă conduce la ultimul principiu. Nimic nu este mai important în Împărăția lui Dumnezeu ca harul Său. Acesta este mesajul pildei. Dumnezeu are un alt mod de a privi lucrurile. El nu vede așa cum văd oamenii; El nu evaluează așa cum o fac oamenii; totul este har de la început până la sfârșit. Ultimii lucrători au luat un leu la fel ca și primii; li s-a dat același salariu ca și primilor veniți. El ne imprimă adevărul spunând: „Cei din urmă vor fi cei dintâi." Trebuie să încetăm să gândim într-un mod omenesc, carnal, cu firea pământească. În Împărăția lui

Dumnezeu şi a lui Hristos, totul se rezumă numai şi numai la har; e mai presus de alte regulamente. Harul Său este important – „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt." Nu te mai uita la ceea ce nu ai făcut şi la anii pe care i-ai pierdut. Află că în Împărăţia lui Dumnezeu harul este cel care contează. Tu care ai ajuns printre ultimii, vei fi surprins într-o zi când te vei găsi poate printre primii, şi ca şi lucrătorii din pilda redată în Matei 25, vei întreba: „Când am făcut asta şi cealaltă?" El ştie, El vede, Harul Său este îndeajuns.

Închei cu un îndemn din Vechiul Testament. „Dimineaţa, seamănă-ţi sămânţa, şi până seara nu lăsa mâna să ţi se odihnească, fiindcă nu ştii ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune" (Eclesiastul 11:6). Mă întreb dacă mă adresez cuiva care a petrecut o viaţă întreagă fără Hristos, în lume şi în păcat, cuiva care a venit în Împărăţia lui Dumnezeu la o vârstă înaintată, şi care a fost ispitit în felul pe care l-am descris. Dacă e aşa, îţi spun următoarele: „În amurgul vieţii tale nu lăsa mâna să ţi se odihnească în Împărăţia minunată a harului. Este supranatural. Poate că în Ziua Judecăţii vei descoperi că vei primi o răsplată mai mare decât cei care au fost mântuiţi în tinereţea lor". Ce Evanghelie glorioasă! Tinereţea e un cuvânt important în ziua de azi – Tinereţea. Problema vârstei e irelevantă în Împărăţia lui Dumnezeu şi nu e biblic să mai stăruim asupra ei. „Dimineaţa, seamănă-ţi sămânţa"; da, dar cu aceeaşi tărie adaug, „Seara, nu lăsa mâna să ţi se odihnească".

Adu-ţi aminte de unul dintre cele mai mângâietoare şi minunate lucruri din Scriptură. I-a fost rostit profetului Ioel atunci când i-a fost dată viziunea şi înţelegerea venirii lui Hristos, că Hristos urma să vină. Acesta a fost cuvântul care i-a fost dat să-l exprime: „Vă voi răsplăti astfel anii, pe care i-au mâncat lăcustele" (Ioel 2:25). El a făgăduit că o va face; El poate să o facă. Anii pierduţi, neroditori, anii pe care lăcustele, omizile, viermii şi alte creaturi i-au devorat, până aparent nu a mai rămas nimic. El spune: „Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele". Dacă te gândeşti în termenii a ceea ce tu poţi face prin propriile puteri, atunci timpul este o parte esenţială. Dar suntem într-un domeniu în care nu contează. El poate veni şi ne poate da recoltă într-un an cât pentru zece ani – „Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele". Acesta este caracterul Stăpânului nostru, acesta este Mântuitorul şi Dumnezeul nostru. În lumina celor spuse, afirm: Nu te uita niciodată înapoi; nu pierde timpul în prezent; nu îţi risipi energia;

uită trecutul şi bucură-te de faptul că eşti ceea ce eşti prin harul lui Dumnezeu şi că în divina alchemie a harului Său extraordinar, poate că vei avea parte de cea mai mare surpriză din viaţa ta şi vei vedea că şi în cazul tău e posibil ca ultimii să fie cei dintâi. Laudă-L pe Dumnezeu că eşti ceea ce eşti, şi că te afli în Împărăţie.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă.

2 Timotei 1.7

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 7

TEAMA DE VIITOR

Aceste cuvinte ne conduc spre o altă cauză a stării pe care am numit-o depresie spirituală. Căile prin care ne poate surprinde sau ne poate ataca această boală a sufletului sunt fără număr. Am demonstrat cât de adevărat este faptul că dușmanul nostru, diavolul se poate transforma cu subtilitate în înger al luminii. Este la fel de adevărat că diavolul este și necruțător. Vreau să spun că el nu va înceta și nu va renunța. Nu îi pasă ce metode folosește numai ca să ne doboare și să discrediteze lucrarea lui Dumnezeu; nu este preocupat de vreo logică. Nu ezită să folosească metode diferite, să ne abordeze diferit, chiar să contrazică ceea ce ne-a spus la început; singura lui preocupare e să defăimeze Numele și lucrarea Domnului și în special lucrarea de mântuire prin Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Când Dumnezeu a creat lumea la început ni se spune că „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune." Era foarte mulțumit de lucrarea Sa; era perfectă. Din acest motiv, diavolul în răutatea și gelozia sa s-a hotărât să distrugă și să ruineze lucrarea concentrându-se în special asupra lucrării supreme a lui Dumnezeu, omul. Dacă ar putea să îl dărâme pe om, atunci însuși apogeul creației ar fi distrus. După cum știm, a ademenit-o pe femeie, care la rândul ei l-a atras și pe bărbat; aceasta a fost căderea omului. Istoria umanității nu se oprește în acest punct. Dumnezeu a intenționat și a plănuit o cale măreață de mântuire. Aceasta este gloria remarcabilă a lui Dumnezeu, dincolo de orice îndoială. Mântuirea este o lucrare mai importantă chiar decât creația, luând în considerare faptul cum a fost dusă la îndeplinire prin trimiterea în lume a singurului Său Fiu, cu toate minunile și minunățiile întrupării, dar mai presus prin trimiterea la moarte pe cruce. Acesta este lucrul suprem – omul căzut și păcătos poate fi izbăvit și întregit, ca și întreaga creație. De aceea, preocuparea de căpetenie a diavolului,

adversarul este să încerce într-un fel sau altul să discrediteze şi să dezonoreze lucrarea lui Dumnezeu. Pentru a-şi atinge scopul, el îi atacă pe moştenitorii mântuirii, poporul lui Dumnezeu, şi nimic nu convine scopului său decât să ne deprime şi să ne dărâme, pentru a da impresia că această mântuire atât de lăudată nu e nimic decât o plăsmuire a imaginaţiei, şi că noi care credem în ea, am crezut de fapt în „basme meşteşugit alcătuite". Şi care este cel mai bun mod de a o face decât să ne aducă într-o asemenea stare încât să dăm impresia de oameni deprimaţi, împovăraţi şi nefericiţi?

Am văzut cum diavolul caută să ne deprime îndreptându-ne atenţia către trecut, în aşa fel încât trăind în trecut să fim descurajaţi. Dacă eşuează, putem anticipa faptul că îşi va schimba în întregime strategia şi ne va întoarce privirea către viitor. Este exact lucrul pe care îl face şi este ceea ce avem în versetul pe care l-am pus la începutul capitolului. Vom analiza cazul acelor oameni care suferă de depresie spirituală din cauză că se tem de viitor – teama de viitor.

Din nou, este o stare des întâlnită şi este remarcabil de observat modul în care duşmanul produce aceeaşi stare fundamentală în aceeaşi oameni prin aceste metode aparent diametral opuse. Când îi lămureşti cu privire la trecut, încep imediat să vorbească despre viitor, rezultatul fiind că întotdeauna sunt deprimaţi în prezent. Le-ai clarificat problema iertării, chiar şi acel păcat unic. Le-ai arătat că, deşi au pierdut atâţia ani, El „vă va răsplăti astfel anii pe care i-a mâncat lăcusta". Ei vor spune: „A, da, dar..." şi încep să vorbească despre temerile privind viitorul şi ceea ce le stă înainte.

Se găsesc multe învăţături în Biblie referitoare la acest subiect, dar nu greşesc când spun că un exemplu remarcabil este fără îndoială Timotei, căruia apostolul i-a scris două epistole. Era problema cu care se confrunta Timotei şi din acest motiv apostolul i-a scris scrisorile. Depindea de Pavel din cauza temerilor, dificultăţilor şi pericolelor care aveau să vină şi scopul epistolelor este să i se clarifice lui Timotei problema înfruntării viitorului. Nu o să vorbim mai departe despre Timotei, l-am amintit doar ca un exemplu de depresie spirituală din cauza temerii sale în privinţa viitorului.

Care sunt cauzele acestei stări? De ce oamenilor le este teamă de viitor? Care sunt motivele pe care le invocă? Care sunt aspectele specifice ale problemei, ce dificultăţi produce şi despre care vorbesc întotdeauna victimele sale? Înainte de toate, se situează fără îndoială

temperamentul – o structură specială. Fiecare este născut diferit. Nu există doi oameni identici; toţi avem propriile noastre trăsături, virtuţi, eşecuri, slăbiciuni şi defecte. Fiecare fiinţă umană este construită delicat şi într-un mod minunat. La bază avem aceleaşi trăsături generale, dar proporţiile respective variază enorm de la caz la caz, aşa cum variază şi temperamentele noastre. Este foarte important să ţinem minte acest lucru. Cineva va spune, „când devenim creştini toate diferenţele dispar." Este eronat. Nu este o schimbare mai mare în univers decât schimbarea descrisă ca regenerare; dar regenerarea – lucrarea lui Dumnezeu prin care El implantează în noi principiul unei vieţi divine şi spirituale – nu schimbă temperamentul unui om. Temperamentul rămâne acelaşi. Faptul că ai devenit creştin nu înseamnă că trebuie să încetezi să trăieşti cu tine însuţi. Cât eşti viu, trăieşti cu tine însuţi, şi sinele este al tău şi nu al altcuiva. În esenţa sa, după mântuire, Pavel a rămas acelaşi om ca şi înainte. Nu a devenit altcineva. Petru a rămas Petru, Ioan a rămas Ioan, cu acelaşi temperament şi trăsături esenţiale. Aici se vede gloria unei vieţi creştine. E ca şi varietatea în natură şi creaţie. Uită-te la flori. Nu sunt două la fel. Dumnezeu îşi arată minunile căii sale tocmai în această varietate care conţine o unitate fundamentală. Acelaşi lucru se întâmplă şi în biserica creştină. Toţi suntem diferiţi, avem temperamente diferite, fiecare are sinele său. Aceasta este una dintre minunăţiile Bisericii. Dumnezeu împarte darurile prin Duhul Sfânt în diferite moduri, deşi, în esenţă personalitatea noastră rămâne aceeaşi ca şi înainte de convertire. Prin personalitate înţeleg temperamentul nostru, modul personal de a face unele lucruri. Înfăptuim aceleaşi lucruri dar în mod diferit. Ca şi creştini, facem aceleaşi lucruri esenţiale dar le facem diferit. Gândiţi-vă la predicile diferite ale evangheliştilor care predică aceeaşi Evanghelie şi trăiesc aceeaşi viaţă creştină; totuşi modul de prezentare este diferit, şi trebuie să fie diferit. Dumnezeu foloseşte aceste diferenţe în răspândirea Evangheliei. Poate folosi un om pentru a duce mesajul unei anumite categorii, în timp ce o altă persoană nu poate fi folosită pentru acelaşi mesaj. Prezentările diferite se adresează unor oameni diferiţi, şi e adevărat că Dumnezeu se poate folosi de toţi.

Pe primul loc situăm temperamentul; sunt oameni care după temperament sunt agitaţi, neliniştiţi, temători. Cred că Pavel făcea parte din această categorie. Era un om agitat, lipsindu-i încrederea în sine. S-a dus în Corint „slab, fricos şi plin de cutremur." Era din fire un om temător – „în afară erau lupte, în interior erau temeri." Acesta era firea

naturală a lui Pavel. Este şi cazul lui Timotei şi sunt oameni născuţi aşa. Alţii sunt încrezători în ei înşişi şi siguri pe ei; nu se tem de nimic, înfruntă orice problemă, iau atitudine oriunde şi oricând. Nu cunosc sensul cuvântului teamă. Aceste două categorii de oameni sunt creştini, şi totuşi sunt diferiţi în mod fundamental şi vital. Există creştini care cu mare greutate sunt convinşi să vorbească în public, alţii sunt exact opusul. Chestiunea temperamentului are o importanţă majoră în dezbaterea cauzelor acestei forme particulare pe care o pot lua anxietatea şi depresia.

Alte lucruri se ivesc pe măsură ce luăm în considerare cazul oamenilor care se tem de viitor. Vei afla că sunt întotdeauna preocupaţi de natura misiunii unui creştin. Au o părere înaltă despre cauza creştină (dacă judecăm după lucrurile pe care le spun), au o idee exaltată despre viaţa creştină. Aceşti oameni îşi dau seama că nu e uşor să fii creştin, că nu e numai o chestiune de a fi convertit şi apoi să stai pe roze pentru restul vieţii tale. Dimpotrivă, ei o văd ca pe o chemare înaltă, o luptă a credinţei; văd partea solemnă a vieţii, ceea ce pentru ei înseamnă a-l urma pe Hristos. Îşi citesc Noul Testament – incontestabil sunt oameni inteligenţi – sunt conştienţi de măreţia chemării şi a misiunii. În aceeaşi măsură sunt la fel de conştienţi şi de nimicnicia lor, ceea ce îi deprimă. Cu alte cuvinte, se tem de eşec. Se tem să nu decepţioneze cauza. Spun: „Îmi place Evanghelia. Cred că păcatele îmi sunt iertate. Vreau să fiu creştin dar mă tem că voi eşua. Totul este bine când sunt la întâlniri creştine sau în compania altor creştini, dar trebuie să trăiesc şi să mă cunosc şi să îmi cunosc slăbiciunile, văd măreţia misiunii şi îi cunosc dificultăţile." Acestor oameni le este frică de eşec; nu vor să îl dezamăgească pe Dumnezeu, pe Isus Hristos şi Biserica sa pe acest pământ. Cine sunt ei ca să trăiască o viaţă de creştini? Importanţa misiunii şi conştiinţa acută a propriilor deficienţe şi nevoi îi copleşesc. Poate că le e teamă de viitor, dar nu sesizează care e problema. Îi întrebi dacă se tem de ceva anume şi îţi răspund că nu ştiu, şi totuşi au această teamă şi nelinişte faţă de viitor, faţă de lucrurile care vor veni, lucrurile pentru care sunt chemaţi să sufere. Am întâlnit adesea astfel de oameni. Îmi amintesc de o doamnă care mi-a spus „da, cred, dar nu ştiu dacă mă pot numi creştină." Când am întrebat-o de ce, mi-a răspuns ceva de genul, „Am citit despre creştinii persecutaţi în trecut şi în prezent, şi încerc să mă imaginez într-o asemenea situaţie." În acea perioadă avea un copil de trei ani. Mi-a spus: „Dacă voi avea de ales între a-mi nega

credința și băiat, nu știu cum voi proceda; nu cred că aș fi îndeajuns de puternică; mă îndoiesc că aș avea curajul să îl pun pe Hristos pe primul loc cu orice preț, chiar cu prețul morții." Având aceste îndoieli, se gândea că nu se poate numi creștină. Nu a fost supusă la un asemenea test și poate că nu va fi niciodată, dar numai posibilitatea de a se întâmpla o deprima. O asemenea depresie spirituală e declanșată de teama de viitor – adesea o teamă imaginară.

Nu trebuie să zăbovim asupra acestor descrieri deși sunt cazuri multiple. Important este că asemenea lucruri ne pot acapara încât să ne paralizeze complet în prezent; există pericolul ca unii oameni să fie acaparați și absorbiți de aceste temeri încât devin ineficienți în prezent. Cred că Timotei se confrunta cu aceeași problemă. Pavel se afla în închisoare, iar Timotei se întreba ce se va întâmpla cu el. Dacă Pavel va fi trimis la moarte? Cum putea el, Timotei să facă față dificultăților ivite în biserică și persecuțiilor care începeau și în care putea să fie implicat? Pavel a trebuit să fie ferm cu el: îi spune să nu îi fie rușine de el și de suferințele lui. – „Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu." Necazul lui Timotei era teama de viitor.

Să ne întrebăm cum trebuie tratată o asemenea stare? Nu pot să mă gândesc la o cale mai bună decât cea adoptată în cazul problemei precedente. Sunt câteva considerații generale, preliminare înainte de a vedea învățăturile biblice. Voi face mai întâi câteva afirmații. Primul lucru este să tragem o linie între o anticipație a viitorului îndreptățită și una care paralizează. Nu este greșit să ne gândim la viitor, este greșit să nu o faci. Biblia ne avertizează să nu ne îngrijorăm în privința viitorului. „Nu vă gândiți la ziua de mâine" înseamnă de fapt „Să nu vă îngrijorați de ziua de mâine." Nu înseamnă că nu te gândești deloc la ziua de mâine, altfel fermierul nu ar mai ara și semăna. Se gândește la viitor, dar nu își petrece timpul întrebându-se și îngrijorându-se cu privire la rezultatele muncii sale. Se gândește rațional după care nu mai acordă atenție. Întrebarea e unde trebuie trasată linia. E bine să te gândești până la un punct, dar dincolo de acesta se află îngrijorarea, neliniștea, o gândire care paralizează și mutilează. Cu alte cuvinte, deși nu e greșit să te gândești la viitor, e greșit să fii controlat de el. Dificultatea cu oamenii care devin victime ale unor asemenea temeri este că se lasă controlați de viitor, sunt dominați de gândurile asupra lui, și își ridică brațele neputincioși, deprimați din cauza temerilor. Sunt guvernați și conduși de un viitor

necunoscut, ceea ce dăunează. Nu e greşit să te gândeşti la viitor atâta timp cât nu te laşi controlat de el. Este o afirmaţie importantă pe care lumea a descoperit-o deja. Ne spune să „nu traversăm podul până nu ajungem la el". Acest proverb popular trebuie aplicat şi în viaţa de credinţă. Nu trece podul până nu ajungi la el. Multe sintagme biblice au devenit proverbe – „Nu vă îngrijoraţi de ziua de mâine", „Ajunge zilei necazul ei." Desigur că Noul Testament aduce în discuţie conceptul, într-o formă spirituală. La bază, este adevărat – „Ajunge zilei necazul ei." Este o dovadă a simţului practic. După cum am văzut anterior, este o pierdere de vreme să te gândeşti la trecutul pe care nu îl poţi schimba; la fel de greşit este să te îngrijorezi în privinţa viitorului care în momentul de faţă este obscur. „Un pas este suficient." Trăieşte prezentul în plenitudinea lui şi nu lăsa viitorul să întunece prezentul aşa cum nu lăsa nici trecutul să afecteze prezentul.

Să vedem ce spune apostolul. El aduce argumentul la un nivel mai ridicat şi ne oferă o învăţătură cu două aspecte. În primul rând este vorba de o mustrare, şi în al doilea rând de un memento. Ambele aspecte sunt esenţiale. Prima dată, apostolul îl mustră pe Timotei. Îi spune: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică." Aceasta este o mustrare. În acel moment lui Timotei îi era teamă de viitor, era acaparat de el, aşa că Pavel îl mustră – „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă." Dacă suferim de această formă a depresiei spirituale, ce putem învăţa de aici este că ne aflăm în impas din cauza eşecului nostru de a realiza ceea ce ne-a dat şi ne dă Dumnezeu, dându-ne darul Duhului Sfânt. Era şi problema lui Timotei ca şi a multor creştini. Eşuăm să vedem ce a făcut Dumnezeu pentru noi şi ce face în noi. Putem întrebuinţa cuvintele Domnului Isus pe care le-a folosit într-un context diferit. El le-a spus aşa lui Iacov şi Ioan care vroiau să poruncească să pogoare foc din cer şi să-i mistuie pe unii samariteni: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi." Acelaşi lucru i-l spune şi Pavel lui Timotei. Aici, cuvintele lui Pavel sunt pozitive. El îi spune lui Timotei să înflăcăreze darul Domnului.

Eşuăm datorită faptului că nu ne străduim – eşecul de a gândi, de a deţine controlul asupra noastră. Începi să priveşti viitorul, să îţi imaginezi diverse lucruri şi spui: „Mă întreb ce se va întâmpla?" Imaginaţia ta o ia razna. Eşti prins; nu te opreşti să îţi aminteşti cine eşti şi ce eşti, eşti copleşit şi dărâmat. Primul lucru pe care trebuie să îl faci este să te ţii bine strâns de tine, să te ridici, să te pui în mişcare, să preiei controlul

asupra ta şi să vorbeşti cu tine însuţi. Aşa cum spune apostolul, trebuie să ne amintim nouă înşine de anumite lucruri. Înţeleg că Pavel îi spune lui Timotei un lucru important: „Timotei, se pare că te gândeşti la tine, la viaţa ta şi la ceea ce faci ca şi când ai rămas un om obişnuit. Timotei, nu eşti o persoană obişnuită! Eşti creştin, născut din nou, Duhul Domnului este în tine. Însă tu rezolvi aceste probleme ca şi cum ai fi ceea ce ai fost odată, o persoană obişnuită." Necazul nostru este acelaşi. Deşi suntem cu adevărat creştini, deşi suntem născuţi din nou, deşi suntem copii ai lui Dumnezeu, cădem în această stare şi ne întoarcem la modul vechi de gândire ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi un om din lume care nu a fost niciodată regenerat, îi permitem viitorului să vină la noi şi să ne domine, ne vedem slăbiciunea şi neputinţa în relaţie cu măreţia misiunii ce ne stă în faţă. Şi cădem ca şi cum am fi în firea noastră pământească. Lucrul pe care trebuie să îl faci, îi spune Pavel lui Timotei, este să îţi aminteşti că ni s-a dat darul Duhului Sfânt, şi din acest motiv perspectiva noastră asupra vieţii şi viitorului trebuie să fie complet diferită. Trebuie să privim suferinţa cu alţi ochi, să facem faţă lucrurilor în alt mod. Putem face acest lucru amintindu-ne că Duhul Sfânt este în noi. Există viitorul, există chemarea înaltă, există persecuţia, există opoziţia, există duşmanul. Le văd pe toate. Trebuie să recunosc şi că sunt slab, că îmi lipseşte puterea şi înclinaţiile necesare. În loc să mă opresc aici, trebuie să continui spunând: „Da, ştiu astea, dar...". Din momentul în care folosesc conjuncţia „dar", fac ceea ce apostolul vrea ca eu să fac. Spun: „Dar...dar Duhul Sfânt este în mine; Dumnezeu mi-a dat Duhul Sfânt." Din momentul în care rostesc aceste cuvinte, perspectiva se schimbă. Cu alte cuvinte, în aceste situaţii ceea ce contează e ce se spune despre El şi nu ceea ce se spune despre noi. Din fire, Timotei era slab iar duşmanul său era puternic, iar misiunea era extrem de importantă. Da, dar el nu trebuie să se gândească la el însuşi sau să privească situaţia din perspectiva lui – „Dumnezeu nu ne-a dat duh de frică, ci de putere." Nu te gândi la slăbiciunile tale, gândeşte-te la puterea Duhului Sfânt. Doar atunci când vom proceda aşa, ne vom echilibra doctrina şi vom vedea clar.

M-am străduit să accentuez faptul că avem temperamente diferite, şi o fac din nou. Deşi temperamentele sunt diferite, nu ar trebui să aducă nici o diferenţă în ceea ce priveşte slujba care ne stă în faţă. Avem miracolul răscumpărării. Dumnezeu ne-a înzestrat cu temperamente diferite. Ca şi creştini nu este adevărat că suntem controlaţi de către

temperamentul nostru. Ne aflăm sub controlul Duhului Sfânt. Aceasta este ordinea corectă. Pe de o parte se află forța și abilitățile necesare, iar pe cealaltă parte se află temperamentul tău care se folosește de ele, dar ca și creștin trebuie să fii controlat de Duhul Sfânt. Este greșit pentru un creștin să se lase dominat de temperament. Omul firesc este întotdeauna dominat de temperament, nu se poate abține; diferența pe care o face procesul de regenerare este că există o putere mai mare decât temperamentul nostru. Din momentul în care ai Duhul Sfânt, El preia controlul, inclusiv asupra temperamentului, așa că îți dă posibilitatea să acționezi într-un mod personal prin temperamentul tău. Acesta este miracolul mântuirii. Temperamentul rămâne, dar nu mai deține controlul, Duhul Sfânt e cel care o face.

Să intrăm puțin în detalii. „Dumnezeu nu ne-a dat duh de frică." Atunci ce duh a pus în noi? Ia aminte, „Dumnezeu nu ne-a dat duh de frică, ci de putere." Iată ce ne-a dat de la început. Avem o misiune, ne știm slăbiciunile. Există putere chiar și pentru slăbănogi. Putere în sensul cel mai cuprinzător al cuvântului. Te temi că nu poți să trăiești o viață de credință? Răspunsul este: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este acela care lucrează în voi și vă dă și voința și înfăptuirea." Frica și cutremurul rămân. Sunt o parte a temperamentului tău, dar ești înzestrat să lucrezi prin puterea „care lucrează în voi și vă dă și voința și înfăptuirea." Asta nu înseamnă că devii o persoană temerară, căreia nu îi este frică. Trebuie să îți duci până la capăt mântuirea cu frică și cutremur, dar în ciuda acestui fapt există o putere. Este puterea lui Dumnezeu care lucrează în tine, „și îți dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea." Această putere nu se referă numai la viața de credință, și la lupta cu ispita și cu păcatul, se referă și la puterea de a îndura, puterea de a merge mai departe oricare ar fi condițiile sau circumstanțele, puterea de a rezista până la capăt. Înseamnă că și celei mai timorate persoane i se dă puterea în toate lucrurile, inclusiv puterea de a muri. Observăm acest lucru la toți apostolii, la un om ca Petru căruia îi era frică de moarte. Din cauza acestei temeri, chiar l-a renegat pe Isus. A spus: Nu îl cunosc. Nu am nimic de a face cu El. Pentru a-și scăpa viața, a jurat că nu îl cunoaște pe Domnul său, binefăcătorul său. Dar uită-te la Petru, cel din Faptele Apostolilor. Un duh de putere este cu el, iar el este gata să moară. Va înfrunta autoritățile, pe oricine. Este unul dintre cele mai glorioase lucruri din lunga istorie a Bisericii, și se întâmplă și astăzi. Nu obosesc niciodată să le spun

creştinilor să citească istoriile martirilor, ale confesorilor, ale părinţilor protestanţi, ale puritanilor, ale partizanilor „Covenant-ului".[7] Citeşte istorisirile lor şi vei găsi nu numai oameni puternici şi curajoşi, dar şi femei slabe, fete şi chiar copii, murind glorios de dragul lui Hristos. Nu o puteau face prin ei înşişi, dar li s-a dat un duh de putere. Acelaşi lucru îl subliniază şi Pavel aici. El îi spune lui Timotei: „NU vorbi aşa. Vorbeşti ca un om firesc. Vorbeşti ca şi cum tu, prin puterea ta ar trebui să faci faţă. Dumnezeu ţi-a dat un duh de putere. Mergi înainte. El va fi cu tine. Nu te vei mai recunoaşte, vei fi uimit de tine însuţi. Şi chiar dacă vei avea de înfruntat moartea, te vei bucura că ai fost găsit ales să suferi ruşinea şi chiar moartea pentru Numele Său glorios." Puterea! Este dată. Atunci când suntem tentaţi să fim deprimaţi de lucrurile care ne stau împotrivă, trebuie să ne spunem astfel: „Am Duhul Sfânt şi El este duhul puterii."

Pavel menţionează al doilea lucru, şi anume „dragostea." Găsesc acest lucru fascinant şi interesant, mă întreb câţi dintre voi ar pune dragostea în această ordine pe listă? De ce Pavel procedează aşa? Ce vrea să spună? „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere" – Înţeleg că am nevoie de putere, dar am nevoie şi de dragoste? Nu cumva o persoană timorată are nevoie de dragoste? De ce pune duhul dragostei pe locul al doilea? Din punct de vedere psihologic este interesant de aflat care este cauza principală a fricii. Răspunsul este, „sinele" – dragostea de sine, preocuparea de sine, autoapărarea. Miezul problemei este că oamenii temători sunt prea preocupaţi de ei înşişi – cum să fac asta, dacă greşesc? „Eu" – întotdeauna se gândesc la ei înşişi, se uită la ei înşişi, şi sunt prea preocupaţi de ei înşişi. Aici intervine un duh de dragoste, singura modalitate de a scăpa de sine. Aceasta este greşeala acelor bieţi oameni care au devenit călugări sau pustnici. S-au putut îndepărta de lume şi de ceilalţi oameni, dar nu au scăpat de ei înşişi. Sinele se află în interiorul tău şi nu poţi scăpa de el. Cu cât te vei chinui mai mult, cu atât sinele te va tortura.

Există o singură cale de a scăpa de sine, posibilitatea de a te dărui altor persoane sau altor lucruri, ca să nu ai timp să te gândeşti la tine însuţi. Slavă Domnului că Duhul lui Dumnezeu poate face aceasta. Nu este numai un „duh de putere", dar şi unul „de dragoste." Ce înseamnă

[7] Covenant: reformă religioasă din Scoţia secolului 17 inspirată de reforma protestantă

aceasta? Înseamnă dragoste de Dumnezeu, dragoste de Dumnezeul care ne-a creat, dragoste de Dumnezeul care a găsit o cale de răscumpărare pentru nişte fiinţe nenorocite ca noi – noi care meritam iadul. „Ne-a iubit cu o dragoste veşnică." Gândeşte-te la asta, îi spune Pavel lui Timotei, şi pe măsură ce vei fi absorbit de dragostea pentru Dumnezeu, vei uita de tine însuţi. „Un duh de dragoste!" Te va elibera de egoism, de preocuparea de sine, de sentimentul de deprimare, deoarece deprimarea este rezultatul preocupării excesive de sine. Te îndepărtează de individualitate. Spune-ţi ţie însuţi de dragostea minunată şi nepieritoare a lui Dumnezeu – Dumnezeu care s-a uitat la noi în ciuda păcatului, care nu l-a cruţat nici pe Fiul Său şi l-a dat la moarte pentru noi.

Ce urmează? Gândeşte-te la lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea dragostei Fiului; cunoaşte dragostea lui Dumnezeu care întrece orice cunoştinţă. Gândeşte-te la El, cel venit din ceruri şi care a lăsat deoparte însemnele gloriei Sale eterne şi s-a născut ca un prunc, a lucrat ca tâmplar şi a suferit împotrivirea păcătoşilor. Gândeşte-te la El pe faţa căruia oamenii au scuipat, i-au pus o cunună de spini pe frunte şi i-au bătut cuie în mâini şi în picioare. El e acolo pe cruce. Ce face? A murit pentru noi, ca eu şi tu să putem fi iertaţi şi împăcaţi cu Dumnezeu. Gândeşte-te la dragostea Lui, şi pe măsură ce o vei cunoaşte, vei uita de tine.

Apoi urmează dragostea de fraţi. Gândeşte-te la alţi oameni, la nevoile şi îngrijorările lor. Să continui? Timotei poate că şi-a spus, „Voi fi trimis la moarte." Pavel spune: „Gândeşte-te la ceilalţi, uită-te la oamenii care pier în păcat, nu te mai uita la tine." Creşte dragoste pentru cei pierduţi şi pentru fraţi în aceeaşi măsură, dragoste pentru cea mai nobilă şi măreaţă cauză din lume, şi anume, Evanghelia binecuvântată şi glorioasă. Îmbunătăţeşte-ţi acest capitol. Aceasta vrea să spună apostolul prin duh de putere şi de dragoste. Dacă ai un duh de dragoste, vei uita de tine. Vei spune că nimic nu contează în afară de Dumnezeu care s-a jertfit pentru tine, că nimic nu este prea mult pentru a dărui. Vei avea o singură pasiune, ca şi contele Zinzendorf şi aceea va fi „El şi numai El." „Un duh de dragoste!"

În al treilea rând, „un duh de chibzuinţă" – „nu un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă." Ce înseamnă aceasta? Este antidotul perfect pentru un duh de frică – autocontrol, disciplină, o minte echilibrată. Chiar dacă suntem fricoşi şi agitaţi, duhul pe care Dumnezeu ni l-a dat este un duh de control, de disciplină, un duh de judecată.

Domnul nostru a spus aceste lucruri cu mult înainte ca Pavel să se gândească la ele. Pavel le repetă doar şi ne dă o expunere a învăţăturii Domnului Isus. Vă amintiţi ce le-a spus Isus ucenicilor când i-a trimis în lume. I-a avertizat că li se va arăta ură, că vor fi persecutaţi, că va veni o zi în care vor trebui să renunţe la vieţile lor, sau că vor fi aduşi în faţa dregătorilor şi judecaţi. Isus continuă: „Dar când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijoraţi, gândindu-vă cum sau ce veţi spune; căci ce veţi avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela." Te vei afla în faţa tribunalului, şi ei vor încerca totul ca să te prindă prin ceea ce spui, dar nu te îngrijora, spune Domnul nostru, căci tot ce vei avea de spus îţi va fi dat chiar în ceasul acela. Nu te înfricoşa, nu îţi pierde cumpătul; nu vei fi emoţionat şi alarmat că nu ştii ce vei spune; ceea ce vei spune îţi va fi dat chiar în ceasul acela. Duh de înţelepciune şi de chibzuinţă!

Voi ilustra pe scurt acest punct. Este povestea unei fete destul de tinere în zilele partizanilor „Covenant-ului" din Scoţia. Urma să participe la un serviciu religios în cadrul căruia se lua Cina, ţinut de aceşti credincioşi într-o duminică după-amiază, servicii care erau interzise. Soldaţii regelui Angliei îi căutau pretutindeni pe oamenii care se duceau la astfel de întâlniri, iar când această tânără i-a zărit pe soldaţi în drumul ei a ştiut că era prinsă în capcană. Pentru moment se întreba ce o să le spună, dar când a început să fie chestionată, s-a trezit spunând: „Fratele meu mai Mare a murit şi i se va citi testamentul în această după-amiază, iar El a făcut ceva pentru mine şi mi-a lăsat o moştenire, iar acum vreau să îi aud citind testamentul." A fost lăsată să plece. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă" – înţelepciune, prevedere, înţelegere. Te va face înţelept ca şi şerpii; vei fi în stare să spui adevărul duşmanilor tăi care nu îl vor înţelege, şi aşa vei scăpa. Într-adevăr, Fratele ei mai Mare a murit. Hristos a murit pentru ea şi în serviciul religios testamentul va fi citit şi ei i se va aminti ce i-a lăsat Isus şi ce a făcut pentru ea. Chiar şi celei mai ignorante şi fricoase persoane din Împărăţie, Hristos îi poate da o minte chibzuită şi un duh de înţelepciune. Nu te îngrijora, spune Hristos, tot ceea ce vei spune îţi va fi dat chiar în ceasul acela. El îţi va spune ce să faci, El îţi va spune ce să zici, şi dacă e necesar El te va şi înfrâna. Nu trăim de unii singuri. Nu trebuie să ne gândim la noi înşine ca la nişte persoane obişnuite. Nu suntem oameni ai firii; am fost născuţi din nou. Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt, un „duh de putere, de dragoste şi de chibzuinţă." Prin urmare, celor care sunt înclinaţi spre depresie spirituală din cauza unor

temeri legate de viitor, le spun în Numele lui Isus şi cu cuvintele apostolului: „Înflăcărează darul", vorbeşte cu tine însuţi, aminteşte-ţi ce este adevărat cu privire la tine. În loc să laşi viitorul şi gândul al el să te prindă în mreje, vorbeşte-ţi, aminteşte-ţi cine eşti şi ce eşti, şi că Duhul este în tine. Amintindu-ţi de natura duhului, vei fi capabil să mergi înainte cu îndrăzneală, neavând frică, trăind în prezent, pregătit pentru viitor, având o singură dorinţă, să îl lauzi pe Cel care a dat totul pentru tine.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

B.C.U. "M. EMINESCU" IAȘI

„De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele."

2 Timotei 1:6

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 8

SENTIMENTE

Este o afirmație extraordinară dar interesul nostru se axează pe îndemnul pe care apostolul i-l adresează lui Timotei, să „înflăcăreze" darul care este în el. Atrag atenția asupra versetului ca parte a analizei noastre asupra depresiei spirituale. Încercăm să diagnosticăm și să tratăm cazul așa-numiților creștini nefericiți. Am încercat să arătăm că sintagma prin ea însăși și în afara ei ne atrage atenția asupra a ceea ce este greșit în privința stării. Aceste cuvinte sunt incompatibile și totuși trebuie să le asociem deoarece descriu în mod clar o anumită categorie de oameni – creștini nefericiți. Ar trebui să fie imposibil, dar realitatea ne arată altceva. Nu ar trebui să existe o asemenea stare, dar ea există, și e de datoria noastră, pe măsură ce înțelegem învățătura Scripturilor, Vechiul ca și Noul Testament, să rezolvăm situația.

Știu că există oameni care nu recunosc această stare spirituală și o dau la o parte enervați, spunând că un creștin este acela care cântă tot timpul, și că aceasta este și viața lor de când s-au convertit – nici un val cât de mic nu le-a tulburat sufletul, totul e cum nu se poate mai bine. Din moment ce neagă o asemenea boală a sufletului, au mari îndoieli cu privire la cei atinși de depresie spirituală, și se îndoiesc că ar fi creștini. Am arătat în mod repetat că Scriptura este mult mai îngăduitoare cu asemenea prieteni și admite clar prin învățătura ei că e posibil ca un creștin să fie deprimat. Nu numai că lămuresc acest lucru, dar recunosc realitatea și este de datoria oricui preocupat de educarea și grija pentru suflet să înțeleagă asemenea cazuri și să aplice remediul pe care Dumnezeu ni l-a dat din belșug în paginile Scripturii.

Am discutat multe cauze ale depresiei spirituale și lista continuă. E aproape fără sfârșit, pentru că așa cum am arătat, ne confruntăm cu un inamic puternic și subtil care ne cunoaște foarte bine, mai bine decât ne cunoaștem noi și al cărui singur efort și obiectiv este să diminueze gloria

lui Dumnezeu şi a Domnului Isus Hristos. Nu există o cale mai eficientă pentru el decât să îi facă pe creştini nefericiţi, deprimaţi, deoarece chiar dacă ne place sau nu, lumea îl judecă pe Dumnezeu prin ceea ce vede în noi, şi nu o putem învinovăţi. Susţinem anumite lucruri; chiar titlul de creştini pe care ni-l dăm este o revendicare şi o provocare, iar lumea este îndreptăţită să ne privească. „Susţineţi un lucru deosebit", spune lumea, şi apoi se uită la noi spunând: „Acesta este creştinismul? Este acel lucru la care ne invitaţi?" Nu este nici o îndoială, şi să fim clari în această privinţă, că prima cauză pentru care oamenii sunt în afara bisericii creştine este starea celor care se află deja în Biserică. Citeşte istoria oricărei renaşteri care a avut loc vreodată şi vei vedea că începutul este întotdeauna la fel. Un singur om, sau un grup de oameni se întorc cu însufleţire la adevărata viaţă de credinţă, iar alţii încep să îi observe. Lumea este stârnită şi începe să dea atenţie. Renaşterea începe în Biserică, iar lumea care o vede devine interesată. De aceea atitudinea noastră ca şi creştini este atât de importantă.

Am discutat despre modul în care diavolul ne întoarce spre trecut – un păcat pe care l-am săvârşit, timpul pe care l-am pierdut – cum ne plângem trecutul şi ne simţim nefericiţi în prezent din cauza îngrijorărilor pentru trecut. Am văzut că dacă aceasta nu îi reuşeşte, îşi schimbă tactica şi ne întoarce privirea spre viitor, spre temerile noastre în privinţa viitorului.

O să luăm în considerare altă temă, în legătură apropiată cu temerile şi neliniştile noastre privind viitorul. Tema apare în versetul şase şi are în vedere problema sentimentelor din viaţa de credinţă. Problema sentimentelor este o cauză des întâlnită a depresiei spirituale şi a nefericirii în viaţa de creştin. De unde provin şi ce ar trebui să fie? Oamenii sunt preocupaţi de această chestiune şi toţi cei angajaţi în lucrarea de păstorire sunt de acord cu mine că oamenii vin adesea la pastor cu această problemă. Este un lucru firesc, deoarece la urma urmei toţi ne dorim să fim fericiţi. Este un lucru înnăscut în natura umană; nimeni nu vrea să fie nefericit deşi sunt oameni care par să se bucure că sunt nefericiţi şi îşi găsesc fericirea în nefericirea lor!

O mare parte din chemarea mea în misiune este să accentuez importanţa intelectului şi a raţiunii în legătură cu credinţa; deşi susţin în continuare acest lucru, nu diminuez importanţa sentimentelor, a emoţiilor şi a sensibilităţii. Suntem făcuţi în aşa fel încât ele joacă un rol important în viaţa noastră. Una dintre problemele mari din viaţa noastră în această lume, nu numai ale creştinilor dar şi ale celorlalţi oameni, este mânuirea

corectă a sentimentelor şi emoţiilor. Dezastrul, tragedia, nefericirea care se găsesc în lume sunt rezultatul unei proaste dirijări a propriilor sentimente! Omul este construit în aşa fel încât sentimentele predomină, şi poate că un lucru pe care regenerarea şi naşterea din nou îl aduc în vieţile noastre este să aşeze mintea, emoţiile şi voinţa la locul potrivit. Vom vorbi şi despre aceasta, pe măsură ce vom analiza subiectul. Este un subiect de maximă importanţă ce nu poate fi tratat pe scurt, de aceea vom avea o perspectivă cuprinzătoare asupra lui.

Este un punct introductiv care prezintă importanţă din toate punctele de vedere. Aşa cum am sugerat anterior, există o relaţie neobişnuită între această problemă şi cealaltă referitoare la teama şi frica de viitor. Aceste probleme merg împreună, de aceea se şi găsesc în acelaşi capitol. Evident că Timotei era din fire o persoană temătoare şi înclinat spre depresie în aceeaşi măsură, două caracteristici care se pot găsi la aceeaşi persoană. Încă o dată subliniez faptul că unii oameni din fire sunt înclinaţi spre depresie mai mult decât ceilalţi. Accentuez de asemenea afirmaţia în legătură cu întreaga problemă, că deşi suntem convertiţi, născuţi din nou, personalitatea noastră, în esenţa ei nu se schimbă. Concluzia este că o persoană înclinată spre depresie înainte de convertire, va trebui să se confrunte cu aceeaşi problemă şi după convertire. Cu toţii avem probleme obişnuite în viaţa de credinţă, dar avem şi unele mai speciale. Talentele noastre sunt diferite, darurile cu care am fost înzestraţi variază; acelaşi lucru se aplică şi în privinţa dificultăţilor. „Inima îşi cunoaşte propria suferinţă", şi fiecare om are o povară de purtat. Fiecare dintre noi se confruntă cu altceva, în general ceva care aparţine de temperamentul nostru şi de structura noastră firească. O persoană înclinată spre introspecţie, morbiditate şi depresie trebuie să ţină minte acest lucru şi în viaţa de credinţă. Pericolul pentru o asemenea persoană este să devină deprimată, în special din cauza sentimentelor.

Pentru început, e bine să avem o perspectivă generală asupra subiectului, şi ne vom întoarce mai târziu la una particulară. Prin urmare, voi enunţa o serie de afirmaţii referitoare la sentimente şi la locul lor în viaţa de credinţă. O primă întrebare ar fi: „Unde se potrivesc sentimentele, care este locul lor, care este poziţia lor în experienţa creştină?" În legătură cu această întrebare voi face mai multe afirmaţii. Evident că în primul rând, într-o experienţă adevărată de credinţă, sentimentele trebuie să fie implicate. Ne sunt date ca să fie implicate. Am observat aceasta în cuvintele minunate ale lui Pavel către Romani, în capitolul şase, versetul

şaptesprezece. Ideea e că Evanghelia lui Isus Hristos este extraordinară şi glorioasă, încât implică omul întreg şi nu doar o parte a sa. Indic faptul că sentimentele ca şi mintea şi voinţa noastră ar trebui să fie implicate în mod activ. Dacă eu sau tu nu am fost niciodată mişcaţi de sentimente, e bine să ne analizăm temelia. Dacă un poet ca Wordsworth[8], cugetând la natură, a spus: „Am simţit o Prezenţă care m-a tulburat cu bucuria unor gânduri înălţătoare", – dacă un poet mistic a putut rosti aceste cuvinte – cu cât mai mult ar trebui să le rostim noi având o asemenea Evanghelie, un asemenea mesaj, un asemenea Mântuitor, un asemenea Dumnezeu, cu o asemenea putere şi influenţă ca a Duhului Sfânt. Nu poţi să citeşti Noul Testament fără să observi într-o clipă rolul esenţial al bucuriei în viaţa de credinţă. Unul dintre lucrurile minunate pe care le aduce convertirea este că ne scoate din prăpastie, din mocirlă şi ne pune picioarele pe stâncă, ne stabileşte direcţia, şi pune o cântare nouă în gura noastră. Sentimentele sunt menite să fie incluse, şi atunci când avem Evanghelia ea include omul întreg. Îi atinge mintea cu adevărurile ei, îi atinge inima în acelaşi mod, la fel şi voinţa.

Următoarea afirmaţie conţine unele lucruri simple, elementare, dar întotdeauna avem probleme deoarece le uităm. Nu putem crea sentimente, nu le putem comanda după dorinţă. Să fiu cât mai clar. Nu poţi produce sentimente în tine însuţi. E posibil să te forţezi să plângi, să ai lacrimi în ochi, dar nu înseamnă neapărat sentimente adevărate. Există o sentimentalitate falsă diferită de emoţiile reale. Este ceva dincolo de controlul nostru; nu le putem crea. Oricât de mult vei încerca, nu vei reuşi. Într-un anumit sens, cu cât vei încerca să produci sentimente în interiorul tău, cu atât mai mult te vei simţi nefericit. Din punct de vedere psihologic, este interesant de observat că în acest domeniu, omul nu este propriul stăpân. Nu poate genera sau produce sentimente, nu le poate da o existenţă, şi încercarea de a o face în mod direct duce la o creştere a problemei.

Ajung la următoarea afirmaţie, şi anume că nimic nu este mai variabil în fiinţa umană decât sentimentele. Suntem fiinţe diferite, şi sentimentele, ca de altfel tot ceea ce ne aparţine, sunt cele mai diferite. Ele depind de mai mulţi factori; sunt multe lucruri care influenţează sentimentele, nu numai temperamentul, dar şi condiţia fizică. Popoarele din vechime credeau că sentimentele sunt plasate în diferite organe ale

[8] William Wordsworth (1770-1850), poet englez

corpului. Există un adevăr în spusele lor, indiferența despre care vorbesc, starea de melancolie – „unui bolnav de gălbinare totul i se pare galben", etc. Există o sămânță de adevăr aici. Stările fizice ne afectează profund. Să fim atenți din nou și să observăm faptul că dacă ai deveni creștin, nu înseamnă neapărat că ai scăpat imediat de tendințele spre unele stări fizice. Ele încă există, iar acești factori modifică stările noastre sufletești. De câte ori nu ne-a mirat când ne-am trezit dimineața într-o dispoziție complet diferită de cea din ziua precedentă. Nimic nu anticipa acest lucru. Ieri poate că ai fost foarte fericit, mergând la culcare cu gândul că a doua zi vei avea o stare la fel de minunată, dar te-ai trezit deprimat și într-o proastă dispoziție. Te găsești într-o asemenea stare, fără nici o explicație. Aici este miezul problemei. Cu alte cuvinte, sentimentele noastre sunt schimbătoare, și accentuez pericolul de a fi controlat de ele. Am observat același pericol și la temperament, oricare ar fi el. Temperamentul ne este dat de Dumnezeu. Nu a creat doi oameni identici, și rămânem diferiți. Într-adevăr, avem un temperament dar este greșit și deloc creștin să îl lăsăm să ne controleze. Desigur că sunt oameni care găsesc în aceasta un prilej de mândrie. Ne sunt familiare persoanele care spun: „Întotdeauna spun ceea ce gândesc, vorbesc deschis." Gândiți-vă la răul pe care îl produc acești oameni când calcă cu nepăsare peste sensibilitatea altora. Dacă fiecare ar proceda la fel? Ei spun: „Fac parte din acea categorie de oameni." Răspunsul este că ar trebui să nu facă parte." Nu înseamnă că ar trebui să își schimbe temperamentul, dar ar trebui să îl controleze. Temperamentul este un dar de la Dumnezeu, dar datorită Căderii, el trebuie ținut în frâu. Este un dar minunat atunci când este sub control. Același lucru se aplică și sentimentelor. Sentimentele încearcă întotdeauna să preia controlul, și o fac dacă nu suntem conștienți. Așa văd lucrurile atunci când vorbim de stări sufletești și de toane. Ele se năpustesc asupra noastră. Nu le vrem, dar ele sunt acolo. Pericolul este să ne lăsăm acaparați și controlați de ele. Ne trezim dimineața cu toane și avem tendința să continuăm așa pe parcursul zilei până intervine ceva care să ne schimbe proasta dispoziție. Un exemplu îl avem în Saul, regele Israelului, în Vechiul Testament. Suntem în pericol de a ne supune sentimentelor, de a le lăsa să ne conducă și să ne conducă viața. Cu acest prilej vreau să atrag atenția spre primejdia de a gândi că nu suntem creștini deoarece nu am avut anumite sentimente și trăiri sau o anumită experiență. Din punct de vedere spiritual, aceasta este una dintre cele mai obișnuite manifestări ale depresiei spirituale. Mă refer la oamenii care ascultă mărturiile altora care vorbesc despre niște trăiri

extraordinare, şi îşi spun: „Eu n-am avut parte de aşa ceva." Se întreabă dacă sunt cu adevărat creştini. Daţi-mi voie să repet; sentimentele îşi au rolul lor în viaţa de credinţă, dar simplul fapt că nu am avut anumite trăiri nu înseamnă că nu suntem creştini. Sentimentele sunt esenţiale, dar dacă vehiculăm ideea că anumite sentimente sunt vitale, riscăm să devenim victimele diavolului şi să ne petrecem viaţa în nefericire, „ferecaţi în goliciune şi în necazuri," deşi în tot acest timp suntem cu adevărat creştini.

Este o temă fascinantă pentru mine, dar trebuie să evit tentaţia de a face o digresiune. Cu certitudine că această temă ridică nu numai problema temperamentului, dar şi a naţionalităţii. Există anumite popoare înclinate spre perspective diferite asupra vieţii. Sunt creştini care aparţin popoarelor celtice şi care afirmă că e greşit ca un creştin să fie foarte fericit. Se tem de sentimente şi sunt gata să spună că sentimentele de bucurie şi veselie au legătură cu teama lor, ceea ce este fals. Această afirmaţie nu se aplică nu numai unor popoare ci şi unor confesiuni religioase. Există o predică a lui J.C. Philpot, întemeietorul cultului Baptist Strict[9], cu titlul de „Copilul luminii umblând în întuneric şi copilul întunericului umblând în lumină", predică bazată pe ultimele două versete din capitolul cincizeci al profetului Isaia. În predică el spune că poţi să stârneşti sentimente false, poţi să aprinzi un foc minunat şi să ai o experienţă asemenea, dar astea nu durează. „Un adevărat copil al lui Dumnezeu", spune el, „deoarece îşi dă seama de boala sufletului său şi de păcătoşenia sa, umblă în această lume cu greu şi cu trudă, conştient de păcatul său şi de măreţia şi maiestatea lui Dumnezeu." Sunt de acord cu unele afirmaţii ale sale, dar cred că acest predicator bun şi inspirat a mers prea departe în predica sa, deoarece ultima impresie pe care o lasă este aceea că dacă eşti fericit, ceva este greşit cu tine şi că nu eşti creştin. Afirmaţia este radicală. Sigur că există oameni care cred că sunt creştini, a căror experienţă este mai degrabă psihologică decât spirituală. Bucuria fără valoare, superficială nu este o bucurie creştină, dar aceasta nu ne împiedică să spunem că nu există o bucurie creştină.

Ce ne spune Scriptura? Cum trebuie să tratăm problema sentimentelor? Voi enumera câteva sugestii. Prima sugestie este una practică. Dacă eşti deprimat, asigură-te că nu există o cauză evidentă a absenţei sentimentelor de bucurie. De exemplu, dacă eşti vinovat de un

---

[9] (n.tr. cult evanghelic fondat în Anglia, în secolul al XIX-lea, astăzi membrii sunt cunoscuţi sub numele de „Baptiştii Harului")

păcat, te vei simți nenorocit. „Calea celor stricați este pietroasă." Dacă încalci legea lui Dumnezeu şi nesocoteşti poruncile sale, vei fi nefericit. Dacă crezi că poți fi creştin şi să faci după voia ta, să îți urmezi preferințele şi gusturile, viața ta de credință nu va fi una fericită. Nu e nevoie să intrăm în detalii, e un lucru clar aşa cum noaptea urmează zilei, dacă ții ascuns un păcat, dacă te prinzi de ceva ce Duhul Sfânt condamnă prin conştiința ta, te vei simți nenorocit. Nu mai rămâne să faci decât un singur lucru, mărturiseşte-ți păcatul, recunoaşte, pocăieşte-te, vino înaintea lui Dumnezeu şi mărturiseşte, nu ține nimic ascuns, şi crede că dacă vei proceda aşa El te va ierta. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire." Dacă păcatul nemărturisit este cauza nefericirii tale, atunci pierd timpul meu şi pe al tău continuând lista cu alte cauze. Câți nu se află în acest impas! Să fim clari în această privință; lasă conştiința să îți vorbească; ascultă vocea lui Dumnezeu care îți vorbeşte prin Duhul care este în tine, şi dacă El îți arată că ceva este greşit, scapă de acel ceva. Nu spera să rezolvi problema, atâta vreme cât ascunzi păcatul.

Să zicem că nu punem la îndoială acest lucru şi presupunând că nu aceasta este cauza, voi spune următorul lucru. Evitați riscul de a vă concentra prea mult asupra sentimentelor. În primul rând, evitați să le plasați în centru. Nu obosesc să repet deoarece cred că este o cauză frecventă de poticnire. Sentimentele nu trebuie să dețină prima poziție, nu trebuie să fie centrale. Dacă le situezi pe primul loc, e evident că vei fi nefericit, deoarece nu urmezi porunca pe care a dat-o Dumnezeu. Sentimentele sunt întotdeauna rezultatul a ceva şi faptul că cineva care a citit Biblia poate să cadă în acest tip de greşeală trece dincolo de înțelegerea mea. Psalmistul spune în Psalmul 34: „Gustați şi vedeți ce bun este Domnul!" Nu vei vedea până nu vei gusta; nu vei şti, nu vei simți până nu vei încerca. „Gustați şi vedeți", urmează acelaşi principiu cum noaptea urmează zilei. Este imposibil să vezi înainte de a gusta. E ceva adesea accentuat în Scriptură. Ceea ce avem în Biblie este Adevărul, nu este un stimul emoțional, nu este ceva al cărui scop principal este să ne ofere bucurie. Primează Adevărul, iar Adevărul se adresează minții, darul suprem al lui Dumnezeu pentru om, şi după ce înțelegem şi ne supunem Adevărului, urmează sentimentele. Prima întrebare nu ar trebui să fie: Ce simt despre aceasta? Ea ar trebui să fie: „Cred acest lucru? Îl accept, l-am înțeles? Cred că cea mai importantă regulă este să nu ne concentrăm prea mult asupra sentimentelor. Nu petrece prea mult timp ca să îți simți pulsul,

să vezi care îți este temperatura spirituală, sau ca să îți analizezi sentimentele. Este calea care duce către morbiditate.

Este o chestiune subtilă iar subtilitatea apare în următorul mod. Citeşte viețile marilor sfinți şi vei vedea că fiecare a accentuat importanța autoexaminării. Nu contează ce puncte de vedere teologice au avut, important e că toți au fost de acord asupra autoexaminării. Ne îndeamnă să ne examinăm, să ne analizăm inimile. Faptul că ei au făcut-o, înseamnă în mod inevitabil că şi noi trebuie să ne analizăm sentimentele. Vor să fim siguri că nu suntem simpli intelectuali care discută teologie. Vor să ne asigurăm că nu suntem doar moralişti interesați de un coduri morale. Tendința este întotdeauna să facem mare caz de sentimente. Un exemplu ar fi sfântul Henry Martyn. Probabil că exemplul clasic este cel al lui Thomas Sheppard, care a trăit în America secolului XVII. Este exemplul perfect al unui om care şi-a provocat singur starea de nefericire. El a plecat din inima Angliei către America şi a fost unul dintre cei mai mari sfinți care au trăit pe acest pământ şi autorul unor cărți remarcabile ca „Pilda celor zece fecioare." Acest om a fost deprimat în mod constant datorită preocupării excesive pentru sentimente şi pentru pericolul unor sentimente false. Şi-a cauzat singur nefericirea.

Următorul punct este recunoaşterea diferenței mari dintre bucurie şi fericire. Biblia ne spune să ne bucurăm întotdeauna. Citeşte epistola lirică a lui Pavel către Filipeni unde spune: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucurați-vă." Apostolul repetă. A te bucura este o poruncă, dar există o diferență în a te bucura şi a fi fericit. Nu te poți face fericit, dar poți să te bucuri, în sensul că te vei bucura întotdeauna în Domnul. Fericirea vine din noi, bucuria este „în Domnul." Cât de important este să facem distincția între a te bucura în Domnul şi a te simți fericit. Citeşte capitolul 4 din a doua epistolă către Corinteni. Apostolul explică foarte clar acest punct într-o serie remarcabilă de contraste: „Suntem încolțiți în toate chipurile (nu cred că apostolul era fericit în acel moment), dar nu la strâmtorare", „în grea cumpănă (e clar că nu era fericit), dar nu deznădăjduiți", „prigoniți dar nu părăsiți", „trântiți jos, dar nu omorâți", şi aşa mai departe. Cu alte cuvinte, apostolul nu sugerează o categorie de oameni fericiți în sens omenesc, dar el încă se bucura. Aceasta este diferența dintre cele două stări sufleteşti.

Ajungem la un punct practic şi anume că e important faptul să ştim să ne punem în mişcare. Acesta este miezul problemei. Aşa cum am amintit, pericolul care apare este să lăsăm dispozițiile sufleteşti să ne

controleze şi suntem învinşi şi deprimaţi. Spunem că vrem să fim eliberaţi, însă nu facem nimic. Apostolul îi spune lui Timotei: „Înflăcărează darul" – trebuie să gonim trândăvia obtuză şi melancolia.

Vorbeşte-ţi. Am spus-o de multe ori şi continui să repet, deoarece şi Scriptura ne învaţă cum să ne adresăm nouă înşine. V-am amintit că trebuie să îi vorbiţi sinelui, acestui sine teribil. Vorbeşte-i şi apoi „înflăcărează darul." Aminteşte-ţi cine eşti şi ce eşti. Vorbeşte-ţi şi spune: „Nu mă voi lăsa controlat de tine, aceste toane nu mă vor domina. Voi ieşi din această situaţie, voi răzbate." Ridică-te şi umblă, fă ceva. „Înflăcărează darul." Acesta este îndemnul constant al Scripturii. Dacă vei lăsa ca stările sufleteşti să deţină controlul asupra ta, vei persista în nefericire, dar nu trebuie să se întâmple aşa. Scapă de ele. Nu le recunoaşte. Spune din nou, „Depărtează-te trândăvie."

Cum să procedezi? Ceea ce putem face este să credem şi să nu înflăcărăm sentimentele. Nu ni se spune nicăieri în Scriptură că am fost mântuiţi prin sentimentele noastre; am fost mântuiţi prin credinţă. „Crede în Domnul Isus Hristos şi vei fi mântuit." Niciodată sentimentele nu au ocupat prima poziţie. Este ceva ce putem face. Nu pot să mă fac singur fericit, dar pot să îmi amintesc de crezul meu. Mă pot îndemna să cred, mă pot adresa sufletului aşa cum a făcut-o psalmistul în Psalmul 42: „Pentru ce te mâhneşti suflete şi gemi înlăuntrul meu? Nădăjduieşte că...", crede că, ai încredere că. Aceasta este calea. Sentimentele vor avea grijă de ele însele. Nu te îngrijora în privinţa lor. Vorbeşte-ţi, deşi diavolul va încerca să te facă să crezi că nu eşti creştin deoarece nu simţi, spune-i: Nu, nu simt nimic, dar chiar dacă simt sau nu, eu cred Biblia. Cred că Scriptura este adevărată şi îmi voi aşeza sufletul pe ea, cred în ea orice ar fi." Pune credinţa pe primul loc, ţine-te bine de ea. J.C. Philpot avea dreptate când a afirmat că un copil al luminii umblă câteodată în întuneric, dar merge mai departe. Nu se retrage într-un colţ şi se compătimeşte – faptul este acesta – un copil al luminii umblând în întuneric. În acel moment nu vede faţa Domnului, dar ştie că El este acolo, aşa că merge mai departe.

Un alt mod de a spune lucrurilor pe nume. Dacă vrei să fii cu adevărat fericit şi binecuvântat, dacă vrei să cunoşti bucuria adevărată ca şi creştin, reţeta este următoarea – „Ferice (cu adevărat ferice) de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire", nu după fericire. Nu căuta senzaţii, caută neprihănirea. Întoarce-te spre tine, spre sentimentele tale şi spune: „Nu am timp să mă îngrijorez în privinţa sentimentelor, sunt interesat de altceva. Vreau să fiu fericit, dar mai mult vreau să fiu neprihănit, vreau să

fiu sfințit. Vreau să fiu ca Domnul meu, să trăiesc în această lume așa cum a trăit și El, vreau să umblu în ea așa cum a umblat și El." Sunteți în lume, spune Ioan în prima sa epistolă, așa cum a fost și El. Îndreaptă-ți scopurile spre neprihănire și sfințire, și în mod sigur vei fi binecuvântat, vei fi umplut pe deplin, vei afla fericirea după care tânjeai. Caută fericirea și nu o vei găsi niciodată, caută neprihănirea și vei descoperi că ești fericit – va fi acolo fără să știi, fără să o cauți.

Vreau să te întreb: „Vrei să cunoști suprema bucurie, vrei să experimentezi fericirea care nu poate fi descrisă?" Există o singură cale, caută-L pe El cu adevărat, întoarce-te spre Domnul Isus Hristos. Dacă sentimentele te deprimă, nu te retrage și nu te compătimi, nu încerca să improvizezi ceva, du-te direct la El, caută fața Sa, așa cum un copil aleargă la tatăl său sau la mama sa fiind nefericit din cauză că cineva i-a stricat sau i-a luat jucăria.

Dacă ne aflăm într-o asemenea stare sufletească, să alergăm la El. Dacă îl cauți pe Hristos și Îl găsești, nu te îngrijora în privința fericirii și bucuriei tale. El este bucuria și fericirea noastră, așa cum El este și pacea noastră. El este viața, El este totul. Evită instigațiile și ispitele diavolului care vrea ca să acordăm o așa mare importanță sentimentelor. Pune-l în centru pe singurul care are dreptul să fie acolo, Dumnezeul gloriei, care te-a iubit așa de mult încât S-a jertfit pe cruce, a purtat pedeapsa și rușinea păcatelor tale și a murit pentru tine. Caută-L, caută fața Sa, și celelalte lucruri ți se vor da pe deasupra.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Fiindcă Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care a ieşit dis de dimineaţă, să-şi tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi şi i-a trimis la vie. A ieşit pe la ceasul al treilea, şi a văzut pe alţii stând în piaţă fără lucru. „Duceţi-vă şi voi în via mea", le-a zis el, „şi vă voi da ce va fi cu dreptul." Şi s-au dus. A ieşit iarăşi pe la ceasul al şaselea şi al nouălea şi a făcut la fel. Când a ieşit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alţii stând în piaţă, şi le-a zis: „De ce staţi aici toată ziua fără lucru?" Ei i-au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni." „Duceţi-vă şi voi în via mea", le-a zis el, „şi veţi primi ce va fi cu dreptul." Seara, stăpânul viei a zis ispravnicului său: „Cheamă pe lucrători, şi dă-le plata, începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi." Cei din ceasul al unsprezecelea au venit şi au luat fiecare câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult; dar au primit şi ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului, şi ziceau: „Aceştia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, şi la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul şi zăduful zilei." Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: „Prietene, ţie nu-ţi fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ţi ce ţi se cuvine şi pleacă. Eu vreau să plătesc şi acestuia din urmă ca şi ţie. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun? Tot aşa, cei din urmă vor fi cei dintâi, şi cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi."

Matei 20. 1-16

BCU LIBRARY

Capitolul 9

LUCRĂTORII DIN VIE

Atrag atenția voastră asupra învățăturii din acest capitol biblic ca parte a analizei generale asupra depresiei spirituale, sau dacă preferați, asupra nefericirii în viața de credință – creștinul nefericit. Cred că am ajuns la un punct de cotitură. Până acum am luat în considerare dificultățile, pe care le-am încadrat în categoria celor preliminare, acele pietre inițiale de poticnire, dificultăți care se nasc dintr-o lipsă a claritații în special la începutul vieții de credință.

Trebuie să facem un pas mai departe. Nu am tratat dificultățile preliminare prin toate mijloacele. Tratamentul nu a fost exhaustiv în acest sens. Am căutat să alegem cele mai importante cauze ale poticnirii, ale dificultăților şi ale nefericirii. Categoria de probleme pe care vreau să o aduc acum în discuție, sunt cele care apar după etapa preliminară. Desigur că aceste probleme pot apărea în orice moment, dar constituie o categorie de sine stătătoare.

Pe măsură ce le vom analiza, trebuie să ne amintim că Biblia ne spune foarte clar că nu există nici o parte a vieții de credință scutită de pericole. Este contrar învățăturii Noului Testament să credem că toate problemele dispar după convertire şi că nu vor mai exista probleme. Nu este adevărat deoarece avem un adversar al sufletelor noastre, un dușman. Nu numai că trebuie să ne luptăm cu dușmanul, dar mai este şi firea pământească în noi şi împreună ne asigură că vom avea probleme şi necazuri; este de datoria noastră să înțelegem învățăturile biblice referitoare la aceste chestiuni, doar dacă nu suntem prinşi de viclenia şi subtilitatea dușmanului. Ne urmărește așa cum la urmărit şi pe Domnul Isus până la capăt. Când l-a ispitit şi l-a încercat pe Isus în pustie patruzeci de zile, ni se spune că la sfârşit diavolul l-a lăsat pentru un scurt răgaz. Nu l-a lăst de tot, a venit înapoi şi l-a urmat până la capăt. Uită-te la felul cum acționează în Ghetsimani, încă îl ataca pe Domnul

Isus care murea pe cruce. Să spui că acest lucru nu e deprimant, înseamnă să nu fii realist, şi a fi realist este întotdeauna încurajator. Nu este nimic mai rău şi mai condamnabil decât să îi momeşti pe oameni cu un fel de somnifer şi atunci când se trezesc să dea peste necazuri pentru care nu au fost pregătiţi. Este de datoria noastră să anticipăm asemenea lucruri, în lumina Scripturii. „Paza bună trece primejdia rea", şi avem întotdeaua în faţa noastră Biblia care ne învaţă: „Îmbrăcaţi-vă cu armătura lui Dumnezeu." Prin studiul nostru încercăm să vedem care sunt piesele armurii pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Ceea ce vreau să subliniez acum este insuficienţa unui început corect chiar dacă este de maximă importanţă. E necesar să continuăm în acelaşi fel, dacă nu, vom deveni cât de curând nefericiţi. Cu alte cuvinte, afirm că deşi suntem lămuriţi cu privire la lucrurile analizate până acum – deşi Evanghelia ne-a fost predicată şi am fost convertiţi, deşi am avut un început bun în viaţa de credinţă, deşi am acordat atenţie avertismentelor despre dificultăţile iniţiale – dacă nu continuăm în acelaşi mod, vom avea în curând probleme. Avem o ilustrare perfectă în Evanghelia lui Ioan, capitolul 8, începând cu versetul 30. Domnul Isus predica despre relaţia Sa cu Tatăl şi ni se spune că: „Pe când vorbea Isus astfel, mulţi au crezut în El." Apoi, Isus s-a uitat la ei şi le-a spus: „Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi." Se părea că cei ce au crezut în El au avut un început bun, dar trebuiau să persiste pe aceeaşi cale, dacă vroiau să fie cu adevărat slobozi. S-a întâmplat la fel şi cu o parte din oamenii din pilda semănătorului. Erau acei care au primit adevărul cu mare bucurie, dar nu a durat. Importanţa continuităţii este extrem de importantă şi vreau să ne uităm împreună la aceasta în lumina pildei din Matei.

Este necesar să analizăm pilda cum trebuie şi să o înţelegem cu adevărat. Putem cădea într-o extremă greşită dacă nu o interpretăm corect. Mulţi se agaţă doar de sintagma „al unsprezecelea ceas." Îşi spun: „Nu trebuie să mă îngrijorez acum în privinţa mântuirii; o voi face în al unsprezecelea ceas ca şi lucrătorii angajaţi în al unsprezecelea ceas şi au primit aceeaşi sumă de bani ca şi cei care au început în primele ore ale dimineţii." Este o greşeală fatală. Aşa cum episcopul Ryle spune despre tâlharul de pe cruce: „Puţini sunt mântuiţi înainte de moarte. Un tâlhar a fost mântuit pe cruce pentru ca nimeni ca el să nu fie deznădăjduit; dar numai unul singur, pentru ca nimeni să aştepte până când moare". Un alt

pericol este să transformăm pilda în alegorie, să luăm fiecare detaliu al învățăturii şi să îi atribuim un adevăr spiritual. S-a întâmplat adesea, din cauza faptului că uităm că este o pildă, şi ceea ce face o pildă este să ilustreze în general un singur adevăr. De aceea, de exemplu, în capitolul al treisprezecelea din Evanghelia după Matei, Isus vorbeşte despre Împărăția cerurilor într-o serie de pilde. Fiecare dintre ele arată câte un aspect; sunt complementare, şi fiecare este menită să exprime doar un aspect al adevărului. Trebuie să fim atenți să nu transformăm detaliile într-o reprezentare alegorică a adevărului.

Această pildă, ca şi celelalte este menită să ne înveţe un singur adevăr. Care este acesta? Răspunsul se află în cuvântul „FIINDCĂ" – „fiindcă Împărăția cerurilor." Este păcat că atunci când s-a împărțit Scriptura pe capitole, s-a introdus diviziunea la acest punct. Tema este o continuare a ceea ce avem la sfârşitul capitolului 19, şi anume incidentul cu tânărul bogat şi cuvintele lui Isus spuse ucenicilor despre tânărul care plecase întristat. Vă amintiți ceea ce îi spune Petru lui Isus: „Iată că noi am lăsat tot, şi te-am urmat; ce răsplată vom avea?" Din cauza întrebării lui Petru, Domnul Isus spune pilda. Petru a pus întrebarea. El spune: „Doamne, noi am lăsat totul, te-am urmat, am renunțat la tot, ce ne vei da?" Isus îi răspunde astfel la întrebare: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie, şi veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Şi ori şi cine a lăsat case, sau frați sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, şi va moşteni viața veşnică. Dar mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă, şi mulți din cei din urmă, vor fi cei dintâi. FIINDCĂ Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, etc." Cu alte cuvinte, pilda i se adresează lui Petru ca urmare a întrebării sale. Isus a auzit întrebarea lui Petru şi îi răspunde, dar a detectat o notă falsă şi greşită în acea întrebare; de aceea Isus spune pilda pentru a-l mustra şi pentru a-l avertiza în mod serios. Pentru mine dovada este că Isus repetă afirmația: „mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă, şi mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi." Afirmația se află la început şi la sfârşit.

Aici este principiul asupra căruia trebuie să ne concentrăm. Care este acesta şi care este doctrina? De la început şi până la sfârşit totul este har în viața de credință. Acesta este mesajul, aceasta este doctrina şi acesta este principiul. Am aruncat o privire asupra învățăturii într-un

capitol precedent şi am văzut că datorită acestui principiu al harului, cei care vin la sfârşit sunt egali celor care vin la început. Am observat descurajarea celor care se întorc la credinţă la o vârstă înaintată. Am văzut că niciodată nu e prea târziu, mântuirea nu este numai pentru cei tineri, ea este pentru toţi. Un om care a venit la credinţă mai târziu în viaţă este adesea ispitit de diavol pe această cale, din cauza anilor pe care i-a risipit. Pentru un asemenea om este o încurajare faptul că Isus i-a chemat pe acei oameni în ceasul al unsprezecelea. Acesta a fost punctul de vedere într-unul din capitolele precedente, dar în acest capitol accentul cade pe cei care se aflau acolo de la început. Nu e nici o îndoială că pilda li se adresează şi li se face cunoscut un avertisment serios.

Aceşti oameni au fost pe calea cea bună la început, după care au avut probleme. Acest lucru se întâmplă adesea. De aceea apare deseori în Noul Testament în fraze ca: „Voi alergaţi bine, cine v-a tăiat calea?" Într-un fel, toate epistolele Noului Testament au fost scrise pentru a ajuta o asemenea persoană. Primii creştini au crezut, au venit în biserică, dar pe parcurs s-au descurajat, şi epistolele au fost scrise pentru a-i ajuta. Este ceva care ne ameninţă în mod constant, este un pericol care tinde să ne conducă paşii în viaţa de credinţă. Nu e îndeajuns să ai un început bun, trebuie să continui în acelaşi mod. Voi ilustra acest punct de vedere. Pentru mulţi pericolul a fost reîntoarcerea în robie, şi este un pericol prezent datorită atâtor culte care prosperă pe seama noastră. Oameni care au cunoscut libertatea glorioasă a lui Dumnezeu se întorc în robie şi devin descurajaţi şi nenorociţi. Să ne uităm la acest punct aşa cum este prezentat în parabolă.

Pentru început să analizăm cauza problemei. De ce primii sosiţi în vie apar spre sfârşit într-o tentă negativă? Sunt nemulţumiţi, cârtesc, bodogănesc. Care era motivul nemulţumirii? Prima concepţie este atitudinea lor greşită faţă de ei înşişi şi faţă de munca lor. Sunt de acord cu cei care au văzut semnificaţia verbului „s-a învoit" din versetul al doilea, „S-a învoit cu lucrătorii...". Este adevărat că ni se spune despre învoială doar în cazul primilor lucrători. Mai târziu ni se spune: „A ieşit pe la ceasul al treilea, şi a văzut pe alţii stând în piaţă fără lucru. Duceţi-vă şi voi în via mea, le-a zis el, „şi vă voi da ce va fi cu dreptul." Acelaşi lucru le spune şi următorilor lucrători. Nu se vorbeşte de nici o învoială. Pur şi simplu le spune: „Mergeţi şi lucraţi şi veţi primi ce va fi cu

dreptul."[10] Şi s-au dus bucuroşi. În privinţa primilor lucrători, nemulţumiţi de plată, se pare că există o sugestie că ei au cerut o învoială. Se observă de la început că au o atitudine greşită. Au tendinţa de a încheia un târg, de a face anumite cereri şi de a stipula unele lucruri. Chiar dacă greşim sau nu în privinţa observaţiei, nu greşim când spunem că erau foarte conştienţi de tot ceea ce făceau; se observau pe ei înşişi în timp ce lucrau. Este un lucru greşit de care ne facem şi noi vinovaţi. Dumnezeu cunoaşte în ce pericol se află un predicator, care în timp ce transmite mesajul se autoanalizează, se observă, fiind conştient de el însuşi. Se întâmplă în toate lucrurile pe care le facem. Este adevărat în ceea ce îl priveşte pe omul firesc. Întotdeauna joacă un rol, se observă, şi acestea tind să ne urmeze în viaţa de credinţă. Lucrătorii erau conştienţi de ceea ce făceau. Din vorbele lor reiese că au acţionat aşa de la început.

Ajungem la următorul punct, la faptul că îşi estimau munca. Ţineau evidenţa lor şi a celorlalţi, o evidenţă riguroasă a ceea ce făceau, a orelor lucrate, a cantităţii, „în greul şi zăduful zilei." Ştiau toate detaliile deoarece au ţinut o evidenţă clară. Aceasta este prima afirmaţie a Domnului Isus referitoare la aceşti oameni. Să luăm o pauză şi să ne cercetăm adânc. Domnul Isus le denunţă atitudinea. Este o atitudine greşită în Împărăţia lui Dumnezeu. A observat-o şi în întrebarea lui Petru. „Am lăsat tot şi Te-am urmat, ce răsplată vom avea?" Ne lasă impresia unei tranzacţii, a unei revendicări. După cum vom vedea atitudinea este complet eronată şi antitetică domeniului spiritual. Dar ea există şi în final va conduce spre necazuri, aşa cum s-a întâmplat şi cu primii lucrători. Ce este vrednic de milă şi tragic aici e faptul că atitudinea îl aduce pe om în confuzie exact în chestiunea pe care Domnul o tratează cu atâta îndurare. Ce e teribil în această pildă e că aceşti oameni sunt daţi în vileag iar duhul care îi poseda este descoperit în momentul în care ispravnicul, în îndurarea lui, îl răsplătea pe ultimul la fel ca şi pe primul. Acum, atitudinea iese la iveală şi le aduce probleme. Din cauza atitudinii greşite, din cauză că au uitat principiul harului, se aşteptau la mai mult, credeau că merită mai mult. Aveau o logică şi erau consecvenţi cu ei înşişi. Este o concluzie logică pornind de la principiul şi de la atitudinea lor. De aceea spun că a începe în acest mod duce inevitabil la o asemenea poziţie. Simţeau că aveau dreptul la mai mult şi

[10] („vă voi da ce va fi drept"- n.tr. traducerea revizuită a Bibliei).

că trebuie să li se dea mai mult; se aşteptau la mai mult şi pentru că nu au obţinut, au devenit nemulţumiţi.

Următorul lucru care ni se spune e că au început să cârtească. Bucuria şi mulţumirea le-au dispărut brusc deoarece nu li s-a dat ceva în plus. Nu e ceva îngrozitor? Cât de adevărat este că şi creştinii se fac vinovaţi de cârtire aşa cum au cârtit copiii lui Israel, aşa cum au cârtit şi lucrătorii din vie – autocompătimindu-te, cerându-ţi drepturile, crezând că eşti tratat cu asprime. Se vorbeşte mult despre aceasta în Noul Testament. Vă amintiţi ce le spune Pavel celor din Filipi; le aminteşte să fie ca nişte lumini, „să faceţi toate lucrurile fără cârtiri şi fără şovăieli, ca să fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos, şi stricat, în care străluciţi ca nişte lumini în lume." (Filipeni 2:14-16)

E trist atunci când creştinii sunt nefericiţi şi cârtesc în loc să se bucure în Isus Hristos. Este o urmare a faptului că au uitat că totul este prin har. Au uitat acest principiu care însoţeşte viaţa de credinţă de la început şi până la sfârşit.

Dar nu este tot. Conduce la un alt lucru, disprețul şi gelozia faţă de ceilalţi. Lucrătorii din pildă spuneau: „Aceştia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, şi la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi care am suferit greul şi zăduful zilei." Se conduc după acelaşi principiu ca şi fratele mai mare din Pilda fiului risipitor, principiu ilustrat în multe locuri din Noul Testament. O astfel de atitudine îi atacă pe creştinii fideli mărturiei lor şi care au făcut o lucrare excelentă. Apare în mod subtil şi îi descurajează deoarece simt că alţii au primit o răsplată mai mare. Cei care au citit povestea lui Hugh Redwood în anii în care s-a depărtat de credinţă ştiu că aceasta a fost cauza. O înlocuire a ofiţerilor în Armata Salvării l-a făcut să piardă poziţia de favorit. Altcineva a fost înaintat şi a devenit favorit, iar Redwood a început să se autocompătimească, şi a căzut din nou în păcat. Veţi afla povestea sa descrisă într-o carte scrisă de el însuşi, „Cu Dumnezeu în întuneric"[11] Acesta este tipul de atitudine descris aici. Primii lucrători i-au desconsiderat pe ceilalţi şi au fost geloşi pe ei pentru că au primit atât de mult şi au lucrat atât de puţin. Atitudinea lor este una egoistă şi egocentrică. Mai grav este faptul că simţeau în inima lor cât de nedrept este gospodarul. S-au convins singuri că omul nu era drept în ceea ce îi privea. Greşeau în mod evident, nu exista nimic care să dea

[11] (n.tr.original God in the shadows).

naştere la o asemenea atitudine, dar ei o aveau. Şi creştinul este ispitit de diavol să creadă că Dumnezeu este nedrept. Diavolul vine şi îi spune: „Uită-te la cât de mult ai lucrat, ce vei primi în schimb? Uită-te la celălalt ce puţin a lucrat şi ce mult a primit!" Iată ce le şopteşte diavolul şi aceşti oameni îl ascultă: „Noi care am îndurat greul şi zăduful zilei primim doar un leu, la fel ca şi cei care au lucrat numai o oră." Aceasta este starea de spirit şi ea devine mai gravă atunci când un creştin, dacă nu este atent, îi atribuie lui Dumnezeu un soi de nedreptate. În curând va crede că Dumnezeu este nedrept cu el, nu îi dă plata cuvenită.

Cât de teribil este ego-ul, cât de urât şi de prostesc. Într-o formă sau alta, toţi ne facem vinovaţi la acest capitol. Diavolul se apropie de noi, îl ascultăm şi ne îndoim de dreptatea lui Dumnezeu cu privire la noi. Sinele trebuie dat la iveală aşa cum este. Păcatul în urâţenia şi ticăloşia lui trebuie demascat. Nu e de mirare că Isus a vorbit despre această atitudine greşită aşa cum a făcut-o în pildă. Este cel mai mare duşman al sufletului, conduce spre descurajare şi nenorocire. N-are cum să dea alt rezultat. Este extrem de greşită şi nu este nimic de spus în apărarea ei.

Aceasta mă aduce la remediu. Care este tratamentul? E necesar să înţelegem principiul de bază al Împărăţiei lui Dumnezeu. Principiul este atât de evident, dar noi avem tendinţa să îl uităm. Domnul Isus l-a stabilit o dată pentru totdeauna. Voi reda cu alte cuvinte ceea ce a spus El. Împărăţia lui Dumnezeu este esenţial diferită de alte împărăţii. Pentru că, spune El, Împărăţia cerurilor nu se aseamănă cu cea pe care o cunoaşteţi dintotdeauna, este ceva nou şi diferit. Primul lucru pe care trebuie să îl observăm este că „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă (este o creaţie nouă). Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi." Dacă ne-am da seama aşa cum ar trebui că suntem într-un domeniu în care totul este diferit! Întreaga temelie este diferită, nu mai are legătură cu cea veche. O să detaliem, dar mai întâi subliniez din nou principiul. Trebuie să ne repetăm în fiecare zi: „Acum sunt creştin, sunt în Împărăţia lui Dumnezeu, şi gândirea mea trebuie să fie diferită. Nu trebuie să iau cu mine vechile idei, vechile stări de spirit, vechile concepţii şi gânduri." Tindem să restrângem mântuirea la un singur lucru, iertarea, dar trebuie să aplicăm principiul pe tot parcursul vieţii de credinţă.

Ţinând acest lucru minte, să ne întoarcem la punctul nostru de vedere. Nu te gândi la învoială şi la drepturi în Împărăţia lui Dumnezeu. Este ceva fatal. Nu este nimic mai greşit decât atitudinea de a aştepta ceva în schimbul a ceea ce faci pentru Domnul. Am întâlnit multe

persoane, creştini evanghelici buni care gândeau aşa. „Dacă ne rugăm pentru anumite lucruri, spun ei, ne aşteptăm să le primim, de exemplu dacă ne rugăm o noapte întreagă pentru trezire spirituală, ar trebui să avem o trezire spirituală." Îl numesc un soi de creştinism „în care pui un ban şi aştepţi comanda." Introduci moneda în automat şi scoţi un baton de ciocolată sau ce altceva doreşti. E aceeaşi atitudine. Doar pentru că oamenii din vechime s-au rugat toată noaptea pentru o trezire spirituală şi au avut-o, deci să avem şi noi întâlniri de rugăciune noaptea şi trezirea va veni. Această atitudine e contrară învăţăturii lui Dumnezeu. Nu contează la ce ne referim, rugăciune sau altceva, aceasta nu înseamnă că sunt îndreptăţit să primesc ceva doar pentru că am făcut ceva – niciodată. Principiul este adevărat şi în practică. Gândiţi-vă câte asemenea întâlniri de rugăciune s-au ţinut, şi nu s-a întâmplat nici o trezire. Îndrăznesc să spun că îi mulţumesc Domnului că nu s-a întâmplat. Dacă vrem aceste lucruri la comandă, care ar fi atitudinea? Dar nu putem. Să scăpăm de atitudinea de a cădea la învoială, că dacă fac asta, se va întâmpla asta. Nu poţi avea o trezire spirituală când doreşti sau ca rezultat al înfăptuirii unor lucruri. Duhul Sfânt este Domn şi El este Stăpân suveran. Trimite aceste lucruri la timpul Lui şi în felul Său. Cu alte cuvinte, trebuie să înţelegem că nu avem dreptul la nimic. „Dar", va spune cineva, „nu ne învaţă Pavel despre judecată şi răsplată în Epistola a doua către Corinteni, capitolul 5?" Cu siguranţă că o face, şi o face şi în capitolul 3 din prima epistolă către Corinteni, şi chiar Domnul Isus vorbeşte despre robul care primeşte multe lovituri şi despre cel care primeşte mai puţine, în capitolul 12 din Evanghelia după Luca. Ei, ce spuneţi despre aceasta? Răspunsul este că şi răsplătirile sunt un har. El nu e dator să ni le dea şi vă înşelaţi dacă credeţi că puteţi determina şi prezice cum vă vor fi date. De la început şi până la sfârşit totul este har în viaţa de credinţă. Să te gândeşti la o învoială, să cârteşti din pricina rezultatelor, înseamnă sa nu ai încredere în El, şi e necesar să fim atenţi la atitudine ca nu cumva să ne gândim că El ne tratează incorect. Dacă porneşti pe o aşa cale, vei sfârşi amăgindu-te. Îmi place modul în care Domnul ne învaţă. Dacă te învoieşti cu Dumnezeu s-ar putea să-ţi primeşti învoiala şi nimic mai mult. Lucrătorii s-au tocmit pentru un leu. „Foarte bine", le spune gospodarul, „vă voi da un leu". Însă celorlalţi li se spune: „duceţi-vă în via mea şi vă voi da ce va fi drept". Şi au primit mult mai mult decât s-au aşteptat. Ultimii lucrători au primit un leu; nu s-au aşteptat şi au primit mai mult decât îşi

imaginaseră. Primii nu au primit altceva decât un leu. Prieteni, nu vă tocmiți cu Dumnezeu. Dacă o faceți, s-ar putea să primiți numai învoiala; dacă te încredințezi harului Său vei primi mai mult decât te-ai gândit vreodată. Isus a spus despre farisei: "Adevărat vă spun că şi-au luat răsplata" (Matei 6:2). Fac aceste lucruri ca să fie văzuți de oameni; ceea ce îşi doresc este să fie observați şi vor primi atât şi nimic mai mult.

Să mergem la următorul principiu. Nu ține evidența muncii tale. Renunță la a mai fi contabil. Ca şi creştin trebuie să dorim gloria Sa, să dorim să-L mulțumim. Nu sta cu privirea ațintită asupra timpului, uită-te la El şi la lucrarea Sa. Nu-ți consemna munca, uită-te la Dumnezeu, la gloria Sa, dragostea, onoarea Sa şi la lărgirea Împărăției Sale. Îndreaptă-ți atenția acolo şi spre nimic altceva. Nu te îngrijora de orele petrecute în lucrare şi cât de mult ai de făcut. Lasă evidența în seama Lui şi a harului Său. Lasă pe El să țină contabilitatea. Acultă-L ce spune: "Să nu ştie stânga ta ce face dreapta". Aşa trebuie să lucrezi în Împărăția Sa, să nu ştie mâna stângă ce face mâna dreaptă. Din acest motiv "Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplăti". Nu e nevoie să pierzi timpul ținând evidența, El o ține. Şi ce minunat o face. Pot spune cu reverență, că nimic din ceea ce ştiu nu este mai pitoresc decât metoda lui Dumnezeu de a ține contabilitatea. Fii pregătit pentru surprize în Împărăție. Nu ştii ce se va întâmpla. Ultimii vor fi primii. O perspectivă opusă perspectivei noastre materialiste, ultimii – primii, primii – ultimii, totul e pe dos. Harul întoarce lumea cu susul în jos. Nu este omul, este Dumnezeu, este Împărăția Sa. Ce lucru minunat! Voi face o mărturisire personală. Un asemenea lucru mi s-a întâmplat des în lucrarea de păstorire. În vreo duminică Domnul Şi-a arătat îndurarea Sa şi am fost destul de naiv să ascult şoaptele diavolului: „aşteaptă până Duminica viitoare, biserica va fi plină". În duminica următoare am urcat la amvon şi am văzut biserica aproape goală. Cu alt prilej am stat la amvon, lucrând ca şi cum îmi era lăsat mie, predicând destul de slab, prost, iar diavolul a venit şi mi-a spus: „nu va veni nimeni duminica următoare". Dar mulțumesc Domnului, că biserica era plină duminica următoare. Aceasta este metoda Domnului de a ține contabilitatea. Niciodată nu ştii. Urc la amvon cu slăbiciune şi termin cu putere. Urc încrezător în mine şi sunt făcut de ocară. Este contabilitatea Lui Dumnezeu. El ne cunoaşte mult mai bine decât o facem noi. Întotdeauna ne surprinde. Nu ştii cum va acționa. Contabilitatea Sa este cel mai pitoresc lucru din această lume.

Domnul Isus vorbeşte din nou despre aceste lucruri în a treia pildă din Evanghelia după Matei, capitolul 25. Vă amintiţi descrierea, ce o face El oamenilor care vor veni la sfârşitul lumii aşteptându-se la răsplată şi cărora El nu le va da nimic iar celorlalţi le va zice: "Veniţi binecuvântaţii Tatălui meu de moşteniţi Împărăţia care v-a fost pregătită...". Iar ei vor spune: "Nu am făcut nimic. Când Te-am văzut noi flămând, şi Ţi-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ţi sete, şi Ţi-am dat de ai băut? Sau gol, şi Te-am îmbrăcat?" El le va zice: "Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut" Ce mare surpriză! Această viaţă este extrem de pitorească. Registrele noastre contabile sunt expirate; nu mai au valoare. Suntem în Împărăţia lui Dumnezeu şi El ţine evidenţa. Totul este prin har.

Am ajuns la ultimul principiu. Nu e necesar numai să recunoaştem că totul este prin har, trebuie să ne şi bucurăm că este aşa. Acesta a fost necazul lucrătorilor. Au văzut că şi cei care au lucrat numai o oră au primit aceeaşi sumă, şi în loc să se bucure, au început să cârtească, să gândească că sunt trataţi incorect. Secretul unei vieţi fericite de credinţă este să-ţi dai seama că totul înseamnă har şi să te bucuri de acest fapt. În altă parte Domnul spune: "Tot aşa şi voi, după ce veţi face tot ce vi s-a poruncit, să ziceţi: "Suntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem". Aceasta este perspectiva Lui, învăţătura Sa şi secretul tuturor lucrurilor. Nu aceasta a fost calea Sa? A fost, potrivit apostolului Pavel care spune: "Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora. Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus" (Filipeni 2:4,5). Înţelegeţi semnificaţia versetelor. El nu s-a uitat la Sine Însuşi, nu a luat în considerare numai interesele Sale. S-a făcut de ocară, a lăsat la o parte însemnele Sale cereşti. Nu a ţinut cu tărie de egalitatea Sa cu Dumnezeu şi nu a spus: "Să vină ce-o veni, Eu nu renunţ la ea". Dimpotrivă, a renunţat la ea, S-a smerit, S-a lepădat de Sine, a suferit şi a făcut ceea ce a făcut, privind doar la slava lui Dumnezeu. Nimic nu a contat pentru El decât glorificarea Tatălui, şi ca oamenii să vină la Tatăl. Acesta e secretul. Nu uitându-ne la ceas, nu evaluându-ne cantitatea lucrării, nu ţinând un registru contabil, ci uitând totul cu excepţia gloriei lui Dumnezeu, privilegiul de a fi chemaţi să lucrăm pentru El, privilegiul de a fi creştini, amintindu-ne doar de harul care ne-a fost dat şi care ne-a scos din întuneric spre lumină.

Este har la început, şi este har la sfârşit. Atunci când va sosi clipa morţii pentru fiecare dintre noi, singurul lucru care ar trebui să ne ofere mângâiere, să ne ajute şi să ne întărească, este tocmai lucrul care ne-a ajutat la început. Nu ceea ce am fost sau ceea ce am făcut, ci harul lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Viaţa de credinţă începe în har, trebuie să continue în har, şi se termină în har. Har, măreţ har! „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt". „Totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Potolirea furtunii

Într-una din zile, Isus s-a suit într-o corabie împreună cu ucenicii Lui. El le-a zis: „Haidem să trecem dincolo de lac." Şi au plecat. Pe când vâsleau ei, Isus a adormit. Pe lac s-a stârnit un aşa vârtej de vânt, că se umplea corabia cu apă; şi erau în primejdie. Au venit la El, L-au deşteptat, şi au zis: „Învăţătorule, învăţătorule, pierim". Isus s-a sculat, a certat vântul şi valurile înfuriate, care s-au potolit: şi s-a făcut linişte. Apoi a zis ucenicilor Săi: „Unde vă este credinţa?" Plini de spaimă şi de mirare, ei au zis unii către alţii: „Cine este acesta de porunceşte chiar şi vânturilor şi apei şi-L ascultă?"

Luca 8:22-25

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 10

UNDE VĂ ESTE CREDINŢA?

Vă supun atenției întrebarea adresată ucenicilor de către Domnul Isus. El i-a întrebat: "unde vă este credința"? De asemenea, să ne îndreptăm atenția asupra întregului episod ca parte a argumentului din cadrul temei numită depresie spirituală. Am analizat deja un număr de cauze ale stării de spirit şi acest episod din viața şi lucrarea Domnului Isus ne pune în față o altă cauză. Cauza care apare aici are în vedere problema naturii credinței. Mulți creştini se află în impas deoarece nu au înțeles cum trebuie natura credinței. Vă veți întreba: „cum pot fi creştinii asemenea oameni?" Duhul credinței îl face pe un om creştin. Dumnezeu ne-a dat darul credinței prin Duhul Sfânt, credem în Domnul Isus şi acest lucru ne mântuie; dar aceasta nu înseamnă că am înțeles pe deplin natura credinței. E posibil ca în timp ce suntem creştini mântuiți cu adevărat prin primirea darului de credință, ulterior să ne aflăm în impas în experiența spirituală datorită nepriceperii a ceea ce înseamnă cu adevărat credința.

Este dată sub forma unui dar, iar de aici încolo trebuie să lucrăm în privința ei. Acest episod remarcabil pune în lumină importanța distingerii între darul original de credință şi umblarea în credință sau viața de credință care vine ulterior. Dumnezeu ne pune în mişcare în viața de credință, iar mai apoi trebuie să umblăm în ea. „Umblăm prin credință, nu prin vedere", este tema pe care o analizăm acum.

Înainte de a ne apropia de subiect, voi spune câteva cuvinte despre acest episod în şi prin sine însuşi. Este un episod important şi interesant din oricare unghi e privit. În primul rând ne spune multe lucruri despre persoana Domnului Isus. Ne pune în fața unui paradox, a unei aparente contradicții în persoana lui Sa. Iată-l cât este de epuizat, atât de obosit încât a adormit. Episodul apare în cele trei evanghelii numite sinoptice,

Matei, Marcu şi Luca referitor la cunoaşterea persoanei Domnului Isus. Dacă ne uităm la El îi înţelegem latura umană, El este obosit, epuizat încât adoarme şi deşi se stârneşte furtuna, El doarme în continuare. Este supus slăbiciunii, este om în carne şi oase ca şi noi. Dar să nu ne grăbim. Ucenicii vin la El şi-L trezesc spunându-i: „Doamne, nu-ţi pasă că pierim?" El se ridică, mustră vântul şi marea înfuriată şi s-a făcut linişte – „o mare linişte". Nu e de mirare că ucenicii, văzând aceste lucruri, îşi spuneau unii altora: „Cine este acesta de porunceşte chiar şi vânturilor şi apei şi-L ascultă?" Om, dar în mod evident Dumnezeu. Putea porunci naturii, putea linişti vântul şi era capabil să oprească marea înfuriată. El este Stăpânul naturii şi al creaţiei, El este Domnul universului. Acesta este misterul şi măreţia lui Isus Hristos Dumnezeu şi Om, două fiinţe într-o singură Persoană, două naturi diferite care se regăsesc în aceeaşi Persoană.

Punctul nostru de plecare se află aici, dat fiind faptul că nu ar avea rost să mergem mai departe dacă nu suntem clari în această privinţă. Dacă nu crezi în divinitatea unică a lui Isus Hristos, nu eşti creştin indiferent de ceea ce eşti. Nu ne uităm doar la un Om milostiv şi bun. Nu suntem interesaţi de cel mai mare Învăţător care a existat vreodată în această lume; trebuie să vedem şi faptul că Dumnezeu, Fiul veşnic a venit în această lume, a îmbrăcat natura omenească şi a locuit printre noi, un Om între oameni – Dumnezeu-Om. Suntem puşi în faţa misterului şi miracolului Întrupării şi a Naşterii din Fecioară. Este un proces întreg care străluceşte în toată plinătatea şi gloria Sa. „Ce fel de Om este acesta?" El este mai mult decât un Om. Acesta este răspunsul. El este şi Dumnezeu. Am impresia că nu acesta este scopul principal al episodului. Revelaţia apare şi în alte locuri, este ca un fir roşu ce străbate Evangheliile, dar toate episoadele în care găsim această revelaţie au şi un mesaj special care să ne înveţe. Mesajul în acest caz este adresat îndeosebi ucenicilor şi stării lor spirituale din acel moment. Este o lecţie despre credinţă şi despre natura sau caracterul credinţei. În ceea ce mă priveşte, nu încetez să le fiu recunoscător ucenicilor. Sunt recunoscător pentru consemnarea fiecărei greşeli săvârşite de ei, pentru fiecare gafă comisă, deoarece mă recunosc în ele. Cât de recunoscători trebuie să-i fim lui Dumnezeu pentru că avem Scriptura, recunoscători că nu ne-a dat pur şi simplu Evanghelia. Cât de minunat e că putem citi asemenea relatări şi că ne putem vedea pe noi descrişi în ele, şi cât de recunoscători

trebuie să-i fim lui Dumnezeu pentru că e un Cuvânt de inspirație divină ce vorbește adevărul, ce arată și ilustrează fiecare slăbiciune omenească.

Îl vedem pe Isus mustrându-i pe ucenici. Îi mustră pentru că au fost cuprinși de panică, au fost îngroziți pentru lipsa de credință. Iată-i în corabie cu Isus, furtuna se stârnește iar ei au probleme. Goleau barca de apă, dar ea se umplea tot mai mult și vedeau că în câteva clipe urma să se scufunde. Au făcut tot ce le-a stat în putință fără nici un folos, și ceea ce-i uimea era faptul că Domnul dormea liniștit în continuare la pupa corabiei. Așa că L-au trezit și L-au întrebat: „Învățătorule, Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?" Nu te preocupă deloc? El s-a ridicat și a mustrat vântul și marea, mustrându-i și pe ucenici. Trebuie să fim atenți la mustrare și să înțelegem ce a vrut Isus să spună. În primul rând El i-a mustrat pentru starea de spirit în care se aflau. „Unde vă este credința?" le spune El. În Matei găsim: „Puțin credincioșilor". În alt loc ni se spune „Se mira de necredința lor". I-a mustrat pentru starea de panică, tulburare și groază în timp ce El se afla cu ei în barcă. Aceasta este prima lecție pe care trebuie să o aplicăm nouă înșine și unii altora. Ca și creștini este greșit să fim dominați de asemenea stări. Nu contează care sunt împrejurările, un creștin nu trebuie să fie tulburat, să nu știe ce să facă, un creștin nu trebuie să se afle în situația de a-și pierde controlul. Aceasta este prima lecție. O lecție pe care am pus accentul ulterior deoarece este o parte esențială a învățăturii nou testamentale. Un creștin nu trebuie să fie asemenea unei persoane din lume, deprimat, tulburat, panicat, frenetic, neștiind ce să facă. Este o reacție tipică a celor care nu sunt creștini. Creștinul este diferit de cei din lume, posedă ceva ce ceilalți nu au, și idealul pentru el este cel descris atât de bine în capitolul 4 din Epistola către Filipeni: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc". Aceasta este atitudinea creștină; așa trebuie să fie un creștin. El nu trebuie să fie luat de valul sentimentelor, oricare ar fi acestea. Niciodată. Este greșit. Întotdeauna el trebuie să fie cumpătat, așa cum sper să vă arăt. Problema ucenicilor e că le lipsea autocontrolul. De aceea erau nenorociți, nefericiți, tulburați și alarmați deși Fiul lui Dumnezeu era cu ei în barcă. Nu voi stărui asupra acestui punct. Îl aștern ca o simplă constatare, un creștin nu trebuie să-și piardă controlul, nu trebuie să fie într-o stare de tulburare, groază sau agitație oricare ar fi circumstanțele. Aceasta este prima lecție. Situația în care se aflau ucenicii era îngrijorătoare. Erau în pericol și se părea că se vor îneca în clipa următoare, dar Isus le spune: "Nu aveți de ce să fiți într-o asemenea

stare. Ca şi ucenici ai Mei nu trebuie să treceţi prin asemenea stări chiar dacă vă aflaţi în pericol". Aceasta este prima lecţie importantă iar a doua se referă la greşeala de a nu avea încredere în El. Aceasta este problema şi de aceea este reprobabilă. De aceea El îi mustră pe ucenici, spunându-le: „sunteţi tulburaţi chiar dacă sunt cu voi? Nu aveţi încredere în Mine?" În Evanghelia după Marcu ucenicii spun: „Doamne, nu îţi pasă că pierim?" Nu cred că se refereau numai la ei şi la siguranţa lor. Nu cred că erau egocentrici. Nu cred că au spus pur şi simplu: „Nu îţi pasă că noi pierim?" fără să-L includă şi pe Domnul Isus. Cred că L-au inclus şi pe El, credeau că se vor îneca toţi. „Doamne nu îţi pasă că pierim? „Toată această agitaţie şi tulburare implică o lipsă a încrederii în El, o lipsă a credinţei în faptul că El se îngrijeşte de noi. Înseamnă că noi preluăm controlul şi vom rezolva situaţia singuri, crezând că Lui nu îi pasă sau că nu poate face nimic. Este ceva teribil, dar mă întreb dacă îl conştientizăm. Este evident atunci când ne uităm obiectiv la cazul ucenicilor, dar când agitaţia şi tulburarea ne cuprind, şi nu ştim cum să acţionăm dând impresia unei tensiuni puternice, cine se uită la noi este îndreptăţit să spună: "Persoana aceasta nu are credinţă în Dumnezeul ei. La urma urmei nu pare cine ştie ce să fii creştin, creştinismul nu preţuieşte prea mult aşa cum îl văd în persoana respectivă." În timpul războiului toţi suntem supuşi unor astfel de încercări excepţionale, dar şi acum pe timp de pace tot ceea ce ne iese în cale şi ne creează probleme, arată imediat dacă credem şi ne încredem în El prin răspunsul şi reacţiile noastre. Aceste două mari lecţii sunt clare. Nu trebuie să fim tulburaţi şi agitaţi, oricare ar fi circumstanţele, deoarece, procedând aşa, arătăm că ne lipseşte credinţa, încrederea şi convingerea fermă în Domnul şi Dumnezeul nostru binecuvântat.

Să ne uităm în detaliu la pasajul biblic şi să scoatem câteva principii generale din parabolă şi din învăţătura sa. În primul rând, uitându-ne în ansamblu la problema credinţei, în câteva cuvinte voi prezenta ceea ce aş putea numi „încercarea credinţei." În Biblie găsim multe lucruri despre încercarea credinţei cuiva. De exemplu, în Epistola către Evrei, capitolul 11. De fapt, este o expunere elaborată a temei despre încercarea credinţei. Fiecare dintre aceşti oameni a fost încercat. Li s-au făcut promisiuni minunate pe care ei le-au acceptat, apoi totul a părut să meargă greşit. Este adevărat în cazul tuturor. Gândiţi-vă la încercările prin care au trebuit să treacă oameni ca Noe, Avraam, Iacov, şi în special Moise. Dumnezeu dă darul credinţei, iar apoi credinţa este

încercată. Petru ne spune același lucru în prima lui Epistolă, capitolul 1: „Măcar că acum sunteți întristați pentru puțină vreme," din cauza unor anumite circumstanțe, scopul acestora este „ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos." (v. 7) Este un subiect frecvent în Scripturi. Îl veți întâlni în biografiile Patriarhilor și ale tuturor sfinților din Vechiul Testament, și trecând ca un fir roșu prin Noul Testament. Este și tema principală a ultimei cărți biblice, Apocalipsa.

Să ne clarificăm acest lucru. Este necesar să înțelegem că ne putem afla în situația în care credința noastră să fie încercată. Furtunile și încercările sunt permise de Dumnezeu. Dacă trăim sau încercăm să trăim o viață de credință în prezent pe ipoteza că înseamnă doar să venim la Hristos și necazurile vor dispărea, ascundem o eroare gravă. De fapt, ne autoiluzionăm. Credința ne va fi încercată și Iacov ne spune: „Să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări" (Iacov 1:2). Dumnezeu îngăduie furtuni, probleme, îngăduie vântului să bată cu putere și talazurilor să se rostogolească, totul pare să ia o întorsătură greșită și noi înșine să ne aflăm în pericol. Trebuie să învățăm și să realizăm că Dumnezeu nu își conduce copiii pe câmpiile Elizee unde sunt protejați de „loviturile și săgețile unui destin fatal". Trăim în aceeași lume ca toți ceilalți. Apostolul Pavel pare să meargă și mai departe în afirmațiile sale. El le spune filipenilor: „Vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El." (Filipeni 1:29); „În lume", spune Domnul nostru, „veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea." (Ioan 16:33)

„Îndrăzniți" – într-adevăr, dar amintește-ți că vei avea parte de încercări. Pavel și Barnaba în călătoriile lor în lucrarea de misiune au avertizat bisericile „că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri." (Fapte 14:22).

Să fim conștienți că „paza bună trece primejdia rea". Dacă avem o părere iluzorie despre viața de credință, bineînțeles că ne vom afla în impas deoarece atunci când se vor ivi probleme vom fi tentați să întrebăm: „De ce este îngăduit așa ceva?" Este o întrebare care nu-și are locul în viața noastră. Dacă ne vom da seama de acest adevăr fundamental, nu vom pune niciodată o asemenea întrebare. Domnul Isus dormea în continuare și a îngăduit furtunii să izbucnească. Situația poate deveni într-adevăr disperată și ne poate pune viețile în pericol. Poate

părea că totul este împotriva noastră, totuşi eşti aşa cum un creştin a spus-o pentru noi:

„Când toate lucrurile par împotriva noastră
Şi ne împing spre deznădejde"...

Dar poetul nu deznădăjduieşte, deoarece el continuă:

„Ştim că o uşă e deschisă
Şi o ureche ascultă a noastră rugă"

Lucrurile pot fi disperate: „toate lucrurile par împotriva noastră şi ne împing spre deznădejde". Să ne pregătim pentru o asemenea situaţie. Da, dar trebuie să mergem mai departe. În timp ce ni se întâmplă asemenea lucruri, aparent Dumnezeu nu este preocupat de noi. Aici apare adevărata încercare a credinţei. Vânturile şi talazurile erau puternice iar apa intra în barcă. Era groaznic, dar cel mai înspăimântător lucru pentru ei era indiferenţa Lui aparentă. Dormea în continuare şi se părea că nu-I pasă. „Învăţătorule, nu-ţi pasă că pierim?". Aparent, El pare indiferent faţă de noi, faţă de El însuşi, faţă de cauza Sa, faţă de Împărăţia Sa. Imaginaţi-vă ce simţeau ucenicii. L-au urmat, i-au ascultat învăţăturile despre Împărăţia ce avea să vină, au fost martori ai minunilor şi se aşteptau la lucruri extraordinare şi acum se părea că totul merge spre un sfârşit în naufragiu şi înec. Ce prăbuşire spectaculoasă şi totul din cauza indiferenţei Lui. Ar trebui să ne aflăm la începutul vieţii de credinţă dacă nu ştim nimic despre aceasta. Nu ştim cu toţii câte ceva despre situaţia de încercare şi dificultate şi despre sentimentul că lui Dumnezeu pare să nu-i pese? El nu face nimic în această privinţă. „De ce îngăduie ca un creştin ca mine să se afle în mâinile necredincioşilor?" Mulţi oameni se întreabă: „De ce îngăduie să mi se întâmple atâtea lucruri rele mie şi nu altcuiva?" „De ce celălalt are succes şi eu nu?" „de ce nu face Dumnezeu ceva?" Cât de des pun creştinii asemenea întrebări! Se întreabă în privinţa stării Bisericii de astăzi: „De ce nu trimite Dumnezeu o trezire spirituală?" „De ce permite ca raţionaliştii şi ateii să aibă câştig de cauză?" „De ce nu intervine să-Şi reînsufleţească lucrarea?" Cât de des suntem tentaţi să ne adresăm la fel ca şi ucenicii din barcă!

Faptul că Dumnezeu îngăduie asemenea lucruri şi că deseori pare indiferent, constituie ceea ce eu descriu ca fiind o încercare a credinţei.

Acestea sunt situațiile în care credința ne este încercată și testată, iar Dumnezeu le îngăduie, El le permite. Iacov ne spune „să privim ca o mare bucurie" atunci când ne aflăm în încercări. Este un subiect important – încercarea credinței. Nu-i așa că în ultimul timp nu se vorbește prea mult despre ea? Dacă ne întoarcem în secolele 17 sau 18 vedem că era o temă familiară. Presupun că era într-un fel tema centrală a comunității puritane. Mai târziu, în secolul al 18-lea a ocupat un loc proeminent în trezirea evanghelică. Încercarea credinței omului și depășirea greutăților, umblarea prin credință și viața de credință au fost teme puritane constante.

Trecem la a doua întrebare. Care este natura credinței, caracterul ei? Acesta este mesajul predominant al întâmplării și cred că este evidențiat clar în Evanghelia după Luca. De aceea mă voi ghida după relatarea din Luca și voi sublinia modul în care Domnul Isus pune întrebarea: „Unde vă este credința?" Aici e cheia problemei. Luați amine la întrebarea lui Isus. Implică o cunoaștere a faptului că El știe perfect că ei au credință. El îi întreabă: „Unde este ea?" Aveți credință, dar unde este ea în acest moment? Trebuie să fie aici, dar unde?" Ni se oferă cheia spre înțelegerea naturii credinței.

În primul rând voi lua partea negativă a chestiunii. Credința nu se rezumă doar la sentimente. Nu poate fi, deoarece sentimentele cuiva aflat într-o asemenea situație sunt schimbătoare. Când totul merge prost, un creștin nu este făcut să fie deprimat. I se spune „să se bucure." Sentimentele aparțin de fericire, bucuria implică ceva mai mult decât sentimentele; dacă credința ar fi legată numai de sentimente, atunci când lucrurile iau o întorsătură greșită și sentimentele se schimbă, ea va dispărea. Credința ia în componența sa omul întreg, cu intelect, minte și înțelegere pe lângă sentimente. După cum vom vedea, este un răspuns la adevăr.

Al doilea lucru este mult mai important. Credința nu e ceva ce acționează automat, ceva ce acționează magic. Cred că ne facem cu toții vinovați de această greșeală într-un moment sau altul. Ni se pare că credința acționează în mod automat. Am impresia că mulți oameni se gândesc la credință ca la ceva similar termostatului conectat la un dispozitiv de încălzire și pe care îl setezi la un anumit nivel, pentru a menține o temperatură constantă, și el acționează automat. Dacă temperatura crește, termostatul intră în funcțiune și o coboară; dacă vrei să folosești apă fierbinte și temperatura este scăzută, termostatul intră în

funcțiune și temperatura se ridică, etc. Nu trebuie să faci nimic, termostatul acționează în mod automat și aduce temperatura la nivelul dorit. Mulți cred că și credința acționează așa. Ei cred că indiferent de ceea ce li se întâmplă, credința intervine și totul va fi bine. Cu toate acestea credința nu acționează în mod magic sau automat. Dacă ar fi așa, acești oameni nu ar mai avea niciodată probleme, credința ar intra în funcțiune și ei ar fi liniștiți, calmi și totul ar fi perfect. Credința nu e deloc așa și asemenea concepții sunt greșite.

Ce este credința? Să ne uităm și la aspectul pozitiv. Credința e ceva pe care noi o punem în funcțiune. Este exact ceea ce le-a spus Isus ucenicilor. El îi întreabă: „Unde vă este credința?" ceea ce înseamnă de fapt: „De ce nu aplicați credința voastră în această situație?" Tocmai pentru că ucenicii nu au procedat astfel, pentru că nu au pus credința în funcțiune, ei erau nefericiți și consternați. Cum ne punem credința în funcțiune? Ce vrea să însemne a aplica credința? Răspunsul meu este împărțit în felul următor. Când ne găsim într-o situație dificilă, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să nu ne lăsăm controlați de ea. Observați că e ceva negativ. Ucenicii erau în barcă, Domnul dormea iar valurile erau înfuriate, barca era inundată și apa nu se putea scoate destul de repede. Se părea că se vor scufunda, și problema lor era că situația îi domina. Era necesar să pună credința în aplicare și să preia controlul spunându-și: „Nu vom intra în panică!" Au lăsat ca situația să îi stăpânească.

Credința este refuzul de a te panica. Vă place această definiție a credinței? E prea lumească și prea puțin spirituală? Este esența credinței. Indiferent de ce ar veni, credința este refuzul de a te panica. Cred că Browning[12] când a definit credința așa: „Pentru mine credința înseamnă supunerea perpetuă a necredinței, ca șarpele sub piciorul arhanghelului Mihail." Iată-l pe Mihail și iată șarpele sub piciorul său, și el îl ține tăcut sub presiunea călcâiului său. Credința este supunerea perpetuă a necredinței, menținută în starea de subjugare. Este ceea ce nu au făcut ucenicii, au lăsat ca situația să îi acapareze, s-au panicat. Credința înseamnă refuzul de a permite așa ceva. Ea spune: „Nu mă voi lăsa controlată de circumstanțe – eu dețin controlul." Preia responsabilitatea asupra ta, adună-te, controlează-te. Nu te pierzi cu firea, te impui.

[12] Robert Browning (1812-1889), poet și scriitor englez

Acesta este primul lucru, dar nu se opreşte aici. Nu este suficient, pentru că ar putea fi pur şi simplu renunţare. Aceasta nu este plenitudinea credinţei. Odată făcut primul pas, o dată ce te-ai ridicat, aminteşte-ţi în ce crezi şi ce ştii. Din nou e ceva ce aceşti ucenici nesăbuiţi nu au ştiut. Dacă s-ar fi oprit un moment şi s-ar fi întrebat: „Ce se întâmplă? E posibil să ne înecăm cu Isus în barcă? Poate să facă El ceva? I-am văzut minunile, a transformat apa în vin, poate vindeca orbii şi şchiopii, poate învia chiar morţii, e posibil ca El să îngăduie să ne înecăm împreună cu El? Imposibil! El ne iubeşte, Îi pasă de noi, ne-a spus că fiecare păr de pe cap ne este numărat!" Aşa gândeşte credinţa. Ea spune: „Văd valurile şi talazurile dar – întotdeauna ea foloseşte „dar". Aceasta este credinţa, nedezlipită de adevăr şi se gândeşte la ceea ce ştie că e adevărat. Acesta e modul de aplicare a credinţei. Ucenicii nu ştiau şi de aceea s-au neliniştit şi s-au panicat. Dacă vom proceda asemenea, şi noi vom fi tulburaţi şi cuprinşi de panică. Prin urmare, oricare ar fi împrejurările, ridică-te şi aşteaptă o clipă. Spune: „Recunosc toate acestea, dar – „Dar ce? Dar Dumnezeu! Dar Domnul Isus Hristos! Dar ce? Mântuirea mea! Iată ce face credinţa. Toate lucrurile par să-mi stea împotrivă, „să mă conducă spre deznădejde", nu înţeleg ce se întâmplă; însă ştiu un singur lucru, Dumnezeu m-a iubit atât de mult încât L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ştiu că pe când eram un păcătos, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară la cruce pentru mine. A făcut aceasta pentru mine pe când eram încă un duşman, un străin, un răzvrătit. Ştiu că Fiul lui Dumnezeu „m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine."

Cu preţul sângelui Său am mântuirea, sunt un copil al Său, moştenitor al unei binecuvântări veşnice. Ştiu asta. Mai ştiu ca: „Dacă atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin moartea Lui." (Romani 5:10).

Este logic iar credinţa gândeşte în acest mod. Credinţa îşi aminteşte sieşi de ceea ce Scriptura numeşte „făgăduinţele nespus de mari şi scumpe" (2 Petru 1:4). Credinţa spune: „Nu cred ca El, Cel care m-a condus până aici, mă va dezamăgi acum. Este imposibil, contrar caracterului lui Dumnezeu."

Credinţa, refuzând să fie controlată de împrejurări îşi aminteşte ceea ce crede şi ceea ce cunoaşte.

Următorul pas este că credinţa aplică toate acestea în situaţia de aici. Din nou, era ceva ce ucenicii nu au făcut şi Domnul îi întreabă

„Unde vă este credința ?" Ați primit-o, de ce nu o aplicați, de ce nu folosiți ceea ce știți că are legătură cu situația, de ce nu vă concentrați credința asupra acestei probleme?" Acesta este următorul pas în aplicarea credinței. Oricare ar fi împrejurările în acest moment, adu-ți aminte de tot ceea ce știi că este adevărat în relația ta cu Dumnezeu pentru a rezista împrejurărilor. Vei ști apoi că El nu vă va lăsa să vi se întâmple nimic rău. „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu" (Romani 8:28). Nici un fir de păr nu-ți va fi atins, El te iubește cu o dragoste veșnică. Nu sugerez că vei fi capabil să înțelegi tot ceea ce ți se întâmplă. Poate că nu vei avea destule explicații, dar vei ști că El nu este indiferent. Este imposibil. Cel care a făcut cel mai mare lucru pentru tine, este preocupat de tot ceea ce te privește, și deși norul este gros și nu-i poți vedea Fața, știi că El este acolo. „In spatele unei providențe severe El ascunde o față zâmbitoare". Ține minte acest lucru. Spui că nu îi vrei zâmbetul? Sunt de acord că norul lumesc mă împiedică să Îl văd, dar El este acolo și nu va îngădui să se întâmple nimic rău. Nimic nu ți se poate întâmpla decât ceea ce El îngăduie, nu contează ce poate fi, mari dezamăgiri, poate boală, orice fel de tragedie, nu știu ce anume dar poți fi sigur de un lucru, că Dumnezeu permite să ți se întâmple acel lucru deoarece în final este spre binele tău. (Evrei 12:11). Acesta este modul în care lucrează credința. Tu și cu mine trebuie să o exersăm. Nu intră în funcțiune în mod automat. Trebuie să îți concentrezi credința asupra evenimentelor și să spui: „Ei bine, știu un lucru despre Dumnezeu și pentru că este adevărat îl voi aplica în această situație. Prin urmare, nu poate fi ceea ce cred eu că este, trebuie să existe o altă explicație." In final vei vedea că este scopul măreț al lui Dumnezeu pentru tine, și vei rezista, aplicând credința. Refuză să fii clintit. Dușmanul te va ataca, apa îți va intra în corabie, spune însă: „Totul este bine, chiar dacă se întâmplă ceva rău".

Bizuiește-te pe credința ta. Spuneți: „Cred asta, mă sprijin pe aceasta, sunt sigur de asta și deși nu înțeleg ceea ce mi se întâmplă continui să rezist!".

Aceasta mă aduce spre al treilea și ultimul principiu – valoarea celei mai slabe sau neînsemnate credințe. Am vorbit despre încercarea credinței, despre natura credinței, acum voi spune câteva cuvinte despre credința slabă sau neînsemnată și care are valoare. Cât de săracă, redusă sau incompletă era credința ucenicilor în acea situație totuși au avut credința necesară pentru a face lucrul potrivit în final. S-au dus la El.

Fiind tulburaţi, agitaţi, înspăimântaţi, extenuaţi, s-au dus la El. Aveau sentimentul că El poate face ceva, aşa că L-au trezit şi L-au întrebat: „Stăpâne, nu faci nimic?" Poate veţi spune: ce credinţă slabă este aceasta! Într-adevăr, dar este credinţă, slavă Domnului. Şi chiar credinţa cât un bob de muştar este valoroasă pentru că ne conduce la El. Când vei ajunge la El iată ce vei găsi. Va fi dezamăgit şi nu o va ascunde. Te va mustra şi îţi va spune: „De ce nu ai judecat mai întâi? De ce nu ai pus credinţa în aplicare, de ce apari tulburat în faţa unei persoane din lume, de ce te comporţi ca şi cum nu ai fi creştin, de ce nu ţi-ai folosit credinţa aşa cum ar fi trebuit? Aş fi fost atât de mulţumit să te văd neclintit în mijlocul furtunii sau uraganului. O, de ce nu ai procedat aşa?". Ne va înştiinţa că este dezamăgit de noi şi ne va mustra, însă, binecuvântat fie Numele Său, El tot ne va primi. Nu ne va alunga. Nu i-a alungat pe ucenici, i-a primit şi El ne va primi şi pe noi. Nu numai că ne va primi, dar ne va binecuvânta şi ne va da pace. „El a certat vântul şi valurile înfuriate, cari s-au potolit: şi s-a făcut linişte" (Luca 8:24). El a creat situaţia de care ucenicii erau atât de nerăbdători să se bucure, în ciuda faptului că le lipsea credinţa.

Acesta este Domnul nostru îndurător în care noi credem şi pe care Îl urmăm. Chiar dacă adesea este dezamăgit de noi şi ne mustră, El se va îngriji întotdeauna de noi, ne va primi, ne va binecuvânta şi ne va da pace, va face pentru noi ceea ce a făcut şi pentru ucenici. Cu pacea pe care El le-a dat-o i-a făcut să aibă o părere şi mai înaltă despre El decât înainte. S-au minunat, erau plini de uimire la vederea puterii Sale. Ca să spun aşa, pentru ei această minune era pe primul loc în topul miracolelor.

Dacă te afli într-o perioadă de încercare, de testare şi de necaz, priveşte-o ca pe un prilej minunat de a-ţi dovedi credinţa, de a o arăta, de a o manifesta şi de a adăuga glorie Numelui Său Sfânt şi Măreţ. Dacă nu reuşeşti să faci aceasta, dacă aparent eşti prea slab ca să îţi pui credinţa în aplicare, dacă eşti asediat şi atacat de diavol, de iad şi de lume, atunci aleargă la El şi El te va primi, te va binecuvânta, te va elibera, îţi va da pace. Aminteşte-ţi, credinţa înseamnă activitate, este ceva care trebuie aplicat. „Unde îţi este credinţa?" să ne asigurăm că este acolo în momentele de nevoie şi de testare.

„Îndată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie, şi să treacă înaintea Lui de partea cealaltă, până va da drumul noroadelor.

După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage, singur la o parte: Se înnoptase, şi El era singur acolo.

În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă.

Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare.

Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare s-au înspăimântat, şi au zis: "Este o nălucă!" Şi de frică au ţipat.

Isus le-a zis îndată: "Îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!"

„Doamne", I-a răspuns Petru, „dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape."

„Vino!" i-a zis Isus. Petru s-a coborât din corabie, şi a început să umble pe ape ca să meargă la Isus.

Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; şi fiindcă începea să se scufunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!"

Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat, şi i-a zis: „Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?"

Şi după ce au intrat în corabie, a stat vântul.

Cei ce erau în corabie, au venit de s-au închinat înaintea lui Isus, şi I-au zis: "Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!".

Matei 14.22-33

BCU ION CREANGĂ LIBRARY

Capitolul 11

PRIVIND LA VALURI

Această istorisire pe care o vom analiza în continuare are multe trăsături în comun cu cea pe care am studiat-o în capitolul anterior, aflată în capitolul 8 din Evanghelia după Luca. Trăsătura principală în cele două întâmplări o reprezintă concentrarea atenţiei asupra naturii şi caracterului credinţei şi asupra importanţei de a avea o perspectivă corectă asupra ei. Sunt mici diferenţe în modul de prezentare.

În episodul din Luca, am văzut că problema era eşecul de a realiza că de fapt credinţa înseamnă activitate, ceva care trebuie aplicat. „unde vă este credinţa?" Ucenicii o aveau dar nu au folosit-o în situaţia în care se aflau. În episodul din Matei vom privi adevărata natură a credinţei dintr-o perspectivă oarecum diferită.

Nu putem intra cu adevărat în subiect până nu observăm o chestiune preliminară de maximă importanţă. Ca şi în episodul cu potolirea furtunii, primul lucru pe care Îl observăm aici este Persoana, dacă doriţi, personalitatea Domnului nostru.

Încă o dată se afirmă dumnezeirea şi atotputernicia Lui. Îl vedem umblând pe apa învolburată şi agitată şi Îl vedem dându-i putere ucenicului Său să facă acelaşi lucru. Îl vedem din nou poruncind elementelor naturii. Suntem nevoiţi să pornim din acest punct deoarece nu putem discuta problema credinţei şi nu putem avea o înţelegere adevărată a credinţei dacă nu suntem lămuriţi în privinţa Sa. Nu vorbim de orice fel de credinţă, vorbim de credinţa creştină şi un punct preliminar pentru orice fel de argument este claritatea cu privire la Persoana Domnului Isus. Nu mai există nici un mesaj creştin în afară de acesta care să înceapă afirmând că Isus din Nazaret este singurul Fiu al lui Dumnezeu, că El este Domnul Slavei, Domnul Isus Hristos.

Iată-L aici în toată strălucirea gloriei Sale, Stăpânul Universului; Domnul elementelor naturii. El o manifestă, o demonstrează. Începem de

aici deoarece principalul scop al Scripturii este să îl înfăţişeze pe Domnul Isus. Este absolut vital în orice analiză a subiectului nostru, să demonstrăm că este un eşec să credem că El este vinovat pentru toate problemele noastre.

Este la fel de clar că un motiv special pentru consemnarea acestei întâmplări este de a atrage atenţia asupra a ceea ce i s-a întâmplat lui Petru. Pe tot parcursul Evangheliilor îl vedem pe Domnul nostru în toată gloria şi dumnezeirea Sa dar fiecare întâmplare aduce ceva particular, ceva special, lucrul special din această istorisire este modul în care l-a afectat pe apostolul Petru.

Peru are un început bun, chiar magnific. Mai apoi, ajunge în impas şi spre un sfârşit nereuşit. Aceasta este imaginea. Petru, care la început părea plin de credinţă sfârşeşte prin a eşua, strigând cu disperare. Cât de rapid a fost totul! Ni se spune despre această mare că una din trăsăturile sale principale era apariţia bruscă a furtunii. La un moment dat putea fi o o mare calmă, iar în momentul următor devenea învolburată. Aşa s-a întâmplat şi cu acest prilej şi i s-a întâmplat şi lui Petru – o schimbare bruscă a situaţiei.

Aşa cum înţeleg relatarea, este important să observăm îndeaproape ce s-a întâmplat si punctul care trebuie subliniat este acesta: marea diferenţă între miracolul potolirii furtunii şi întâmplarea de acum constă în faptul că acolo furtuna a venit ca un factor nou pentru a-i supăra pe ucenici. Acolo Domnul a adormit şi apoi s-a pornit furtuna – dar nu e şi cazul acestei întâmplări care îl priveşte pe Petru. Nu există nimic nou.

Furtuna deja începuse şi urla cu putere înainte ca Domnul Isus să se afle lângă ucenici sau lângă corabie. Corabia era în mijlocul mării, învăluită de valuri iar Domnul nostru se ruga singur pe munte. Acesta este punctul care trebuie scos în evidenţă. Aici ucenicii sunt în corabie fără Isus iar furtuna urla cu putere, apoi El apare brusc şi are loc incidentul. Să ţinem minte că Petru nu avea un factor nou cu care să se lupte după ce a coborât din corabie. Furtuna nu s-a pornit după ce el a ieşit din corabie; furtuna era prezentă înainte ca Domnul să se ivească lângă corabie. După câte înţeleg, este un punct important. Nu era nici un element nou aşa cum apărea în alte ocazii şi totuşi Petru se află în impas, devine nefericit, înfricoşat şi îngrozit. Întrebarea este: de ce? Impedimentul se afla în persoana lui Petru. Domnul îi pune un diagnostic clar – credinţă puţină. „Puţin credinciosule pentru ce te-ai îndoit?" Credinţa puţină duce la îndoială. Sunt aici multe lecţii importante pe care

le putem învăța și odată învățate și înțelese ele ne pot salva de atacurile depresiei spirituale.

În primul rând trebuie să atrag atenția asupra a ceea ce sunt constrâns să descriu ca fiind mentalitatea lui Petru, sau dacă preferați, temperamentul său. De mai multe ori am subliniat faptul că temperamentele noastre nu se schimbă chiar dacă am devenit creștini și am fost mântuiți; ale rămân exact ceea ce au fost. Nu devii altcineva, ești tot tu însuți. Putem spune cu toții: „Trăiesc, dar nu eu trăiesc, ci Hristos trăiește în mine" și putem adăuga: „și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu", totuși eu-ul rămâne același. Întotdeauna ești tu însuți și deși devii creștin, rămâi tot tu. Ai propriul tău temperament, trăsăturile tale caracteristice și rezultatul este că toți avem problemele noastre. Sunt câteva probleme comune tuturor și chiar problemele noastre particulare se găsesc în categoria generală a păcatului și în urmările Căderii, dar vin în diferite moduri, pe mai multe căi. Totuși știm aceasta. Toți membrii Bisericii sunt diferiți, toți membrii unui grup sunt diferiți, ori care ar fi acesta, indiferent de mărimea lui, toți avem anumite lucruri în privința cărora trebuie să fim extrem de atenți.

Alți oameni nu sunt tulburați de aceste lucruri. Aceasta nu înseamnă că nu au alte lucruri de care trebuie să fie atenți. O persoană iute la mânie trebuie să își controleze atent temperamentul, la fel de atente trebuie să fie și persoanele flegmatice și apatice deoarece acestea din urmă sunt influențabile în întreaga mentalitate încât nu iau atitudine atunci când trebuie. Cu alte cuvinte, cu toții avem diferite dificultăți care în general apar din cauza temperamentului individual pe care ni l-a dat Dumnezeu. Pot merge mai departe în acest context afirmând că, probabil lucrul pe care trebuie să îl supraveghem atent este tăria noastră, punctul forte al nostru. În final toți tindem să eșuăm în punctul forte.

Cred că este adevărat și la Petru. O trăsătură dominantă a sa era energia, capacitatea de a lua decizii rapide, personalitatea activă. Era entuziast și impulsiv și de aceea intra constant în necaz. Este un lucru bun să ai o fire energică. Dacă i-am înțeles corect, citindu-le biografiile, unii dintre cei mai mari oameni pe care i-a cunoscut lumea sunt caracterizați în principal prin energia lor, nu prin capacitatea intelectuală sau înțelepciune, ci prin energia lor pură. Fiți atenți la acest lucru în timp ce citiți viețile unora numiți cei mai mari oameni. Energia este o calitate remarcabilă care aduce după sine capacitatea de a lua decizii. Însă era unul din lucrurile care îi aducea probleme lui Petru. Adesea conduce spre

o viață de credință nestatornică și căreia îi lipsește echilibrul. Avem o ilustrare perfectă aici. Uitați-vă la Petru care îl recunoaște pe Isus la începutul întâmplării. Iată-l în barcă, în mijlocul furtunii. A avut credință suficientă încât să îi spună Domnului: „Dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape" și a pășit afară din corabie. Cât de magnific! Însă priviți-l câteva clipe mai târziu când a început să strige de frică. Este ceva caracteristic lui Petru. Când Domnul nostru vorbea despre moartea Sa și despre modul cum va fi părăsit, Petru nu ezită să spună: "Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire" (Matei 26:33). Și totuși într-o clipă el neagă cu jurăminte și blesteme că L-a cunoscut vreodată! Aceasta este ceea ce eu numesc mentalitatea lui Petru – nestatornic, genul de persoană care se află ori pe cel mai înalt munte sau în cele mai joase văi, ori plin de entuziasm și emoție făcându-ne să simțim că noi nu facem nimic, ori extrem de deznădăjduit și amenințând să părăsească cu totul viața creștină. Cunoașteți genul.

Care este cauza acestei alternări între extaz și cădere? Răspunsul este: temperamentul. Problema unor asemenea persoane este că tind să acționeze fără să se gândească; credința lor nu se bazează pe un raționament suficient. Dificultatea e că nu despică firul în patru. Acesta era și necazul lui Petru. În Evanghelii el e primul care se oferă voluntar. De exemplu relatarea din Ioan cap 21. Ucenicii au fost la pescuit toată noaptea și nu au prins nimic, apoi Domnul Isus apare pe țărmul mării. La cuvintele lui Ioan „Acesta este Domnul", Petru și-a luat haina de pescar pe el și a sărit în mare îndreptându-se spre El. Este primul întotdeauna, primul în toate și aceasta era problema lui. Un exemplu avem și după Ziua Cincizecimii, în Epistola către Galateni, cap.2. Era același om impulsiv și Pavel a trebuit să îl mustre deoarece nu aplicase corect doctrina neprihănirii prin credință așa cum ar fi trebuit. Nu avea nici o scuză, deoarece a fost primul care a acceptat neevreii în Biserica creștină. Vă amintiți de episodul cu Corneliu. Pe măsură ce citești capitolul 10 din Fapte îl vezi pe Petru ridicându-se la o înălțime considerabilă. Era un lucru remarcabil ca un evreu să aducă un neevreu în Biserica Creștină. Dar a ajuns în același punct de unde a plecat în Antiohia, când s-a prefăcut în fața trimișilor lui Iacov, și Pavel a trebuit să îl înfrunte. Care era problema lui Petru? Era vorba de aceeași veche problemă, el a acceptat o poziție fără a vedea toate implicațiile. Invariabil, acesta este și necazul unui asemenea gen de oameni – energia, capacitatea de a lua

decizii, impulsivitatea, toate acestea îi fac să acționeze intuitiv, în loc să cântărească bine lucrurile, să le înțeleagă și să le pătrundă. Urmarea constă în aceste alternări puternice în viața lor spirituală. Este o cauză frecventă a depresiei spirituale, de aceea o și analizăm.

Ajungem la al doilea punct pe care vreau să îl subliniez, și anume învățătura referitoare la îndoieli, care se găsește în această relatare: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" E o învățătură importantă și îi mulțumesc Domnului pentru ea. În primul rând învățăm că adesea noi ne creem propriile îndoieli. Nimeni nu neagă faptul că în acel moment aceasta era și problema lui Petru. Și-a creat propriile îndoieli uitându-se la valuri. A intrat singur în unele dificultăți a căror necesitate nu s-ar fi ivit. Nu era ca și cum Isus i-ar fi spus lui Petru: „Petru, fii atent! Îți dai seama ce faci?" Nimeni nu a rostit vreun cuvânt; Petru și-a creat propriile îndoieli uitându-se la valuri. Să ne uităm cu atenție aici. Adesea ne adâncim singuri în depresie, în îndoieli, bălăcindu-ne în unele lucruri care ar trebui evitate. Mă refer la diferitele genuri de literatură ori la nebunia de a ne aventura în diferite argumente ce trec dincolo de capacitatea noastră de înțelegere. E ceva extrem de important. Există oameni destul de nebuni încât să intre într-o dispută pe marginea științei, deși știu puține sau chiar nimic despre subiect. În loc să refuze să facă așa ceva în lipsa unor cunoștințe solide, ei se aruncă înainte, și am cunoscut oameni care au fost clintiți în credința lor din această cauză. Cu alte cuvinte, ei ar trebui să se bizuiască pe adevăr așa cum îl știu și să nu încerce să intre în probleme științifice ce nu țin de competența lor. Astfel, ne creăm propriile îndoieli și trebuie să fim atenți ca să nu o facem.

Al doilea lucru – și îi mulțumesc Domnului pentru el – se referă la compatibilitatea dintre îndoieli și credință. În experiența mea de pastor am întâlnit deseori oameni nefericiți din cauză că nu au înțeles acest principiu. Unii par să creadă că odată devenit creștin, nu mai ești copleșit de îndoieli. Nu este așa, Petru încă avea credință. Domnul i-a spus: „Puțin credinciosule," și nu „Petru, pentru că ai îndoieli dai dovadă de necredință." În necunoștință de cauză mulți oameni greșesc atunci când gândesc sau spun așa ceva. Deși ai credință, poți fi asaltat de îndoieli și sunt multe exemple nu numai în Scripturi, ci și în istoria ulterioară a Bisericii. Într-adevăr, pot merge atât de departe încât să spun, cu riscul de a fi înțeles greșit, că un creștin care nu a avut niciodată îndoieli în trăirea de credință, ar face bine să își analizeze din nou principiile, să fie sigur că nu se bucură de o pace falsă sau se odihnește în ceea ce eu aș

numi un creştinism îngâmfat. Dacă veţi citi biografiile unora dintre cei mai însemnaţi oameni care au trăit pe acest pământ, veţi afla că şi ei au fost asaltaţi de îndoieli. Domnul are ultimul cuvânt în această privinţă – îndoielile sunt compatibile cu credinţa. Poţi avea îndoieli, şi totuşi să ai credinţă, o credinţă insuficientă.

Privind problema în alt mod, şi acesta constituie următorul principiu, dacă îndoielile ne stăpânesc, e un indiciu al credinţei insuficiente. E ceea ce i s-a întâmplat şi lui Petru. Credinţa nu îi dispăruse, dar pentru că era insuficientă, îndoiala a pus stăpânire pe el, l-a copleşit şi a fost zdruncinat. Dacă în acele momente când era îngrozit şi tulburat, i-ai fi pus lui Petru anumite întrebări, ar fi dat răspunsuri potrivite de fiecare dată. Dacă l-ai fi întrebat cu privire la Persoana Domnului Isus, sunt sigur că ar fi oferit răspunsul corect, dar pentru moment aceste îndoieli îl stăpâneau. Credinţa sa era acolo, însă potrivit învăţăturii de aici a Domnului Isus, ori de câte ori îndoielile ne stăpânesc, e un indiciu că credinţa noastră este insuficientă. Nu trebuie să lăsăm să se întâmple un asemenea lucru. Îndoielile ne vor ataca, dar asta nu înseamnă că le şi permitem să ne controleze. Nu trebuie să lăsăm să se întâmple aşa ceva.

Cum putem evita o asemenea situaţie? Credinţa puternică e antidotul în acest caz. Credinţa insuficientă permite ca îndoielile să pună stăpânire pe oameni, iar antidotul ar trebui să fie credinţa puternică şi mare. Acesta este primul lucru subliniat aici. Care sunt trăsăturile unei credinţe puternice? Prima e cunoştinţa despre Isus Hristos şi despre puterea Sa, cu o încredere şi certitudine fermă. După cum am văzut, Petru a avut un început bun, şi acesta aparţine de esenţa credinţei adevărate. Iată un om aflat în corabie împreună cu ceilalţi ucenici, iar furtuna urlă în jurul lor. Marea şi vântul le erau potrivnice, iar corabia era purtată de valuri încoace şi încolo, situaţia fiind mai degrabă disperată. Deodată, Domnul Isus apare, iar la vederea Sa ucenicii se întreabă: „Om este acela ce umblă pe mare? E imposibil; trebuie să fie o nălucă, un duh." Au ţipat de frică iar Isus le-a zis îndată: „Eu sunt, nu vă temeţi!" Mai apoi avem parte de o etalare magnifică a credinţei adevărate arătată de Petru. Petru îi răspunde astfel: „Dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape." Aceasta este o dovadă a credinţei adevărate, pentru că veţi vedea ce reprezintă. Înseamnă că Petru i-a răspuns cam aşa Domnului Isus: „Dacă eşti cu adevărat Domnul, atunci ştiu că nimic nu e imposibil. Dovedeşte acest lucru poruncindu-mi să cobor din corabie în marea

învolburată şi dă-mi posibilitatea de a merge pe apă." Petru a crezut în Isus, în puterea Lui, în Persoana şi abilităţile Sale. Şi nu a crezut doar teoretic. A şi pus în practică! Ni se spune: „Petru s-a coborât din corabie, şi a început să umble pe ape." Aceasta e esenţa credinţei – „Doamne, dacă eşti Tu..." Iată ce spune credinţa: „Dacă eşti Tu cu adevărat, atunci ştiu că Tu poţi face aceasta; porunceşte-mi să o fac." Şi Petru a făcut-o. Din nou apare un mare principiu pe care trebuie să ne bazăm întotdeauna. Credinţa începe şi se sfârşeşte cu cunoştinţa despre Isus Hristos. Începe cu cunoştinţa despre Isus Hristos – nu un sentiment, nu un act de voinţă, ci o cunoaştere a acestei Persoane Binecuvântate. Nici un sentiment nu are valoare dacă nu se bazează pe acest lucru. Creştinismul înseamnă Hristos, credinţa înseamnă să crezi anumite lucruri despre El, să Îl cunoşti, să cunoşti că El e Domnul Slavei, coborât printre noi, să cunoşti ceva despre Întrupare şi despre naşterea din fecioară, să cunoşti ceva despre lucrarea Sa măreaţă, să ştii că El a venit aşa cum a spus nu pentru a-i chema la pocăinţă nu pe cei neprihăniţi, ci pe păcătoşi, să ştii că El spune: „Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi." (Luca 5:31), să ştii că „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi." (1 Petru 2: 24)

Găsesc că oamenii care vin la mine într-o stare de depresie spirituală, sunt în mod invariabil deprimaţi pentru că nu cunosc aceste lucruri aşa cum ar trebui. Ei spun: „Sunt un păcătos nenorocit, nu ştii ce am fost sau ce am făcut." De ce îmi spun asemenea lucruri? O fac pentru că nu au înţeles niciodată ceea ce El a vrut să spună prin cuvintele: „N-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi ci pe cei păcătoşi." (Luca 5:32)

Lucrul pe care îl spun spre condamnarea lor este tocmai cel ce le dă dreptul de a veni la El, şi de a fi siguri că El îi va primi. Credinţa este insuficientă acolo unde există eşecul de a înţelege şi de a crede aceste lucruri. Credinţa puternică înseamnă să le cunoşti. Trebuie să spun şi să scriu aceste lucruri în mod constant. A trebuit să scriu o scrisoare despre acest subiect unui om pe care nu-l văzusem niciodată. Sărmanul om era nenorocit şi ţinut captiv. Care era cauza? Nu şi-a dat seama că Hristos este prietenul vameşilor şi al păcătoşilor şi că a murit pentru ei. Nu era lămurit cu privire la Persoana Domnului Isus şi la lucrarea Sa. Credinţa sa era insuficientă şi din acest motiv existau îndoieli. Mulţi trec prin viaţă nefericiţi şi nenorociţi pentru că nu înţeleg cu adevărat toate acestea.

Dacă le-ar înțelege, ar afla că, în sine auto-condamnarea este o garanție a pocăinței lor și calea către eliberarea finală. Cu alte cuvinte, antidotul pentru depresia spirituală este cunoașterea doctrinei creștine, biblice. Nu prin implicarea sentimentelor la întruniri, ci prin cunoașterea principiilor credinței, prin cunoașterea și priceperea doctrinelor. Aceasta este calea biblică, calea lui Hristos și calea apostolilor. Antidotul pentru depresia spirituală este cunoașterea lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Trebuie să îți asumi riscul de a învăța. Este o muncă dificilă, dar trebuie să studiezi Cuvântul, să i te dăruiești. După părerea mea, tragedia momentului e că fericirea unora depinde prea mult de întruniri. De mulți ani Biserica creștină are această problemă și de aceea unii sunt nefericiți. Cunoștințele lor despre Adevăr sunt deficitare. Vă amintiți ce le spune Domnul unor oameni care au crezut imediat în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi." (Ioan 8: 31,32) Slobozi de orice îndoială sau teamă, slobozi de depresie, slobozi de lucrurile care te doboară. Adevărul vă va face slobozi – adevărul despre Domnul, în Persoana Sa, în lucrarea Sa, Hristos așa cum este.

Să ne îndreptăm către al doilea lucru. Dacă ați început cu acel lucru cu care a început și Petru atât de bine, nu îl uitați pe al doilea așa cum a făcut Petru, din nefericire. Al doilea lucru se referă la refuzul gândurilor care vin prea târziu. Veți spune: „O, dar e un lucru bun să te răzgândești." Nu și în viața de credință. Este o nesăbuință. Îndoielile sunt prosteşti și e bine să vedem ridicolul și nebunia lor. Data viitoare când vom fi ispitiți, să ne amintim de Petru, care nu ar fi trebuit să se uite la valuri. De ce nu? Pentru motivul că luase deja în calcul problema valurilor înainte ca să coboare din corabie! Vedeți acum de ce anterior am accentuat detaliul referitor la marea cuprinsă de furtună înainte ca Domnul Isus să se apropie de corabie. Ar fi fost complet diferit dacă Petru ar fi coborât din corabie pe o mare calmă, și apoi ar fi izbucnit furtuna. Petru ar fi avut o scuză. Dar nu s-a întâmplat așa. Petru se gândise deja la problema valurilor atunci când i-a spus lui Isus: „Dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape." În corabie fiind, se luptase deja cu valurile de ceva timp. Știa că barca era învăluită de valuri, așa că adresându-i acele cuvinte Domnului, era ca și cum I-ar fi spus: „Nu-mi pasă cum este marea." Era deasupra ei, rezolvase problema, așa că a coborât din corabie și umbla pe apă. Nu era nimic nou în legătură cu valurile, nu a apărut nici un factor nou. Nu era confruntat cu probleme

noi. De fapt, Domnul Isus îi dăduse posibilitatea de a umbla pe valurile turbulente. Aşadar, de ce să priveşti la ele? Ce motiv ai avea? Nici unul. Era un lucru ridicol şi nesăbuit.

Aceasta este întotdeauna problema unei credinţe insuficiente. Revine la chestiuni deja rezolvate şi care au primit răspunsuri. Dacă aţi crezut în Domnul Isus Hristos, sub o formă sau alta trebuie să vă fi confruntat cu o asemenea situaţie, dacă nu, înseamnă că nu aţi ajuns la credinţă. De ce să te întorci? E nebunie curată. Nu numai că e o chestiune de necredinţă, dar şi una de comportament. De ce să te retragi şi să înfrunţi din nou aceleaşi probleme cu care te-ai întâlnit şi pe care le-ai soluţionat înainte ca să cobori din corabie? Repet că acest aspect negativ al credinţei este foarte important. Din momentul în care aţi crezut în El, trebuie să închideţi uşa în spatele căreia se află unele lucruri, şi să refuzaţi a mai privi la ele. Dacă le-aţi înfruntat deja, nu are rost să reveniţi la ele. Cât de des a trebuit să spun acest lucru în studiile de faţă! Cât de des avem probleme din cauză că ne întoarcem la aceleaşi lucruri! Petru nu ar fi trebuit să se uite la valuri. Nu a avut nici o scuză, nu era nimic nou pentru el de luat în considerare. Refuzul de a te răzgândi aparţine de esenţa credinţei. Respinge aceste gânduri, să nu ai nimic de-a face cu ele! Spune-le: „M-am confruntat o dată cu voi!"

Aceasta mă conduce spre următorul principiu. Următoarea trăsătură a credinţei este că se uită permanent şi cu stăruinţă la El. Permiteţi-mi să împart această caracteristică în două sau trei principii simple. Credinţa spune: „Ceea ce El a început, poate duce la bun sfârşit. Începutul aceste lucrări a fost un miracol, aşa că dacă El poate să iniţieze o lucrare minunată, El poate să o şi continue; ceea ce a început deja, El poate continua." Pavel spune: „Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos." (Filipeni 1:6) Toplady[13] spune la rândul său:

„Lucrarea pe care bunătatea Lui a început-o,
Braţul puterii Sale o va completa."

Este un argument incontestabil.

În al doilea rând, nu putem avea îndoieli dacă privim la El şi suntem lămuriţi în privinţa Sa. Fără El suntem complet lipsiţi de orice

[13] Augustus Montague Toplady (1740 – 1778), preot şi poet englez

speranță. Nu are importanță de cât timp ești creștin, depinzi de El la fiecare pas. Fără El nu putem face nimic. Putem cuceri îndoielile numai privind țintă la El, și nu la îndoieli. Calea de a le face față e să privim la El. Cu cât Îl vei cunoaște pe El și slava Sa, cu atât îndoielile vor apărea ridicole. Privește țintă la El. Nu poți trăi cu credința de la început – se pare că Petru a încercat să facă același lucru. A început cu o credință puternică, dar în loc să crească în credință, el a încercat să continue cu cea de la început. Nu poți trăi cu credința inițială. Nu încerca să te hrănești cu convertirea ta. Vei ajunge în impas înainte de a ști unde te afli. Nu poți să te hrănești numai cu o experiență culminantă, trebuie să privești la El în fiecare zi. „Umblăm prin credință", și trăim prin credință în Domnul Isus Hristos. Înainte de moarte ai tot atâta nevoie de El ca și în momentul convertirii. Ai nevoie de El tot timpul. Biblia este plină de asemenea exemple. Una dintre cele mai bune ilustrații se referă la modul în care copiii lui Israel au strâns mană în fiecare zi cu excepția sabatului. Aceasta este metoda Domnului. Nu ne dă suficient cât să avem pentru o lună. Avem nevoie de provizii proaspete în fiecare zi, așa că începe ziua cu El și stai aproape de El. Greșeala lui Petru a fost că și-a îndepărtat privirea de la Isus. E „lupta credinței", umbli pe valuri turbulente și singura modalitate de a merge mai departe e să continui a privi la El.

Dați-mi voie să spun un ultim cuvânt de mângâiere. Totul se află în această relatare, faptul că El nu te va lăsa niciodată să te scufunzi. Petru, tulburat și înfricoșat, a strigat: „Doamne, scapă-mă!" Imediat, Isus a întins mâna, l-a prins și l-a întrebat: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" „Și după ce au intrat în corabie, a stat vântul." Mulțumesc Domnului pentru această mângâiere. El nu te la lăsa niciodată să te scufunzi pentru că îi aparții. Poate că Îl vei dezamăgi, poate simți că ești pe punctul de a te prăbuși o dată pentru totdeauna. Niciodată – „nici un om nu îi va smulge din mâna Mea." Pavel spune: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 8:38,39). Niciodată. Când crezi că te-ai rătăcit, Mâna Sa va fi

acolo şi El te va susţine. Priveşte la El şi spune împreună cu John Newton[14]:

„Dragostea Lui din trecut
Nu-mi dă voie să cred
Că mă va lăsa acum
În necaz să mă scufund;
Fiecare Eben Ezer
De care-mi amintesc,
Confirmă buna Lui plăcere
De a mă ajuta să biruiesc"

Cere ajutor în deznădejdea ta. Nu negocia în această privinţă – dacă eşti tulburat, strigă, El te va auzi şi te va scoate din necaz.

Nu voi termina aici. Trebuie să închei spunând că într-un anumit fel, ceea ce învăţăm din această relatare e că Dumnezeu ne poate păzi de cădere. Nu va fi nevoie niciodată să strigăm cu deznădejde, dacă privim ţintă la El. Crezând în El, nu vom cădea niciodată, ci vom merge drept înainte. Dacă Petru ar fi privit ţintă la El, ar fi continuat să umble pe mare şi nu ar fi devenit nefericit. El este atât de minunat, e Domnul Universului, nu numai că poate umbla pe mare, dar i-a dat şi lui Petru posibilitatea de a o face. Nimic nu Îi este imposibil. „Toate lucrurile sunt posibile lui Dumnezeu", şi El este Dumnezeu. Credinţa priveşte la El şi rosteşte împreună cu Charles Wesley[15]:

„Credinţa, credinţa tare, făgăduinţa vede
Şi doar la ea priveşte,
Râde de neputinţe
Şi strigă: Totul se poate."

Aceasta este credinţa. „Credinţa, credinţa tare, făgăduinţa vede (în El). Şi doar la ea priveşte", şi la nimic altceva. „Râde de slăbiciuni" – aceste valuri turbulente – şi strigă: „Totul se poate."

---

[14] John Newton (1725-1807), preot şi scriitor creştin, autorul imnului „Amazing Grace" (Măreţul har)

[15] Charles Weleay (1707 – 1788), predicator, scriitor creştin englez

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii, şi acum şi în veci. Amin." (Iuda 24, 25)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava, adică Tată! Însuşi Duhul Sfânt adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El."

Romani 8:15-17

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 12

DUHUL DE ROBIE

Niciodată nu au mai fost scrise nişte cuvinte atât de minunate. Chiar şi într-un capitol important ca acesta, ele se evidenţiază ca o expresie unică a adevărului. Este una dintre afirmaţiile remarcabile din Scripturi, şi este important să înţelegem de ce apostolul a făcut o asemenea afirmaţie. Pericolul cu frazele răsunătoare e că ne mulţumim cu cuvintele, sau cu impresia generală pe care o produc asupra noastră. Ne bucurăm atât de mult de ele, încât pierdem adevărata lor semnificaţie, neputându-ne apropia astfel de învăţătura pe care o conţin.

De pildă, să luăm această mare afirmaţie. De ce a rostit-o Pavel? Care a fost motivul şi scopul? Răspunsul îl aflăm în versetul 15: „*Pentru că,* n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică." Cu alte cuvinte, afirmaţia are legătură cu ceva ce se întâmplase anterior, şi Apostolul are un scop bine definit în scrierea acestor cuvinte, şi anume dorinţa de a-i salva pe creştinii romani de un duh de deznădejde – de un duh de disperare sau de depresie. Poate că suferiseră de vreo formă de descurajare, şi chiar dacă în acele momente nu mai sufereau, preocuparea lui Pavel este să îi ferească de un asemenea duh, şi singurul său scop e să le procure un antidot pentru depresie, pentru un duh de robie, un duh de înfrângere, un duh de descurajare, care, după cum am văzut, ne ameninţă permanent viaţa de credinţă. Apostolul nu aruncă pur şi simplu o asemenea afirmaţie magnifică, fără a avea şi un context, nu este doar un adevăr extraordinar rostit pur şi simplu. Afirmaţia apare – cum de altfel apar aproape toate afirmaţiile apostolului – în contextul tratării unor probleme practice. Aceste Epistole ale Noului Testament sunt pline de doctrine şi de teologie, şi totuşi ar fi extrem de greşit să spunem că o asemenea culegere de Epistole ale Noului Testament sunt o carte de teologie. Nu sunt. Un lucru remarcabil, şi e important să-l ţinem minte, e că aceste enunţuri şi doctrine au întotdeauna în vedere un scop practic,

conţin un element pastoral chiar de la început. Aceste scrisori sunt scrisori pastorale, scrise iniţial datorită preocupării Apostolului de a-i ajuta pe oameni să se bucure cu adevărat şi să trăiască credinţa creştină, în care ei au crezut şi pe care au acceptat-o.

Aşadar, e foarte important să observăm cu exactitate cum a ajuns apostolul la o asemenea declaraţie. Care e cauza descurajării în acest caz? Nu e altceva decât problema trăirii vieţii de credinţă, sau problema analizării păcatului. Pavel a luat în considerare chestiunea încă de la începutul capitolului 6 şi o continuă şi în acest capitol. Oamenii cărora el le scrie s-au convertit şi au crezut în Isus Hristos, dar acum sunt confruntaţi cu problema trăirii acestei vieţi noi pe care au primit-o, într-o lume antagonică şi total împotriva lor. Erau confruntaţi şi cu anumite lucruri ce ţineau de firea lor pământească. E o luptă, o bătălie; există păcat şi înlăuntru şi în afară, şi aceşti oameni erau preocupaţi de a-L urma Domnul Isus Hristos, şi de a trăi viaţa lor aşa cum a trăit El pe pământ. Adesea, descurajarea şi depresia tind să apară tocmai în aceste momente. Am luat deja în considerare exemplele multe ale mijloacelor variate, pe care diavolul, în subtilitatea sa, le foloseşte ca să ne descurajeze. Modalitatea despre care discutăm acum este şi ea una foarte des întâlnită, mai ales la tipul de persoană conştiincioasă, care ia credinţa la modul cel mai serios, tipul de persoană care nu spune: „Acum sunt convertit, totul este bine", ci mai degrabă, „Viaţa pe care trebuie să o trăiesc e o viaţă glorioasă şi măreaţă." Analizăm aici ispita specifică care apare la aceşti oameni.

Care e miezul problemei? Ei eşuează în a-şi da seama de unele adevăruri cu privire la viaţa de credinţă, cu privire la ceea ce e posibil pentru noi ca şi creştini. În fond, este eşecul de a înţelege doctrina, sau dacă vreţi, un alt eşec în domeniul credinţei. Am văzut mai multe lucruri referitoare la credinţă; am văzut că ea înseamnă activitate. Mulţi uită acest lucru şi dau de necaz, pentru că eşuează în a-şi da seama că trebuie să pună credinţa în aplicare. Mai apoi, am văzut că alţii au probleme pentru că nu ştiu că trebuie să continue şi să persiste în aplicarea credinţei, că un început bun nu e suficient, că trebuie să mergem mai departe, şi că nu ne putem relaxa pe moment. Însă aici, dificultatea pare a fi eşecul de a ne da seama că credinţa trebuie însuşită. Adevărul se află în faţa noastră, dar dacă nu îl însuşim, el nu ne va ajuta. Eşecul de a înţelege acest lucru e unul dintre cele mai remarcabile lucruri despre om, ca rezultat al căderii. Trebuie să îl fi observat cu toţii. Nu te-ai aflat

niciodată în situația de a citi un fragment din Scripturi, pe care l-ai citit de multe ori înainte şi pe care credeai că îl cunoşti, şi deodată vezi că el prinde viață în fața ta şi îți vorbeşte într-un mod aşa cum nu ți-a vorbit până atunci? De multe ori, am avut cu toții parte de asemenea experiențe. Cât de simplu e să citeşti Biblia, să te declari de acord cu Adevărul şi totuşi să nu îți însuşeşti ceea ce el spune!

Cred că aceasta este esența problemei pe care o discutăm, pentru că ea întotdeauna tinde să producă ceea ce apostolul numeşte „un duh de robie" – „şi voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică." Ce vrea apostolul să spună prin „duh de robie?" El se referă la pericolul de a avea „un duh de sclavie", o atitudine de robi. În general atitudinea de rob se naşte din tendința de a transforma viața şi trăirea de credință într-o nouă lege, o lege mai înaltă. Mă gândesc la oamenii care sunt destul de clari cu privire la relația lor cu legea – Cele Zece Porunci, sau legea morală – ca o cale de mântuire. Ei au văzut clar că Hristos i-a eliberat, şi numai El a putut face acest lucru. Ei ştiu că propriile eforturi nu vor putea niciodată să îndeplinească legea. Ei ştiu că Hristos i-a eliberat de sub blestemul legii. Sunt lămuriți cu privire la neprihănirea lor. Totuşi, ei încep acum să se uite în mod hotărât la viața de credință, şi într-un mod subtil – de care ei nu sunt conştienți – o transformă într-o nouă lege, iar rezultatul e că intră într-un duh de robie şi de aservire. Ei cred că viața de credință e o sarcină impozantă pe care trebuie să o poarte şi căreia trebuie să i se consacre. Ei au citit Predica de pe Munte şi au înțeles că e o portretizare a vieții de credință, viața pe care doresc să o trăiască. Ei găsesc o descriere asemănătoare şi în alte învățături ale Domnului consemnate în Evanghelii. Apoi, ei se uită în Epistole şi văd poruncile detaliate date de apostoli şi spun: „Aceasta este viața de credință." Şi având o astfel de certitudine, ei o privesc ca pe ceva ce trebuie luat şi pus în practică, în viața şi trăirea de zi cu zi. Cu alte cuvinte, pentru ei sfințirea devine o sarcină însemnată, şi încep să-şi planifice şi să-şi organizeze viețile, introduc o anumită disciplină pentru a le permite să ducă sarcina. În manieră clasică, această atitudine se observă în Biserica Romano-Catolică şi în învățătura ei, în întreaga idee de ascetism, care nu e altceva decât o manifestare a acestui lucru. Acolo găseşti bărbați şi femei care, fiind confruntați cu adevărul creştin, spun: „În mod evident, viața de credință e o viață înaltă şi glorioasă şi dacă cineva vrea să o trăiască, trebuie să îşi dedice tot timpul." Ei împing lucrurile mai departe, spunând: „Nu poți să faci un asemenea lucru dacă ai o profesie, o afacere

sau dacă eşti în lume. Trebuie să te desparţi de lume, trebuie să ieşi din ea." Şi ei o fac. Aceasta e o formă extremă a ideii că sfinţenia, cultivarea sfinţeniei şi viaţa spirituală sunt o ocupaţie care umple tot timpul, şi că trebuie să i te dedici în mod exclusiv, să ai unele reguli etc., pentru a-ţi da posibilitatea să trăieşti o asemenea viaţă.

Potrivit apostolului Pavel, acesta nu e decât un duh de robie. Nu e nevoie să mai menţionez că o asemenea atitudine nu se limitează doar la Romano-Catolici, sau la alţii care se numesc „Catolici", ci ea poate fi comună, şi este printre creştinii evanghelici. Foarte uşor putem impune asupra noastră o nouă lege. Desigur că nu o numim lege, şi dacă ne-am da seama că ne punem singuri sub o lege, ne-am opri; totuşi există o tendinţă de a o face. Pot dovedi acest lucru prin referirile dese la această problemă în Epistolele Noului Testament. De exemplu, argumentul lui Pavel în scrierea sa către Coloseni unde are un fragment ce tratează tema. Fiţi atenţi cum îl formulează la sfârşitul capitolului 2: „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos. Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-şi voia lui însuşi printr-o smerenie şi închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deşartă, prin gândurile firii lui pământeşti, şi nu se ţine strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit şi bine închegat, cu ajutorul încheieturilor şi legăturilor, îşi primeşte creşterea pe care i-o dă Dumnezeu. Dacă aţi murit împreună cu Hristos faţă de învăţăturile începătoare ale lumii, de ce, ca şi cum aţă trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!" Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuinţarea lor, şi sunt întemeiate pe porunci şi învăţături omeneşti, au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune, într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sunt de nici un preţ împotriva gâdilării firii pământeşti." Acest fragment ne oferă o perspectivă asupra a ceea ce se întâmpla în Biserica primară. Se infiltra un fel de ascetism, în cel mai prefăcut mod. Nu mai este prezent printre noi în acea formă particulară, dar tendinţa, tentaţia încă există. Din nou, Pavel, scriindu-i lui Timotei îl avertizează împotriva aceluiaşi lucru: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor, abătuţi de făţărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnaţi cu fierul roşu în însăşi cugetul lor. Ei opresc căsătoria şi

întrebuințarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumire de către cei ce cred și cunosc adevărul." (1 Timotei 4:1-3). E ceva destul de obișnuit și în prezent. Îmi amintesc bine de cazul unei femei, o creștină evanghelică profundă care a încetat să mai mănânce carne. Ea a crezut că poate dovedi clar că un creștin nu ar trebui să mănânce carne, pentru că animalul mai întâi trebuie omorât, ceea ce ar fi însemnat o violare a spiritului de dragoste. Această creștină și-a impus o lege. Care era scopul ei? Ea credea că trăiește cu adevărat viața de credință. A luat creștinismul la modul cel mai serios, era o creștină evanghelică, era lămurită cu privire la neprihănirea prin credință, dar în mod inconștient, a transformat viața și trăirea de credință într-o lege nouă pe care și-a impus-o. Fragmentul biblic pe care tocmai l-am citat despre duhurile înșelătoare care interzic căsătoria și întrebuințarea unor bucate este suficient pentru a arăta ceea ce a vrut apostolul să spună prin „duh de robie, ca să mai aveți frică."

Să încercăm să interpretăm aceasta în termenii unor anumite lucruri care se observă în prezent în țara noastră, această tendință de a impune legi noi asupra creștinilor. Mai târziu, tot în acest studiu, sper să revin în detaliu asupra chestiunii, dar în principiu acesta este subiectul. „Duhul de robie" aduce întotdeauna cu sine ca bagaj, un duh de frică. „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de robie", le spune Pavel Galatenilor, dar aici el formulează în felul următor: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică."

În ce sens se produce un duh de frică? În primul rând, tinde să creeze o teamă greșită față de Dumnezeu. Există teama justificată față de Dumnezeu și dacă noi o neglijăm sau o ignorăm e spre pierzarea noastră; dar există și o teamă nejustificată față de Dumnezeu, o teamă paralizantă, „o teamă care chinuie." Spun că acești oameni tind să dezvolte acest gen de teamă nejustificată. Îl văd pe Dumnezeu ca pe un supraveghetor ce îi urmărește permanent pentru a le descoperi greșelile și cusururile, și pentru a-i pedepsi. Alții se gândesc la Dumnezeu numai ca la un dătător de legi neînduplecat, distant. Este perfect adevărat cu privire la acea tendință catolică la care m-am referit deja, dar este la fel de adevărat cu privire la fiecare manifestare a acestei probleme – Un Dumnezeu distant, și un Dătător de legi.

Dar nu există o teamă numai față de Dumnezeu, ci și față de importanța sarcinii. Avându-și schițată sarcina, ei încep să se teamă de ea. De aceea ei cred că singurul mod de a trăi e să se separe de lume, și

un om care are o profesie, o afacere nu poate să trăiască o viață de credință. Prin urmare, ea devine un fel de amenințare și de teroare; se tem de sarcină. Așa se caracterizează atitudinea lor față de viața de credință. Nu au bucurie în ea, pentru că natura imensă a sarcinii îi umple de un duh de teamă, și se află în dificultate în ceea ce îi privește și în privința posibilității de a trăi vreodată cu adevărat această viață așa cum ar trebui trăită.

O altă cale prin care se manifestă duhul de frică e că oamenii tind să se teamă de puterea diavolului într-un mod greșit. Trebuie să clarific fiecare dintre aceste afirmații. Există o teamă sănătoasă față de diavol. O găsiți menționată în Epistola lui Iuda și în a doua Epistolă a lui Petru. Există oameni frivoli, ignoranți din punct de vedere spiritual care fac glume pe seama diavolului, pentru că nu sunt conștienți de puterea sa. Pe de altă parte însă, nu trebuie să ne supunem unei temeri paralizante față de diavol. Aceşti oameni sunt supuși unei temeri paralizante deoarece sunt conștienți de puterea sa. Sunt oameni conștiincioși din punct de vedere spiritual – este o ispită caracteristică în cazul unora dintre cei mai buni oameni – ei văd această putere extraordinară, puterea diavolului îndreptată împotriva lor, și se tem.

Se tem de asemenea și de păcatul lăuntric. Își petrec timpul denunțându-se și vorbind despre negreala și întunecimea sufletului lor. Din nou trebuie păstrat un echilibru. Creștinul care nu își recunoaște păcătoșenia și întunecimea sufletului său, e cel mai neinstruit copil în credință, și mă îndoiesc că s-ar găsi în credință atâta timp cât nu are o cunoștință a păcatului. Potrivit Scripturilor, e clar că oamenii care nu sunt conștienți de păcatul lăuntric, ori sunt începători ori nu sunt regenerați. Dar e ceva diferit față de a avea un duh de robie, de a fi într-o stare în care pur și simplu ei „disprețuiesc plăcerile și trăiesc zile grele". Acest lucru nu mai este atât de obișnuit în prezent. Din contră, sunt tentat să spun că creștinii moderni sunt prea comozi. Problema noastră e că suntem prea comozi și fără griji. Dacă ne întoarcem în secolele trecute, găsim o altă tendință, cea de a jeli tot timpul și de a nu se bucura. Unii dintre aceştia au afirmat chiar că dacă te bucuri, înseamnă că ceva nu e în regulă cu tine. Se fac vinovați din nou de un duh de robie din cauza unei conștiințe acute a păcatului lăuntric.

Cu alte cuvinte, pot însuma totul în felul următor. Duhul de frică ce rezultă din duhul de robie în acest gen de creștini, e propriu-zis teama de ei înșiși și teama de eșec. Ei spun: „Am intrat în această viață de

credință, dar întrebarea e, oare o pot trăi? Este minunată, extraordinară, măreață. Cum pot trăi o astfel de viață, cum mă pot ridica pe asemenea înălțimi?" Având conștiința propriilor slăbiciuni, a imensității sarcinii și a puterii diavolului, ei intră într-un duh de robie, sunt captivi, sunt îngrijorați, plini de temeri și necăjiți.

Apostolul le spune unor astfel de oameni: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică", ca și cum le-ar spune: „Ați avut un duh de robie și un duh de frică, dar ați fost eliberați – de ce să vă întoarceți la el?" Care este antidotul pentru această stare? Apostolul îl schițează în această afirmație extraordinară. Care e răspunsul? Răspunsul e că trebuie să ne dăm seama de adevărul privind doctrina Duhului Sfânt și de sălășluirea Duhului Sfânt într-un creștin.

Acesta este mesajul, și conform apostolului, el merge în două direcții. Prima e că în timp ce mă confrunt cu această sarcină măreață, glorioasă de a mă lepăda de mine, de a lua crucea și de a-L urma pe Hristos, îmi dau seama că trebuie să umblu în această lume așa cum a umblat și El. Pe măsură ce realizez că am fost născut din nou, modelat de Dumnezeu după imaginea Fiului Său Preaiubit, și pe măsură ce mă întreb: „Voi putea vreodată să trăiesc în acest fel? Cum pot să sper că voi face un asemenea lucru?", acesta este răspunsul: doctrina Duhului Sfânt, adevărul că Duhul Sfânt locuiește în noi. Ce ne învață această doctrină? În primul rând ne amintește de puterea Duhului Sfânt care e în noi. Apostolul a spus deja aceste lucruri în versetul 13, în care el tratează problema încetării de a mai trăi după firea pământească – „Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi." Aici el se reîntoarce la aceeași învățătură. „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică." El le spune cam așa ceva romanilor: „Trebuie să știți că nu mai trăiți prin voi înșivă. Vă gândiți la această sarcină ca și cum ar trebui să trăiți o viață minunată de credință prin voi înșivă. Vă dați seama că sunteți iertați, și îi puteți mulțumi Domnului că păcatele vă sunt acoperite și spălate, dar se pare că voi credeți că totul se oprește aici, și că sunteți lăsați să trăiți viața de credință pe cont propriu. Dacă gândiți așa, nu e surprinzător faptul că aveți un duh de robie și un duh de frică, pentru că totul este fără speranță. Înseamnă că aveți doar o nouă lege, care este infinit mai dificilă decât cea veche. Dar nu aceasta este starea corectă, pentru că Duhul Sfânt sălășluiește în voi."

În realitate, Pavel tratează problema pe tot parcursul capitolului 8. De exemplu, el spune în versetul 3: „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimețând din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului." Ce vrea apostolul să spună prin „lucru cu neputință Legii întrucât firea pământească o făcea fără putere"? El se referă la faptul că legea nu putea salva pe nimeni, legea nu avea posibilitatea de a permite ca cineva să trăiască o viață de credință, pentru simplul motiv că legea era fără putere, din cauza slăbiciunii firii pământeşti. „Lucru cu neputință legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere." Nu există o fire pământească în lege, în mod evident nu poți vorbi de o slăbiciunea firii pământeşti aflată în lege. Se referă la faptul că legea a fost dată, şi omului i se cere să o țină. Slăbiciunea firii pământeşti este în om, şi nu în lege. Legea nu este fără putere, omul care trebuie să o țină este slab. Am auzit o perfectă ilustrare a acestui lucru dată de un predicator. El ne-a oferit imaginea unui om săpându-şi grădina cu un hârleț, şi în timp ce acesta sapă, mânerul hârlețului se rupe puțin câte puțin. Predicatorul a subliniat faptul că nu era nimic în neregulă cu hârlețul, doar mânerul era prea slab. Hârlețul în sine era puternic, făcut din fier, slăbiciunea era în mânerul făcut din lemn şi care era fără putere. Aceasta este imaginea, şi nu e la fel de adevărat că dacă impunem o nouă lege asupra noastră, în viața de credință, şi pe care trebuie să o ținem prin puterea noastră, suntem condamnați la eşec? Nu trebuie să facem aşa ceva, pentru că Duhul Sfânt locuieşte în noi. „Voi însă nu mai sunteți pământeşti, ci duhovniceşti." (Romani 8:9)

Observați cum tema este tratată începând cu versetul 5 până la 14. Diferența esențială dintre omul firesc şi cel creştin, e că ultimul are Duhul lui Hristos în el. Indiferent de experiențele pe care le-ar fi avut un om, atâta timp cât Duhul lui Hristos nu e în el, nu este creştin. „Voi însă nu mai sunteți pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui."

Aici, apostolul revine la același argument. El spune: „Nu e nevoie ca să mai aveți un duh de robie." De ce nu? Pentru că Duhul Sfânt este în voi, El vă va da puterea şi vă va întări. Pavel repetă constant acest mesaj. Îl găsim şi în Filipeni, capitolul 2, versetul 13: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voința şi înfăptuirea." „Duceți până la capăt mântuirea voastră." Cum? „Cu frică şi

cutremur." Astăzi suntem mult prea siguri pe noi înşine. „Duceţi până la capăt mântuirea voastră cu frică şi cutremur." Oamenii nu se tem în momentul convertirii şi nici după momentul convertirii. Nu înţeleg semnificaţia cuvântului „cutremur." – „Duceţi până la capăt mântuirea voastră cu frică şi cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea." Aici apare din nou Duhul Sfânt. Aceasta este calea de a scăpa de un duh de robie şi de un duh fals de teamă. Trebuie să fim conştienţi că Duhul lui Hristos este în noi. Trebuie să privim la El, să căutăm ajutorul Lui, să ne bizuim pe El. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim pasivi. Înseamnă să credem că, în timp ce ducem lupta, El ne dă puterea. Nici nu ne-am fi deranjat să ne încordăm puterile, dacă El nu ne-ar îndemna. El lucrează în noi şi noi ducem mântuirea până la capăt, şi dacă înţelegem acest lucru, sarcina nu va părea imposibilă. Pavel, într-un pasaj din Galateni, capitolul 4 spune: „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său", Duhul propriului Său Fiu. Ştim că noi ca şi creştini avem acelaşi Duh care era şi în Fiul lui Dumnezeu, atunci când s-a aflat pe acest pământ? Dumnezeu ne trimite Duhul şi e acelaşi Duh care era şi în Fiul. Duhul care i-a dat Lui putere, ne va da şi nouă putere. Acesta este argumentul apostolului.

Să ne oprim la al doilea principiu – prezenţa Duhului Sfânt în noi ne aminteşte de relaţia cu Dumnezeu. Este un lucru minunat. „Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm Ava! Adică Tată!" Prezenţa Duhului Sfânt în noi ne aminteşte de înfierea noastră ca şi adulţi. Nu mai suntem copii, termenul se referă la fii adulţi, ajunşi la maturitate. Suntem fii în sensul deplin al cuvântului şi în posesia tuturor aptitudinilor noastre. O înţelegere clară a acestor lucruri ne scapă de un duh de robie şi de teamă. Nu ne scapă de „evlavie şi de frica de Dumnezeu", dar alungă frica ce vine odată cu un duh de robie.

Cum face posibil un asemenea lucru? El ne dă puterea de a vedea că scopul nostru în trăirea unei vieţi de credinţă nu constă pur şi simplu în atingerea unui anumit standard, ci mai degrabă constă în a-i fi plăcuţi lui Dumnezeu pentru că El este Tatăl nostru – „un duh de înfiere care ne face să strigăm Ava! Adică Tată!" Robului nu îi era permis să spună Ava, iar un duh înrobit nu îl priveşte pe Dumnezeu ca pe un Tată. Nu a înţeles că El este Tatăl, ci Îl priveşte ca pe un Judecător care condamnă. Este ceva complet greşit. Ca şi creştini trebuie să ne însuşim prin credinţă faptul că Dumnezeu este Tatăl nostru. Hristos ne-a învăţat

rugăciunea „Tatăl Nostru". Acest Dumnezeu veşnic a devenit Tatăl nostru şi din momentul în care înţelegem acest lucru, totul tinde să se schimbe. El este Tatăl nostru, se îngrijeşte întotdeauna de noi, ne iubeşte cu o dragoste veşnică, ne-a iubit atât de mult încât L-a trimis pe Singurul Său Fiu să moară pe cruce pentru păcatele noastre. Aceasta este legătura noastră cu Dumnezeu şi din momentul în care o înţelegem, ea transformă totul. De acum înainte, dorinţa mea nu e să păzesc legea, ci să-i fiu plăcut Domnului. În mod natural, ştim câte ceva despre aceasta. Dragostea filială, evlavia filială, teama filială este diferită de vechea teamă servilă. Ea se bazează pe dorinţa de a-i fi pe plac Tatălui nostru, şi din momentul în care pricepem acest lucru, nu mai avem un duh de robie. Trăirea noastră creştină nu mai este un set reguli şi regulamente, ci mai degrabă este dorinţa noastră de a-i fi recunoscători pentru ceea ce a făcut El pentru noi.

Aceste lucruri nu epuizează subiectul. „Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos." Observaţi argumentul, logica inevitabilă. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, suntem înrudiţi cu Domnul Isus Hristos. El este „întâiul născut dintre mai mulţi fraţi", şi suntem înrudiţi cu Dumnezeu ca şi copii şi moştenitori. Ai observat vreodată lucrul minunat pe care îl spune Ioan în capitolul 17, versetul 23? Ascultaţi-L pe Domnul Isus cum se roagă Tatălui: „Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine." Domnul nostru ne spune că Dumnezeu ne iubeşte aşa cum L-a iubit şi pe El, singurul Său Fiu. Începem să înţelegem că acum suntem fii ai lui Dumnezeu, copiii Săi. Avem o nouă demnitate, o nouă atitudine, un statut nou, avem o poziţie glorioasă. Revino asupra rugăciunii înălţătoare a lui Isus, şi vei vedea cum El ne spune să Îl proslăvim în această lume, aşa cum şi El L-a proslăvit pe Tatăl. Ţi-ai dat seama de acest lucru? Aceasta este viaţa de credinţă, acesta este motivul pentru trăirea unei asemenea vieţi, să îmi dăm seama că aparţin lui Dumnezeu şi că trebuie să Îl glorific. Aşa trebuie să privesc lucrurile. Ce poziţie minunată! Duhul Sfânt este în mine şi îmi dă puterea să o fac. El îmi schimbă perspectiva şi mă eliberează de un duh de robie şi de frică.

Din nou îmi dau seama că Duhul Sfânt locuieşte în mine. Acesta e argumentul lui Pavel în întâia epistolă către Corinteni, capitolul 6: „Nu

ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt"? Aceasta este calea de a învinge păcatele firii pământeşti. În mod constant mă găsesc în situaţia de a pune următoarea întrebare – unii oameni vin la mine cu vreo problemă sau o dificultate şi îmi spun: „Mă tot rog pentru această problemă", iar eu îi întreb: „Prietene, înţelegi că trupul tău este templul Duhului Sfânt"? Acesta este răspunsul. O spun din nou cu riscul de a fi înţeles greşit, dar într-un anume sens asemenea oameni trebuie să se roage mai puţin şi să gândească mai mult. Trebuie să îşi amintească lor înşişi că trupurile lor sunt „templele Duhului Sfânt care locuieşte în ei." Rugăciunea este întotdeauna esenţială, dar cugetarea de asemenea, pentru că rugăciunea poate fi doar un mecanism de scăpare, în răstimpuri un strigăt în întuneric înălţat de oamenii disperaţi şi învinşi. Rugăciunea trebuie făcută într-un mod inteligent, şi răspunsul va fi dat iar puterea va veni la cei care înţeleg că trupurile lor sunt temple ale Duhului Sfânt.

În final, Duhul Sfânt care este în noi ne aminteşte de destinul nostru. „Şi dacă suntem copii, suntem şi moştenitori; moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos." Aceasta este calea de a privi viaţa de credinţă. Pavel foloseşte în mod constant acest argument şi deseori încheie spunând ceea ce a spus atât de minunat în ultimele două versete din Romani 8. Creştinul este absolut sigur de destinul său, este încredinţat mai presus de orice îndoială, că „nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul Nostru." (Romani 8: 38,39) Nu este problema de a menţine un standard, de a tinde în zadar după ceva; e vorba de a te pregăti pentru locul în care vei merge. Modalitatea de a scăpa de un duh de robie şi de teamă e să ştii că eşti un copil al lui Dumnezeu, eşti destinat cerului şi slavei, şi toate lucrurile pe care le vezi în tine şi în afara ta, nu pot împiedica îndeplinirea planului. Aşadar, viaţa de credinţă e o chestiune de pregătire pentru aceasta. „Credinţa e cea care câştigă victoria asupra lumii." Credinţă în ce? Credinţa în destinul meu final. Citiţi ceea ce spune Ioan în prima sa epistolă, capitolul 3, versetul 2: „Prea iubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea aşa cum este". Spre ce ne conduce acest verset? Citim în versetul următor: „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat." Nimic nu este mai nimerit să promoveze neprihănirea decât

conştientizarea faptului că suntem moştenitori ai lui Dumnezeu, şi moştenitori împreună cu Hristos, că destinul nostru este sigur şi în siguranţă, că nimic nu îl poate împiedica. Dându-ne seama de acest lucru, ne curăţim după cum El este curat, şi simţim că nu este timp de pierdut. Acesta este argumentul practic al apostolului în cele trei versete. Aceasta e calea de a trăi o viaţă de credinţă! Nu o transforma într-o lege, ci realizează că ai primit Duhul Sfânt. Apoi cugetă la această temă. Tatăl tău te protejează. El se îngrijeşte de tine – într-adevăr, şi ca să folosesc limbajul biblic, El este gelos cu privire la tine, pentru că îi aparţii. Aparţii lui Hristos, eşti fratele Său. Duhul Sfânt locuieşte în chiar trupul tău şi eşti destinat pentru glorie. În timp ce meditezi la un asemenea destin, rosteşte:

„Primeşte-ţi, o suflete salvarea deplină,
Ridică-te peste păcat, teamă şi griji,
Găseşte bucurie la orice oprire
Ceva ce încă poţi purta sau face.
Gândeşte-te la Duhul care locuieşte în tine,
La zâmbetul Tatălui care-ţi aparţine,
La Mântuitorul care a murit pentru tine,
Copil al Cerului, ai de ce te plânge?"

Cât de neînţelept este să ai un duh de robie şi de frică! „Copil al Cerului, ai de ce te plânge"? Niciodată! „Gândeşte-te la Duhul care locuieşte în tine, la zâmbetul Tatălui care-ţi aparţine, la Mântuitorul care a murit pentru tine. Copil al Cerului ai de ce te plânge"? Ultimul vers al imnului este o bună expunere a celor trei versete. Cugetă la ele, să ţi le însuşeşti, să le practici. Nu te îngrijora cu privire la ceea ce simţi. Adevărul despre tine e glorios. Dacă eşti în Hristos, „ridică-te peste păcat, teamă şi griji." Primeşte salvarea deplină, fii victorios şi triumfător.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu putință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat."

Galateni 4:15

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 13

ÎNVĂŢĂTURA FALSĂ

Să ne îndreptăm atenția spre întrebarea apostolului Pavel către membrii din Galatia cu scopul de a lua în considerare o altă cauză a depresiei spirituale, a nefericirii în viața de credință. Întreaga Epistolă către Galateni tratează această problemă. Galatenii l-au ascultat pe Pavel propovăduind Evanghelia. Fuseseră păgâni, aparținând Neamurilor. Au fost departe de Dumnezeu, nu-L cunoşteau deloc pe El sau pe Fiul Său, nu cunoşteau marea mântuire, dar Apostolul Pavel a venit la ei, le-a predicat şi ei au primit mesajul Evangheliei cu bucurie. El descrie în detaliu bucuria lor atunci când l-au întâlnit prima dată. E destul de clar că apostolul nu se simțea bine din punct de vedere fizic, atunci când i-a vizitat. Probabil că avea probleme cu ochii, pentru că le aminteşte că ei i-ar fi dat şi ochii lor, dacă acest lucru l-ar fi ajutat. Cineva ar deduce că această boală inflamatoare a ochilor era respingătoare şi neplăcută la privire. Nu era nimic plăcut în înfățişarea apostolului. Aşa cum îi aminteşte bisericii din Corint, prezența sa a fost „fără putere". Nu avea, aşa cum am spune astăzi, o prezență impunătoare. Era un om obişnuit fără desfigurarea cauzată de problema de la ochi. Dar galatenii nu au fost ofensați, după cum le aminteşte apostolul. El le spune: „N-ați arătat dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu". Într-adevăr ei l-au primit „ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Însuşi Isus Hristos", şi s-au bucurat în această mântuire minunată. Dar s-au schimbat, au devenit nefericiți, şi Pavel e constrâns să îi întrebe: „Unde este dar fericirea voastră?" Au devenit nefericiți înlăuntrul lor şi aproape că s-au întors împotriva Apostolului. Starea lor de deprimare era atât de profundă, încât apostolul se exprimă astfel: „Copilaşii mei pentru care iarăşi simt durerile naşterii, până ce va lua Hristos chip în voi!"

Întrebarea adresată galatenilor despre fericirea lor anterioară este frapantă. Într-adevăr, Apostolul pune această întrebare şi sub altă formă

în părțile precedente ale scrisorii. În primul capitol, versetul 6, el spune: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie." În capitolul 3, versetul 1 găsim: „O, Galateni nechibzuiți. Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit"? Fără a mai adăuga alte dovezi, cred că e clar că acești galateni creștini, care fuseseră atât de fericiți, atât de bucuroși de mântuirea nou găsită, erau acum nenorociți spiritual și deprimați.

Apare întrebarea: Care a fost cauza unei asemenea schimbări? Ce se întâmplase cu ei? Răspunsul e foarte simplu și poate fi cuprins într-o singură frază: cauza a fost învățătura falsă. Aceasta era problema bisericilor din Galatia; toate problemele emanau dintr-o anume învățătură falsă în care ei au crezut. Este o temă frecventă în Noul Testament. Cu greu vei găsi o epistolă în care să nu apară. Bisericile nou înființate erau tulburate de anumiți învățători care l-au urmat pe Apostolul Pavel, în multe privințe i-au imitat mesajul și predica, dar au adăugat propria învățătură. Rezultatul a fost nu numai că au produs confuzie în biserici, dar au condus la o stare de depresie și nefericire în viețile multor creștini. Desigur că a fost lucrarea diavolului. Apostolul nu ezită să o spună, și ne amintește că diavolul se poate transforma „În înger de lumină". El atacă creștinii și strecoară în mintea lor diferite idei false, iar rezultatul e că pe moment, el le poate nimici mărturia creștină și îi poate lipsi de bucurie. Istoria Bisericii creștine, după canonul Noului Testament are multe asemenea exemple. A pornit chiar de la începuturi, și a continuat de atunci, mai mult sau mai puțin, și într-un sens e adevărată afirmația că istoria Bisericii este istoria nașterii multor erezii, a luptei Bisericii contra lor, a eliberării Bisericii prin puterea Duhului lui Dumnezeu.

Acesta e un subiect important pe care nu pot decât să îl introduc și să-l analizez. Învățătura falsă poate apărea sub diferite forme pe care le putem împărți în două secțiuni principale. Câteodată ea ia forma unei negări ostentative a Adevărului, a principiilor și dogmelor creștine de bază. Să fim destul de clari că e posibil să apară sub această formă. Se poate reprezenta pe ea însăși ca o învățătură creștină, dar în realitate să fie o negare a mesajului creștin. Au existat și mai există învățături care se numesc creștine, dar care neagă dumnezeirea lui Isus Hristos și alte doctrine de bază ale credinței noastre.

Învățătura falsă nu ia întotdeauna această formă. Există o altă formă asupra căreia vă atrag atenția în mod special. Într-un sens, a doua

formă este mai periculoasă decât prima, şi anume forma sub care a apărut învăţătura falsă în bisericile din Galatia. Nu e vorba atât de o negare a credinţei sau de o contradicţie a elementelor de bază, cât de o învăţătură care sugerează că este nevoie de ceva în plus pe lângă ceea ce credem. Aceasta este forma pe care a luat-o învăţătura falsă în cazul galatenilor. Anumiţi învăţători umblaseră în biserici şi ceea ce spuneau de fapt era: „Credem Evanghelia şi suntem de acord cu învăţătura lui Pavel. Este perfect adevărată, tot ce a spus el este adevărat, dar nu a mers îndeajuns de departe. A lăsat ceva la o parte, ceva absolut vital, şi anume circumcizia. Păstraţi tot ceea ce credeţi, însă dacă vreţi să deveniţi cu adevărat creştini, trebuie să fiţi circumcişi". Aceasta era esenţa învăţăturii lor.

Nu este dificil de observat cum a apărut această învăţătură. Primii creştini au fost evrei. Puteţi citi istoria în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor. Să fim corecţi în privinţa lor. E foarte uşor să le înţelegem situaţia. Au ştiut că vechea lor religie a fost dată de Dumnezeu, şi că e adevărată. Problema lor a fost cum să înţeleagă noua învăţătură în lumina celei vechi şi tradiţionale. Ştiau că circumcizia a fost dată de Dumnezeu prin Avraam şi ea a continuat de atunci, însă apare o nouă învăţătură care spune că circumcizia nu mai este deloc necesară, că vechea distincţie dintre evreu şi neevreu a fost desfiinţată, că circumcizia împreună cu tot ceremonialul legii şi-au servit scopul şi nu mai erau obligatorii pentru poporul lui Dumnezeu. Nu mulţi erau bucuroşi de acest lucru. Acum nu mai puneau accent pe acceptarea Neamurilor ca atare. La început aceasta a fost o problemă pentru ei (v.ă amintiţi că şi apostolul Petru a găsit-o dificilă, şi numai atunci când a avut viziunea trimisă de Dumnezeu, el a fost gata să-l primească pe Corneliu şi pe alţi ne-evrei în Biserica creştină). Dar încă nu puteau vedea destul de clar cum un ne-evreu putea deveni creştin, dacă în acelaşi timp nu devenea evreu. Puteau vedea că creştinismul era urmarea logică a vechii lor religii, dar nu erau capabili să-şi dea seama cum cineva poate veni la credinţă fără să fie mai întâi circumcis. Aşa că ei au mers la creştinii din Galatia, şi le-au sugerat că, dacă vroiau să devină creştini cu adevărat, era necesar să se supună circumciziei, să se supună legii.

Aceasta este tema pe care apostolul o analizează în Epistola către Galateni. Nu poţi să o citeşti şi să nu fii mişcat, sau să te capteze. Apostolul scrie cu însufleţire. E atât de preocupat de problemă, încât lasă deoparte saluturile obişnuite de la început şi deschide epistola prin

analizarea directă a temei, punând întrebarea. De ce este atât de însufleţit, de ce e mişcat? El ştia că poziţia şi atitudinea creştină ale acestor oameni erau ameninţate şi până nu vedeau ei înşişi adevărul, întregul lor statut creştin era în pericol. Nu există o altă epistolă în care apostolul să vorbească atât de vehement. Ascultaţi următoarele cuvinte: „Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!" (1:8). Nu veţi găsi ceva mai vehement de atât. Apostolul repeta în următorul verset: " Cum am mai spus, o spun si acum: Dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie deosebită de cea pe care aţi primit-o, să fie anatema!". Aceasta e modalitatea în care el reduce la tăcere tendinţa de a spune: „Nu contează că aceşti oameni nu văd ceea ce eu văd, cu toţii suntem creştini. Nu, deloc. E o intoleranţă bine definită aici pentru că aşa cum ne sugerează şi ne învaţă apostolul, întreaga poziţie creştină e implicată în problemă.

Vă atrag atenţia asupra acestui lucru, nu cu vreun interes special pentru istoria galatenilor, ci pentru relevanţa lui asupra noastră. Aceasta e gloria Noului Testament. Nu e o Carte academică, ci o carte contemporană. Nu e o singură problemă sau o erezie descrisă în Noul Testament şi care să nu apară într-o formă sau alta în Biserica de azi. Nu suntem angajaţi într-o discuţie academică despre depresia spirituală, discutăm despre noi înşine şi discutăm unii cu alţii; de aceea vă atrag atenţia deoarece aceste lucruri încă se află în mijlocul nostru, iar erezia galatenilor este prezentă şi astăzi sub o formă modernă. Sunt mulţi creştini care au trecut printr-o experienţă similară. Când s-au întâlnit cu Adevărul pentru prima dată, au rămas uimiţi. Au spus: „N-am ştiut niciodată că acesta este creştinismul". L-a primit cu bucurie şi au experimentat binecuvântări extraordinare. Ulterior însă au fost confruntaţi cu o altă învăţătură. Poate că au citit despre ea, poate că cineva le-a predicat, poate că le-a fost sugerată de un prieten, şi aşa au fost introduşi într-o altă învăţătură. Imediat această nouă învăţătură i-a solicitat, deoarece părea a fi atât de spirituală, promitea binecuvântări neobişnuite, dacă credeau în ea, aşa că şi-au însuşit-o. Mai apoi, au început să fie nefericiţi şi derutaţi. Alţii care de fapt nu primesc învăţătura şi nu o acceptă, sunt totuşi nefericiţi şi derutaţi din cauza ei deoarece îi tulbură şi pentru că ei nu pot reacţiona. Bucuria pare să le dispară şi se găsesc într-o stare de nedumerire. Fiecare din aceste două posibilităţi îi face să piardă bucuria iniţială.

Nu e nevoie să menționez și alte învățături similare și sunt sigur că vă este familiar ceea ce am în vedere. E necesar totuși să menționez anumite lucruri ca o ilustrare și nu cu intenția de a le trata în detaliu. Pe lângă exemplele evidente de erezii ca Martorii lui Iehova sau Adventiștii de Ziua a Șaptea, o găsești inerentă religiei romano-catolice ce insistă în ascultarea și conformitatea unor lucruri care nu apar în Scriptură. Apare în învățătura care spune că botezul unui adult prin scufundare este esențial mântuirii. Din nou, este întâlnită în necesitatea absolută a vorbirii în limbi, dacă vrei să fii sigur că ai primit Duhul Sfânt, iar câteodată o întâlnim cu referire la vindecările fizice în învățătura care susține că nici un creștin nu ar trebui să fie vreodată bolnav. Acestea nu sunt altceva decât ilustrații. Sunt multe altele, dar le-am menționat pe acestea doar ca să vedem și partea practică a chestiunii nu numai cea teoretică. Cu toții suntem confruntați cu ele și, după cum sper că voi arăta, toate fac parte din caracterul ereziei pe care o avem în vedere.

Mi se pare că aici Apostolul a instaurat un mare principiu odată pentru totdeauna și pe care noi trebuie să îl ținem minte, dacă vrem să ne protejăm împotriva acestor pericole, și să fim siguri că „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi", și nu „plecați iarăși sub jugul robiei".

Dragostea pentru galateni l-a făcut pe apostol să scrie în acest mod. Așa cum le spune aici, el se simțea ca tată față de copiii săi. Nu era vorba ca apostolul să fie pedant sau mărginit, intolerant sau egocentric. Dimpotrivă, sigura preocupare a sa era viața lor spirituală și binele lor, „Copilașii mei", îi numește Pavel. Este ca o mamă, „Iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!" Mergând pe aceeași linie, atrag atenția asupra acestui subiect. Dumnezeu știe că aș prefera să nu tratez deloc subiectul. Trăim într-o epocă în care aceste lucruri nu sunt pe plac. Tendința e să se pună întrebarea: „Ce importanță are?" Tendința nu este vizibilă numai la cei care sunt în afara bisericii, ci și la cei din interiorul ei. Prin urmare voi aborda subiectul cu ezitare și motivul e că mi-aș trăda chemarea făcută de Dumnezeu în lucrarea creștină, dacă nu aș expune adevărata învățătură a Cuvântului lui Dumnezeu indiferent de opiniile moderne.

Cum înfruntăm o așa situație? Primul lucru pe care apostolul îl așterne pe hârtie este problema autorității. Din necesitate, aceasta se află pe primul loc. Aceste dileme și probleme nu sunt o chestiune de sentimente sau de experiență și nu trebuie judecate doar după rezultate. Învățătura falsă îi poate face pe oameni foarte fericiți. Să ne lămurim în

această privinţă. Dacă veţi judeca prin prisma experienţelor şi a rezultatelor, veţi afla că fiecare cult sau erezie pe care le-au cunoscut vreodată Biserica sau lumea, vor fi capabile să se justifice. Atunci, ce este autoritatea? Apostolul ne spune clar în primul capitol. El analizează problema autorităţii în primele două capitole. Aici este implicat punctul de vedere personal al Apostolului şi de aceea trebuie să spună unele lucruri despre el însuşi. El adoptă o atitudine care înfruntă pe oricine ar predica o altfel de evanghelie deosebită de cea propovăduită de el. El spune: „Dar chiar dacă noi înşine sau un înger venit să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!" De ce? Care este testul? Testul este următorul: „Fraţilor, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârşie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos." Mai departe el le spune cum a intrat în lucrare: „Aţi auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, şi făceam prăpăd în ea; şi cum eram mai înaintat în religiunea iudeilor decât mulţi din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însufleţit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoşeşti", etc. A trăit în acest fel până în acel moment de pe drumul Damascului când Isus Hristos îl trimite în lucrarea pentru care, după cum ştia acum, a fost ales încă din pântecele mamei lui. Însărcinarea şi mesajul i-au fost date de Însuşi Isus Hristos. Pavel ştia însă mult mai multe lucruri. Deşi şi-a început lucrarea într-un mod unic şi s-a descris pe sine corintenilor ca fiind „o stârpitură", Pavel spune că Evanghelia care i-a fost dată este aceeaşi evanghelie care a fost dată şi celorlalţi apostoli ce L-au însoţit pe Hristos în zilele petrecute pe pământ. Când a vorbit cu ceilalţi apostoli în Ierusalim, a văzut că propovăduia aceeaşi evanghelie ca şi ei. Deşi Evanghelia venise la el într-un mod individual, ca o revelaţie directă, ceilalţi propovăduiau aceleaşi lucruri ca şi el.

Aici se află fundamentul autorităţii şi aceasta este autoritatea despre care vorbeşte şi asupra căreia insistă. El afirmă că nu e vorba de un singur om care spune ceva şi altul care spune altceva. Apostolul susţine că nu propovăduia doar ceea ce credea el. I-a fost dată lui aşa cum le-a fost dată şi celorlalţi apostoli, aşadar toţi spuneau acelaşi lucru. Testul Adevărului este în apostolicitatea sa. Este conform mesajului apostolic? Acesta este testul şi acesta este standardul. Evanghelia lui Isus

Hristos aşa cum este anunţată şi propovăduită în Noul Testament, afirmă că ea vine în numele autorităţii Domnului Isus Hristos dată acestor oameni, care la rândul lor au propovăduit-o şi au determinat să fie scrisă. Iată singurul standard şi este încă singurul.

Nu avem alt etalon în afara Noului Testament, aşadar trebuie să aducem în lumina sa orice punct de vedere. Procedând astfel, vom vedea că învăţăturile false se fac vinovate de cel puţin una din următoarele două erori. Prima este că ele pot conţine mai puţine lucruri decât mesajul apostolic. Să fim lămuriţi cu privire la faptul că există un mesaj apostolic, un Adevăr pozitiv acceptat de către toţi apostolii şi propovăduit de ei – acest mesaj bine definit există. Învăţătura falsă se poate face vinovată de susţinerea a ceva mai puţin decât acest mesaj, de a exclude anumite lucruri. Este ceva ce induce în eroare pe mulţi creştini astăzi. Dacă un om spune în mod flagrant ceva greşit, ei pot sesiza imediat greşeala, dar nu sunt atât de rapizi în a vedea că o învăţătură poate fi falsă pentru că reprezintă mai puţin decât mesajul apostolic, şi pentru că nu conţine anumite lucruri. Ea poate include mai puţin decât adevărata învăţătură despre Persoana Domnului Isus Hristos. Poate că ea neagă Întruparea şi convieţuirea a două naturi într-o singură Persoană. Poate că neagă naşterea din Fecioară, miraculosul din viaţa lui Isus, sau învierea Sa în trup. Ea se numeşte pe sine creştină, dar e ceva mai puţin decât Adevărul. Într-un anume punct, ea poate nega chiar şi lucrarea Domnului Isus. Poate că ea respinge faptul că „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El". Poate că ea descrie moartea lui Hristos ca nimic altceva decât o manifestare extraordinară a dragostei. Poate că ea respinge faptul că Dumnezeu a pedepsit păcatele noastre „în trupul Său pe cruce". Acest lucru l-au propovăduit apostolii, că Hristos „a murit pentru" păcatele noastre. Aşadar, dacă o învăţătură exclude acest lucru, ea e ceva mai puţin decât mesajul apostolic. Lucrurile sunt similare şi în privinţa naşterii din nou. Adesea această doctrină nu este propovăduită iar necesitatea ei absolută nu este accentuată. Din nou găsim acelaşi lucru referitor la conduită, deşi Noul Testament subliniază importanţa conduitei. Oamenii pot spune că ei cred în Hristos, dar apoi tind să ajungă la concluzia că această credinţă în Hristos te protejează şi nu mai are importanţă ceea ce faci. Este un paradox. Noul Testament ne învaţă cu privire la importanţa faptelor, spunând că „credinţa fără fapte este

moartă." Omiterea unor asemenea lucruri este o micşorare a mesajului apostolic.

Al doilea pericol, după cum am văzut, este exact opusul primului, pericolul de a adăuga la Adevăr. În timp ce el recunoaşte mesajul apostolic ca fiind adevărat, sugerează că ceva trebuie adăugat. Aceasta e problema pe care noi o analizăm în mod special. Încă o dată să ne amintim primul principiu, şi anume că orice învăţătură trebuie testată de învăţătura Noului Testament, nu de sentimente, de experienţe, de rezultate sau de ceea ce fac şi spun alţi oameni. Acesta este testul: Apostolicitatea, învăţătura Noului Testament.

Un alt test foarte bun este următorul: întotdeauna fiţi atenţi să cercetaţi implicaţiile unei învăţături. Este ceea ce face apostolul în capitolul 2 din Epistola către Galateni. Noua învăţătură pare să nu îl nege pe Hristos, totuşi apostolul este capabil să arate foarte clar că ea îl neagă pe Hristos în punctul cel mai important. Şi chiar a fost nevoit să facă acelaşi lucru cu apostolul Petru, în Antiohia. În Fapte 10, Petru, care avusese o viziune în legătură cu Corneliu şi aparent înţelesese lucrurile foarte clar, ulterior a fost influenţat de evrei şi a văzut că nu poate sta la aceeaşi masă cu Neamurile ci numai cu evreii. Dar Pavel îl mustră deschis şi îi spune clar că făcând acest lucru, el neagă credinţa. Petru nu dorea un asemenea lucru, nu vroia să nege mântuirea sa de prin credinţă, în Hristos. A fost nevoie ca Petru să fie convins să vadă adevărata lui situaţie şi să înţeleagă că prin acţiunile sale proclama că era necesară adăugarea unor lucruri la credinţa în Hristos. Să cercetăm întotdeauna implicaţiile a ceea ce facem şi spunem. Permiteţi-mi să ofer o ilustraţie despre ceea ce vreau să spun. O femeie creştină cu care discutasem despre acest subiect se afla în dificultate. Nu putea crede cum un necreştin care duce o viaţă exemplară de fapt nu e credincios cu adevărat. Ea mi-a spus: „Nu îmi dau seama cum poţi afirma că ei nu sunt creştini, priveşte la vieţile lor." Fiind ea însăşi o creştină devotată, era în dilemă. I-am replicat: „Opreşte-te, nu îţi dai seama ce insinuezi? Tu de fapt spui că acei oameni sunt buni, extraordinari încât nu mai au nevoie de Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, iar venirea din cer a Fiului lui Dumnezeu a fost inutilă în cazul lor. Nu a fost nevoie ca El să moară pe cruce pentru ca ei să se împace cu Dumnezeu prin faptele lor bune şi prin trăirea exemplară. Nu îţi dai seama că aceasta e o negare a credinţei? Într-adevăr, prin argumentul tău vrei să spui că nu a fost necesară moartea lui Hristos şi Însuşi Hristos? Cercetând implicaţiile celor spuse

de ea, şi-a dat seama că a greşit. Nu vă uitaţi la valoarea de suprafaţă a lucrurilor, cercetaţi ce implicaţii au cu adevărat.

Al treilea lucru şi mi se pare a fi trăsătura caracteristică a acestei erezii, aşa cum este prezentată în Epistola către Galateni, constă în faptul că întotdeauna erezia este o adăugare la revelaţie. Ca şi cum Pavel ar spune: „Învăţătura despre circumcizie nu este o parte a mesajului lui Hristos. Aceşti oameni o propovăduiesc dar nu au primit-o de la Hristos. Când mi-a descoperit Hristos mesajul, nu mi-a spus că toţi oamenii ar trebui circumcişi. Este ceva în plus faţă de revelaţia Sa. Este o adăugare la mesajul apostolic". Veţi descoperi că e o trăsătură caracteristică a tipului de erezie analizat de noi. Priviţi de exemplu le ceea ce pretinde Biserica Romano-Catolică. Ea spune că este tot atât de inspirată în prezent aşa cum au fost primii apostoli, dar afirmaţia nu este bazată pe Scripturi. Biserica însăşi spune şi pretinde că această revelaţie ulterioară i-a fost dată ei. Afirmaţia este făcută în mod deschis; nu există nici o subtilitate în privinţa ei, prin urmare înseamnă că Biserica are aceeaşi autoritate ca şi Cuvântul. Ei spun că declaraţiile „*ex cathedra*"[16] ale Papei sunt la fel de pline de inspiraţie ca şi epistolele Noului Testament, şi că sunt o completare a revelaţiei. Asemenea afirmaţii nu sunt specifice numai Bisericii Romano-Catolice.

Înainte de a accepta una dintre aceste învăţături, luaţi-vă timp ca să cercetaţi învăţătura lor. Inevitabil, veţi vedea că unul sau altul au avut o ‚viziune' – în majoritatea cultelor e vorba de o femeie. Citiţi istoriile cultelor şi veţi descoperi că învăţătura este bazată pe autoritatea unei femei. Apostolul spune: „Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii" (1 Timotei 2:12). Acest lucru nu are importanţă pentru ei. Femeia a avut o viziune şi i s-a dat o revelaţie deosebită. Ei spun: „Nu găseşti această revelaţie în Scripturi, dar i-a fost dată unei asemenea persoane de Dumnezeu şi direct de la Dumnezeu." Ei adaugă altceva revelaţiei, ceva în plus, mai avansat. Ei pretind că fondatorii lor au fost la fel de inspiraţi ca şi apostolii lui Isus Hristos şi îşi bazează autoritatea pe aceasta. Aplicaţi acel test majorităţii curentelor şi veţi vedea că e adevărat. Amintiţi-vă însă că e la fel de adevărat şi cu privire la mulţi aflaţi în rândurile Bisericii creştine care au totuşi această perspectivă asupra Scripturii. Ei spun: „Acei oameni au fost inspiraţi, dar oamenii mai sunt şi în prezent la fel de inspiraţi". Nu negăm inspiraţia, dar susţinem că se

[16] „ex cathedra" (Lat. „din scaunul papal")

poate adăuga la Adevăr. Primele secole nu au epuizat revelaţia Adevărului, şi lucruri deosebite ne sunt revelate prin puterea mai mare de cunoaştere şi învăţare din secolul XX." Aceasta este o adăugare la revelaţie. Înseamnă că Scriptura nu e suficientă; trebuie adăugate descoperirile ştiinţei moderne. Permiţând însă completările unei gândiri şi perspective moderne, de fapt susţii o revelaţie ulterioară.

O altă trăsătură a acestei învăţături e că accentuează un lucru cu precădere şi îl evidenţiază în mod deosebit. În cazul galatenilor e vorba de circumcizie. Indiferent care ar fi acesta, el e cel care a condus spre o învăţătură deosebită, el e cauza principală a întregii mişcări. Ei (iniţiatorii mişcărilor) acceptă ca să fii un creştin adevărat, dar e necesar să ai ceva în plus – a şaptea zi, scufundarea credincioşilor, vorbirea în limbi, darul de vindecare, şi aşa mai departe. Acest ceva în plus este esenţial. E un lucru important. Este situat întotdeauna într-o poziţie proeminentă, în centru şi devii mai conştient de el decât Hristos deoarece accentul cade pe acest lucru. Nu se poate explica Mişcarea fără acest singur lucru, circumcizia etc.

Al treilea punct e că toate acestea sunt o completare la Hristos. Romano-Catolicii spun: „Evident că noi credem în Hristos, dar pe lângă El, noi credem în Biserică, în Fecioara Maria, în sfinţi, în preoţie". Din punctul strict de vedere al credinţei adevărate şi al crezurilor doctrinare, mă aflu mai aproape de catolici decât de protestanţi, dar unde mă despart şi trebuie să mă despart de primii, e acolo unde ei adaugă aceste plusuri vitale pentru ei – Hristos, plus Biserica, plus Fecioara Maria, plus preoţii, plus sfinţii etc. Hristos singur nu e suficient şi El nu stă în centru în plinătatea slavei Sale. Este vorba de acelaşi lucru şi cu privire la alte învăţături. Trebuie să ai o experienţă deosebită, trebuie să ai o anumită convingere despre ceea ce apostolul numeşte „păzirea zilelor", cum trebuie să treci printr-un ritual sau sacrament special. Întotdeauna este „Hristos plus" altceva, şi e necesar să ai această adăugare.

În al patrulea rând vreau să vă arăt că această doctrină greşită într-o formă sau alta duce la concluzia că singură credinţa nu e suficientă. Apostolul spune clar în capitolul 5, versetul 6: „Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preţ, ci credinţa care lucrează prin dragoste". Învăţăturile false ne spun că trebuie să facem ceva, că e necesar să aducem ceva în plus, să adăugăm câteva acţiuni proprii sau să permitem să ni se facă ceva. Credinţa nu e suficientă. Trebuie făcută o anumită faptă, ceva deosebit înainte de a obţine

experiența minunată a mântuirii. Potrivit apostolului, rostirea unor asemenea lucruri înseamnă că „suntem căzuți din har".

În final vreau să punctez un lucru. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest ultim test care mi-a fost de mare ajutor. A crede în asemenea învățătură duce la negarea experienței creștine inițiale. „Unde este dar fericirea voastră"? Știm ce vrea să spună apostolul. Ceva de genul: „Galateni nesăbuiți, iubiți galateni, îmi spuneți cu adevărat că ceea ce ați experimentat când am venit pentru prima dată la voi, a fost în zadar, a fost inutil? Unde este dar fericirea voastră? O, galateni nesăbuiți, cine v-a tulburat?" Știți că faptele legii se află sub blestem. Știți că ați primit Duhul Sfânt. L-ați primit prin faptele legii? Desigur că nu. Nu vedeți că vă negați experiența inițială?"

Toate învățăturile false sunt vinovate în acest punct. Acest lucru îl punctează apostolul în relatarea disputei cu Petru. I-a spus lui Petru că a revenit la propria viață și experiență. Acesta este și înțelesul relatării despre Avraam. Avraam a fost binecuvântat înainte și nu după tăierea împrejur, prin urmare nu se poate spune că tăierea împrejur este esențială. Avraam a primit minunata binecuvântare înainte de circumcizie. A spune că circumcizia este esențială înseamnă negarea acestei experiențe. De câte ori a fost nevoie să folosesc acest argument! Învățăturile false sunt subtile și atractive și crezi că e ceea ce ai nevoie, că trebuie să fie adevărate. Apoi îți aduci aminte de argumentul referitor la experiență ce te reține să faci pasul. De exemplu, amintiți-vă de niște oameni ca George Whitefield și John Wesley care au fost neîndoielnic umpluți cu Duhul Sfânt de către Dumnezeu, într-un mod minunat, uluitor, măreț, sfinți remarcabili ai lui Dumnezeu și printre cei mai mari slujitori ai Săi. Veți observa totuși că ei păzeau prima zi a săptămânii și nu a șaptea, nu au fost botezați într-un mod diferit, nu au vorbit niciodată în limbi, nu au ținut niciodată întâlniri de vindecare, ș.a.m.d. Putem spune că acestor oameni le lipseau cunoașterea, priceperea și perspicacitatea? Nu vedeți că învățăturile noi care pretind atât de multe neagă câteva dintre cele mai mari experiențe creștine de-a lungul secolului? Ele spun realmente că adevărul li s-a descoperit numai lor și că Biserica a trăit în ignoranță și întuneric în ultimii 1900 de ani? E o afirmație groaznică. Trebuie să știm că aceste lucruri pot fi testate în următorul mod – „unde este dar fericirea voastră"?

Aceasta mă aduce spre final, spre ultimul test. Trecând prin toate aceste teste, ești pregătit să mi te alături și să rostești ceea ce afirmă

apostolul în versetul 17, din ultimul capitol al Epistolei către Galateni: „De acum încolo, nimeni să nu mă mai necăjească pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu". Ce vrea apostolul să spună? El vrea să spună următorul lucru: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume" (v. 14). Nu mai vorbiți despre tăierea împrejur, ea nu mă interesează. Nu mai vorbiți de păzirea zilei a șaptea sau de alte culte. Opriți-vă în a-mi vorbi despre toate aceste lucruri considerate absolut esențiale dacă vreau să devin un creștin complet. Nu le vreau. „Departe de mine gândul să mă laud", nu mă voi lăuda cu nimic altceva, cu nimeni altcineva, cu nici o altă învățătură „decât cu Domnul Isus Hristos", și numai cu El. El îmi este suficient, deoarece prin El „lumea este răstignită față de mine și eu față de lume".

Să fiu cât mai clar, nu mă voi lăuda cu credința mea, deoarece și ea poate deveni o capcană dacă îmi fac un idol din ea. Mă laud doar cu Persoana binecuvântată a Domnului Isus prin care s-a săvârșit acest lucru minunat, împreună cu care am murit, cu care am fost îngropat, cu care sunt mort față de păcat și viu față de Dumnezeu, cu care am înviat și voi locui în locurile cerești, prin care și numai prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de ea. Voi respinge orice lucru care vrea să fie în centru în locul Lui, orice lucru care vrea să fie adăugat la Persoana Sa. Cunoscând toate sensurile, simplitatea și gloria mesajului apostolic despre Isus Hristos, Dumnezeu să ne ferească de a aduce ceva în plus. Să ne bucurăm în El, în plinătatea Sa, numai și numai în El.

BCU IASI / CENTRUL DE DOCUMENTARE

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală."

Galateni 6:9

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 14

OBOSIND ÎN FACEREA BINELUI

Biblia este o carte scrisă pentru a-i ajuta pe copiii lui Dumnezeu în această lume. E adevărat în mod special cu privire la Epistolele Noului Testament, care au fost scrise datorită unor situații apărute în biserici, și metoda de a le înțelege mesajul nu e să ne gândim la un om scriind o teză în studiul său. Dimpotrivă, apostolul Pavel a fost un evanghelist, un om care a călătorit, și a scris în special din cauza unei probleme ivite, pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă cauza necazului lor și să o depășească. A analizat cauzele posibile imediat ce apăreau și să fim siguri că nu există o singură cauză a depresiei spirituale în prezent care să nu fi fost tratată în Epistolă. Bolile vieții spirituale sunt întotdeauna aceleași, ele nu variază niciodată. Înfățișările sunt diferite, deghizările sub care apare problema pot varia, însă cauza tuturor este diavolul și scopul său ultim nu se schimbă niciodată.

Avem aici o altă cauză a stării de depresie spirituală, și imediat ea ne aduce aminte de ceva ce trebuie subliniat din nou, așa cum am procedat de câteva ori înainte și anume, subtilitatea teribilă a dușmanului nostru. Am observat cum diavolul îi ispitește pe creștini prin învățături false, determinându-i să fie nefericiți. Am observat modul lui viclean de a așeza anumite lucruri în centru și care nu ar trebui să fie acolo, sau de a ne oferi o nouă religie, un amestec de religii diferite. Aici ne aflăm într-o atmosferă cu desăvârșire diferită. În acest punct, apostolul nu este preocupat de pericolul înstrăinării prin erezie și eroare, sau prin adoptarea unui anume cult crezând că este adevărata credință. Nu aceasta îl preocupă. Aici diavolul face ceva mult mai subtil, în sensul că nimic nu pare a fi greșit. Ce se întâmplă e că oamenii devin obosiți și extenuați în timp ce merg pe calea îngustă. Este cazul acelora ce se află pe drumul bun și într-o direcție bună. Se mișcă în sensul bun, dar necazul e că la un moment dat își târâie picioarele, au capetele plecate și mâinile fără

putere, iar imaginea pe care o prezintă este opusă a ceea ce ar trebui să fie un creştin în lume.

Modul optim de a privi tendința de epuizare este să avem în primul rând o perspectivă generală. Este ceea ce putem numi pericolul perioadei de mijloc. E adevărat nu numai în viața de credință, ci şi în viață ca atare. Este criza vieții de mijloc sau a vârstei mijlocii. E evidentă în toate privințele şi pe măsură ce îmbătrânim ne confruntăm cu ea. O atenție considerabilă este îndreptată înspre tinerii de azi şi înspre bătrâni. Sunt convins însă că cea mai dificilă perioadă din viață este cea de mijloc. Sunt compensații în tinerețe, la fel ca şi în bătrânețe, dar par să lipsească în perioada de mijloc. Este ceva cu care toți trebuie să ne întâlnim. Pe măsură ce îmbătrânim, energia şi vigoarea scad şi simțim o încetinire şi o slăbire a puterilor. Este ceva cu care suntem cu toții familiari, dacă nu din experiență, atunci din auzite. Nu-i aşa că este adevărat şi în legătură cu munca sau profesia unui om? Constituie o problemă pentru mai mulți oameni. Înseamnă că au trecut dincolo de stadiul de dezvoltare şi de zidire şi au ajuns la un anumit nivel. Din diverse motive, dezvoltarea ulterioară este imposibilă. Ei se află la un nivel, şi dificultatea e de a se menține la acel nivel; însă le lipseşte impulsul care i-a adus până acolo. Se întâmplă adesea cu oamenii de afaceri care găsesc că e mai greu să mențină afacerea decât să o construiască. Totul pare să fie de partea lor atunci când o construiesc, dar când ajung la un anumit punct şi pierd anumiți stimuli, găsesc că e extrem de dificil să-ți păstreze poziția. Pot ilustra până la nesfârşit doar uitându-mă la viața noastră obişnuită, la experiența noastră în anumite profesii sau lucrări.

Dacă citiți biografiile celor mai de succes oameni pe care i-a cunoscut lumea în orice domeniu, veți vedea că toți au fost de acord că acel nivel sau acea platformă a fost cea mai dificilă din viața lor.

Este la fel de adevărat şi în viața spirituală sau religioasă. Este etapa care urmează experienței inițiale atunci când totul era nou şi surprinzător, minunat şi limpede, etapă în care făceam constant noi descoperiri ce păreau fără sfârşit. Brusc însă am devenit conştienți de faptul că ele par să aibă un sfârşit şi acum viața de credință a devenit o obişnuință. Nu mai suntem surprinşi de anumite lucruri aşa cum eram la început, deoarece ne-au devenit familiare şi le cunoaştem. Fiorul care ne anima la fiecare nouă descoperire în etapa de început, pare să fi dispărut. Se pare că nu se mai întâmplă nimic, nici o schimbare, o înaintare sau o evoluție. Poate fi adevărat cu privire la noi ca şi indivizi, cu privire la

munca noastră, la biserica noastră, la un întreg grup de oameni, la o țară sau la o societate. Înțeleg că este adevărat că acest fenomen e una din problemele majore în legătură cu lucrarea de misiune în străinătate, şi misionarii care au petrecut mult timp în afara țării ştiu exact ceea ce vreau să spun. Este ceva ce tinde să se întâmple când am trecut de noutate, de fiorul şi încântarea de a face ceva ce n-am mai făcut, când ne aflăm pe făgaşul rutinei, făcând acelaşi lucru zi de zi. Apoi apare încercarea şi nu mai suntem trecuți dincolo de ea de impulsurile inițiale ce puteau să ne poarte prin toate încercările din primele etape ale începutului.

Apostolul tratează această stare aici. Ca să înrăutățim lucrurile, pot exista necazuri şi dificultăți cauzate de alții şi care se pot adăuga la ale noastre. Ei pot face lucruri pe care nu ar trebui să le facă, pot jigni în multe feluri. Ca rezultat al încercărilor, necazurilor, problemelor, într-un moment când noi înşine suntem într-o perioadă critică, devenim obosiți în facerea binelui.

Astfel, deseori vine un moment în care evoluția şi înaintarea par să ajungă la final, noi suntem abătuți când este dificil de ştiut dacă lucrarea se mişcă în vreun fel, înainte sau înapoi. Totul pare să stagneze şi nimic nu se întâmplă. Fără îndoială că unii dintre galatenii creştini se aflau în acest stadiu. Starea descoperită de analiza noastră în capitolul precedent – învățătura falsă, ereziile, etc., au în mod sigur legătură cu aceasta.

Deci, se poate spune că luăm în considerare cazul acelor oameni care nu sunt atât de obosiți de lucrare cât au obosit în ea: „Nu obosiți în facerea binelui". Aceasta este starea sufletească. Ce vom spune despre ea şi ce vom face cu ea? Dați-mi voie să iau ca punct de pornire faptul că nu există nici un aspect al depresiei în care trăsăturile negative să fie mai importante decât sunt aici. Ori de câte ori ne aflăm într-o stare de oboseală, înainte de a face ceva pozitiv, există câteva trăsături negative extrem de importante. Prima: orice ai simți în legătură cu starea ta, nu lua în considerare sugestiile care vin din toate direcțiile – nu atât din partea altora, cât din tine însuți, vocile care par să vorbească în jurul tău – nu le asculta cum îți sugerează să renunți, să te dai bătut. Este o mare ispită ce vine în acest moment. Spui: „Sunt obosit, extenuat, este prea mult pentru mine". Nu este nimic de spus în acest moment decât o negație – nu asculta. La cel mai de jos nivel, trebuie să începi întotdeauna cu negațiile. Trebuie să-ți spui: „Orice se întâmplă, eu merg mai departe". Nu ceda, nu renunța.

Poate că nu e cea mai mare ispită. Cea mai mare ispită este cea pe care o voi pune sub forma celei de-a doua porunci negative. Nu te resemna. Sunt oameni care îşi înmânează demisia spunând că renunţă, dar ei nu reprezintă majoritatea. Pericolul majorităţii e să se resemneze, să piardă speranţa şi să-şi piardă curajul. Ei merg mai departe, dar merg într-o stare de deznădejde ce durează. Îndeosebi, pericolul în acest punct e să spui ceva de felul următor: „Păi, am pierdut acel ceva pe care nu-l voi recăpăta. Dar merg mai departe din loialitate, ca pură datorie. Am pierdut bucuria pe care am avut-o odată, fără îndoială că ea a dispărut pentru totdeauna, trebuie să mă împac cu situaţia, mă voi supune soartei, nu voi renunţa, nu voi întoarce spatele, merg mai departe deşi mă simt mai degrabă descurajat, târându-mi picioarele şi nu mergând cu speranţă aşa cum am făcut odată, dar continuând cât de bine pot". Acesta este un duh de resemnare, de stoicism, de împăcare cu situaţia.

Este cel mai mare pericol dintre toate; din nou sugerez că nu este periculos numai la nivelul spiritual de care suntem în mod special preocupaţi, dar şi la fiecare nivel din viaţă. Într-un fel, putem lucra aşa în profesiile noastre, putem trăi viaţa în acest mod. În realitate, ne spunem: „Orele de aur au trecut, zilele glorioase aparţin trecutului. Poate că nu le voi mai cunoaşte din nou dar voi continua". În această privinţă e ceva ce pare minunat, eroic. Observaţi că i-am dat o conotaţie negativă. Spun cu certitudine că este o ispită din partea celui rău. El este mulţumit dacă îi poate face pe copiii lui Dumnezeu să-şi piardă speranţa. După cum văd lucrurile în ziua de azi, probabil că este cel mai mare pericol cu care se confruntă Biserica creştină, pericolul de a face un lucru într-un duh formal şi ca pe o datorie. Mergând mai departe într-adevăr, dar târând picioarele de oboseală în loc să meargă normal.

Ajung la a treia şi ultima negaţie, şi o veţi recunoaşte ca pe ceva periculos. Al treilea pericol este că devenind obosiţi şi extenuaţi, vom recurge la stimuli artificiali. Cunoaşteţi tentaţia. I-a dus la ruină pe mulţi oameni care şi-au clădit o profesie sau o afacere, şi mai apoi au intrat într-o stare de oboseală. Sunt conştienţi că nu mai au vigoarea şi energia de altădată şi nu se simt aşa cum spune expresia „în vârful ierarhiei". Nu ştiu ce să facă în această privinţă, iar cineva le sugerează că au nevoie de un fel de tonic. Pericolul legat de consumul de băuturi alcoolice apare în acest moment. Mulţi oameni au sfârşit ca alcoolici. Ei au început prin a consuma alcool în cantităţi mici pentru a-i ajuta să ducă viaţa mai

departe. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu cei care iau droguri şi alte lucruri.

Aceasta are o aplicaţie spirituală importantă, vitală. Am văzut oameni în biserică tratând problema oboselii spirituale în acelaşi mod. Ei îşi creează un fel de emoţie sau adoptă noi metode. Ei spun că trebuie să iasă din această stare, aşa că îşi fixează un nou program. Nu aţi observat câteodată acest lucru în anunţurile lipite pe clădirea bisericii? Nu vă vin în minte anumite biserici care publică mereu anunţuri noi sau găsesc atracţii noi? Asemenea biserici trăiesc cu stimuli artificiali şi totul este făcut pe această linie. Pastorul sau altă persoană responsabilă din biserică au spus: „Ne găsim pe acelaşi făgaş, suntem aproape morţi. Ce putem face? Haideţi să facem asta sau cealaltă. Vă asigură muncă şi activitate, va fi un nou domeniu de interes." Acest mod de gândire în viaţa spirituală şi în viaţa Bisericii este comparabil cu un singur lucru la nivelul vieţii fireşti, şi anume cu omul care consumă alcool sau ia droguri pentru a-şi provoca starea de euforie sau pentru a-l face să meargă mai departe. Este o tentaţie şi un pericol subtil. Pare a fi plauzibil, lucrul de care tocmai aveţi nevoie şi totuşi, din punct de vedere ştiinţific, dincolo de toate acestea, eroarea teribilă e că în realitatea el te epuizează extrem de mult. Cu cât cineva se bazează mai mult pe băuturi alcoolice sau pe droguri, cu atât mai mult îşi secătuieşte energia naturală. Mai mult, pe măsură ce devine mai extenuat are nevoie de mai multă băutură sau de mai multe droguri. Procesul continuă într-o manieră cumulativă. La fel se întâmplă şi în domeniul spiritual.

Există deci trei negaţii care sunt foarte importante. Să ne întoarcem către trăsăturile pozitive. Trebuie să evităm aceste capcane periculoase, dar nu există nimic altceva ce putem face? Iată-ne aici, obosiţi în facerea binelui, dar ce putem face? Primul lucru: introspecţia. Începe prin a te autoexamina. Nu spune că starea ta jalnică nu poate fi ameliorată. Nu te folosi de stimuli. Aşează-te şi spune-ţi: „Ei bine, acum de ce sunt obosit, care este cauza oboselii?" Este o întrebare evidentă. Nu trebuie să îţi tratezi boala până nu pui diagnosticul; nu aplici remediul înainte de a şti cauza. E un lucru periculos să grăbeşti tratamentul înainte de a cunoaşte cauza. Prin urmare, e necesar să te întrebi de ce eşti obosit, de ce ai intrat într-o asemenea stare.

Sunt multe răspunsuri posibile la întrebare. Poţi să te găseşti în această stare pur şi simplu din cauză că te extenuezi din punct de vedere fizic. Poţi să fii obosit în muncă şi nu de muncă. E posibil ca un om să fi

muncit exagerat – nu contează în care domeniu, firesc sau spiritual, şi şi-a suprasolicitat energia şi resursele fizice. Dacă vei continua să munceşti exagerat sau sub tensiune, vei avea de suferit. Dacă aceasta este cauza problemei, remediul de care ai nevoie este un tratament medical. Există un exemplu remarcabil în Vechiul Testament. Vă amintiţi când Ilie a avut un atac de depresie spirituală după efortul eroic depus pe Muntele Carmel, s-a aşezat sub un ienupăr şi îşi plângea de milă. Ce avea nevoie cu adevărat era mâncare şi somn, şi Dumnezeu i le-a dat pe amândouă! I-a dat de mâncare şi odihnă înainte de a-i da ajutor spiritual.

Să presupunem că nu e vorba de oboseala fizică. Alta poate fi cauza necazului şi adesea e că trăim o viaţă de credinţă sau facem o lucrare creştină prin intermediul energiei trupeşti. Poate că facem totul prin propria putere în loc de a lucra prin puterea Duhului Sfânt. Poate că lucrăm cu energia trupească, umană, fizică. Poate că încercăm să facem lucrarea lui Dumnezeu singuri. Dacă încercăm să procedăm aşa, rezultatul e unul singur: lucrarea ne va zdrobi deoarece este o lucrare atât de măreaţă. Trebuie să ne examinăm, să vedem dacă este ceva greşit în modul în care facem lucrarea. Este posibil ca cineva să predice folosind energia trupească şi făcând aşa, în curând va suferi de epuizare şi depresie spirituală.

Mai apoi apare o altă întrebare mai importantă din punct de vedere spiritual. Trebuie să mă întreb de ce fac această lucrare, care este adevăratul meu motiv. Am fost activ şi m-am bucurat făcând lucrarea, dar acum găsesc că a devenit o povară. Acum apare întrebarea: Ce am făcut cu adevărat în tot acest timp? Poate fi o întrebare teribilă, pentru că poate fi pentru prima dată când ne întrebăm aşa ceva. Am luat totul drept sigur şi am presupus că motivul nostru este pur, dar putem afla că nu e aşa. Unii oameni lucrează de dragul fiorului şi al emoţiilor. Nu e nici o îndoială aici. Am văzut oameni angajaţi în mod activ în lucrarea creştină doar pentru că există un fel de emoţie în ea. Există oameni care nu sunt fericiţi dacă nu fac tot timpul câte ceva şi nu întotdeauna îşi dau seama că sunt implicaţi în activitate doar pentru fiorul şi emoţia pe care le produce. Trăind în acest mod, e clar că vom obosi, vom fi extenuaţi iar duşmanul nostru cel mai mare, sinele îşi va face apariţia. În realitate, tot ceea ce facem, facem pentru a ne satisface sinele, pentru a ne mulţumi pe noi înşine, pentru a ne putea spune: „Cât de minunat eşti şi cât de multe faci!" Sinele ne spune că suntem importanţi. Trebuie să admitem că nu a fost totul spre slava lui Dumnezeu ci spre slava noastră. Putem spune că

nu dorim laude, că „a lui Dumnezeu este gloria", dar ne place să vedem rezultate şi ne place şi ca ele să apară în ziare etc. – sinele şi-a făcut apariţia şi el este un conducător teribil. Dacă lucrăm ca să satisfacem şi să mulţumim sinele în orice formă, rezultatul va fi oboseala şi epuizarea. Cât de important este să ne întrebăm care este motivul în lucrarea noastră!

În ultimul rând se iveşte din nou o întrebare importantă. M-a ajutat lucrarea să merg mai departe? În loc de a fi lucrarea lui Dumnezeu, a fost cumva resortul vieţii mele? Sunt sigur că mulţi ştiu despre ce vorbesc. Unul dintre cele mai mari pericole spirituale este să trăieşti prin propriile activităţi. Cu alte cuvinte, activitatea nu se află la locul ei ca pe ceva pe care tu îl faci, ci a devenit ceva ce te ajută să nu te dai bătut. Unele dintre cele mai mari nenorociri le-am văzut la asemenea oameni care nu şi-au dat seama că trăiau de mulţi ani prin forţa şi tăria propriilor preocupări. E una dintre cele mai evidente tendinţe în civilizaţia noastră. Cu certitudine că în prezent ea este una dintre cele mai importante cauze ale nevrozei. Lumea a devenit atât de nebună încât suntem împinşi înainte de acest impuls teribil şi de iureşul vieţii şi în loc de a deţine noi controlul, acest lucru ne controlează. În cele din urmă ne va epuiza şi deprima.

Iată câteva elemente principale în procesul vital al introspecţiei. Accentuez principiul. Dacă în vreun aspect al vieţii tale eşti în acest moment epuizat, te rog stăruitor să te opreşti şi să te întrebi: „De ce sunt obosit. Cum înaintez?" Analizează-ţi întreaga atitudine faţă de viaţă şi în special faţă de lucrul pe care îl faci şi descoperă ceea ce simţi despre viaţa de credinţă. De ce ai acceptat-o, ce este ea, şi aşa mai departe. Opreşte-te şi pune-ţi aceste întrebări.

Daţi-mi voie să abordez chestiunea în mod hotărât. Potrivit învăţăturii apostolului aici sunt multe principii extraordinare pe care trebuie să le recunoaştem dacă dorim să fim vindecaţi de această boală. În primul rând, există etape în viaţa de credinţă ca şi în viaţă în general. Noul Testament vorbeşte despre a fi copilaşi în Hristos şi despre creştere. În prima sa Epistolă, Ioan se adresează copilaşilor, tinerilor şi bătrânilor. Este un fapt, este biblic. Viaţa de credinţă nu e întotdeauna la fel, există un început, o continuare şi un sfârşit. Din cauza acestor etape apar multe variaţii. Te aştepţi să ai mai multe sentimente la început, şi de obicei aşa se întâmplă. Adesea, creştinii devin obosiţi deoarece anumite sentimente au dispărut. Nu îşi dau seama că ceea ce s-a întâmplat a fost că au înaintat în vârstă. Deoarece nu mai sunt aşa cum erau odată, ei cred că

greşesc. Dar pe măsură ce creştem şi ne dezvoltăm spiritual, schimbările sunt inevitabile şi ele fac o diferenţă în experienţa noastră. Voi ilustra aceasta. Nu cu mult timp în urmă s-a întâmplat să văd un copil cam de patru ani ieşind din casă împreună cu mama sa. M-a atras felul în care acest copil a ieşit din casă. Nu mergea ci sărea, zburda, se zbenguia ca un mieluşel; dar am observat că mama mergea normal. Să fim siguri că nu greşim în a ne da seama că există ceva asemănător şi în viaţa spirituală. Copilul debordează de energie şi nu a învăţat încă să o controleze. De fapt mama avea mai multă energie decât copilul, deşi, privind superficial ea părea să aibă mai puţină deoarece mergea liniştită. Dar ştim că nu e aşa. Energia este mai mare la adult deşi apare invers. Pentru că mulţi au înţeles greşit experienţa încetinirii, mulţi oameni cred că au pierdut ceva vital şi devin epuizaţi şi deprimaţi. Să fim conştienţi că există etape de dezvoltare în viaţa de credinţă. Câteodată doar conştientizarea faptului duce la rezolvarea problemei.

Ajungem la al doilea principiu: „Să nu obosiţi în facerea binelui". Amintiţi-vă, „facerea binelui este ceva pe care adesea tindem să îl uităm. Spunem: „Of, e acelaşi lucru săptămână după săptămână!" Aceasta este atitudinea noastră faţă de viaţă şi din cauza atitudinii devenim foarte obosiţi.

Vă reamintesc că Pavel spune că suntem în viaţa de credinţă şi această viaţă e una a facerii binelui. Dacă o priveşti ca pe o corvoadă îl insulţi pe Dumnezeu. Ce este viaţa noastră de credinţă? Întrebarea este importantă şi adesea răspundem că reprezintă evitarea lucrurilor pe care le fac alţii. Reprezintă umblarea pe calea dreaptă şi îngustă. Este să spui nu unui anumit lucru şi să te implici în altul. Este să mergi la biserică. Este o sarcină îngrozitoare, o viaţă grea în care ne găsim! Nu este o atitudine des întâlnită? Răspunsul la aceasta e că suntem angajaţi în „facerea binelui". Dacă tu şi eu privim viaţa de credinţă doar ca pe o datorie şi dacă trebuie să ne stimulăm şi să strângem din dinţi ca să trecem prin ea, spun că îl insultăm pe Dumnezeu şi că am uitat miezul adevărat al creştinismului. Viaţa de credinţă nu e o îndatorire. Singură viaţa de credinţă e demnă de acest nume. Doar ea e neprihănită, sfântă, curată şi bună. E felul de viaţă pe care l-a trăit Însuşi Fiul lui Dumnezeu. Înseamnă să fim ca Dumnezeu în sfinţenia Sa. De aceea ar trebui să o trăiesc. Nu e doar faptul că decid să fac un efort imens pentru a o duce cumva mai departe. Deloc, îmi amintesc că este o viaţă măreaţă, este „facerea binelui". Cum am intrat în această viaţă, o viaţă de care mă

plâng şi împotriva căreia bodogănesc, pe care o găsesc grea şi dificilă? Vreau să subliniez întrebarea. Cum ai intrat în viaţa de credinţă? Ne aflăm pe calea îngustă, dar cum am plecat de pe calea largă? Ce a făcut diferenţa? Acestea sunt întrebările. Există un singur răspuns: Am ajuns de pe calea largă pe calea îngustă pentru că singurul Fiu al lui Dumnezeu a venit din ceruri pe pământ pentru a ne mântui, S-a dezbrăcat de gloria Sa şi S-a smerit născându-se ca un copilaş culcat într-o iesle. A îndurat viaţa lumii acesteia timp de 33 de ani, a fost scuipat şi batjocorit, a purtat o cunună de spini pe frunte, a fost bătut în cuie pe o cruce pentru a purta pedeapsa păcatului meu. Aşa am venit de pe calea largă pe cea îngustă şi dacă vreodată, chiar şi pentru o fracţiune de secundă pun la îndoială măreţia gloria şi măreţia acestei umblări în care sunt angajat, e ca şi cum L-aş scuipa din nou. La o parte cu această sugestie! „Să nu obosim în facerea binelui". Prietene, dacă te gândeşti la viaţa de credinţă în orice formă cu ranchiună sau o priveşti ca pe o sarcină şi datorie extrem de obositoare, îţi spun să te întorci la începuturile acestei vieţi, ia drumul înapoi către poarta îngustă pe care ai intrat.

Uită-te la păcătoşenia şi răul din lume, uită-te la iadul spre care lumea îţi îndreaptă paşii, apoi priveşte înainte şi dă-ţi seama că te afli în mijlocul celei mai glorioase campanii în care poate intra vreodată un om şi că eşti pe un drum extraordinar.

Daţi-mi voie să merg şi mai departe. Următorul principiu este că viaţa noastră pe pământ e una pregătitoare. „Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală". Eşti epuizat, obosit şi simţi câteodată că e prea mult pentru tine? Întoarce-te, priveşte la viaţa ta şi aşeaz-o într-un context al eternităţii. Opreşte-te şi întreabă-te asupra semnificaţiilor. Totul e o şcoală pregătitoare. Viaţa aceasta nu este decât anticamera eternităţii şi tot ceea ce facem în ea e o anticipare a altei vieţi. Bucuriile cele mai mari sunt primele roade şi o anticipare a bucuriei eterne ce va să vină. Cât de important este să ne amintim toate aceste lucruri! Corvoada vieţii zilnice ne doboară. Poate că spui: „Iată o altă zi prin care trebuie să trec"! Sau un predicator poate spune: „O altă duminică în care trebuie să predic de două ori"! E un lucru groaznic de rostit. Rutina ne poate aduce aici. Răspunsul este să ne uităm la ea în ansamblu, să o aşezăm într-un context măreţ şi să spunem: „Ne îndreptăm spre veşnicie şi totul nu e decât o şcoală pregătitoare". Se observă diferenţa. „Continuaţi, spune Pavel, în facerea binelui datorită siguranţei recoltei ce va veni." „Să nu obosim în

facerea binelui căci la vremea potrivită vom secera dacă nu vom cădea de oboseală". Din clipa în care înțelegi adevărul despre seceriș nu vei cădea de oboseală.

Necazul e că lumea ne însoțește adeseori. Suntem adânciți în problemele noastre. E nevoie să privim înainte, să anticipăm, să ne uităm la gloriile eterne licărind în depărtare. Viața de credință e o gustare a primelor roade din marea recoltă ce va să vină. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc". (1 Corinteni 2.9) „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Coloseni 3:2). Fii conștient la nivelul minții și al inimii de gloria locului spre care mergi. Acesta este antidotul, acesta este remediul. Recolta pe care o vom secera este sigură. „De aceea, prea iubiții mei frați fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică" (1 Corinteni 15:58). Indiferent de ceea ce vei simți, du sarcina mai departe, continuă lucrarea. Dumnezeu va da spor, El în îndurarea Sa va trimite ploaia când vom avea nevoie. Va fi o recoltă bogată. Privește înainte la ea. „Veți secera".

Înainte de toate să ne gândim la Stăpânul pentru care lucrăm. Să ne amintim cum a suferit și cât de răbdător a fost. Luați din nou în considerare argumentul puternic din Evrei 12: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge". El a făcut-o. A venit pe pământ, a suferit și a răbdat totul. Cât de monotonă a fost viața Lui, majoritatea timpului îl petrecea cu oameni obișnuiți, neînsemnați și care nu L-au înțeles. Dar a mers statornic înainte și nu S-a plâns. Cum a reușit? „Pentru bucuria care îi era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea". (Evrei 12:2) Așa a reușit. Era bucuria care i-a stat înainte. A știut despre ziua răsplătirii ce urma să vină, a văzut recolta pe care urma să o secere, și văzând acestea, a fost în stare să nu se uite la unele lucruri ci să treacă prin ele glorios și triumfător. Și noi avem prilejul de a fi asemenea Lui. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze" (Matei 16:24). E posibil chiar să avem onoarea să suferim pentru Numele Său. Pavel spune un lucru extraordinar în scrierea sa către Coloseni (1:24). El afirmă că este privilegiat să împlinească în trupul său ce lipsește suferințelor lui Hristos. Dacă noi ca și creștini avem aceleași privilegii fără a ști? Atunci adu-ți aminte de Stăpânul tău binecuvântat, privește-L, cere-I iertare pentru că ai permis oboselii să te domine. Uită-te din nou la viața ta în acest mod și pe măsură ce o faci cu siguranță te

vei simți umplut de o speranță nouă, o putere nouă. Nu vei avea nevoie de stimuli artificiali sau de altceva deoarece vei descoperi că ești încântat din nou de privilegiul și bucuria tuturor lucrurilor, te vei dispreţui pentru că ai bombănit și te-ai plâns, vei merge mai departe mai glorios, până Îl vei auzi în cele din urmă spunând: „Bine rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău" (Matei 25:21). „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. (Matei 25:34).

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni."

2 Petru 1:5-7

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 15

DISCIPLINA

Petru tratează o altă cauză a depresiei spirituale în a doua sa epistolă, capitolul 1. Scopul scrierii acestei epistole este tocmai analizarea cauzei. El scrie pentru a-i încuraja pe cei ce erau atât de descurajați încât păreau a se îndoi de Credința în care crezuseră și pe care o acceptaseră. E ceva ce poate apărea ca un pericol real în starea de depresie spirituală; dacă starea persistă, va duce în mod invariabil la îndoieli și nesiguranță, la tendința de a privi înapoi spre vechile trăiri din care am fost eliberați. Din fericire pentru noi, în acest caz apostolul ne oferă o descriere perfectă a stării de depresie spirituală. În mod indirect, el ne spune multe lucruri despre oamenii cărora le scrie. De exemplu, după ce termină cu îndemnurile, în versetul 8 spune: "Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului Isus Hristos." "Dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi" – spune el – veți deveni ceea ce nu sunteți în prezent. Adică ce? "Ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos" – sugerând în mod indirect că erau leneși și neroditori. Și nu numai atât, erau și "orbi, umblau cu ochii închiși și au uitat că au fost curățiți de vechile lor păcate." Într-adevăr ni se sugerează mai departe că alunecau, deoarece le spune că dacă fac aceste lucruri "nu vor aluneca niciodată" și își vor "întări chemarea și alegerea". Era clar că în acel moment ei nu erau deloc siguri de chemarea și alegerea lor. Nu e nici o îndoială că erau creștini. Trebuie să repetăm acest lucru mereu, pentru că există unii care se țin cu convingere de niște noțiuni false și ne-biblice despre creștini și anume, că oameni ca cei descriși de Peru nu sunt creștini nicidecum. Evident că erau creștini, altfel apostolul nu le-ar fi scris. Există o idee falsă despre creștini susținută de mulți, că cel credincios se află întotdeauna pe înălțimi, iar unii cred că dacă cineva nu

este tot timpul acolo, atunci acel cineva nu este creştin. E o perspectivă total nebiblică asupra creştinului. Aceşti oameni sunt creştini, dar sunt nefericiţi şi cu siguranţă ineficienţi, vieţile lor par să ducă nicăieri şi nu sunt de ajutor altora. Nu numai atât, dar nu produc roade nici pentru ei înşişi, credinţa lor nu-i umple de bucurie şi siguranţă. Sunt "leneşi şi neroditori". Cuvintele care îi descriu cu adevărat sunt: ineficienţi în a-i ajuta pe alţii, lipsiţi de cunoştinţă şi pricepere. Nu cresc în cunoştinţa Domnului. Au la dispoziţie această cunoştinţă şi pricepere pe care nu o posedă, pe care nu au aprofundat-o, în care nu au crescut şi prin urmare sunt neroditori. Cu toate că sunt fără nici o îndoială creştini, în realitate prea puţin pot să o demonstreze. De asemenea, par să nu înţeleagă semnificaţia convertirii lor, par să fi uitat faptul că au fost curăţiţi de "vechile lor păcate", trăiesc de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Toate acestea merg întotdeauna şi inevitabil mână în mână. Când există o lipsă de pricepere şi rodire în această chestiune de comprehensiune, veţi avea în general un eşec pe măsură în înţelegerea vieţii, atât în ce priveşte sfinţenia ei, cât şi în utilitatea şi valoarea ei faţă de alţi oameni. Aceasta este descrierea pe care apostolul o face acestor oameni şi cu siguranţă că genul ne este familiar. Este genul de om despre care nu poţi afirma că nu este creştin, deşi are prea puţine dovezi în viaţa lui care să o demonstreze. Pare "încătuşat de mediocritate şi nefericire", nu dă impresia că ar fi aşa cum Domnul nostru a spus că un creştin ar trebui să fie după ce a primit Duhul Sfânt şi anume că "din inima lui vor curge râuri de apă vie". Nu, impresia pe care o dă este una de uscăciune, de nerodire, nici un rod nu este produs de el, pare să nu aibă de dat nimic altora. Iar în ceea ce îl priveşte, viaţa îi este lipsită de putere şi nu pare să crească şi să se dezvolte. Toată viaţa lui pare complet ineficientă, e abătut, nefericit şi cuprins de îndoieli. Nu pare a fi capabil să dea socoteală "de nădejdea care este în el". Spune că are credinţă şi cu toate acestea se află mereu în poziţia în care însăşi temelia credinţei sale poate să fie clătinată. Aceasta e starea pe care o tratează apostolul şi de care ne ocupăm noi acum. Primul lucru pe care trebuie să îl luăm în considerare este cauza stării. De ce ajunge cineva într-o asemenea stare. Există creştini care corespund acestei descrieri – de ce sunt aşa, de ce sunt diferiţi de creştinii roditori ale căror vieţi sunt eficiente, pline de vitalitate şi dătătoare de viaţă – care este diferenţa? E o întrebare asupra căreia trebuie să reflectăm şi e clar că aici apostolul le spune acestor oameni fără echivoc că există o cauză finală a tuturor manifestărilor depresiei

spirituale şi anume lipsa de disciplină. Adevărata problemă este absenţa totală a disciplinei şi ordinii din vieţile lor. Dar din nou din fericire pentru noi, apostolul nu se opreşte la a face o afirmaţie generală. Scriitorii Noului Testament nu se opresc niciodată la generalităţi ci întotdeauna merg mai departe şi scot la iveală detaliile, tratând problema punct cu punct; şi din fericire apostolul face acelaşi lucru în cazul de faţă.

De ce lipseşte disciplina din vieţile acestor oameni, de ce această lenevire, această indolenţă atât de vizibilă? Prima cauză pare să fie o perspectivă greşită asupra credinţei. Găsesc aceasta la începutul versetului 5 unde apostolul spune: "De aceea daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa" – să suplimentaţi credinţa voastră, să vă îmbogăţiţi credinţa cu lucrurile pe care apostolul le menţionează în continuare. Acum cu siguranţă ni se sugerează că aveau o perspectivă greşită asupra credinţei. E ceva foarte des întâlnit. Se pare că aveau un fel de perspectivă magică asupra credinţei; cu alte cuvinte ideea că atât timp cât ai credinţă totul merge bine, că ea va acţiona în mod automat în viaţa ta şi că tot ce trebuie să faci ca şi creştin este să crezi adevărul. Trebuie să accepţi numai credinţa şi restul va veni de la sine; faci doar un singur pas, iei o decizie, sau cum s-o fi numind ea, şi asta e totul. O descriu ca şi cum ar fi o perspectivă magică asupra credinţei sau o concepere automată a credinţei. Pot să o pun şi sub altă formă. Este ceea ce adesea trebuie descris ca o perspectivă mistică asupra credinţei. Şi aceasta cu siguranţă este rădăcina problemei multora. Prin perspectivă mistică înţeleg o concepţie despre credinţă care se referă întotdeauna la ea ca la un întreg. Punând-o în mod negativ, vreau să spun că astfel oameni nu-şi dau seama că credinţa trebuie să fie însoţită de faptă, cunoştinţă, înfrânare, răbdare, evlavie, dragoste de fraţi şi iubire de oameni, aşa cum ne arată apostolul aici. Ei au doar o formulă şi acea formulă e că trebuie întotdeauna "să priveşti la Domnul", şi atât timp cât "priveşti la Domnul" nu mai ai nimic altceva de făcut. Ei susţin că orice încercare de a face altceva e o întoarcere la poziţia de "mântuire prin fapte". Aşa că dacă ai vreo problemă în viaţa de credinţă ei îţi spun: "Priveşte doar la Domnul, rămâi în Domnul". Aceasta e o greşeală extrem de obişnuită. O vei găsi în forma cea mai interesantă la comentatorii biblici care susţin această perspectivă. În interpretarea anumitor pasaje din Scriptură, unde accentul cade pe detalii, ei se află în mod evident în dificultate deoarece din punctul lor de vedere, detaliile nu au importanţă. Există doar un singur lucru de făcut, să "rămâi în Domnul

şi să priveşti spre El", şi atâta vreme cât faci asta, nu-ţi mai rămâne nimic de făcut. Este cauza cea mai prolifică a acestui gen de depresie spirituală şi letargie cu care avem de-a face. Astfel de oameni îşi risipesc timpul în această stare nefericită. În tot acest timp încearcă să aplice îndemnul "de a rămâne în Domnul" şi "de a privi doar spre Domnul", şi pentru o perioadă totul pare să meargă bine, dar mai apoi, într-un fel sau altul, ceva începe să scârţâie nu li se mai pare că "rămân în Domnul" şi sunt din nou nefericiţi. Problema revine si îşi petrec majoritatea vieţii lor încercând să menţină această poziţie unică pe care o recunosc. E limpede că problema este foarte importantă şi trebuie să fim siguri că perspectiva noastră asupra credinţei este cea nou-testamentală şi să ne dăm seama de ceea ce spune apostolul aici când susţine că trebuie "să unim" cu credinţa, să suplimentăm credinţa cu anumite alte lucruri.

A doua cauză generală a depresiei spirituale este fără îndoială nimic altceva decât pura lenevie sau indolenţă, nimic altceva decât trândăvie, sau folosind limbajul apostolului, o lipsă de silinţă. El spune: "De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele". Are o mare grijă să fixeze în memoria noastră acest lucru, de aceea îl repetă în versetul al zecelea. Cred că toţi cunoaştem câte ceva despre asta. Există un soi de indolenţă sau lenevie generală care ne afectează pe toţi şi este fără îndoială produsă de însuşi diavolul. Nu am remarcat oare cu toţii că atunci când vine vorba de lucrurile din viaţa spirituală parcă nu avem acelaşi zel şi entuziasm, nici nu investim aceeaşi energie ca cea pe care o investim în cariera sau vocaţia noastră, în profesie sau afacere, în plăcere sau în orice altceva ne-ar stârni interesul? Nu am remarcat oare cu toţii că deşi munceam cu spor, dacă ne-am oprit cumva pentru un moment de rugăciune, ne-am simţit dintr-o dată obosiţi şi extenuaţi? Nu e curios că întotdeauna ne apucă oboseala şi somnul când vrem să citim Biblia? Suntem ferm convinşi că e ceva pur fizic, care nu poate fi împiedicat, dar e un lucru cert că în momentul în care începem să ne ocupăm de lucrurile spirituale suntem puşi imediat faţă în faţă cu această problemă a indolenţei şi leneviei care ne chinuieşte, oricât de alerţi şi energici am fi fost cu puţin înainte. Sau priviţi-o de exemplu când apare sub forma amânării. Dorim să citim Biblia, vrem să o studiem, vrem să citim vreun comentariu biblic; dar nu ne simţim în stare în acel moment, credem că nu e bine să facem aceste lucruri când nu suntem în formă şi că mai bine ar fi să le amânăm pentru când ne vom simţi mai bine, până când se va ivi o ocazie mai potrivită. Fie nu avem timp, fie ne lipseşte ocazia. Cât de

adesea am trecut cu toții printr-o asemenea experiență. Apoi când apare într-adevăr timpul potrivit, oarecum ciudat aflăm că tot nu ne putem focaliza pe lucrurile spirituale. Nu încape în discuție că mulți dintre noi avem vieți din care lipsește serios disciplina, ordinea și rânduiala. Poate că niciodată viața nu a fost atât de dificilă pentru un creștin ca în prezent. Lumea și rânduielile vieții din jurul nostru fac lucrurile aproape imposibile; cel mai dificil lucru în viață este sa-ți pui ordine în propria viață și să o menții. Motivul nu e că aceste lucruri din afară ne constrâng, ci că dacă nu ne dăm seama de pericolul alunecării și nu punem un obstacol în calea ei vom eșua pe nesimțite. Există atât de multe lucruri care ne distrag. Începi cu ziarul de dimineață (mulți încep cu două în loc de unul) și apoi în câteva ore vine ziarul sau vin ziarele de seară. Se așteaptă să facem aceste lucruri. Bineînțeles că nu ne obligă nimeni să cumpărăm ziarul, dar e acolo și toată lumea face la fel. Poate că ne este adus la ușă. E pus în fața noastră și fără să ne dăm seama devine ceva ce ne ocupă timpul. Nu e nevoie să risipesc timp în detalierea acestor lucruri; telefoanele mobile, televizorul, lucrurile pe care trebuie să le facem, întâlnirile la care trebuie să mergem, incidente pe ici pe colo, probleme diferite care apar. Adevărul e că în ziua de azi fiecare dintre noi se luptă pentru viața lui, se luptă să aibă stăpânire, sa-și conducă și să-și trăiască propria viață. Toți pastorii vor fi de acord cu mine când spun că nu aud nimic mai frecvent astăzi decât: "Nu știu ce să fac, nu găsesc timp să citesc Biblia și să meditez așa cum aș vrea." Există un singur răspuns și anume lipsa de disciplină și eșecul în a ne organiza viața. E inutil să ne plângem de împrejurări. Ajungem la aceeași concluzie – și nu e nevoie să dezbatem – cu toții avem timp. Dacă avem timp să facem toate celelalte lucruri, înseamnă că avem timp și întregul secret al succesului în această privință este să luăm acel timp și să insistăm să-l acordăm spre folosul sufletului decât spre folosul altor lucruri. Acesta este a doua cauză a problemei – o lipsă absolută a disciplinei în viață, eșecul în a ne organiza și controla viețile așa cum știm în adâncul sufletului că ar trebui să facem. Fiind lămurită cauza, să ne îndreptăm spre remediu. Care este remediul prescris de apostol pentru această stare? Este pur și simplu opusul cauzei problemei. Înainte de toate, el pune accentul pe "toate silințele". "Depuneți tot efortul" – după o altă traducere. Adică – „depuneți tot efortul" – „de aceea", „ca urmare", „în lumina acestor lucruri" – a făgăduințelor nespus de măreție și scumpe pe care El ni le-a dat, ca prin ele să vă faceți părtași firii

dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte – din cauza tuturor acestor lucruri, depuneţi tot efortul, daţi-vă toate silinţele, sau după cum este tradus în versetul al zecelea, căutaţi cu atât mai mult decât înainte să faceţi aceste lucruri. Prin urmare, aici se află remediul, exerciţiul disciplinei şi al silinţei. Poate că cea mai bună metodă de a înţelege chestiunea este să o punem într-o formă istorică. Vă provoc să citiţi despre viaţa oricărui sfânt care a împodobit vreodată Biserica şi nu se poate să nu observaţi imediat că cea mai importantă caracteristică din viaţa acelui sfânt a fost disciplina şi rânduiala.

Invariabil ea este caracteristica universală a tuturor bărbaţilor şi femeilor remarcabili ai lui Dumnezeu. Citiţi despre Henry Martyn, David Brainerd, Jonathan Edwards, fraţii Wesley, şi Whitfield – citiţi-le jurnalele. Nu are importanţă de ce ramură a Bisericii au aparţinut, toţi şi-au disciplinat vieţile şi au insistat asupra nevoii de a o face; şi evident este ceva pe deplin scriptural şi absolut esenţial. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă ca El este" spune autorul epistolei către Evrei (11:6) şi de asemenea că "răsplăteşte pe cei ce-L caută". Trebuie să fim stăruitori în căutarea noastră. "Dar," spune cineva "învăţătura ta nu este o sugerare a neprihănirii prin fapte?" Vedeţi cât de subtil este diavolul! "Cu siguranţă te întorci la erezia Bisericii romano-catolice şi la modul catolic de închinare!" Răspunsul la acest argument este că Apostolul Petru, apostolul inspirat, care s-a străduit să ne aducă aminte că toată Scriptura este inspirată, este cel care ne spune că trebuie să unim cu credinţa toate aceste alte lucruri şi să ne dăm toate silinţele să o facem. Fii mai cu zel, fii mai activ, spune el. Şi bineînţeles nu există nici o contradicţie. Eroarea neprihănirii prin fapte este să crezi că disciplina propriului tău suflet îţi poate mântui sufletul; dar reversul la a nu-ţi pune încrederea în fapte nu este să nu faci nimic, ci să faci totul, dar să nu-ţi pui încrederea în nimic din ceea ce faci. Nu faptele sunt greşite, ci credinţa în propriile tale fapte, să te încrezi în faptele tale. Şi ce pericol subtil e acesta! Mi se pare că unul dintre pericolele principale în Protestantism astăzi şi în special în cercurile evanghelice este că, în teama noastră de eroarea neprihănirii prin fapte, spunem că faptele nu contează. Argumentăm că doar credinţa contează şi pentru că sunt un om al credinţei, nu are importanţă ce fac şi disciplina poate lipsi complet din viaţa mea. La o parte cu un astfel de argument! Opusul unei încrederi false în fapte nu este indolenţa, lipsa disciplinei şi statul degeaba, ci a fi silitor, a fi zelos şi a uni cu credinţa toate lucrurile enumerate. Tot timpul

trebuie să îți dai seama că faptele tale singure nu vor fi niciodată îndeajuns, dar că Dumnezeu răsplătește cu siguranță pe cei ce-L caută din toată inima. Atât de mulți spun că ar da orice ca să aibă puțin din priceperea pe care au avut-o sfinții, "aș da toată lumea să am o asemenea bucurie – de ce nu pot experimenta o inimă caldă?" spun ei. Răspunsul e că nu le-au căutat niciodată cu adevărat. Privește la viețile acelor oameni și la timpul pe care îl petreceau în citirea Scripturii, în rugăciune și alte forme de introspecție și exerciții spirituale. Ei au crezut în cultivarea și disciplinarea vieții spirituale și pentru că au făcut astfel, Dumnezeu i-a răsplătit oferindu-le acele manifestări sublime ale Lui Însuși și acele experiențe extraordinare care le-au încălzit inimile. Prin urmare punem pe primul loc necesitatea disciplinei și a ordinii. Într-adevăr sunt tentat la acest punct să mă ocup de chestiune în detaliu. Dacă am ajuns la aceeași concluzie în privința importanței recâștigării timpului și a organizării vieților noastre de zi cu zi, atunci trebuie să insistăm indiferent de preț că anumite lucruri trebuie făcute. Cu alte cuvinte, dacă cred cu adevărat că Biblia este pentru mine mai importantă decât ziarul, trebuie să îmi citesc Biblia înainte de a-mi citi ziarul. Eu trebuie să mă asigur că acest lucru este făcut indiferent de orice ar rămâne nefăcut. Trebuie să îmi protejez timpul de rugăciune, trebuie să am timp pentru meditație; trebuie să fac toate aceste lucruri, indiferent ce orice altceva ar rămâne nefăcut. Acesta este începutul, acesta este un exemplu al unui element al ordinii care revine în viața noastră. Atât de mulți eșuează, devin nefericiți și deprimați doar pentru că nu se autostăpânesc. Trebuie să o faci tu însuți, nimeni nu o va face pentru tine, nimeni altcineva nu va putea să o facă pentru tine. Dacă nu te ocupi de aceste lucruri în detaliu, te asigur că vei rămâne un creștin deprimat. "Dați-vă toate silințele", "depuneți tot efortul", "căutați cu atât mai mult", țineți-vă cu tot dinadinsul.

Al doilea principiu este că trebuie să ne suplimentăm credința. "Uniți cu credința voastră ",spune versiunea noastră, "suplimentați-o", spune o alta, "împodobiți-o", spune alta. Autoritățile în materie ne spun că acest cuvânt grecesc "a împodobi" era folosit cu referire punerea în scenă a unei drame. Înseamnă a aduce o orchestră sau un cor. Împodobești interpretarea cu această orchestră, cu acest cor, astfel încât piesa să fie completă. Era ceva ce întregea interpretarea și o făcea perfectă. Acela era înțelesul cuvântului, să adaugi, să împodobești, să suplimentezi, să faci lucrul complet. Ce adăugați credinței? Apostolul ne dă această listă. Trebuie să le trec în revistă. Primul lucru pe care îl spune

este "uniți cu credința voastră virtutea."[17] Ce vrea să spună? Aici din nou este un cuvânt al cărui înțeles s-a schimbat de când a apărut versiunea autorizată a Bibliei. El nu înseamnă virtute în sensul în care noi îl folosim în mod obișnuit în prezent, pentru că în acest sens fiecare lucru de pe listă este o virtute. Înțelesul aici este energie morală, înseamnă putere, vigoare. Este foarte important acest lucru. Starea cu care are de-a face aici apostolul este acest gen de viață creștină apatică, lipsită de disciplină și începe prin a le aduce aminte că ei sunt cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră. Ce altceva mai mult ar trebui ei să facă? El le spune că pe lângă credința pe care o au, trebuie să înceteze a mai fi apatici, cu alte cuvinte, adăugați credinței voastre energie morală, veniți-vă în fire, nu treceți cu superficialitate prin viața voastră de creștini, umblați în ea cu vigoare așa cum ar trebui, adăugați la ea acel gen de tărie și putere. Nu fiți creștini apatici, care dau întotdeauna impresia că sunt pe punctul de a leșina și ar putea cădea în orice moment. Nu fiți apatici, spune apostolul, împodobiți-vă credința cu bărbăție și putere-virtute.

Cât de necesar este acest îndemn? Comparați și puneți în contrast pe creștinul tipic obișnuit cu omul tipic obișnuit al lumii. Creștinul susține că este interesat de lucrurile spirituale, de Împărăția lui Dumnezeu și de a-L cunoaște pe Hristos. Așa susține el. Spune că are credință, și ce anume înseamnă credința. Cu toate acestea comparați-l cu omul obișnuit pe care-l interesează sportul și lucrurile care se întâmplă în lumea sportului. Veți observa diferența. Nu există nimic apatic la persoana care este interesată de aceste lucruri. Uitați-vă la entuziasmul și energia lor. Apoi prin contrast, uitați-va la creștin cât de apatic e, cât de apologetic e în aparență. Motivul este că acest tip de creștin a eșuat să unească și altceva cu credința lui. El spune că este creștin și crede Adevărul dar eșuează în a-și "împodobi" credința. "Uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința". Nu e vorba doar de cunoașterea doctrinei, pe aceasta o avem într-o oarecare măsură, astfel nu am avea credință. Înseamnă un fel de percepție lăuntrică, înseamnă pricepere, înseamnă iluminare. Nu cunoaștem totul în momentul în care credem în Hristos, atunci nu înțelegem pe deplin, acela este doar începutul. Sunt apeluri și îndemnuri constante în epistolele Noului Testament la a crește în cunoștință – "ca dragostea voastră să crească în cunoștință", spune

[17] (n.tr. Versiunea King James)

Pavel. E ceea ce Apostolul Petru spune la acest punct. El afirmă că ei nu trebuie să se oprească din a crede. Sunt deja creştini, dar trebuie să înţeleagă viaţa de credinţă. Trebuie să ajungă să creadă pericolele subtile care-i înconjoară, trebuie să înţeleagă ceva din ingeniozitatea Satanei. Au nevoie de cunoştinţă: "uniţi cu credinţa voastră". Tindeţi spre această perspicacitate lăuntrică, această pricepere, această iluminare, cât de important este să ne consacrăm unei citiri sârguincioase a Scripturilor, a cărţilor despre Biblie şi despre doctrinele credinţei. Nu veţi înţelege niciodată cu adevărat credinţa până nu vă veţi devota acestor lucruri. Este un proces dureros uneori şi cu siguranţă avem nevoie de toată disciplina la care putem recurge. Studentul nu devine niciodată bun la o materie fără efort. Vorbăria despre tipul de om strălucitor care nu depune niciodată nici un fel de efort dar care iese pe primul loc la examene este doar un mit. Pur şi simplu nu se întâmplă, este o minciună. Fără cunoştinţă – şi nu veţi avea niciodată cunoştinţă fără a depune efort. Omul nu poate niciodată căpăta această pricepere adevărată, această cunoaştere adevărată. Este nevoie de disciplină şi sârguinţă. Este într-adevăr o muncă extrem de grea să-ţi îmbogăţeşti credinţa cu cunoştinţa.

Următorul lucru este înfrânarea care înseamnă autocontrol, şi aceasta nu înseamnă doar că tu preiei controlul vieţii tale în general. Înfrânarea este un lucru mult mai detaliat şi mai specific. Înseamnă să ai control asupra oricărui aspect din viaţa ta. Ar putea însemna să ai control chiar asupra a ceea ce mănânci sau ce bei. Specialiştii ne spun constant că mulţi oameni au o condiţie fizică precară pentru că mănâncă şi beau prea mult. Nu există nici o îndoială că acest lucru este adevărat şi că este o tendinţă în creştere în lumea modernă. E mereu sub ochii noştri, e mereu atractivă şi sunt oameni care suferă de oboseală şi letargie prea adesea doar pentru că le lipseşte înfrânarea sau autocontrolul. Nu îşi controlează apetitul, poftele, pasiunile, dorinţele; mănâncă prea mult sau beau prea mult sau chiar dorm prea mult. O modalitate de a pătrunde esenţa este să citiţi vieţile sfinţilor, să citiţi jurnalele lor, citiţi despre cum s-au purtat cu ei înşişi şi cum şi-au controlat vieţile. Cât de serios tratau aceste lucruri şi cu câtă claritate şi-au dat seama că trebuie să le evite cu orice preţ.

Răbdarea înseamnă răbdare care îndură, să mergi mai departe chiar dacă totul te descurajează. Tu trebuie să faci asta, tu însuţi. Trebuie să adaugi răbdarea la credinţă. Nu înseamnă doar "să priveşti spre Domnul

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

în mod pasiv"; tu însuți trebuie să exersezi răbdarea și să faci constant acest lucru zi de zi.

Și apoi evlavia care la acest punct înseamnă fără îndoială o grijă și o atenție în menținerea relației noastre cu Dumnezeu. Cu ultimele două lucruri de pe listă el este preocupat de atitudinea noastră față de semenii noștri. Dragostea de frați înseamnă relația noastră cu creștinii din jurul nostru. Iubirea de oameni se îndreaptă spre cei din afara credinței. Trebuie să urmărim aceste lucruri în detaliu.

După ce ne-a purtat prin toți acești pași și aceste etape, apostolul ne încurajează acum să facem tot ce ne-a spus să facem. Care este încurajarea? Mai întâi de toate ne reamintește ce suntem. Ne spune că am devenit "părtași firii dumnezeiești". Dacă credeți că v-am expus o doctrină dificilă și că ea reduce viața de credință la o sarcină grea, dacă aveți o cât de mică ezitare sau îndoială, permiteți-mi să vă pun câteva întrebări. Vă dați seama cine sunteți ca și creștini? Îți dai seama că ești părtaș firii dumnezeiești, îți dai seama că Fiul lui Dumnezeu a venit din cer pe pământ și a mers până la crucea de pe Calvar pentru a te mântui, pentru a te elibera de lumea și poftele ei? "După ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte"; pofta este cauza acestei stricăciuni. Vei rămâne în această stare? Vrei să scapi din ea? Dă-ți seama spune el, că Hristos a murit ca tu să poți fi scos din ea și că ai fost scos din ea. Tocmai din această cauză dă-ți toata silința. Cu siguranță, argumentează Petru, nu ați uitat că "ați fost curățiți de vechile voastre păcate", cu siguranță nu ați uitat că ați murit împreună cu Hristos și că sunteți prin urmare morți față de lege și față de păcat? "Noi care am murit față de păcat cum să mai trăim în păcat"? – spune Pavel. Acesta este și argumentul lui Petru. Trebuie să ne dăm seama de acest lucru; și ce încurajare extraordinară devine atunci când ajungem la lupta credinței. Dar nu ne oprim la atât. Să știți mai departe, spune apostolul, că dacă veți face aceste lucruri veți avea o mare bucurie și fericire în prezent. „De aceea fraților căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră"; și puteți să vă întăriți chemarea și alegerea făcând acest lucru. Nu veți fi niciodată fericiți dacă nu le veți face. Nu este niciodată de ajuns să spuneți: " cuvântul lui Dumnezeu spune că oricine va crede, și eu cred, – prin urmare...". Este adevărat dar nu întotdeauna satisfăcător. Este adevărat că acesta trebuie să fie raționamentul nostru, că este o parte a siguranței noastre, dar dacă ne gândim că siguranța se oprește doar la atât facem o greșeală profundă. Dacă vrem să ne întărim chemarea și

alegerea trebuie să ne dedicăm acestor lucruri pe care apostolul le enumeră, şi pe măsură ce o facem vom avea o mare bucurie, pace şi fericire. Vom şti pe ce poziţie ne situăm şi vom culege primele roade ale slavei care ne aşteaptă.

"Dacă faceţi lucrul acesta nu veţi aluneca niciodată". Nimic nu este mai descurajator decât diferitele noastre căderi. Alunecăm, apoi ne simţim nenorociţi şi nefericiţi şi aşa apare depresia care tinde să ne facă să credem că nu mai există nici o speranţă. Cel mai bun lucru este să evitaţi alunecarea. Şi dacă faceţi aceste lucruri nu veţi aluneca niciodată. Nu înseamnă că sunteţi păstraţi undeva şi că nu faceţi nimic. Faceţi aceste lucruri şi nu veţi aluneca. Daţi-vă toată silinţa ca să nu alunecaţi.

Şi, în final, – şi ce minunat e – "în chipul acesta, afirmă el, vi se va da din belşug intrare în Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos". Nu vorbeşte despre mântuire aici pentru că acei oameni erau deja mântuiţi; vorbeşte despre intrarea finală în slavă. Remarcaţi expresia "vi se va da". Pentru că astfel, spune el, „vi se va da" o intrare. Este exact acelaşi cuvânt ca şi cuvântul tradus anterior prin "uniţi". Voi daţi aceste lucruri credinţei voastre iar vouă vi se va da din belşug intrare. E o reciprocitate. Cu alte cuvinte "dacă faceţi aceste lucruri", spune Petru, dacă vă veţi disciplina viaţa, dacă vă veţi ordona viaţa şi dacă vă veţi împodobi credinţa în acest fel şi cu aceste calităţi diverse, nu veţi cădea niciodată, veţi avea o mare bucurie şi fericire ca rezultat al siguranţei voastre, şi când va veni sfârşitul veţi trece din această viaţă în următoarea cu pânzele umflate de briza glorioasă a cerului. Nu va exista nici o ezitare, nu va fi o intrare cu pânzele sfâşiate ci o intrare din belşug vă va fi dată. Nu va trebui să repetaţi cu lordul Tennyson: "şi să nu fie nici un geamăt la cârciumă când îmi voi ridica pânzele". Pentru că nu vom porni pe o mare necunoscută ci va fi sfârşitul furtunilor vieţii şi o intrare triumfală în cerul odihnei noastre eterne şi în slava prezenţei lui Dumnezeu.

Dacă suntem creştini şi deprimaţi, mai mult ca sigur că totul se datorează lipsei de disciplină. Să ne trezim prin urmare şi să acţionăm, dându-ne toate silinţele să ne îmbogăţim credinţa şi să nu ne fie frică. Să ne punem claritate în idei iar apoi să le punem în practică, să unim cu credinţa noastră această tărie şi vigoare, această cunoştinţă, această înfrânare, această evlavie, dragostea de fraţi şi iubirea de oameni. Să începem a ne bucura de viaţa de credinţă, să fim de folos şi de ajutor altora. Să creştem în har şi cunoştinţă. Să fim o atracţie pentru ca toţi acei

care ne cunosc sa vină şi să ni se alăture în credinţa de acelaşi preţ, şi să experimentăm binecuvântarea acestor făgăduinţe nespus de mari şi sfinte care nu vor pieri niciodată.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos.

1 Petru 1:6,7

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 16

ÎNCERCĂRILE

După ce am discutat despre numeroasele motive din cauza cărora creştinii suferă de depresie spirituală, am ajuns la motivul specific de care se ocupă apostolul Petru în această secţiune. Nu poate fi pus sub semnul întrebării că singurul lui scop în scrierea acestei scrisori a fost să se ocupe exact de această stare. El începe prin a le reaminti anumite lucruri acestor oameni, şi apoi abrupt ajunge la tema sa. Introduce chestiunea vorbind despre marea mântuire: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie, şi la o moştenire nestricăcioasă, şi neîntinată şi care nu se poate veşteji... în ea", spune el apoi, „voi vă bucuraţi mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin felurite încercări." Găsim din nou aici, aşa cum am găsit în multe alte locuri, că descrierea pare să fie oarecum contradictorie. El descrie oameni care se bucură mult şi în acelaşi timp sunt întristaţi, dar am văzut o dată şi încă o dată că nu există nimic contradictoriu aici. Puteţi să o numiţi paradox dacă vreţi, dar nu e contradicţie. Într-adevăr starea creştinului aşa cum este ea descrisă în Noul Testament pare să includă întotdeauna aceste două elemente, şi găsim că aceşti creştini despre care scrie apostolul se bucură mult şi în acelaşi timp sunt întristaţi. Înainte de a merge mai departe, trebuie să clarificăm un lucru. Există o perspectivă superficială asupra creştinismului care priveşte aceste lucruri ca fiind imposibile, genul de perspectivă asupra vieţii de credinţă care afirmă pur şi simplu că toate problemele au dispărut şi acum „sunt fericit în fiecare clipă." Asemenea oameni nu pot accepta deloc descrierea lui Petru şi ar spune despre orice creştin care este „întristat" că există o îndoială dacă este sau nu creştin. Există o învăţătură privind viaţa de credinţă care dă impresia că din momentul în care cineva a luat o decizie, sau cineva a fost

convertit, nu mai există necazuri şi nici valuri pe marea vieţii. Totul este perfect şi nu există nici o problemă. Răspunsul la această perspectivă este că ea nu vorbeşte despre creştinismul nou-testamental. E genul de lucruri pe care cultele le-au oferit întotdeauna şi pe care ni le oferă şi psihologia modernă. Nu există nimic altceva pentru care un om ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu mai mult decât sinceritatea Scripturii. Ea ne dă adevărul simplu despre noi şi despre viaţa noastră în această lume. Prin urmare trebuie să începem prin a ne da seama că e o chestie pretinsă de la un creştin. Să nu greşim în privinţa cuvântului „întristat". Întristare înseamnă a fi mâhnit, înseamnă a fi îndurerat. Nu numai că trebuie să îndurăm anumite lucruri dar această suferinţă ne întristează. Suntem tulburaţi din pricina lor şi ne fac nefericiţi. Petru îi descrie pe aceşti oameni ca arătând două caracteristici în acelaşi timp, se bucură mult şi totuşi sunt întristaţi. Se găseşte destul de frecvent în Scriptură. Avem un exemplu perfect în seria de paradoxuri pe care apostolul o foloseşte ca să se descrie pe sine în 2Corinteni cap.4: „suntem încolţiţi în toate chipurile dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă dar nu deznădăjduiţi; prigoniţi dar nu părăsiţi; trântiţi jos dar nu omorâţi. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus" – şi aşa mai departe. La început aceste afirmaţii par a se exclude reciproc dar nu este aşa. Ele fac parte din paradoxul vieţii de credinţă. Este un lucru uimitor la creştin că poate exprima acest lucru în aceeaşi zi. „Dacă este aşa", ar spune cineva, „unde este problema"? Problema este aici, în faptul că eşuăm în a menţine echilibrul şi că tindem să lăsăm ca întristarea, mâhnirea să ne copleşească şi să ne deprime. Pericolul nu este nu numai în faptul că suntem mâhniţi pe moment ci că poate deveni cu adevărat o stare predominantă de care nu vom putea scăpa niciodată. Ca rezultat oamenii care ne privesc sunt mai conştienţi de „întristarea grea" decât de „marea bucurie". Ceea ce spunem cu adevărat şi ceea ce trebuie să conştientizăm şi să ne amintim este că creştinul nu a devenit imun la ceea ce se întâmplă în jurul lui. E nevoie să accentuăm acest adevăr deoarece există anumiţi oameni ale căror singură noţiune şi concepţie despre viaţa de credinţă îl fac pe creştin să pară destul de nenatural. Creştinul este supus mâhnirii şi întristării şi, într-un anume sens, sunt pregătit să argumentez că absenţa unui sentiment de întristare la un creştin, în anumite împrejurări, nu este o recomandare pentru credinţa creştină. Este nefiresc, merge dincolo de Noul Testament. Are o nuanţă mai mult de stoicism sau de o stare psihologică produsă de un cult religios decât o nuanţă de creştinism. Nu

este nimic mai instructiv şi mai încurajator pe măsură ce parcurgi Scriptura decât să observi că sfinţii lui Dumnezeu sunt supuşi fragilităţii umane. Ei cunosc întristarea şi mâhnirea, ştiu cum e să te simţi singur, ştiu cum e să te simţi dezamăgit. Sunt multe exemple în Scriptură. O poţi vedea în viaţa apostolului Pavel mai mult decât în viaţa altora. A fost supus acestor lucruri şi nu a ascuns asta. Era încă un om deşi a avut o credinţă uluitoare şi a avut experienţe minunate în părtăşia sa cu Domnul. Prin urmare aceste lucruri pot fi găsite în acelaşi timp, şi un creştin nu trebuie să se privească ca pe cineva care este scutit de sentimente firești. El are ceva care-i permite să se ridice deasupra acestor lucruri, dar slava vieţii de credinţă stă în faptul că te ridici deasupra lor deşi le trăieşti. Nu este o absenţă a sentimentelor. Este o linie de demarcaţie extrem de importantă. Stabilind acest principiu, vom lua în considerare de ce un creştin trebuie să fie într-o stare de întristare şi mâhnire. Răspunsul este desigur aceste felurite încercări. Cuvântul tradus prin „ispite" înseamnă „realitate", „încercări"[18] Aceşti oameni erau aşa deoarece treceau prin felurite încercări. Cuvântul grecesc tradus prin „felurite" este un cuvânt interesant. Este în mod evident un cuvânt favorit al Apostolului Petru şi el îl foloseşte mai târziu pentru a descrie harul lui Dumnezeu. Înseamnă „multicolor" ca şi culorile variate din spectru. Poetul Shelly a avut aceeaşi idee când a zis:" viaţa ca şi un dom cu vitralii, ce colorează strălucirea albă a veşniciei".

Aceasta este semnificaţia cuvântului folosit aici, şi apostolul spune că ei erau mâhniţi din cauză că treceau prin felurite încercări. Ele vin în moduri şi în culori diferite, sub înfăţişări şi forme diferite, şi nu există un sfârşit în această varietate. Ce sunt aceste încercări? În prima sa epistolă, Petru arată clar ce vrea să spună. Mulţi dintre aceşti creştini erau persecutaţi. În al doilea capitol citim: "prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători să vă feriţi de poftele firii pământeşti care se războiesc cu sufletul. Să aveţi o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca cei care vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării". Creştinul, pentru că este creştin este supus acestor lucruri în lume. Deoarece este un om nou, deoarece este născut din nou, în mod inevitabil va fi înţeles greşit. Este străin şi călător într-o ţară străină. Trăieşte un gen de viaţă diferit, are idei şi obiceiuri diferite. Ceilalţi care-

[18] (n.tr. în versiunea King James apare cuvântul „ispite" în loc de „încercări")

l privesc observă diferența și nu le place, de fapt arată destul de clar că nu e pe placul lor. Primii creștini au fost supuși persecuției și încercărilor care veneau în acest fel.

Avem multe relatări ale unor asemenea încercări în Biblie și sfinții lui Dumnezeu erau întotdeauna confruntați cu ele. Într-adevăr, Apostolul Pavel în scrisoarea către 2 Timotei 3:12 spune:" de altfel toți cei care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți." Este o lege, potrivit Scripturii că, cu cât ne apropiem mai mult de Domnul Isus Hristos în viața și trăirea noastră, cu atât mai mult e posibil să avem necazuri în această lume. Privește la El. Nu a făcut nici un rău, gura Sa a fost fără prihană. Și-a petrecut timpul vindecându-i pe oameni, făcând bine și propovăduind; privește și opusul, privește la încercările pe care le-a îndurat. De ce? Pentru că era așa cum era. În adâncul sufletului, lumea îl urăște pe Hristos, îl urăște pe creștin deoarece asemenea trăire neprihănită condamnă lumea. Omului lumesc nu-i place această trăire pentru că îl face să se simtă inconfortabil. Apostolul știa prin ce treceau acești oameni aflați în mâinile răufăcătorilor de aceea este mult mai precis în capitolul 4: "ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor și ați trăit în desfrânări, în pofte, în beții, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați cu ei la același potop de desfrâu și vă batjocoresc. „Lumea era iritată pe acești oameni pentru că au renunțat la acel fel de viață și trăiau o viață de credință. Imediat ce au devenit creștini au intrat în conflict cu lumea. Oamenii care mai devreme fuseseră prietenoși acum au început să-i ignore, să-i critice, să-i vorbească de rău față de alții.

Acesta a fost unul din lucrurile care le-a produs mâhnire. Erau întristați din această cauză și reprezintă ceva pe care creștinul a trebuit să-l îndure de-a lungul secolelor. Nimic nu este mai dificil decât o înțelegere greșită din partea altor oameni și devine mult mai dificil dacă se întâmplă să vină din partea cuiva apropiat și drag ție. Cât de dificil este când un creștin se găsește în situația de a fi singurul creștin din familie. Acest fel de încercare are loc, și pentru un creștin care nu o întâlnește niciodată într-o formă sau alta sugerează că există ceva radical greșit în credința sa. Apostolul Pavel a experimentat-o în mod constant. Vă amintiți ce spune el: "Dima m-a părăsit". Nu a existat nici un lucru ușor pentru Pavel. Era mâhnit din pricina acestui lucru. A trebuit să treacă prin încercare absolut singur; Oamenii pe care el credea că se putea baza l-au părăsit brusc, iar el a rămas singur. "Nimeni n-a fost cu

mine." Acesta este genul de problemă care-l întristează pe creştin şi numai citind vieţile sfinţilor, vei afla că este o problemă constantă. Citeşte jurnalele lui John Wesley şi vei vedea că se găsea mereu în această stare din cauza unor neînţelegeri. Într-o măsură mai mare se găseşte şi în viaţa lui Charles Haddon Spurgeon, în legătură cu faimoasa controversă "Down grade". Oamenii pe care i-a considerat prieteni, şi câţiva dintre cei pe care el i-a ţinut în propriul colegiu pe cheltuiala sa, deodată s-au îndepărtat de el. Nu trebuie decât să citeşti relatarea ca să vezi cât de rănit şi mâhnit a fost. Era întristat deoarece oamenii pe care credea că se putea baza l-au dezamăgit. Fără îndoială că acest incident i-a scurtat viaţa. Am citit recent în jurnalele lui George Whitefield o relatare a acestei probleme. Whitefield avusese o apropiere excepţională faţă de Hristos şi se bucura de ea dar există o notă în jurnalul lui în care el îţi reaminteşte faptul că într-un mod ciudat, asemenea experienţe erau adesea urmate de încercări grele şi fără nici îndoială, el spune: "voi fi supus din nou unei asemenea încercări". Ştia asta, era experienţa sa. Aproape că este o lege inevitabilă în viaţa unui om a lui Dumnezeu într-o lume a păcatului.

Aici aceşti creştini treceau prin felurite încercări. Termenul este cuprinzător. Înseamnă orice în această viaţă care tinde să-ţi facă probleme. Ceva care te atinge în cea mai delicată şi sensibilă parte a fiinţei tale, în inima ta, în mintea ta, lucrurile care tind să te descurajeze. Cum tratează Apostolul această situaţie? O face într-un mod interesant şi e ceea ce noi trebuie să facem dacă trebuie să menţinem acest aspect dublu al vieţii noastre de credinţă. Dacă vrem să ne păstrăm bucuria în ciuda lucrurilor care ne întristează, trebuie să le abordăm şi să le înfruntăm în felul în care Apostolul ne învaţă să o facem. Care este învăţătura lui? În primul rând, el enunţă un mare principiu, şi anume că trebuie să înţelegem de ce ni se întâmplă aceste lucruri. Acesta este primul lucru şi cât de adesea trebuie să ni-l spunem nouă şi unii altora. Câteodată cred că întreaga artă a vieţii de credinţă este arta de a pune întrebări. Pericolul care ne paşte e să permitem acestor lucruri să se întâmple şi să le îndurăm fără a spune nimic afară doar de un vaiet, de un murmur de nemulţumire sau de o plângere. Lucrul care trebuie făcut e să descoperim, dacă putem, de ce au loc asemenea lucruri. Să încercăm să aflăm o explicaţie. În legătură cu aceasta, Apostolul foloseşte următorii termeni: „în ea", spune el, "voi vă bucuraţi mult măcar că acum dacă trebuie...." "Dacă trebuie"! Acesta e secretul. Ce vrea să spună

Apostolul prin această frază? Nu e nici o îndoială cu privire la răspuns. Este o propoziție condițională pe care o puteți traduce cam așa: „măcar că acum dacă se dovedește a fi necesar", "dacă se dovedește a fi necesar". Nu e numai o afirmație generală cu scopul de a susține că într-o asemenea lume aceste lucruri trebuie să aibă loc. E mult mai puternică decât atât. El nu spune: „vă bucurați mult în această nădejde binecuvântată deși într-o lume ca asta trebuie să îndurați anumite lucruri. Este o afirmație perfect adevărată, dar Apostolul nu se oprește pur și simplu aici. Remarca lui e una pozitivă. El spune: „îndurați în prezent acest necaz deoarece s-a dovedit a fi necesar ca voi să o faceți." Acesta e principiul nostru; există un scop precis. Acesta nu se întâmplă în mod accidental. Nu e ceva care are loc datorită întregii alcătuiri a vieții. El apare, dar nu este motivul principal. Aceste lucruri se întâmplă spune Apostolul, deoarece sunt bune pentru noi, sunt o parte a disciplinei noastre, deoarece – și vreau să fiu destul de clar – Dumnezeu a hotărât. Aceasta este doctrina Apostolului și de altfel este doctrina întregului Nou Testament, așa cum cu siguranță a fost doctrina sfinților de-a lungul secolelor. Cu alte cuvinte, trebuie să privim viața de credință în acest fel. Umblăm în lume sub privirea Tatălui nostru ceresc. Este un lucru fundamental, creștinul trebuie să se gândească la el ca aflându-se într-o relație personală cu Dumnezeu. Aceasta nu este adevărat cu privire la oricine care nu este creștin. Există un plan și un scop bine definit pentru întreaga mea viață, Dumnezeu a privit spre mine, El m-a înfiat și m-a așezat în familia Sa. Cu ce scop? Pentru ca să mă ducă spre perfecțiune. Acesta este scopul Său – "Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său" (Romani 8:29). Așa procedează El. Domnul Isus Hristos aduce mulți fii înaintea lui Dumnezeu spunând " Iată-mă Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu". Dacă nu începem cu conceptul fundamental că noi suntem creștini, suntem supuși înstrăinării și cu siguranță vom înțelege greșit aceste lucruri. La nivelul cel mai simplu, doctrina Scripturii este că Dumnezeu permite ca aceste lucruri să se întâmple. Mergând mai departe pot spune că Dumnezeu poruncește uneori ca aceste lucruri să se întâmple spre binele nostru. Câteodată poate că o face pentru a ne pedepsi. Ne pedepsește pentru trândăvia noastră și pentru căderile noastre. Am analizat în capitolul precedent eșecul creștinului de a se autodisciplina. Petru îi îndeamnă pe creștini să se disciplineze "să unească credința", să-și împodobească credința, să nu se mulțumească cu

puțin ci să aibă o credință deplină. Poate că nu acordăm atenție acestui îndemn, poate că persistăm în indolența noastră. Așa cum înțeleg eu doctrina nou-testamentală, dacă procedăm așa, nu trebuie să fim surprinși dacă o ni se întâmple acest lucru. Nu trebuie să fim surprinși dacă Dumnezeu începe să ne pedepsească. Avem un argument puternic în Evrei 12: "căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește". Dacă nu ai cunoscut vreodată pedeapsa lui Dumnezeu mă îndoiesc că ești creștin. Dacă poți spune că de când ai crezut nu ai avut niciodată vreo problemă, atunci probabil că experiența ta este probabil psihologică și nu spirituală. Există un realism în creștinism, așa cum am afirmat la început, care ne învață că Dumnezeu ne pedepsește spre binele nostru dacă nu acordăm atenție îndemnurilor și apelurilor din Scriptură. Dumnezeu are de asemenea alte metode. El nu face aceste lucruri acelora care sunt în afara familiei, dar El îi pedepsește pe copiii Săi spre binele lor. Așa că poate experimentăm felurite încercări ca parte a testării noastre. Nu spun că este inevitabil. Spun că poate fi inevitabil. Alteori Dumnezeu procedează așa pentru a ne pregăti pentru altceva. Este o regulă a Scripturii, o regulă confirmată și exemplificată în lunga istorie a Bisericii și a sfinților ei, că atunci când Dumnezeu dă cuiva o sarcină importantă să o ducă la îndeplinire, în general îl încearcă mai întâi. Nu contează ce biografie alegi. Poți citi viața oricărui om care a fost folosit în mod vizibil de către Dumnezeu și vei vedea că a existat o perioadă aspră de încercare și testare în experiența sa. E ca și cum Dumnezeu nu ar îndrăzni să folosească un asemenea om până nu este sigur de el și încredințat în privința sa. Astfel cineva trebuie să treacă printr-o experiență asemănătoare datorită unei sarcini mari care îi stă înainte. Uită-te la Iosif și la lucrurile care s-au întâmplat. Nu-ți poți imagina o viață mai îngrozitoare decât a lui. Fiecare părea să fie împotriva sa. Proprii săi frați erau geloși pe el și vroiau să scape de el. A fost dus în Egipt și acolo oamenii s-au întors împotriva sa. Nu a făcut nimic rău, dar pentru că era ce era, toate lucrurile îi erau împotrivă. Permițând toate acestea, Dumnezeu îl pregătea pentru înalta poziție pe care o avea pentru el. E și cazul oamenilor remarcabili din Biblie. Privește la suferințele unui om ca David. Într-adevăr, privește la fiecare dintre ei și vei vedea că viețile lor au fost pline de încercări și dificultăți. Apostolul Pavel nu face excepție. Fii atent la lista cu încercările și suferințele sale în a doua epistolă către Corinteni cap.11 și 12. Întotdeauna se întâmplă așa. Tot din învățătura biblică și viețile sfinților aflăm că uneori Dumnezeu pregătește un om

pentru o mare încercare. Vreau să spun că El îl pregăteşte pentru marea încercare trecându-l prin încercări minore. Tocmai aici văd dragostea lui Dumnezeu strălucind în mod glorios. Sunt anumite încercări mari care apar în viaţă, şi ar fi un lucru teribil pentru oameni să fie brusc aruncaţi într-o încercare imensă, din curgerea lină şi netulburată a vieţii lor. Aşa că Dumnezeu, în bunătatea şi în dragostea Sa, ne trimite câteodată încercări minore pentru a ne pregăti pentru încercările mari. „Dacă trebuie" – dacă se dovedeşte necesar, dacă Dumnezeu, privindu-ne ca un Tată vede că în acel moment avem nevoie de aşa ceva. Începem cu acest principiu important, şi anume că Dumnezeu vede şi cunoaşte ce e mai bine pentru noi şi ceea ce este necesar. Noi nu vedem, dar Dumnezeu vede întotdeauna, şi ca Tată al nostru ceresc, El vede nevoia şi recomandă încercarea cea mai potrivită, destinată binelui nostru.

Al doilea principiu se referă la caracterul scump al credinţei. Petru spune în versetul şapte că aceste lucruri au avut loc – se referă la feluritele încercări – „pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea la arătarea lui Hristos." Cât de însemnat este caracterul scump al credinţei! Apostolul îl compară cu aurul. El ne spune să privim la aurul care este scump, dar nu atât de scump ca şi credinţa. Cum demonstrează acest lucru? El arată că aurul va pieri în final. E temporar, nu are un caracter permanent, deşi este minunat şi foarte preţios. Dar credinţa este veşnică. Aurul piere, dar credinţa nu. Credinţa este nemuritoare, eternă. Lucrul în care umblaţi, spune apostolul, este lucrul care stă mărturie pentru apartenenţa voastră la viaţa creştină. Vă situaţi pe o poziţie de credinţă şi nu vă daţi seama, continuă el, cât de uimitor şi minunat este. Umblăm prin credinţă, întreaga noastră viaţă este o chestiune de credinţă, şi vedeţi, spune apostolul, credinţa este atât de scumpă în ochii lui Dumnezeu, este extraordinară, minunată, încât Dumnezeu o vrea curăţită. Aurul se purifică prin foc. Scapi de adaosul nedorit şi de toate impurităţile introducând aurul în creuzet la o temperatură ridicată, în aşa fel încât tot surplusul este înlăturat şi rămâne aurul pur. Argumentul apostolului este, că dacă procedăm aşa cu aurul care piere, cu atât mai mult procesul este necesar în cazul credinţei. Credinţa este un principiu extraordinar ce îl leagă pe om de Dumnezeu; credinţa este cea care îl îndepărtează pe om de iad şi îl aşează în ceruri; ea face corelaţia dintre această lume şi cea viitoare; credinţa este lucrul uimitor, mistic care îl poate transforma pe un om mort în păcate şi greşeli

într-o ființă nouă, un om nou în Isus Hristos. De aceea este atât de scumpă. Este atât de prețioasă încât Dumnezeu o vrea perfectă. Acesta este argumentul apostolului. Treci prin felurite încercări din pricina caracterului credinței. Voi pune argumentul sub o formă puțin diferită. După cum putem vedea, credința noastră trebuie perfecționată. Prin urmare, există trepte ale credinței. Există diferențe în calitatea credinței. Ea este multilaterală. În general, există la început o mare cantitate de adaosuri în ceea ce numim credința noastră. Sunt multe adaosuri ale firii pământești de care nu suntem conștienți. Pe măsură ce începem să învățăm aceste lucruri, pe măsură ce procesul continuă, Dumnezeu ne trece prin perioadele Sale de încercare. Ne trece prin încercări ca prin foc, pentru ca lucrurile care nu aparțin de esența credinței să dispară. Poate ne gândim că credința noastră este perfectă și că ne putem împotrivi tuturor lucrurilor. Apoi apare subit o încercare și noi suntem înfrânți. De ce? Pentru că este un indiciu că elementul ce ține de încredere în credința noastră trebuie să se dezvolte și Dumnezeu îl dezvoltă încercându-ne în acest mod. Cu cât experimentăm aceste lucruri, cu atât mai mult vom învăța să ne încredem în Dumnezeu. Ne încredem în mod firesc când ne zâmbește, dar vine o zi în care norii întunecă cerul și ne întrebăm dacă Dumnezeu ne mai iubește, și dacă viața de credință este ceea ce noi credeam a fi. Credința noastră nu și-a dezvoltat partea referitoare la încredere și Dumnezeu ne tratează așa în această viață pentru a ne pune încrederea în El, în perioada de întuneric când nu se vede nici o lumină, și să nea ducă la punctul în care putem spune încrezători:

„Când toate lucrurile par împotriva noastră,
Și ne împing spre deznădejde,
Știm că o ușă e deschisă
Și o ureche ascultă-a noastră rugă."

Aceasta este credința adevărată, aceasta este adevărata încredere. Privește la un om ca Avraam. Dumnezeu s-a purtat în așa fel cu el, încât putea „nădăjdui împotriva oricărei nădejdi." Și-a pus toată încrederea în Dumnezeu când, în aparență totul părea a fi contra. Acest lucru trebuie dezvoltat în noi. Nu începem așa, dar pe măsură ce trecem prin anumite experiențe, aflăm că „în spatele unei providențe aspre, El ascunde imaginea unui Tată." Și atunci când vor mai veni încercări, rămânem

calmi şi liniştiţi. Putem spune: „Într-adevăr nu văd soarele dar ştiu că este acolo. Ştiu că din spatele norilor, Dumnezeu se uită la mine." Este acelaşi lucru şi cu elementul de răbdare sau cu a îndura plin de răbdare, capacitatea de a merge mai departe, de a continua în ciuda descurajărilor. E unul dintre cele mai mari teste prin care poate trece un creştin. Din fire nu suntem răbdători. Începem ca şi copilaşi în viaţa de credinţă şi vrem totul deodată, iar dacă nu vine, devenim nerăbdători şi murmurăm nemulţumiţi, ne plângem şi ne bosumflăm ca nişte copii. Totul se întâmplă din cauză că ne lipseşte răbdarea şi calitatea de a îndura cu răbdare. Nimic nu este mai mult evidenţiat în Epistolele Noului Testament decât această calitate de a continua indiferent dacă ne merge bine sau nu. Trebuie să mergem înainte spunând: „Dumnezeu ştie ce e mai bine pentru mine. Mă încred în El." „Chiar dacă mă va nimici, eu tot mă încred în El." Aceasta este calitatea de a îndura cu răbdare, de a merge mai departe, şi doar atunci când suntem încercaţi şi testaţi, aceste elemente care ne împodobesc credinţa se dezvoltă şi se perfecţionează. În continuare îi voi da principiului un caracter general, final. Aceste încercări sunt esenţiale, spune Petru, pentru a arăta autenticitatea credinţei noastre. Fraza pe care o foloseşte este, „pentru ca încercarea credinţei voastre." Aici, „încercarea" înseamnă „atestarea ei." Imaginea pe care o are în vedere este cea a unui test aplicat la ceva, şi după ce a fost testat, i se dă un certificat de atestare. De exemplu, raportul despre un inel ar spune astfel, „aurul este de 18 carate". Aceasta este semnificaţia cuvântului încercare. Apostolul nu este interesat de procesul în sine; încercarea este un certificat de atestare care se pronunţă asupra autenticităţii credinţei noastre. Caracterul aprobat al credinţei noastre este astfel manifestat. De aceea ni se întâmplă aceste lucruri. Cu certitudine este ceva evident. Modul în care îndurăm încercările dovedeşte credinţa noastră. Vă amintiţi cum Domnul nostru, în pilda semănătorului, descrie sămânţa care a căzut între spini. Părea să dea o recoltă bogată, dar nu s-a întâmplat aşa pentru că celelalte lucruri au înăbuşit Cuvântul. Domnul Isus o interpretează ca fiind comparabilă cu modul în care încercările vin, nimicesc şi înăbuşă Cuvântul care nu mai aduce roade. La început pare a fi minunat, dar nu durează. Încercările dovedesc că a fost o credinţă falsă, o credinţă care nu a fost reală, nu a fost autentică. Nu este nimic care să certifice autenticitatea credinţei unui om decât răbdarea sa şi faptul de a îndura plin de răbdare, calitatea de a merge stăruitor înainte indiferent de circumstanţe. Aceasta este

învățătura Domnului nostru şi învățătura întregului Nou Testament. Nimic nu este atât de minunat în viețile celor mai mari sfinți ca modul în care au stat pe stâncă când alții au căzut în jurul lor. Este istoria glorioasă a Martirilor şi a marilor Confesori. Au avut încercări dar s-au bazat pe ceea ce ştiau că este adevărul lui Dumnezeu, au mers mai departe în credința lor, remarcându-se în mod glorios. Aceste lucruri vi se întâmplă, spune Petru, pentru ca autenticitatea credinței voastre să fie arătată tuturor. Creştinii care cad nu sunt o recomandare bună; cei care încep bine dar care nu continuă în acelaşi mod, fac de ruşine credința. Ceea ce face diferența între fals şi autentic este capacitatea de a trece testul, „Nu tot ceea ce străluceşte este aur." Cum o dovedim? Pui piesa într-un recipient pe care îl aşezi deasupra unei flăcări. Vei observa că zgura va arde şi aurul rămâne, purificat. Aceste lucruri au loc în viața noastră pentru ca autenticitatea credinței noastre să fie descoperită. Este ceva extrem de important. Mă voi opri puțin la ceea ce Petru spune ca să ne încurajeze. Să vă amintesc. Care este mângâierea? Apostolul spune că deşi ni se întâmplă aceste lucruri, ele se întâmplă „pentru puțină vreme". „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme". Să nu ai impresia că ceea ce vreau să transmit este faptul că starea de încercare este o stare perpetuă a creştinului. Nu este. Aceste lucruri vin şi se duc după cum consideră Dumnezeu. Nu vom fi niciodată încercați şi testați decât dacă e spre binele nostru, şi pe măsură ce răspundem învățăturii, Dumnezeu îşi retrage testul. Nu ne ține permanent sub încercare. Aşa cum spune Whitefield, aceste lucruri alternează, şi Dumnezeu ştie exact când şi cum să le trimită. Putem fi siguri împreună cu apostolul Pavel că: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiți din ea, ca s-o puteți răbda." (1 Corinteni 10.13) El este Tatăl nostru iubitor, ştie cât de mult poți îndura şi suporta. Nu îți va trimite niciodată prea mult. Ştie cantitatea exactă, şi îți va da cantitatea potrivită, şi când vei reacționa la ea, El o va retrage. Este numai „pentru puțină vreme". Aceste cuvinte ajung la un creştin împovărat şi abătut? Totul pare întunecat şi neclar? Nu mai ai libertatea pe care o aveai altă dată în rugăciune? Nu te îngrijora. Eşti în mâna Tatălui. Poate că va veni o perioadă glorioasă pentru tine, poate că El are nişte binecuvântări pentru tine, poate ca are o lucrare măreață pentru tine. Nu fi descurajat, e numai „pentru puțină

vreme". Eşti în mâna Tatălui tău iubitor, încrede-te în El şi mergi mai departe. Continuă spunând: „sunt mulţumit doar să fiu în mâna Ta. Aceasta e dorinţa mea să fac doar voia Ta". Al doilea lucru este acesta. În timp ce experimentezi întristarea adu-ţi aminte de asemenea de lucrurile „în care te bucuri mult". Este ceva pe care noi trebuie să-l facem. Problema e că atunci când vin încercările tindem să nu vedem altceva decât aceste încercări, sau nimic altceva decât norii. În aceste momente îndreaptă-ţi atenţia către versetul al treilea din acest capitol. Când nu poţi vedea nimic, deschide Biblia şi citeşte acest verset. Deşi în acea clipă nu vezi nimic decât întuneric, citeşte-l şi spune: „binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos". „Ştiu că acest lucru este întotdeauna adevărat". „Care, după îndurarea Sa cea mare ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie şi la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!" Aminteşte-ţi de acestea şi spune: „într-adevăr aceste lucruri se întâmplă, aceste încercări de nepătruns mă împresoară rapid. Vin din toate direcţiile, dar nu mă voi apleca spre ele şi nu voi spune „vai mie!" mai curând le voi înfrunta cu curaj rostind:" Ştiu că Dumnezeu este bun, ştiu că Hristos a murit pentru mine, ştiu că-i aparţin Lui, ştiu că moştenirea mea este în ceruri, nu pot să o văd dar ştiu că ea este acolo, ştiu că Dumnezeu o păstrează şi că nimeni nu o poate lua vreodată din mâinile Sale puternice." Repetă-ţi acest lucru. Adu-ţi aminte de lucrurile în care te bucuri mult, deşi acum, dacă trebuie te afli pentru puţină vreme în felurite încercări. Îndreaptă-te mai apoi spre ultima afirmaţie care sună aşa: „pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea la arătarea lui Isus Hristos." Ea va veni, nu ştiu când, dar ştiu că va veni – „ziua lui Isus Hristos" – şi eu voi fi acolo. Deci ştiu că tot ceea ce mi se întâmplă în această viaţă şi în această lume are ca scop final tocmai acest lucru. Va fi o „zi măreaţă." Vă amintiţi cum Pavel, scriind despre lucrători – el, Apolo şi alţii în 1 Corinteni 3 spune că fiecare om clădeşte pe o temelie. Unii clădesc pe ea lemn, fân şi trestie, alţii clădesc cu grijă folosind material tare; şi, spune Pavel, „ziua Domnului o va face cunoscută." Fiecare lucrare a omului va fi încercată şi va fi încercată prin foc. O mare parte din ea va pieri în foc. „Ziua Domnului o va face cunoscută." „Acea Zi" va face cunoscut cine a clădit

durabil şi cine a grăbit lucrarea folosind materiale de calitate inferioară. „Totul e bine", spune Pavel, „prea puţin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine." El a încredinţat judecata în mâna Domnului şi ştie că o descoperire va fi făcută în ziua venirii lui Isus Hristos (1 Corinteni 4.1-5). Acesta este lucrul pe care să îl aşteptaţi cu nerăbdare, spune Petru. Când va veni acea zi glorioasă, autenticitatea credinţei voastre va fi descoperită. Vor fi laude, cinste şi slavă. Credinţa ta puţină, credinţa pe care o crezi măruntă va apărea ca ceva extraordinar. A rezistat testului, şi va sluji cu „laudă, cinste şi slavă." A cui „laudă, cinste şi slavă?" În primul rând a Lui. Am folosit deja citatul. Domnul Isus Hristos spune: „Iată-mă Eu şi copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu". El va sta în acea zi măreaţă şi se va uita cu mulţumire la creştinii pe care I-a chemat. Au trecut prin necazul mare, dar au rezistat testului, nu s-au clintit, El va privi la ei şi va fi mândru de ei. Vor fi spre slava, cinstea şi onoarea Sa, în ziua măreaţă care va veni.

Dar va fi şi spre slava, cinstea şi onoarea noastră. Ne vom bucura cu toţii în glorie, Îl vom auzi lăudându-ne şi zicând: „Bine lucrat rob bun şi credincios, intră în bucuria Stăpânului Tău." Ne va îmbrăca în gloria Sa şi vom petrece veşnicia bucurându-ne împreună cu El: şi cu cât va fi mai mare şi mai adevărată credinţa noastră, cu atât mai mare va fi gloria noastră. „Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup." (2 Corinteni 5.10) Va fi o judecată şi o răsplată, şi vom fi răsplătiţi potrivit credinţei noastre şi felului în care a rezistat testului.

În prezent putem fi întristaţi datorită feluritelor încercări şi ispite, şi poate că plângem în timp ce mergem mai departe. Nu are importanţă. Ni s-a promis că ziua va veni când „Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie....ne va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii noştri" (Apocalipsa 7.17), şi vom fi cu El în slavă pentru eternitate.

Acesta este modul creştin de a înfrunta încercările. Slavă Domnului că ne aflăm în mâna Sa! Este calea Lui de mântuire şi nu a noastră. Să ne supunem Domnului, să fim mulţumiţi că suntem în mâna Sa, şi să-I spunem: Trimite ceea ce voieşti, singura noastră preocupare este să fim întotdeauna plăcuţi înaintea Ta.

Şi aţi uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu dispreţui pedeapsa Domnului şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de el. Căci Domnul pedepseşte pe cine iubeşte, şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte." Suferiţi pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl? Dar dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte feciori din curvie, iar nu fii. Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, şi să trăim? Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii."

Evrei 12:5-11

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 17

PEDEAPSA

O cauză prolifică a stării de depresie spirituală este eşecul de a ne da seama că Dumnezeu foloseşte metode variate în procesul sfinţirii noastre. El este Tatăl nostru „ce ne-a iubit cu o iubire veşnică". Scopul Său măreţ pentru noi este sfinţirea noastră – „Voia lui Dumnezeu este sfinţirea noastră" (2 Tesaloniceni 4:3) şi „ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui" (Efeseni 1:4). Preocuparea imediată a lui Dumnezeu în ceea ce ne priveşte, nu e fericirea, ci sfinţirea noastră. În dragostea Sa nemărginită pentru noi, El este hotărât să o facă, şi adoptă diferite metode pentru a-Şi atinge scopul.

Incapacitatea noastră de a ne da seama de acest lucru ne face adeseori să ne împiedicăm şi în păcătoşenia şi nebunia noastră uneori înţelegem în mod complet greşit unele din metodele lui Dumnezeu de a ne trata. Ca şi copiii naivi simţim că Tatăl nostru ceresc este necruţător cu noi şi ne plângem de milă, ne pare rău pentru noi şi credem că ne tratează aspru. Un asemenea lucru duce la depresie şi totul se datorează eşecului nostru de a conştientiza scopurile măreţe ale lui Dumnezeu cu privire la noi.

Această problemă este tratată într-o manieră extraordinară, perfectă în Evrei capitolul 12 unde tema se referă la faptul că uneori Dumnezeu promovează sfinţenia în copiii Săi pedepsindu-i şi în special permiţându-le să înţeleagă semnificaţia pedepsei. Aceasta este tema asupra căreia vreau să vă atrag atenţia. Probabil că nicăieri nu e mai vizibil faptul că sfinţenia este lucrarea lui Dumnezeu decât în legătură cu acest subiect referitor la pedeapsă. „Uitaţi-vă la lucrurile pe care le îndurați", spune autorul, „de ce le îndurați"? Răspunsul este că ei îndură aceste lucruri pentru că sunt copii ai lui Dumnezeu. Apostolul le spune că Dumnezeu face aceste lucruri pentru binele lor – „Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte, şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte". Observaţi mai

apoi cum apostolul, nemulțumit de felul în care face afirmația, o pune și la modul negativ. El spune: „Suferiți pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii; căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii" – nu sunteți cu adevărat copii în familie, nu sunteți fii. E o afirmație semnificativă pe care o voi pune sub forma unui principiu. Ceea ce spune cu adevărat apostolul e că mântuirea întreagă este lucrarea lui Dumnezeu de la început și până la sfârșit și că Dumnezeu are căile Sale de a o realiza. O dată ce Dumnezeu începe să lucreze, El continuă lucrarea – „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1:6). Dumnezeu nu începe o lucrare, apoi o abandonează sau o lasă într-o stare incompletă. Când Dumnezeu începe lucrarea Sa în poporul Său, o va duce la bun sfârșit. Dumnezeu are un scop final pentru ei și anume că își vor putea petrece veșnicia cu El în glorie. Majoritatea a ceea ce ni se întâmplă în această lume trebuie înțeleasă și explicată în lumina acestui fapt; este la fel de bine definit, potrivit argumentului apostolic că Dumnezeu ne va aduce în acea stare și nimic nu va împiedica intrarea noastră în ea.

Dumnezeu are câteva metode prin care face acest lucru. Una este să ne dea indicații prin marile doctrine și principii expuse în Biblie. El ne-a dat Cuvântul Său. Duhul Sfânt i-a inspirat pe unii oameni să scrie aceste cuvinte pentru îndrumarea noastră ca să fim pregătiți și perfecționați. Dar dacă devenim recalcitranți, dacă nu învățăm lecțiile care ne sunt prezentate în mod pozitiv în Cuvânt, Dumnezeu ca Tată al nostru, având în vedere scopul Său măreț de a ne desăvârși și de a ne pregăti pentru slavă, va lua alte măsuri. Una dintre metode este cea a pedepsirii. Părinții firești care sunt demni să poarte acest nume – trăim niște zile atât de lipsite de fermitate încât cu greu putem folosi argumentul așa cum l-a folosit apostolul – fac acest lucru. Își pedepsesc copiii pentru binele lor și dacă un copil nu se comportă adecvat ca urmare a unor indicații pozitive, pedeapsa trebuie distribuită, disciplina trebuie exercitată. Este dureros dar necesar și părinții buni nu o neglijează. Acest om spune că Dumnezeu este așa și infinit mai mult. Dacă nu suntem ascultători la lecțiile pozitive și la indicațiile Cuvântului lui Dumnezeu, să nu fim surprinși dacă ni se întâmplă alte lucruri. Nu trebuie să fim surprinși dacă începem să îndurăm diferite lucruri care sunt mai degrabă dureroase. Acestea ne sunt făcute în mod deliberat de

către Dumnezeu, spune apostolul, ca parte a procesului de sfințire. Observați câtă semnificație îi dă Pavel. El spune că e necesar să ne autoexaminăm și să aflăm dacă experimentăm acestea, pentru că spune el într-un mod clar, dacă nu avem experiența acestui fel de tratament, e pusă la îndoială calitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu. Dacă nu știm nimic despre acest proces, nu suntem copii, suntem ilegitimi, nu aparținem lui Dumnezeu pentru că „Domnul pedepsește pe cine-l iubește". Într-un anume sens putem afirma că persoana care probabil e foarte nefericită în privința sa, este acel creștin sau creștinul declarat în mod deschis care nu este conștient de acest tip de comportament. E ceva care ar trebui să ne alarmeze. Departe de a fi deranjați de proces, trebuie să-i mulțumim Domnului pentru El deoarece ne dă dovada că suntem copiii Lui, ne tratează ca pe copiii Săi. Ne mustră și ne pedepsește pentru a ne face conform modelului și pentru a fi demni de El, Tatăl nostru.

Acest fapt are loc constant în viața și experiența copiilor lui Dumnezeu. Ni se dau învățături cam peste tot în Biblie. Sunt numeroase exemple și ilustrații care pot fi citate. Este mesajul remarcabil al Psalmului 73. Este și mesajul minunat al cărții lui Iov. Îl găsim și la apostolul Pavel în Epistola către Romani, capitolul 5 unde vorbește de bucuria în necazuri, ș.a.m.d. Mesajul e integrat și în argumentul din Romani capitolul 8. Îl vedem și în prima Epistolă către Corinteni, capitolul 11, în paragraful care vorbește de Cina Domnului. Apostolul ne spune că unii membri ai bisericii erau bolnavi deoarece nu trăiau o viață de credință – „din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi" (v. 30). Într-adevăr unii au murit din această cauză – „și nu puțini dorm". Apoi citiți primul capitol din a doua Epistolă către Corinteni, și veți vedea că apostolul descrie experiența prin care a trecut. El spune că totul s-a întâmplat pentru ca să poată învăța nu să se încreadă în el, ci în Dumnezeul cel Viu. O altă mare afirmație clasică a acestei învățături poate fi găsită în capitolul 12 din a doua Epistolă către Corinteni, unde Pavel vorbește despre „țepușul din carne" care i-a fost dat și întregul său argument și raționament despre acesta. Scopul, spune el, a fost să îl țină într-o stare spirituală corectă ca nu cumva să se îngâmfe. I s-a pus un țepuș în carne și deși s-a rugat lui Dumnezeu de trei ori să i-l scoată, Dumnezeu nu a făcut-o, și Pavel a învățat în final lecția. Așa a fost promovată sfințirea sa. Citiți primul capitol din Epistola lui Iacov: „Să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări (v. 2). E o stare în care te bucuri. Totul e rezumat în Cuvântul Domnului

înviat aşa cum îl găseşti în Apocalipsa, capitolul 3:19: „Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc".

Vedem că această doctrină parcurge Biblia ca un fir roşu. Comportamentul lui Dumnezeu faţă de copiii lui Israel sub vechea dispensaţie nu e altceva decât un comentariu extins asupra acestui subiect. Dumnezeu a făcut aceste lucruri deoarece era poporul său: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi şi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre" (Amos 3:2). El s-a purtat aşa cu ei pentru că ei erau copiii Săi.

Întrebarea care ne stă înainte este ce înseamnă a pedepsi, ce este pedeapsa? Înseamnă a instrui, a educa. Înţelesul fundamental al cuvântului este acesta. Este instruirea prin care un copil e cumineţit, e metoda de a-l educa. Tindem să confundăm termenul cu cuvântul pedeapsă. Include corijarea, dar include şi instruirea; cuprinde mustrarea, poate include în mare măsură şi pedepsirea dar lucrul esenţial, ca de altfel şi scopul esenţial al pedepsirii este să instruiască şi să stimuleze dezvoltarea unui copil pentru a crea un adult. Dacă acesta este înţelesul pedepsirii, să luăm în considerare pentru moment metodele prin care Dumnezeu pedepseşte.

Cum îşi pedepseşte Dumnezeu copiii? O face de obicei prin diferite circumstanţe. Este foarte important în viaţa de credinţă să ne dăm seama că tot ceea ce ni se întâmplă are o semnificaţie dacă am putea să o vedem. Nimic nu se întâmplă în mod accidental – o vrabie „nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru" (Matei 12:29), spune Domnul şi dacă e adevărat cu privire la o vrabie, cu cât este mai adevărat cu privire la noi! Nimic nu ni se poate întâmpla fără ştirea Tatălui nostru.

Împrejurările ne afectează permanent şi scopul lor este să ne aducă la sfinţire – împrejurări agreabile şi împrejurări dezagreabile. Trebuie să fim atenţi să percepem lecţiile, să căutăm şi să ne punem întrebări.

Permiteţi-mi să particularizez. Biblia ne învaţă clar că una dintre împrejurările specifice pe care Dumnezeu le foloseşte adesea în această privinţă este vreo pierdere financiară, o schimbare în situaţia materială, pierderea bunurilor, a posesiunilor, pierderea banilor. Acestea sunt folosite frecvent de Dumnezeu. Găsim relatări în Vechiul Testament şi s-a întâmplat deseori şi în istoria ulterioară a oamenilor lui Dumnezeu din biserică, faptul că Dumnezeu l-a învăţat pe om o lecţie prin trimiterea unei pierderi în sens material sau temporal, o lecţie pe care aparent omul nu a putut să o înveţe prin alte căi.

Să luăm problema sănătății. V-am amintit deja de prima Epistolă către Corinteni, capitolul 11. Apostolul ne spune în mod specific că unii erau bolnavi şi neputincioşi pentru că Dumnezeu i-a adus în acea stare, pentru a-i învăța şi pentru a-i instrui. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioşi şi bolnavi, şi nu puțini dorm" (v. 28-30). Aceasta este metoda pe care Dumnezeu a întrebuințat-o adeseori, aşa că cei care spun că nu e voia lui Dumnezeu ca noi să fim bolnavi sau neputincioşi, pur şi simplu contestă Scripturile. Dar să nu cadă nimeni în capcană şi să spună: „Ne înveți că fiecare boală e o pedeapsă trimisă de Dumnezeu?" Nu fac aşa ceva, ci afirm simplu că Dumnezeu foloseşte uneori această metodă pentru a-i pedepsi pe copiii Săi. E „din pricina aceasta" că mulți „sunt neputincioşi şi bolnavi". E fapta lui Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit să li se întâmple acest lucru sau Dumnezeu a adus boala asupra lor spre binele lor. Voia lui Dumnezeu este mult mai importantă decât sănătatea trupească a omului şi dacă omul nu se va supune şi nu va asculta de învățătura pozitivă a Cuvântului, Dumnezeu se va ocupa de el. Îi poate trimite o boală pentru a-l pune deoparte şi pentru a-l face să gândească. Pot să vă amintesc ceea ce spunea întotdeauna remarcabilul doctor Thomas Chalmers, că ceea ce l-a adus cu adevărat sub îndrumarea lui Dumnezeu la înțelegerea Evangheliei a fost o boală ce l-a ținut la pat aproape 12 luni. Fusese un predicator strălucit, care se baza pe cunoştință şi intelect, dar a ieşit din camera în care zăcuse ca un predicator al Evangheliei şi a mulțumit Domnului pentru încercarea grea. Există o paralelă în a doua Epistolă către Corinteni, capitolul 1, v 9 unde Pavel avea „gândul morții" în el. Apoi există afirmația clasică despre țepuşul în carne în capitolul 12. Dumnezeu nu a îndepărtat țepuşul deoarece dorea să-l învețe pe apostol să spună: „Când sunt slab, eu sunt tare" şi să se bucure mai degrabă în neputință decât în tărie ca să se arate slava puternică a lui Dumnezeu. Nu e nici o îndoială că Dumnezeu a promis acest lucru, poate că Dumnezeu l-a creat ca să-şi pedepsească şi să-şi instruiască slujitorul într-un mod special.

În acelaşi mod Dumnezeu a permis prigonirea. Aceşti creştini evrei au fost prigoniți şi din această pricină erau nefericiți. Bunurile le-au fost furate, casele distruse pentru că erau creştini, dar ei se întrebau: „De ce avem parte de acest soi de tratament? Ne-am gândit că dacă vom crede în

Evanghelie, nu vom păți nici un rău, dar se pare că avem parte de multe necazuri, pe când cei care nu sunt creştini o duc bine şi reuşesc în orice. De ce"? Răspunsul se află în acest capitol 12. Doctrina merge mai departe în a afirma că Dumnezeu poate trimite chiar moartea uneori, în acest mod – „Sunt între voi mulți neputincioşi şi bolnavi, şi nu puțini dorm". E un mister, nimeni nu-l poate înțelege, dar e învățătura clară a Scripturii şi prin urmare spun că e necesar să ne dăm seama că toate lucrurile au o semnificație. Prin diferite împrejurări, lucrurile care au loc în viața noastră în această lume, în cariera noastră, prin succesul sau insuccesul la examene, prin boală sau sănătate, prin toate aceste lucruri, Dumnezeu îşi face cunoscut scopul Său pentru noi, ca să trecem prin ele. Dacă eşti un copil al lui Dumnezeu toate lucrurile acestea au o semnificație pentru tine şi trebuie să înveți cum să le analizezi pentru a descoperi mesajul lor ascuns. În acest fel sfințirea va fi promovată.

O altă cale prin care ne pedepseşte Dumnezeu şi trebuie să o aşez într-o categorie proprie, e următoarea. Câteodată Dumnezeu pare să îşi retragă prezența, să îşi ascundă Fața de noi cu un scop precis. Veți vedea că aceasta este tema uluitoare a cărții lui Iov. Se găseşte şi în Osea, capitolele 5 şi 6. Dumnezeu îi spune poporului Său: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați şi vor căuta Fața Mea". Dumnezeu se retrage, îşi retrage prezența, Fața Sa şi binecuvântările Sale pentru a-i aduce la pocăință. E o parte a sfințirii.

Unii află adesea că în viața de credință există variații în sentimente şi trăiri. E o problemă care îi tulbură deseori şi îi uimeşte pe oamenii lui Dumnezeu. Cu toții am trecut pe aici. Afli că pentru un motiv sau altul experiența de care te bucuri, ajunge brusc la capăt şi spui împreună cu Iov: „Oh! Dacă aş şti unde să-L găsesc". Eşti conştient că nu ai făcut nimic rău dar Dumnezeu se retrage şi te simți părăsit. Aceste abandonări ale Duhului care par să aibă loc sporadic, sunt din nou parte a metodei lui Dumnezeu de a-i pedepsi pe copiii Săi, parte a marelui său proces de instruire şi de pregătire a noastră pentru minunatul scop final pe care îl are în vedere pentru noi.

Aceasta mă aduce la următoarea întrebare: De ce pedepseşte Dumnezeu? Am văzut ce înseamnă pedepsirea, am văzut cum pedepseşte Dumnezeu, acum ne punem marea întrebare, de ce face El acest lucru? Există răspunsuri multiple în această parte a Cuvântului. În Evrei, capitolul 12:5-12, versetele nu sunt nimic altceva decât un răspuns extins la această întrebare. Pentru că Dumnezeu ne iubeşte – „Domnul

pedepseşte pe cine-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte". Acesta este răspunsul fundamental. Dumnezeu face totul din dragoste. Dumnezeu, pentru că ne iubeşte, pare a fi din când în când „aspru ca să fie bun". Totul e spre binele nostru. Priveşte la afirmaţia din versetul 7. Versiunea Autorizată King James spune: „Dacă suferiţi pedeapsa, Dumnezeu se poartă cu voi ca nişte fii". Versiunea Revizuită şi alte versiuni explică mult mai bine acest verset. Nu mai apare „dacă suferiţi pedeapsa", ci „suferiţi pentru pedepsirea voastră". De ce suferim? Aceasta este întrebarea; aceeaşi întrebare o puneau şi evreii creştini – dacă suntem creştini, de ce suferim? Răspunsul e următorul. Suferi tocmai pentru că eşti creştin, suferi pentru pedepsirea ta, cu alte cuvinte scopul suferinţei tale este creşterea ta, instruirea ta, dezvoltarea ta; lucrurile pe care le suferi sunt o parte a pedepsirii tale. Ce este pedepsirea? Instruirea ta. Trebuie să fim siguri de faptul că toate suferinţele, nefericirile au un scop final măreţ şi anume pregătirea şi instruirea noastră. Autorul spune din nou – observaţi cum continuă repetându-se – în versetul 10. „Căci ei", părinţii trupeşti, „ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru" pentru ca „să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui". Versetul e foarte clar; învăţătura se referă la faptul că Dumnezeu ne pedepseşte ca să devenim părtaşi sfinţeniei Lui, pentru ca să fim sfinţiţi. Totul este făcut, spune el, „pentru binele nostru", iar acest bine este sfinţenia. Dumnezeu ne sfinţeşte prin adevăr, prin lucrurile trimise asupra noastră, prin Cuvântul Său, înfăţişându-ne ceea ce face.

Dacă acesta este scopul general pe care Dumnezeu îl are în vedere atunci când ne pedepseşte în acest mod, să ne uităm la câteva din motivele specifice pentru care El ne pedepseşte. În primul rând sunt anumite neajunsuri în noi care au nevoie să fie corectate. În viaţa de credinţă există pericole cu care ne confruntăm şi împotriva cărora trebuie să ne protejăm. Simplul fapt că un om este creştin nu înseamnă neapărat că e perfect. Într-adevăr nu ajungi la starea de desăvârşire imediat ce crezi în Isus Hristos. Nu ajungi la o asemenea stare în această viaţă, mai rămâne o fărâmă de imperfecţiune, „omul vechi" nu dispare complet. Rezultatul e că sunt unele lucruri care trebuie tratate în mod special şi în Biblie ni se spune foarte clar cum Dumnezeu foloseşte pedeapsa pentru a trata aceste probleme specifice. Care sunt acestea? Una ar fi mândria spirituală, lăudăroşenia spirituală, folosită într-un sens periculos şi greşit. Să vă amintesc pasajul biblic clasic care explică perfect ceea ce vreau să

spun şi care nu mai are nevoie de prezentare. Apostolul Pavel în capitolul 12 din Epistola a doua către Corinteni spune: „Şi ştiu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie) a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte, care nu se pot spune şi pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească" (v. 3-7). Problema e expusă perfect. Apostolul a avut o experienţă rară, excepţională, neobişnuită, a fost răpit în rai, a văzut, a simţit, a auzit lucruri minunate şi pericolul era mândria spirituală, pericolul de a se umfla de mândrie. Ne spune că i s-a pus un ţepuş în carne, i-a fost pus în mod deliberat pentru a-l proteja. Mândria spirituală este un pericol teribil, un pericol ce persistă. Dacă Dumnezeu în mila şi dragostea Sa ne acordă unele experienţe neobişnuite, suntem într-o poziţie pe care diavolul o poate exploata pentru a ne face rău. Deseori oamenii care au avut experienţe similare, a fost nevoie să fie pedepsiţi pentru a fi ţinuţi la locul potrivit şi sigur.

Un alt pericol este pericolul încrederii exagerate în sine. Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu talente şi pericolul este ca omul să se bazeze numai pe sine şi pe abilităţile sale, să creadă că nu mai are nevoie de Dumnezeu. Mândria şi siguranţa de sine sunt pericole constante. Acestea în sine, sunt păcate ale firii pământeşti, sunt pericole spirituale şi prin urmare, mai periculoase şi mai subtile.

Există mai apoi pericolul de a fi atras de lume, de înfăţişarea ei şi de căile sale. Biblia vrea să marcheze faptul că aceste lucruri sunt extrem de subtile. Nu este vorba că un om se retrage şi decide în mod deliberat să se întoarcă înapoi în lume. Se întâmplă imperceptibil. Lumea cu atracţiile ei este întotdeauna prezentă şi omul alunecă în el fără a-şi da seama. Aşa că trebuie pedepsit ca nu cumva să înceapă a iubi lucrurile lumeşti.

Un alt pericol e a ne lăsa pe tânjală, de a fi satisfăcuţi de poziţia pe care am atins-o în viaţa de credinţă – automulţumire, îngâmfare. Nu suntem modernişti, nu credem în ceea ce mulţi cred astăzi, suntem creştini cu adevărat, încetăm să facem anumite lucruri care ştim că sunt greşite. Credem că suntem perfecţi în credinţa noastră, nu se poate reproşa nimic vieţilor noastre, şi astfel devenim îngâmfaţi şi mulţumiţi de sine. Ne lăsăm pe tânjală şi nu mai creştem. Dacă ne comparăm cu ceea ce am fost cu 10 ani în urmă, nu există o diferenţă vizibilă. Nu îl cunoaştem într-un mod mai personal pe Dumnezeu, nu am avansat cu nici un pas, nu „am crescut în harul şi cunoştinţa Domnului". Ne complacem într-o stare de automulţumire. Pot rezuma totul spunând că

există pericolul teribil de a-l uita pe Dumnezeu, de a nu-L mai căuta, şi părtăşia cu El. Este pericolul îngrozitor de a ne gândi la noi în termenii unor experienţe şi nu în termenii unei cunoaşteri constante, directe şi imediate a Domnului şi a relaţiei cu El. Pe măsură ce anii trec în viaţa de credinţă trebuie să fim capabili să spunem că îl cunoaştem pe Dumnezeu mai bine decât înainte, să putem spune că îl iubim mai mult decât altădată. Cu cât cunoşti mai mult o persoană bună, cu atât o placi mai mult, cu atât o iubeşti mai mult. Multiplică aceasta până la infinit şi vei vedea relaţia ta şi a mea cu Dumnezeu. Îl cunoaştem mai bine pe Dumnezeu, Îl căutăm tot mai mult. Dumnezeu ştie că pericolul este să Îl uităm pentru că ne interesează mai mult persoana noastră şi experienţele noastre. Dumnezeu în dragostea Sa nemăsurată ne pedepseşte pentru a ne face să vedem aceste lucruri, pentru a ne aduce înapoi la El, pentru a ne proteja de pericolele teribile care ne înconjoară şi ne ameninţă în mod constant. Mă refer acum la experienţa ta. Poţi spune că îi mulţumeşti Domnului pentru lucrurile care ţi-au stat împotrivă? Este un test foarte bun cu privire la întreaga noastră credinţă. Poţi vedea de ce unele lucruri – lucruri care nu au fost plăcute şi care te-au făcut nefericit atunci când au avut loc – poţi să te uiţi înapoi şi să spui ca psalmistul în Psalmul 119, v. 71: „E spre binele meu că m-ai smerit"?

Spun că Dumnezeu ne pedepseşte pentru aceste motive specifice. Permiteţi-mi să le spun în mod hotărât. A fi sfinţit înseamnă a da dovadă de anumite însuşiri pozitive. Să fim genul de persoană descrisă în Predica de pe Munte, în Fericiri, persoana care arată roadele Duhului – dragostea, bucuria, pacea etc. Aceasta e sfinţirea. Dumnezeu, vrând să ne sfinţească ne aduce tot mai mult în conformitate cu această stare. E clar că pentru a ajunge aici nu este suficient că ne este dată învăţătura pozitivă a Cuvântului, pedepsirea e de asemenea necesară. Cuvântul îi îndeamnă pe oameni „să privească la Isus". Observaţi că face acelaşi lucru la începutul capitolului înainte de a vorbi despre pedeapsă. Îndemnul autorului este: „Să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Isus...". Dacă am proceda aşa tot timpul, altceva nu ar fi necesar; dacă ne-am uita ţintă la El încercând să ne conformăm Lui, totul ar fi bine. Dar nu o facem şi prin urmare pedeapsa devine necesară. E indispensabilă pentru a produce anumite calităţi în noi. Ele sunt următoarele. În multe privinţe smerenia este încununarea tuturor virtuţilor. Smerenia este cea mai preţioasă nestemată, una dintre cele mai glorioase manifestări ale roadelor Duhului Sfânt – smerenia a fost

caracteristica supremă a Domului. El a fost blând şi smerit cu inima. „Nu va frânge o trestie ruptă şi nici nu va stinge un fitil care fumegă" (Matei 12:20). Este punctul limită la care ajungem şi Dumnezeu ştie că trebuie să fim plini de umilinţă pentru a ajunge la smerenie. Eşecul ne poate fi de folos aici. Este foarte dificil să fii smerit când ai întotdeauna succes, aşa că Dumnezeu ne pedepseşte câteodată cu eşecuri pentru a ne smeri, pentru a ne menţine într-o stare de smerenie. Examinează-ţi viaţa şi vezi că aceste lucruri se întâmplă.

Ajungem mai apoi la focalizarea asupra lucrurilor cereşti. Un creştin trebuie să fie cu gândul la cele cereşti. Interesul predominant trebuie să fie acolo şi nu aici. Cât de greu e să fim cu gândul la cele cereşti. „Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Coloseni 3:2). De câte ori este necesar ca Domnul să ne pedepsească pentru a ne îndrepta gândul spre cer. Ne agăţăm de lume încât Dumnezeu trebuie să facă ceva care să ne arate foarte clar că lucrurile ce ne leagă de lume sunt fragile şi pot fi distruse într-o secundă. Brusc devenim conştienţi de faptul că suntem călători în această lume şi suntem creaţi să ne gândim la cer şi la veşnicie.

Blândeţe! Cât de dificil este să fim blânzi în atitudinea noastră faţă de ceilalţi şi în relaţiile cu ei – dragoste faţă de ceilalţi, simpatie faţă de ei. Cred că într-un anume sens e aproape imposibil să ai o stare de empatie până nu cunoaştem aceeaşi experienţă. Ştiu din propria experienţă ca pastor că nu aş fi fost capabil să am înţelegere pentru oameni, nu i-aş fi înţeles pe unii şi problemele lor dacă nu aş fi trecut prin aceeaşi experienţă. Dumnezeu trebuie să se ocupe de noi câteodată pentru a ne aminti nevoia noastră de a fi răbdători. El ne spune: „Ştii că sunt răbdător cu tine, mergi şi fii răbdător cu acea persoană". În concluzie, acestea sunt câteva din lucrurile care ne arată clar nevoia şi necesitatea de a fi pedepsiţi. Dumnezeu pentru că ne iubeşte, pentru că suntem copiii Săi ne pedepseşte pentru a ne conduce în final spre minunata şi extraordinara „roada dătătoare de pace a neprihănirii" (Evrei 12:11).

Până acum am analizat aceste lucruri în principal. În următorul capitol sper să arăt cum este aplicată învăţătura în acelaşi paragraf biblic şi cum trebuie să o aplicăm în viaţa noastră. Cel mai mare principiu este că Dumnezeu ne pedepseşte pentru că suntem copii. Dacă nu eşti conştient de acest mod de comportament, te îndemn să te întorci spre tine şi să te analizezi, să fii sigur că eşti creştin pentru că „Domnul pedepseşte

pe cine-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte". Binecuvântat să fie Dumnezeu care a luat mântuirea şi desăvârşirea noastră asupra Sa şi care va duce la bun sfârşit lucrarea începută în noi, care ne iubeşte atât de mult încât dacă nu vom învăța lecțiile în mod voluntar, El ne ya pedepsi pentru a ne face potrivit imaginii Fiului Său preaiubit.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Şi aţi uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu dispreţui pedeapsa Domnului, şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El. Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte." Suferiţi pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl? Dar dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte feciori din curvie, iar nu fii. Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, şi să trăim? Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.

Evrei 12: 5-11

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 18

ÎN ŞCOALA LUI DUMNEZEU

Continuăm învățătura biblică referitoare la faptul că Dumnezeu creează şi promovează sfinţenia noastră prin diferite lucruri pe care ni le face. Pe lângă instruirea pozitivă pe care ne-o dă în Scripturi, Dumnezeu se ocupă de noi şi în alte moduri. Dacă nu suntem receptivi la învățătură, dacă suntem copiii Săi şi tocmai pentru că suntem, El ne pedepseşte. Am văzut deja în legătură cu acest subiect că sunt multe locuri în Scriptură unde învățătura cu privire la pedeapsă este evidențiată şi dată în mod clar. Cred că suntem cu toții de acord când afirm că nu există o afirmație mai potrivită decât cea pe care o găsim în capitolul 12 din Evrei, în special de la versetul 5 la 15. Într-adevăr se poate spune că întreaga epistolă către Evrei e o expunere largă a acestei mari doctrine ce cuprinde scopurile lui Dumnezeu cu privire la oamenii Săi descoperite în procesul pedepsirii. În considerentul general asupra subiectului am văzut că Dumnezeu foloseşte neîndoielnic această metodă specială. Argumentul principal în versetele respective e că dacă trecem prin acest tratament, e o dovadă că suntem copii ai lui Dumnezeu; dar dacă nu trecem, calitatea noastră de copii ai Săi este pusă sub semnul îndoielii. Am luat în considerare şi motivul pentru care El ne pedepseşte ajungând la concluzia că o face pentru a ne proteja de anumite ispite ce ne amenință permanent. Sunt pericole specifice în jurul nostru, în viața de aici şi e necesar să fim ținuți departe de ele. Mândria, automulțumirea şi lăudăroşenia, pericolul de a ne apropia de lucrurile lumeşti fără a ne da seama, aceste pericole îngrozitoare ce îi amenință constant pe creştini în viața pământească. Am văzut şi latura pozitivă, şi anume că Dumnezeu ne pedepseşte ca să stimuleze în noi creşterea roadelor Duhului Sfânt. Nimic nu e mai benefic pentru promovarea smereniei ca pedepsirea şi avem nevoie de ea dacă vrem să fim smeriți, blânzi şi modeşti. Învățătura e că Dumnezeu, ca tată al nostru, în harul şi în bunătatea Sa nemărginite, ne disciplinează căci „El bate cu

nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte", şi „Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte". Acestea sunt doctrina şi învăţătura.

Având principiul stabilit, trebuie să continuăm argumentul nostru referitor la fragmentul din Evrei, pentru că aceasta nu e totul, nu e suficient. Aşa cum am înţeles eu argumentul apostolului din Evrei capitolul 12, el se poate formula astfel: pedeapsa, chiar pedeapsa lui Dumnezeu nu lucrează în mod automat în noi. Simplul fapt că suntem pedepsiţi nu înseamnă că, din necesitate, vom beneficia de pe urma lui. Argumentul autorului e că numai dacă înţelegem învăţătura cu privire la pedeapsă şi o aplicăm adecvat şi cu adevărat în viaţa noastră, numai atunci vom obţine un folos de pe urma ei. E un lucru evident şi important, pentru că dacă ne gândim că sfinţenia noastră are loc în mod automat în timp ce noi stăm pasivi, în cazul apostolului noi negăm esenţa şi miezul argumentului său. Pedeapsa nu lucrează în mod automat, nu e ceva mecanic. Întreaga sfinţire este „prin adevăr", după cum spune Domnul nostru în Ioan 17, este prin aplicarea Cuvântului la fiecare pas, în fiecare privinţă. Este adevărat în mod special cu privire la întreaga problemă a pedepsirii.

Daţi-mi voie să vă înfăţişez argumentul aşa cum este arătat aici. Există un mod greşit de a privi pedeapsa şi există un mod greşit de a reacţiona la pedeapsă. Vă amintiţi că am văzut cum pedeapsa poate veni sub diferite forme. Poate apărea prin circumstanţe, prin pierderi financiare, prin probleme în profesia sau afacerea noastră, poate lua forma a ceva ce ne descurajează, ne tulbură şi ne dă o stare de perplexitate; poate veni sub forma unei descurajări personale – trădare din partea unui prieten sau spulberarea unei mari speranţe pe care am avut-o în viaţă. Poate lua forma unei boli. Trebuie să repet şi să subliniez faptul că eu nu susţin că toate aceste lucruri sunt cu necesitate produse întotdeauna de Dumnezeu. Nu spun aceasta. Biblia nu ne învaţă că tot ceea ce cineva suferă este trimis de Dumnezeu. Învăţătura este că boala poate fi trimisă de Dumnezeu şi El ne pedepseşte câteodată prin boală ca şi prin alte împrejurări diferite. Să fim clari în privinţa aceasta. Dumnezeu poate folosi o metodă sau alta, dar e evident că aceste lucruri se întâmplă tuturor, şi prin urmare nu trebuie să spunem niciodată că fiecare întâmplare nefericită este cu necesitate o pedeapsă de la Dumnezeu.

Există mai apoi moduri greşite de a reacţiona la încercări, necazuri şi pedeapsă. Care sunt acestea? Apostolul notează trei. Primul este pericolul disprețului. Îl vedem în versetul 5: „Fiule, nu disprețui pedeapsa

Domnului". Aceasta este primul mod greşit de a privi pedeapsa, de a o privi neglijent, de a nu-i acorda atenţie, de a ne dezbăra de ea ca de ceva uşor, de a nu o lua în serios – e ca şi cum ai lua o atitudine îndrăzneaţă şi de a nu-i permite să te afecteze. Ne găsim continuând drumul în mod nechibzuit, iar unul dintre aceste lucruri ni se întâmplă şi în loc de a-l cântări, de a-l lua în considerare lăsându-l să îşi continue munca, facem tot posibilul de a ne dezbăra de el, de a scăpa de el, îl alungăm râzând. E ceva care nu necesită o accentuare deoarece în prezent e cea mai obişnuită recaţie la încercări şi la necazuri. Trăim într-o vreme în care oamenii se tem de sentimentele adevărate. E o epocă sentimentală dar există o diferenţă vitală între sentiment şi emoţie. Viaţa a devenit mai dură. Întotdeauna încercăm să ne „oţelim" nervii şi sentimentele şi privim ca pe ceva demodat capacitatea de a simţi unele lucruri. Lumea a devenit mai dură şi în prezent întregul curs al vieţii o arată foarte clar. Multe din lucrurile care fac de ocară viaţa în zilele de azi nu s-ar fi întâmplat dacă oamenii ar fi mai simţitori, dacă ar avea puţină sensibilitate. Ne oţelim şi afişăm o mină cutezătoare, urmarea fiind că atunci când lucrurile merg rău şi când Dumnezeu ne pedepseşte, nu dăm atenţie. Le privim cu uşurinţă şi în loc de a le acorda atenţie, le ignorăm şi nu le permitem să ne tulbure. Scriptura ne avertizează clar şi solemn în privinţa unei asemenea atitudini. Nimic nu e mai dăunător sufletului decât să cultivăm o atitudine impersonală faţă de viaţă, atât de obişnuită astăzi. Din această cauză unele persoane nu mai sunt ataşate de soţ sau soţie, de propria familie. Din aceeaşi cauză unii îşi pot neglija responsabilităţile, pot călca în picioare lucrurile sfinte. Această atitudine impersonală faţă de viaţă este propovăduită şi încurajată în mod deliberat, este privită ca un semn distinctiv al personalităţii adevărate – genul de persoană înconjurată de o carcasă de oţel, care nu trădează niciodată vreo emoţie şi căreia pare să îi lipsească în întregime orice sensibilitate adevărată. O asemenea atitudine poate intra şi în viaţa de credinţă făcându-i pe oameni să disprefuiască până şi pedeapsa Domnului. Se debarasează de ea, o îndepărtează, refuză să-i acorde atenţie.

A doua reacţie falsă la pedeapsă se găseşte în acelaşi verset 5 – „Nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El". E un citat care se găseşte şi în Vechiul Testament, în Cartea Proverbelor şi se referă la pericolul de a fi descurajat de pedeapsă, de a renunţa, de a te da bătut, pericolul de a te simţi deznădăjduit. Aceste sentimente ne sunt familiare. Ceva ni se întâmplă şi spunem „nu pot îndura". Inima capitulează, acel lucru e peste

puterile noastre. Renunțăm, devenim slabi în fața unor lucruri, suntem extrem de descurajați. În schimb, o așa atitudine ne conduce spre tendința de a ne întreba de ce se întâmplă tot felul de lucruri și dacă este drept din partea lui Dumnezeu. Murmurăm nemulțumiți, ne plângem, avem un sentiment de ranchiună. Aceasta era starea credincioșilor evrei din pasajul biblic. Ei spuneau: „Am crezut că atunci când devenim creștini vom intra într-o viață minunată, dar privește la ceea ce ni se întâmplă. De ce toate acestea? Este drept? Credința creștină este adevărată?" Și au început să se întoarcă la vechea religie. Din acest motiv, apostolul a scris Epistola pentru că ei erau descurajați din pricina încercărilor. Se simțeau slabi, pentru că Dumnezeu îi încerca. „Nu-ți pierde inima când ești mustrat de El." Un sentiment de disperare își face simțită prezența și spunem: „Serios că este prea mult pentru mine, nu pot merge mai departe. O, dacă aș avea aripile unui porumbel, aș zbura departe și m-aș odihni"! Cu toții am trecut pe aici. Reacționăm destul de frecvent în acest fel la pedeapsa Domnului în loc să o întâmpinăm așa cum ne învață apostolul. Suntem pregătiți să ridicăm brațele în semn de neputință și să spunem: „Nu, nu pot, este prea mult. De ce sunt tratat așa"? Nu suntem primii care se simt așa. Citiți Psalmii și veți vedea că psalmistul trecea adesea prin această etapă. E complet greșit și e o reacție incorectă la mustrarea, pedeapsa lui Dumnezeu și la căile Sale părintești de a se purta cu noi.

A treia reacție greșită este cea menționată în versetul 15: „Nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea". Din păcate cât de bine știm ce înseamnă! Unii reacționează cu amărăciune la încercări, la necazuri și la pedepsele din viață. În lucrarea și experiența mea de pastor nu găsesc nimic mai trist și cu siguranță nu există ceva mai trist decât să văd efectele încercărilor și necazurilor asupra vieții unor oameni. Am cunoscut oameni care, înainte de a li se fi întâmplat unele nenorociri erau prietenoși, amabili, dar am observat că atunci când au parte de asemenea lucruri, devin cătrăniți, egoiști, dificili chiar și cu cei care încearcă și sunt nerăbdători să îi ajute. Se închid în ei și cred că întreaga lume e împotriva lor. Nu îi poți ajuta, amărăciunea intră în sufletele lor, se vede pe fețele și în înfățișarea lor. Are loc o schimbare radicală. Deseori proclamăm în mod inconștient ceea ce suntem prin felul în care reacționăm la lucrurile care ni se întâmplă. Aceste lucruri ne testează până în adâncuri și arată dacă suntem cu adevărat copii ai lui Dumnezeu. Cei care nu sunt copii ai lui Dumnezeu, în general se amărăsc din cauza nenorocirilor. Uneori chiar și copiii lui Dumnezeu pot fi

temporar plini de amărăciune şi trebuie avertizaţi împotriva acestei reacţii la pedeapsă şi necaz – împotriva unei rădăcini de amărăciune care dă lăstari.

Dacă ne facem vinovaţi de una dintre cele trei reacţii. Evenimentele care au loc în viaţa noastră nu ne vor ajuta deloc. Chiar şi pedepsele lui Dumnezeu nu ne vor fi de folos dacă reacţionăm în acest mod. Dacă ne debarasăm cu uşurinţă de ele, dacă ne pierdem curajul în faţa lor, dacă devenim plini de amărăciune din pricina lor, nu ne vor aduce nici un beneficiu. Pedeapsa care ne poate fi trimisă de Dumnezeu, care poate fi distribuită de Însuşi Dumnezeu, nu ne va aduce nici un folos.

De aceea apostolul îi îndeamnă pe oamenii cărora le scrie să înfrunte aceste lucruri într-un mod corect. Care este acesta? Primul lucru pe care ni-l spune este să învăţăm să ne purtăm ca nişte fii şi nu ca nişte sugari. Este ceva important şi din păcate Versiunea engleză Autorizată foloseşte un cuvânt greşit aici: „Aţi uitat sfatul prin care vă vorbeşte ca unor *copii*"; ar fi trebuit fie „Aţi uitat sfatul prin care vă vorbeşte ca unor *„fii"*.[19] Poţi spune că un fiu este un copil şi prin urmare cuvântul „copii" este corect, dar apostolul a folosit de fapt un cuvânt ce ar trebui tradus prin „fii" şi care mai târziu a şi fost tradus aşa. Este o distincţie importantă. Ceea ce apostolul spune cu adevărat este: „Aţi uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor oameni maturi – ca unor fii. Nu mai sunteţi copii, nu mai sunteţi sugari." Copiii înţeleg greşit pedeapsa. Când suntem copii întotdeauna credem că suntem trataţi aspru, că este nedrept din partea părinţilor şi că nu meritãm. Aceasta este reacţia copilului şi din punct de vedere spiritual unii dintre noi rămân tot copii. Dar Apostolul spune: „Amintiţi-vă că nu mai sunteţi copii. Sunteţi adulţi, sunteţi fii, oameni maturi". Îndemnul lui este: „Vinoţi în fire, nu te purta ca un copil". Observaţi judecata sănătoasă a Scripturii şi modul în care se apropie de noi. E ca şi cum ne-ar spune: „Sunteţi oameni în toată firea; adunaţi-vă curajul, opriţi-vă din plâns şi smiorcăit, nu vă mai comportaţi ca nişte copii şi nu vă mai bosumflaţi! Spuneţi că sunteţi adulţi dar vă comportaţi ca nişte copii!"

Ce trebuie să facem ca adulţi? În versetul 5 ni se dau o serie de îndemnuri. El începe cu o negaţie sub forma unei mustrări: „Şi aţi uitat sfatul". Evident că lucrul corect care ar trebui făcut este aducerea aminte a îndemnului. Autorul spune de fapt: „Creştini evrei şi toţi cei ca voi, iată-vă căzuţi în aceste capcane fără nici o scuză. Dacă creştinii aflaţi între

[19] (n.tr. în versiunea Cornilescu apare cuvântul „fii").

Neamuri ar fi făcut asta, ar fi existat o scuză, dar voi n-aveți nici una. Aveți Vechiul Testament. Dacă ați citi numai Cartea Proverbelor, dacă ați lua-o în considerare şi ați aplica-o, niciodată nu ați reacționa în acest mod cum reacționați acum – „aduceți-vă aminte de sfat". Raportându-ne la noi putem înțelege că de fiecare dată când un lucru ne încearcă în această lume, nu trebuie să ne uităm doar la lucru în sine. Ca şi creştini trebuie să luăm totul şi să-l punem în contextul imediat biblic. „Aduceți-vă aminte de sfat". Într-un anume sens aceasta este una dintre marile diferențe între credincios şi necredincios. La ce recurge un necreştin când totul merge anapoda în viața lui? Nu are la dispoziție decât înțelepciunea lumească şi modul în care lumea reacționează, dar nu îl ajută. Credinciosul se află pe o poziție complet diferită. El are Biblia şi e necesar să ia imediat orice circumstanță şi să o aşeze în acest context. Credinciosul nu reacționează la evenimente aşa cum o face lumea. El se întreabă: „Ce are de spus Scriptura în această privință"? „Cuvântul de îndemn". Credinciosul aduce acest lucru la suprafață şi îl aplică. El aşează totul într-un context. Ce ființe nesăbuite suntem! Cât de des ne facem vinovați de acelaşi fel de a acționa ca şi lumea şi nu ca şi creştini! Să ne amintim că suntem adulți, fii ai lui Dumnezeu, că avem Cuvântul Său. Aşează orice lucru în contextul Cuvântului lui Dumnezeu.

Următoarea parte a argumentului apostolului aflată tot în versetul 5 se referă la faptul că trebuie să ascultăm şi să urmăm argumentele Cuvântului lui Dumnezeu. „Ați uitat îndemnul care vă vorbeşte ca unor copii". Cuvântul „vorbeşte" nu e greşit dar nu e îndeajuns de puternic. O mai bună traducere ar fi: „Ați uitat îndemnul care vă aduce argumente", „care vă aduce argumente ca unor fii". E ceva ce mă fascinează şi mă încântă. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne oferă pur şi simplu un confort general, ceea ce el ne dă întotdeauna este un argument. Îmi displace şi nu pot suferi modul sentimental de citire a Scripturilor. Există mulți oameni care citesc Biblia într-o manieră pur sentimentală. Au necazuri şi nu ştiu ce să facă. Ei spun: „Voi citi un Psalm. E atât de liniştitor – „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic...". Îl transformă într-un fel de incantație şi iau Psalmii cum alții iau droguri. Nu acesta este modul de a citi Biblia. „Cuvântul de îndemn vă aduce argumente", discută cu voi. Trebuie să urmărim logica lui şi să citim Biblia în mod inteligent. Niciodată nu vom putea aduce prea multă inteligență în citirea Scripturilor – ele nu sunt scrise numai pentru a ne oferi un confort general si mângâiere – urmăreşte argumentul; lasă-le să poarte o discuție cu tine.

Următorul pas este: Care este argumentul? Nu voi insista prea mult asupra lui pentru că într-un fel l-am tratat deja. Voi rezuma pe scurt. Marele argument este că Dumnezeu face aceste lucruri, şi El o face pentru că tu eşti copilul Său. Acest adevăr apare aici sub diferite forme, dar nicăieri nu reiese mai clar ca în versetele 9 şi 10: „Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor şi să trăim"? Dumnezeu este Tatăl nostru spiritual, Tatăl noii vieţi care există în noi, nu a vieţii fireşti, pământeşti, ci a celei spirituale. Aşa că Dumnezeu procedează în acest fel cu tine pentru că eşti copilul Său, o face pentru binele tău, pentru că eşti al Lui. Acesta este argumentul, acesta este adevărul pe care trebuie să-l percepem. Nu reacţionăm într-un mod general, „nu ne pierdem inima", nu încercăm să ne debarasăm imediat de pedeapsă. Întreaga noastră atitudine este schimbată. Spunem: „Dumnezeu este în toate acestea şi El o face pentru că sunt copilul Său, pentru că nu mai aparţin lumii, El a trimis pe Fiul Său să moară pentru mine şi sunt ales pentru ceruri. Dumnezeu se găseşte în toate acestea şi toate sunt făcute spre binele meu".

Este imperios necesar să urmărim argumentul şi raţionamentul cu privire la modul în care ne tratează Dumnezeu. Totul se află în versetul 11: „Este adevărat", spune apostolul, „că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii". Secretul stă în fraza: „celor ce au trecut prin şcoala ei" (versiunea D. Cornilescu), „celor ce sunt instruiţi în acest fel" (versiunea King James). Singurii oameni ce vor obţine un beneficiu de pe urma tratamentului, spune apostolul, sunt cei care duc până la capăt exerciţiul, cei care sunt instruiţi în acest fel, cei care se supun tratamentului lui Dumnezeu. Dacă te debarasezi de tratament, el nu îşi va fi de folos, dacă îţi pierzi inima în faţa lui, tot nu îţi va fi de folos, şi dacă te umpli de amărăciune, nu îţi va fi de folos. Îţi va fi de folos dacă te supui procesului.

Care este acest proces? După cuvintele apostolului el este următorul. El ne spune că Dumnezeu ne va face aceste lucruri aşezându-ne într-o şcoală. Acesta este sensul original al cuvântului tradus prin „instruiţi" şi ne oferă o imagine extraordinară. Ni se spune că rădăcina cuvântului *şcoală*[20]

---

[20] *(n.tr. în versiunea King James apare cuvântul* **gymnasium** *– sală de gimnastică, cuvânt ce explică cele spuse de autor mai jos)*

e un cuvânt ce înseamnă *fiind dezbrăcat până la piele.* Imaginea pe care o avem este una în care noi suntem aşezaţi într-o şcoală şi ni se spune „să ne dezbrăcăm".

De ce ni se spune aceasta? Există două motive. În primul rând trebuie să facem exerciţiile nestânjeniţi de îmbrăcăminte. „Să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne." Dar mai există un alt motiv pentru care suntem dezbrăcaţi. Nu ne înscriem la şcoală de capul nostru pentru a face propriile exerciţii. Instructorul ne ia, se uită la noi şi ne examinează. Se uită să vadă dacă există un echilibru şi o simetrie în constituţia noastră fizică. Grecii puneau mare preţ pe acest lucru. Ei făceau exerciţii pentru dezvoltarea corpului şi pentru simetria proporţiilor fizice. Instructorul „ne dezbracă" pentru a vedea unde este nevoie de exerciţiu în plus pentru a dezvolta un anume grup de muşchi sau pentru a corija o poziţie sau postură imperfectă a corpului. Aceasta este imaginea prezentată aici. Ne aflăm într-o şcoală cu Instructorul care ne spune ce să facem şi ne supune la tot felul de exerciţii.

Cred că există aici un fel de imagine dublă, sau cel puţin putem folosi imaginea în două moduri diferite. Ne putem gândi la ea simplu, în termenii unui om ce are nevoie să fie instruit. Şi-a neglijat trupul, a fost indolent şi delăsător în sens fizic, aşa că Instructorul îl supune la diferite exerciţii pentru a deveni un reprezentant frumos al omenirii. Dar în perspectiva acestui context, cred că există o altă sugestie. Citiţi versetele 12 şi 13: „Întăriţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi; croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat". Nu pot evita concluzia că aici există o imagine a unei persoane suferind de o boală a încheieturilor. Observaţi cum genunchii îi sunt slăbănogiţi şi există un fel de şchiopătat. Această persoană a ajuns cumva bolnavă, având probleme cu încheieturile. Într-un asemenea caz în general veţi vedea că nu numai genunchiul este slăbit, ci şi muşchii din jurul său devin lipsiţi de fermitate. Aşadar, văd aici un tablou minunat a ceea ce numim fizioterapie. Nu e nevoie numai de tratarea încheieturilor afectate de boală, dar pacientul trebuie să facă şi anumite exerciţii şi mişcări. Singur masajul nu e suficient, pacientul trebuie să îşi facă partea de mişcări active.

Să ţinem minte aceste două idei pe măsură ce parcurgem învăţătura în detaliu. Dumnezeu, spune apostolul, făcându-vă aceste lucruri, e ca şi cum v-ar aşeza într-o şcoală spirituală. „Vă dezbracă", vă examinează, ştie exact ceea ce aveţi nevoie. Tot ceea ce trebuie să faceţi acum este să vă

supuneți Lui și să faceți exact ceea ce vă spune. Ascultați de Instructor, faceți exercițiile, și dacă veți proceda așa, ea vă va da „roada dătătoare de pace a neprihănirii". Ce înseamnă toate acestea? Interpretate, ele înseamnă următorul lucru. În primul rând trebuie să ne autoexaminăm sau să ne supunem examinării Cuvântului lui Dumnezeu. În momentul în care avem parte de un eveniment dificil, trebuie să spunem: „Mă aflu în școală. Ceva constituie o problemă. Ce a mers greșit? Unde este problema mea"? Acesta este modul în care un creștin trebuie să reacționeze la oricare din aceste lucruri ce se întâmplă. E un accident, un eșec, o dezamăgire, moartea cuiva? Nu are importanță ce este, dar bazându-mă pe învățătură, primul lucru pe care ar trebui să-l spun este: „De ce mi s-a întâmplat așa ceva, m-am rătăcit undeva"? Citiți Psalmul 119 unde autorul spune: „Este spre binele meu că m-ai smerit..." (v. 71). „Până ce am fost smerit rătăceam, dar acum păzesc Cuvântul Tău". (v. 67). Psalmistul nu și-a dat seama că alunecase, dar năpasta l-a făcut să gândească și să spună: „Îi mulțumesc Domnului pentru ea, e spre binele meu, sunt un om mai bun, înainte rătăceam". Așadar tu și eu trebuie ca în primul rând să ne examinăm și să ne întrebăm: „Am fost neglijent în viața spirituală, L-am uitat pe Dumnezeu, am ajuns prea fericit și mulțumit de mine, am păcătuit, am comis vreo greșeală"? Ne autoexaminăm, încercăm să descoperim cauza și să o facem într-un mod profund. Apostolul ne spune că nu e o „pricină de bucurie", dar trebuie să ne cercetăm viața, să ne examinăm pe noi înșine până în adâncuri oricât de dureros ar fi, pentru a vedea dacă există vreun aspect în care ne-am rătăcit fără să știm. Trebuie să îi facem față cu sinceritate.

În al doilea rând trebuie să recunoaștem greșeala și să o mărturisim înaintea lui Dumnezeu. Dacă găsim păcatul, dacă am găsit greșeala, dacă am găsit neglijența sau orice altceva ce e greșit și nevrednic, trebuie ca să îl mărturisim cu sinceritate și în totalitate înaintea lui Dumnezeu. Este o parte esențială a exercițiilor, și nu ne vom face bine niciodată până nu le ducem până la capăt. Dumnezeu ne poruncește să facem acest lucru, așa că trebuie să îl facem. Să mergem direct la Dumnezeu. Poate include și faptul că trebuie să mergi la o altă persoană pentru a-ți cere iertare sau pentru a mărturisi ceva. Nu întotdeauna implică acest lucru, dar dacă Dumnezeu ne spune să o facem, noi trebuie să o facem. Ascultați de glasul care este în noi (glasul Instructorului în școală), glasul lui Dumnezeu vorbindu-ne. În timp ce ne analizăm trebuie să-i acordăm atenție și să spunem: „O voi face, indiferent de preț". Trebuie să îndeplinim exercițiul în detaliu. Trebuie să

mărturisim şi să recunoaştem greşeala, eşecul, păcatul înaintea lui Dumnezeu.

Care ar fi următorul exerciţiu? Având stabilite lucrurile de mai sus, care dacă vreţi sunt un fel de proces „de încălzire", începem acum să luăm în considerare exerciţiile adevărate. Ajungem la versetul 12: „Întăriţi-vă dar" – observaţi logica argumentului – „mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi". Acesta este modul lui Dumnezeu de a ne spune să ne revenim în fire, să ne adunăm puterile, să stăm drepţi, să ne înzdrăvenim. Ilustraţia mea referitoare la încheieturi este foarte potrivită aici. Cine a avut vreodată reumatism în orice formă ştie că instinctiv tindem să îngrijim şi să protejăm părţile dureroase. Dacă genunchiul mă doare încerc să nu îl îndoi. Protejăm, apărăm părţile dureroase. Din punct de vedere spiritual, procedăm similar. Ceea ce apostolul ne îndeamnă să facem în versetul 12 este să încetăm a mai îngriji încheieturile dureroase! Mişcarea este lucrul cel mai bun pentru ele într-o anumită etapă. „Întăriţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi". Veţi spune: „Dar nu am puterea şi tăria necesare pentru a o face". Instructorul spune: „Întăriţi-vă, staţi drept, fiţi gata pentru mişcare, cu cât vă mişcaţi mai mult, cu atât va fi mai bine"!

E ceva literalmente adevărat din punct de vedere fizic şi veţi vedea că întotdeauna primiţi indicaţii de la cineva care îşi cunoaşte meseria. Continuaţi să vă mişcaţi, nu înţepeniţi, ţineţi încheieturile în mişcare, păstraţi-le flexibile pe cât de bine puteţi. E la fel de adevărat şi în domeniul spiritual. Nu aţi văzut oameni care adoptă o anumită atitudine când vin încercările? Îşi plâng de milă şi vor ca şi ceilalţi să îi compătimească. „Ieşiţi din această atitudine", spune apostolul, „scăpaţi de ea, întăriţi-vă mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi, ţineţi-vă drepţi. Daţi-vă seama că sunteţi adulţi, veniţi-vă în fire". Aceasta e vremea potrivită pentru a o face, nu la început. O facem după ce am primit instrucţiunile şi după ce am trecut de etapa de încălzire.

Ce altceva? Răspunsul e în versetul 13: „Croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat". „Croiţi-vă cărări drepte". De ce? Argumentul este în totalitate rezonabil. Dacă această cărare nu este lină şi dreaptă, încheietura bolnavă se poate disloca, dar dacă faci o cărare dreaptă şi netedă pentru ca un şchiop să umble pe ea, ea îl va ajuta să se vindece. Observaţi importanţa unui drum drept. Spiritual, ce semnificaţie are? Înseamnă că, făcând tot ceea ce am luat în considerare, ne spunem nouă înşine: „Da, m-am rătăcit, trebuie să mă întorc pe cărarea dreaptă şi

îngustă". Aşadar, trasăm din nou calea neprihănirii, revenim pe autostrada lui Dumnezeu, ne dăm seama încă o dată de nevoia de disciplină, decidem să nu mai facem anumite lucruri, ne croim o cărare dreaptă pentru picioarele noastre. Apoi, în timp ce umblăm din nou pe calea neprihănirii, vom vedea că genunchii noştri slăbănogiţi sunt întăriţi şi întregul nostru sistem s-a întărit ca după un tonic.

Ultima instrucţiune este în versetul 14: „Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul". Cuvântul *„urmăriţi"* nu e suficient de puternic. Ceea ce a spus de fapt autorul este „alergaţi", „alergaţi după pace", „alergaţi după sfinţire", sau şi mai puternic, el spune „vânaţi pacea", „vânaţi sfinţirea", „căutaţi să dobândiţi pacea". Nu înţeleg cum cineva care a citit Biblia poate accepta şi adopta ideea pasivităţii cu privire la calea neprihănirii. Aici este cineva care ne spune să tânjim după sfinţire cu toată puterea până o obţinem, să o urmărim, să alergăm după ea, să o vânăm – pace şi sfinţire, pace cu semenii noştri Să facem tot ceea ce putem pentru a fi sfinţi asemenea lui Dumnezeu. Acestea sunt exerciţiile prin care ne trece Dumnezeu în şcoala Sa. Aceasta este calea lui Dumnezeu de a ne face cu adevărat copiii Săi.

Permiteţi-mi să închei cu un cuvânt de încurajare. „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii". Nu vă îngrijoraţi în privinţa durerii, puneţi în mişcare muşchii înţepeniţi şi veţi vedea că vor deveni în curând fermi. Continuaţi exerciţiile pentru că ele „mai pe urmă aduc roada dătătoare de pace a neprihănirii". Cu cât suntem trecuţi mai mult prin acest antrenament în şcoală, cu atât mai bine, deoarece Dumnezeu ne pregăteşte nu numai pentru o anumită perioadă, ci pentru veşnicie. Exerciţiile fizice sunt pentru un anumit timp şi părinţii noştri trupeşti ne disciplinează pentru câteva zile, numai cât suntem în această lume; dar viaţa noastră de pe pământ este o pregătire pentru veşnicie. Nu această lume contează, ci cea viitoare; nu sunt importante „aici" şi „acum", ci eternul. Dumnezeu ne pregăteşte în această viaţă pentru slava şi binecuvântarea veşnică. Amintiţi-vă în acest context de Acela la care mergem – „fără sfinţire nimeni nu va vedea pe Domnul" (v. 14), şi Dumnezeu ne trece prin aceste exerciţii pentru a ne sfinţi. Dacă tu şi eu nu suntem atenţi la tratamentul pe care ni-l aplică Dumnezeu, înseamnă că nu ne dăm seama cine suntem, sau înseamnă că nu suntem copii ai lui Dumnezeu. Dacă vrem cu adevărat să mergem în cer pentru a fi cu Dumnezeu, trebuie să ne supunem şi să facem exact ceea ce El ne

spune, pentru că El ne trece prin acest tratament pentru a promova sfinţenia noastră. Totul este spre beneficiul nostru ca noi să devenim părtaşi sfinţeniei Sale.

În final şi mai presus de toate, pentru încurajare priviţi la Acela care s-a supus tuturor lucrurilor, deşi nu a fost nevoit să o facă. „Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit ruşinea". El a ştiut ce înseamnă. A spus: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu!" (Matei 26:39). El a îndurat totul pentru bucuria care-i era pusă înainte şi pentru mântuirea ta şi a mea. Când poate simţi că disciplina e prea multă pentru tine şi că e dureroasă, în plus la ceea ce am spus, priveşte la El şi urmează-L. Procedând aşa, cu siguranţă vom vedea că tot ceea ce pe moment e dureros şi produce întristare, mai apoi va aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii şi a desfătării lui Hristos chiar în această viaţă şi în această lume şi cu atât mai mult în glorie. Nu ştiu ce simţiţi, dar meditând la aceste lucruri măreţe în ultimele două săptămâni, spun cu sinceritate şi în prezenţa lui Dumnezeu, că nimic nu-mi oferă o mai mare mângâiere şi confort decât să ştiu că sunt în mâna Lui, că El mă iubeşte, că e atât de hotărât să mă aducă la sfinţire şi să fiu cu El, încât dacă nu ascult şi nu urmez Cuvântul Său, El se va purta cu mine în alt mod. El mă va aduce acolo. E tulburător dar şi măreţ. „Nimic nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. (Romani 8:39) Prieteni, faceţi exerciţiile, grăbiţi-vă să fiţi în şcoală, faceţi ceea ce El vă spune, analizaţi-vă, practicaţi aceste lucruri indiferent de preţ, indiferent de cât de mare e durerea, şi intraţi în bucuria Domnului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

Filipeni 4: 6,7

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 19

PACEA LUI DUMNEZEU

Fără îndoială că aceasta este una dintre cele mai impresionante, măreţe şi mângâietoare afirmaţii ce să găseşte în toată literatura existentă. Cineva ar fi tentat să spună acelaşi lucru despre multe alte pasaje din Scriptură, şi totuşi, din punctul de vedere al vieţilor noastre personale în această lume, şi din punctul de vedere al experienţei practice nu există nimic altceva care să ofere o mai mare mângâiere oamenilor lui Dumnezeu decât aceste două versete. În ele apostolul continuă ceea ce constituie tema principală nu numai a capitolului 4, ci şi a întregii Epistole. El este preocupat de fericirea şi bucuria membrilor bisericii din Filipi. El a scris pentru ei îndemnul: „Bucuraţi-vă întotdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!" În marea sa dorinţă ca aceşti oameni să poată menţine o bucurie constantă în Domnul, apostolul ia în considerare diferite influenţe şi factori ce tind din când în când să-l jefuiască pe credincios de acea bucurie şi să-l aducă la nivelul cel mai de jos în trăirea creştină. El a spus: „Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii. Domnul este aproape". A arătat cum un duh tulburat, o dorinţă lacomă de a avea propria noastră cale ne pot lipsi în mod frecvent de bucurie.

În aceste versete, apostolul are în vedere un alt factor, probabil mai problematic decât toate celelalte care tind să ne lipsească de bucuria Domnului, şi e ceva ce am putea descrie ca fiind tirania împrejurărilor, sau lucrurile de care avem parte. Cât de multe sunt şi cât de frecvente! Aici apostolul tratează problema într-o manieră finală. Pe măsură ce citiţi Biblia, e remarcabil de observat frecvenţa acestui subiect. Este potrivit să spunem că Epistolele Noului Testament tratează subiectul şi au fost scrise pentru a-i ajuta pe primii creştini să depăşească tirania împrejurărilor. Trăiau într-o lume dificilă, în care au îndurat şi au suferit multe. Aceşti oameni chemaţi de Dumnezeu au scris scrisorile pentru a-i ajuta să înfrunte circumstanţele. Este tema importantă a Noului

Testament ce se regăseşte şi în Vechiul Testament. De exemplu, Psalmii 3 şi 4. Cât de perfect au pus autorii problema! Într-un anume sens, marea problemă în viaţă este cum să te aşezi pentru a te odihni şi pentru a dormi. „Mă culc, adorm", spune psalmistul. Oricine se poate întinde, dar nu oricine poate dormi. Psalmistul se descrie pe sine ca fiind înconjurat de duşmani, de greutăţi şi de încercări, dar mărturia lui extraordinară, în ciuda tuturor impedimentelor şi pentru că s-a încrezut în Domnul, constă în faptul că se poate culca şi odihni, trezindu-se în siguranţă în zorii zilei. De ce? Pentru că Domnul era cu el şi veghea asupra sa.

Este o temă frecventă în Biblie atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, fiind de maximă importanţă în a doua parte a Scripturii. Câteodată cred că e posibil că nu există un test mai profund al credinţei şi al întregii poziţii creştine ca această chestiune. E un lucru să spui că aderi la credinţa creştină, şi să spui după ce ai citit Biblia făcând un rezumat al credinţei: „Da, cred totul, trăiesc prin credinţă." Dar nu e întotdeauna acelaşi lucru să găseşti credinţa triumfătoare şi victorioasă, să păstrezi o stare de bucurie când totul pare a fi împotriva ta şi aproape că te duce la disperare. E un test delicat şi subtil al poziţiei noastre, e un test practic şi esenţial. Se află la mare distanţă de domeniul pur teoretic. Te afli *în* acea poziţie, te afli *în* acea situaţie, ai parte de unele lucruri şi întrebarea e: Credinţa ta este vrednică în acest punct? Te diferenţiază de cei ce n-au credinţă? În mod evident e ceva foarte important nu numai pentru pacea şi mângâierea noastră, dar şi pentru întreaga noastră mărturie creştină în vremuri ca acestea. Oamenii de astăzi ne spun că sunt realişti şi practici. Afirmă că nu sunt interesaţi de doctrină, nu sunt interesaţi să asculte prea mult ceea ce vrem să le spunem, dar dacă văd un grup de oameni ce posedă ceva care le permite să triumfe în viaţă, devin brusc interesaţi. Se întâmplă aşa deoarece sunt nefericiţi, frustraţi, nesiguri şi temători. Dacă, aflându-se în această stare, ei văd oameni care par să aibă pace, linişte, tihnă, sunt gata să îi privească atenţi şi să îi asculte. Din perspectiva fericirii noastre personale şi a menţinerii bucuriei în Hristos, şi de asemenea din perspectiva mărturiei noastre în aceste zile dificile, un asemenea lucru ne obligă să analizăm cu atenţie ceea ce apostolul are de zis prin asemenea afirmaţii remarcabile despre modalitatea de a trata vitregia împrejurărilor şi a condiţiilor.

Problema se împarte de la sine într-un mod simplu. În primul rând apostolul ne spune ce trebuie evitat. Există anumite lucruri care trebuie evitate: „Nu vă îngrijoraţi de nimic". E o negaţie – ceva de evitat. Să ne

lămurim în privința termenului „îngrijorat". „Nu te îngrijora de nimic" spune Versiunea engleză Autorizată, dar există o traducere mai bună: „Nu fi neliniștit de nimic" sau „Nu te neliniști pentru nimic". „Îngrijorat" înseamnă „plin de griji", înseamnă neliniște, grijă chinuitoare, solicitudine agitată, tendința de a avea gânduri negre, de a cugeta asupra lucrurilor. E același cuvânt pe care l-a folosit și Isus în Predica de pe Munte – vă amintiți fragmentul din Matei, capitolul 6: „Nu vă îngrijorați...". Înseamnă să nu fiți prea neliniștiți, să nu aveți gânduri negre, să nu cugetați prea mult asupra lucrurilor, să nu aveți o solicitudine agitată. Acesta este înțelesul termenului. În trecerea noastră prin această lume e important să înțelegem că Biblia nu ne învață nicăieri să nu ne facem provizii obișnuite în viață, sau să nu ne folosim simțul practic. Ea nu încurajează trândăvia. Vă amintiți că Pavel, în scrisoarea sa către biserica din Tesalonic spune că „dacă cineva nu muncește, nici să nu mănânce". Aici „îngrijorat" nu se referă la o prevedere înțeleaptă. Trebuie interpretat ca neliniște, o grijă chinuitoare, obositoare, epuizantă. Apostolul ne spune să evităm îngrijorarea cu orice preț.

Observați că el nu se oprește pur și simplu la o negație. Există o fărâmă profundă de psihologie biblică. Apostolul ne arată cum tindem să intrăm într-o stare de neliniște morbidă, agitată, plină de gânduri negre. El ne spune că punctul de plecare se află în activitatea inimii și a minții – „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Isus Hristos". După cum ne putem da seama prea bine, problema este în inimă și în minte. Ele tind să producă o stare de anxietate, îngrijorare morbidă și solicitudine.

Spun că e o fărâmă profundă de psihologie și subliniez acest fapt deoarece mai târziu vom vedea cât de important este, în aplicarea remediului apostolului în ceea ce ne privește, să percepem, să înțelegem explicația sa psihologică asupra stării.

Cu alte cuvinte, ceea ce Pavel spune e că putem controla multe lucruri în viața noastră, dar nu putem controla inima și mintea. E ca și cum apostolul ar spune „Această stare de anxietate e ceva ce într-un anume sens se găsește în afara controlului vostru, se întâmplă independent de voi, nu ține seama de voi". Cât de adevărat este referitor la experiență! Aduceți-vă aminte de ocaziile în care ați fost într-o stare de anxietate. Amintiți-vă cum nu a putut fi controlată. Zăceați treji și ați fi dat lumea întreagă numai să puteți dormi. Dar mintea și inima nu vă lăsau să dormiți. Ele sunt în afara controlului nostru. Am da lumea

întreagă numai să oprim inima şi mintea de a mai continua să lucreze, de a mai continua să mediteze şi să gândească pentru a nu ne ţine treji. Într-adevăr e o problemă psihologică profundă pe care apostolul nu ezită să o folosească. Încă o dată ne întâlnim aici cu realismul minunat al Scripturilor, sinceritatea lor absolută, completă, recunoaşterea omului aşa cum este. Apostolul ne spune că în acest mod, inima şi mintea, sau dacă doriţi, adâncimea fiinţei cuiva tinde să producă o stare de anxietate. Aici cuvântul „inimă" nu înseamnă numai locaşul sentimentelor, ci şi partea centrală a personalităţii cuiva. „Mintea" poate fi tradusă prin termenul „cuget". Din păcate cu toţii am experimentat o stare similară şi ştim exact la ce se referă apostolul. Inima are sentimente şi emoţii. Când cineva drag este bolnav, inima începe să lucreze. Grija ta, dragostea faţă de acea persoană sunt cauze ale neliniştii. Dacă nu te-ai gândi la acea persoană, nu ai fi neliniştit. Aici intervine inima şi afecţiunea. Nu numai atât, ci apare şi imaginaţia! Ea este o cauză prolifică a anxietăţii. Eşti confruntat cu o situaţie, dar dacă totul s-ar rezuma la atât, probabil că ai fi în stare să dormi. Dar intervine imaginaţia şi începi să te gândeşti: „Dacă se va întâmpla cutare sau cutare lucru? În noaptea aceasta totul se află cât se poate de bine sub control, dar dacă mâine dimineaţa temperatura urcă sau s-ar ivi această stare şi va conduce spre altceva"? Continui să te gândeşti ore întregi, tulburat de fantasmagorii. Astfel inima te ţine treaz.

Mai mult în lumea minţii şi a raţiunii decât în lumea imaginaţiei începi să iei în considerare posibilităţi, născoceşti tot felul de scenarii, le întorci pe toate părţile, le analizezi şi spui: „Dacă se va întâmpla acest lucru, trebuie făcut următorul aranjament sau ar trebui făcut asta". Observaţi cum decurg lucrurile. Suntem victime ale gândurilor; în starea de anxietate noi suntem victime. Inima şi mintea, puteri care se află în noi şi care se găsesc în afara controlului nostru ne conduc şi ne tiranizează. Apostolul ne spune să evităm cu orice preţ aceasta. Nu e nevoie să mai zăbovesc asupra motivului. Cred că toţi ar trebui să ştim din experienţă. În starea de nelinişte ne petrecem tot timpul cugetând, dezbătând, alergând după fantasmagorii. Aflându-ne într-o asemenea stare suntem nefolositori. Nu vrem să vorbim cu alţi oameni. Părem a-i asculta într-o conversaţie, dar mintea noastră aleargă după probabilităţi. Şi din păcate, mărturia noastră este zadarnică. Nu suntem folositori celorlalţi şi în primul rând pierdem bucuria în Domnul.

Să ne îndreptăm spre al doilea principiu. Ce trebuie să facem pentru a evita tumultul interior? Ce ne învață apostolul? Aici ajungem la ceea ce este specific creştin. Dacă nu voi reuşi nimic altceva, am încrederea că voi fi capabil să vă arăt diferența majoră între metoda creştină de a trata anxietatea şi metoda psihologică sau cea a simțului practic. Unii dintre prietenii mei cred că sunt puțin pornit împotriva psihologiei, dar îngăduiți-mi o mică justificare. Cred că psihologia este unul dintre cele mai subtile pericole în legătură cu credința creştină. Uneori oamenii cred că sunt susținuți de credință, când de fapt tot ceea ce au nu e decât un mecanism psihologic în funcțiune care se strică la un moment dat ducând la o criză reală. Noi nu propovăduim psihologia, noi propovăduim credința creştină.

Să ne întoarcem la diferența între modul creştin de a trata anxietatea şi alte metode. Ce ne sfătuieşte apostolul să facem când suntem amenințați de anxietate? El ne spune numai: „Nu vă îngrijorați". Acelaşi lucru îl spun şi psihologia şi simțul practic. „Nu te îngrijora, vino-ți în fire"! Apostolul nu susține că din motive întemeiate e inutil să îi spui unei persoane să nu se mai îngrijoreze. În mod întâmplător e şi o metodă psihologică greşită. E ceea ce se numeşte reprimare. Dacă se întâmplă să fii o persoană cu o voință puternică, poți reprima aceste lucruri din conştient, cu rezultatul că ele lucrează în continuare în subconştient. Acesta e procesul de reprimare. E o stare mai rea decât anxietatea. Nu numai atât, dar e nesăbuit să îi spui unei persoane obişnuite să nu se mai îngrijoreze – de aceea afirm că „psihologia" lui Pavel e atât de importantă. E tocmai lucrul pe care cei ce suferă de anxietate nu-l pot face. Ar vrea, dar nu pot. E ca şi cum i-ai spune unui alcoolic să nu mai bea. El nu poate pentru că e neputincios în ghearele acestei patimi şi acestui viciu. În acelaşi mod Biblia nu spune: „Nu te îngrijora, *poate* că nu se va întâmpla niciodată". E un slogan psihologic foarte răspândit şi oamenii îl găsesc minunat – „De ce să te îngrijorezi, e posibil să nu se întâmple niciodată". Dacă cineva mi-ar spune aceste cuvinte când mă găsesc în starea de anxietate, reacția mea ar fi: „Da, dar s-ar *putea* întâmpla. Aici e problema mea. Dacă se întâmplă? Acesta este miezul problemei mele, aşa că nu mă ajută cu nimic să mi se spună că e posibil să nu se întâmple niciodată".

A treia negație e următoarea. Unii oameni tind să le spună acelor nefericiți care sunt îngrijorați şi neliniştiți: „Nu trebuie să vă îngrijorați, e ceva greşit, şi toate grijile din lume nu aduc nici o diferență". E perfect

adevărat, sună a simț practic. La rândul lor psihologii spun: „Nu îți consuma în zadar energia. Faptul că te îngrijorezi nu va influența câtuși de puțin situația". „Da, e foarte adevărat", spun eu, „totul e bine spus, dar nu ajunge la sursa problemei mele din cauza unui motiv întemeiat. Sunt preocupat de ce s-ar *putea* întâmpla. Sunt de acord când îmi spui că îngrijorarea nu va influența situația, dar situația rămâne și ea îmi cauzează neliniște. Ceea ce spui e perfect adevărat dar nu se raportează specific la situația mea." Cu alte cuvinte, aceste metode eșuează în a trata situația pentru că nu își dau seama de puterea a ceea ce Pavel numește „inima și gândurile" – aceste lucruri ce ne țin în strânsoarea lor. De aceea, în final nici o metodă psihologică sau de simț practic nu e de folos.

Așadar, ce spune apostolul? El așează remediul sub forma unei porunci pozitive: „Aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu". „Vai mie!" spun mulți care suferă; „am încercat, m-am rugat dar nu am găsit pacea de care vorbești. Nu am primit nici un răspuns. E inutil să-mi spui să mă rog". Din fericire pentru noi, si apostolul a observat același lucru și ne-a dat instrucțiuni specifice pentru a îndeplini porunca. „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri de mulțumiri. Apostolul rostește doar cuvinte, unele după altele sau vorbește cu chibzuință? Vă pot arăta că într-adevăr el vorbește cu chibzuință pe măsură ce ne arată cum să aducem cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu.

Cum procedăm? În primul rând el ne spune să ne rugăm. Apostolul face diferența între rugăciune, cereri și mulțumiri. Ce vrea să spună prin rugăciune? E un termen general care înseamnă laudă și închinare. Dacă ai probleme care par de nerezolvat, dacă ești predispus la neliniști și suprasolicitare, și cineva îți spune să te rogi, nu alerga la Dumnezeu cu cererile tale. Nu aceasta este calea. Înainte de a aduce cererile tale la cunoștința lui Dumnezeu, roagă-te, laudă-L și închină-te. Vino în prezența lui Dumnezeu și pentru moment uită de problemele tale. Nu începe cu ele. Dă-ți seama că ești față în față cu Dumnezeu. Ideea de a fi față în față cu Dumnezeu este inerentă cuvântului „rugăciune".

Vii în prezența lui Dumnezeu, conștientizezi prezența Sa, îți aduci aminte de prezența Sa – întotdeauna acesta este primul pas. Chiar înainte de a aduce cererile tale la cunoștința lui Dumnezeu, îți dai seama că ești

față în față cu Dumnezeu, ești în prezența Sa și îți reverși inima în adorare. Acesta este începutul.

După rugăciune urmează cererile. Facem un pas mai departe. După ce L-am lăudat pe Dumnezeu pentru că El este Dumnezeu, după ce I-am oferit ofranda de închinare și adorare, ajungem la particular și apostolul ne încurajează să aducem cererile. El ne spune că putem aduce problemele noastre înaintea lui Dumnezeu și cererea este o parte îndreptățită a rugăciunii. Așadar, putem aduce cererile noastre, acele probleme care ne preocupă.

Ajungem mai aproape de a face cunoscute cererile noastre. Așteptați însă, mai există un alt lucru: „prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri." E un termen esențial. Și tocmai în acest punct mulți dintre noi o iau pe un drum greșit când ne aflăm în starea de care vorbește apostolul. Cred că nu este necesar să fac o deviere de la subiect pentru a evidenția faptul că apostolul nu a fost interesat numai de formele liturgice în legătură cu acești pași. Ce tragedie e atunci când oamenii sunt interesați de închinare doar într-un sens religios formal. Apostolul nu este preocupat de aceasta. Nu este interesat de formalitate, e interesat de închinare, iar din acest motiv mulțumirile sunt absolut esențiale. Dacă în timp ce ne rugăm, îi purtăm pică lui Dumnezeu în inimile noastre nu avem nici un drept să ne așteptăm ca pacea Lui să ne umple inima și gândurile. Dacă îngenunchem crezând că Dumnezeu e împotriva noastră, la fel de bine ne putem ridica și pleca. Din contră, trebuie să ne apropiem de el „cu mulțumiri". Nu există nici un fel de îndoială; trebuie să avem motive întemeiate pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu. Avem probleme și necazuri, dar aflându-ne pe genunchi, trebuie să ne întrebăm: „Pentru ce pot să-I mulțumesc lui Dumnezeu?" Trebuie să o facem în mod deliberat și e ceva pe care îl putem face. Trebuie să ne amintim de acest lucru. Trebuie să spunem: „Momentan poate că am probleme dar îi pot mulțumi lui Dumnezeu pentru mântuirea mea, pentru că L-a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru mine și pentru păcatele mele. Trebuie să fac față unei probleme teribile, știu, dar El a făcut-o pentru mine. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că L-a trimis în lume pe Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos. Îi voi mulțumi că mi-a purtat păcatele în trupul Său pe lemnul crucii, îi voi mulțumi că a înviat pentru neprihănirea mea. Îmi voi revărsa inima de mulțumiri pentru aceasta. Îi voi mulțumi pentru multele binecuvântări din trecut." Trebuie să cercetăm toate motivele pentru a-i mulțumi și a-L lăuda pe Dumnezeu, folosindu-ne mintea și energia.

Trebuie să ne reamintim nouă înşine că El este Tatăl nostru, că ne iubeşte atât de mult încât şi firele de păr de pe cap ne sunt numărate. Şi când ne-am amintit de aceste lucruri trebuie să ne revărsăm inima în mulţumire. E necesar să avem o relaţie corectă cu Dumnezeu. E necesar să înţelegem adevărul despre El.

Prin urmare, trebuie să venim în prezenţa Sa cu o credinţă plină de dragoste, laudă, închinare, adorare şi încrezătoare şi mai apoi să ne facem cunoscute cererile noastre înaintea Sa. Cu alte cuvinte, rugăciunea pe care Pavel o susţine nu este un strigăt disperat în întuneric, nici o rugăminte frenetică către Dumnezeu fără vreun gând real. Nu. În primul rând trebuie să ne amintim şi să ne dăm seama că ne închinăm unui Dumnezeu binecuvântat, glorios. Mai întâi Îl lăudăm şi apoi ne facem cunoscute cererile.

Îngăduiţi-mi să trec la al treilea mare principiu şi anume promisiunea binecuvântată a lui Dumnezeu celor care fac aceste lucruri. Am văzut ceea ce avem de făcut, am fost instruiţi cum să tratăm problema, şi acum apare promisiunea binecuvântată făcută celor care îndeplinesc ceea ce tocmai le-a spus apostolul. E fără îndoială, cel mai bun lucru dintre toate, dar în primul rând trebuie să învăţăm cum să-l privim. Aţi observat promisiunea, caracterul ei, faptul că nu menţionează lucrurile care ne îngrijorează? Acesta e lucrul specific metodei creştine de tratare a anxietăţii. „În orice lucru, spune apostolul – aceste lucruri care te îngrijorează – aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu şi El le va îndepărta, le va alunga?" Pavel nu spune aceasta: El nu le menţionează, nu spune nimic despre ele. Pentru mine acesta este unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri despre viaţa de credinţă. Slava Evangheliei se reflectă în faptul că e preocupată de noi şi nu de împrejurările în care ne aflăm. Victoria finală a Evangheliei se vede în aceasta, şi anume că indiferent de împrejurări, noi putem fi puşi pe calea cea bună şi păstraţi pe ea. Nu menţionează condiţia noastră, nu vorbeşte despre lucrurile care sunt chinuitoare şi uluitoare, nu spune nici un cuvânt despre ele. Pot avea loc sau nu pot avea loc, nu ştiu. Pavel nu spune că lucrul de care ne temem nu se va întâmpla, el spune că vom fi păstraţi indiferent dacă se întâmplă sau nu. Mulţumesc Domnului, aceasta e victoria. Mă aflu deasupra împrejurărilor, sunt învingător în pofida lor.

Acesta este marele principiu. Cu toţii suntem terorizaţi de împrejurări pentru că depindem de ele, şi am vrea să le controlăm şi să le

stăpânim, dar Biblia nu tratează în acest fel situaţia. Apostolul spune următoarele: „aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu şi pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile." El te va ţine în deplină siguranţă faţă de aceste lucruri care te ţin treaz şi te împiedică să dormi. Ele vor fi ţinute în afară, iar tu vei fi ţinut în pace în pofida lor.

Atrag atenţia din nou că apostolul nu spune nicăieri că dacă ne rugăm, însăşi rugăciunea ne va face să ne simţim mai bine. E un lucru nesăbuit atunci când oamenii se roagă numai pentru acest motiv. Aceasta e metoda psihologilor de a folosi rugăciunea. Ei spun că rugăciunea îţi va face bine atunci când ai probleme – o psihologie foarte bună dar în totalitate greşită din punct de vedere creştin. Rugăciunea nu este autosugestie.

De asemenea, Pavel nu spune: „rugaţi-vă, pentru că în timp ce vă rugaţi nu vă veţi mai gândi la probleme şi pe moment veţi putea răsufla uşuraţi". Din nou, o metodă psihologică bună dar un creştinism greşit.

Nici nu spune: „dacă vă veţi umple mintea cu gânduri despre Dumnezeu şi Hristos, ele vor îndepărta celelalte gânduri." Încă o dată o psihologie bună dar care nu are nimic de-a face cu creştinismul.

Pavel nu spune, şi o spun cu chibzuinţă: „rugaţi-vă pentru că rugăciunea schimbă lucrurile". Nu, ea nu le schimbă. Rugăciunea nu schimbă lucrurile".

Apostolul nu spune aceasta, e din nou o metodă psihologică ce nu are legătură cu Evanghelia. Ceea ce apostolul spune este: „rugaţi-vă, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu şi El va face ceva." Nu rugăciunea ta va face ceva, nu tu vei face ceva, ci Dumnezeu. „Pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere – El prin toate acestea – vă va păzi inimile şi gândurile în Isus Hristos.

E necesar să adaug câteva cuvinte la expresia „a păzi inimile şi gândurile". Înseamnă „a întări"[21], „a apăra" – un număr de cuvinte pot fi utilizate. Cuvântul evocă o imagine. Ceea ce se va întâmpla e că pacea lui Dumnezeu va înconjura meterezele şi fortăreţele vieţilor noastre. Noi suntem în interior iar acţiunile inimii şi ale minţii produc stres, anxietate şi tensiune din exterior. Dar pacea lui Dumnezeu le va ţine afară şi noi cei din interior vom fi în deplină siguranţă. Dumnezeu face aceasta. Nu suntem noi, nu este rugăciunea, nici vreun mecanism psihologic.

[21] (n.tr. din punct de vedere militar)

Aducem cererile noastre la cunoştinţa lui Dumnezeu şi Dumnezeu face aceste lucruri pentru noi dându-ne o pace perfectă.

Ce putem spune despre propoziţia: „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere"? Nu poţi pricepe această pace, nu o poţi imagina, într-un sens nici nu poţi crede, şi totuşi se întâmplă, o experimentezi şi te bucuri de ea. Este pacea lui Dumnezeu care se află în Hristos Isus. Ce vrea să spună apostolul? El afirmă că această pace a lui Dumnezeu ni-l prezintă pe Domnul Isus Hristos şi ne aminteşte de El. Ca să folosim argumentul din Epistola către Romani 5:10: „Căci, dacă atunci când eram vrăjmaşi am fost împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui"; Romani 8:28,32: „de altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său". „El, care nu a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?"; Romani 8:38,39: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos Domnul nostru." Argumentul se referă la faptul că, dacă Dumnezeu a făcut acest lucru suprem pentru noi prin moartea Fiului Său pe cruce, El nu ne poate părăsi acum, ca să spun aşa, nu ne poate lăsa la jumătatea drumului. Aşa că pacea lui Dumnezeu care întrece orice măsură ne păzeşte inimile şi gândurile prin sau în Isus Hristos. În acest mod Dumnezeu ne garantează pacea şi eliberarea de anxietate.

Închei cu câteva cuvinte despre ultimul principiu: „caracterul atotcuprinzător al promisiunii". „De nimic să nu vă îngrijoraţi" – „nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru...". Nu contează ce fel de lucruri, nu există o limită. Iubite creştin, indiferent de ceea ce tinde să te deprime, să te facă victimă a anxietăţii, a îngrijorării morbide, chinuind viaţa ta şi mărturia de credinţă lipsindu-te de ele, adu-l la cunoştinţa lui Dumnezeu în acest mod, şi procedând aşa, e absolut garantat că pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere va păzi, va proteja, va întări inima şi gândul tău. Acel clocot puternic din inimă şi gând nu te va afecta. Ca şi Psalmistul, te vei întinde şi vei adormi, vei cunoaşte pacea desăvârşită. Cunoşti aceste lucruri, ai o asemenea pace? E o altă mostră de teorie sau se întâmplă cu adevărat? Afirm cu tărie că aproape 2000 de ani de istorie

creştină – istoria Bisericii creştine – proclamă veridicitatea unui asemenea fapt. Citiţi istoriile sfinţilor, şi ale martirilor. Ai aceeaşi dovadă şi în istorisirile contemporane. Recent am citit o experienţă povestită de John George Carpenter, general în Armata Salvării până cu câţiva ani în urmă. El povesteşte cum el şi soţia sa au fost nevoiţi să se despartă de fiica lor, o tânără încântătoare, pe care o iubeau foarte mult şi de care erau mândri şi care îşi dedicase viaţa fragedă misiunii în străinătate. Brusc, s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. Desigur că părinţii au început să se roage pentru ea, dar John Carpenter şi soţia sa au simţit că nu se pot ruga pentru vindecarea copilului lor. Au continuat să se roage în acest fel: „Doamne, Tu o poţi vindeca dacă este voia Ta". Nu au putut să-i ceară categoric lui Dumnezeu să o vindece, ci numai „Dacă este voia Ta, Tu o poţi vindeca". Nu puteau merge mai departe. Au continuat aşa timp de şase săptămâni, după care această tânără încântătoare a murit. În chiar dimineaţa morţii ei, John Carpenter i-a spus soţiei sale: „Sunt conştient de o pace ciudată şi neobişnuită în mine", iar soţia i-a răspuns: „Simt acelaşi lucru", adăugând: „Trebuie să fie pacea lui Dumnezeu". Şi era pacea lui Dumnezeu. Era pacea Sa ce ţinea inima şi gândurile în linişte prin faptul că nu produceau tulburare. Părinţii se aflau acolo, au adus cererea lor la cunoştinţa lui Dumnezeu într-un mod corect, şi spre uluirea şi surprinderea lor – aproape că se mustrau din pricina ei – o pace şi linişte uimitoare i-au cuprins. Nu au înţeles-o şi explicaţia lor a fost: „Trebuie să fie pacea lui Dumnezeu". Într-adevăr era. Mulţumesc Domnului pentru ea. Tu şi eu nu putem explica aceste lucruri, ne depăşesc; dar El este Atotputernic. Cu rugăciune, cerere şi mulţumiri, să aduci cererile tale înaintea lui Dumnezeu, şi El, prin pacea în Hristos, îţi va păzi inima şi gândul, în pace şi odihnă.

Am avut o mare bucurie în Domnul, că, în sfârşit, aţi putut să vă înnoiţi iarăşi simţămintele voastre faţă de mine. Vă gândeaţi voi la aşa ceva, dar vă lipsea prilejul. Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă.

Filipeni 4:10-12

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 20

ÎNVĂŢÂND SĂ FIM MULŢUMIŢI

În cuvintele din Filipeni capitolul 4 versetele 10-12 avem unul din fragmentele biblice care mă fac întotdeauna să cred că într-o anumită măsură, singurul lucru potrivit şi corect de făcut (după ce le citeşti) e să rosteşti o binecuvântare!

Apropiindu-ne de asemenea cuvinte înflăcărate şi extraordinare, ne cutremurăm, cuvinte ce amintesc de unul din punctele culminante ale experienţei creştine între Neamuri a acestui apostol remarcabil. Deşi ne apropiem de ele cu teamă şi cutremur, e de datoria noastră să încercăm a le analiza şi a le expune. Cu sfârşitul versetului 9 din acest capitol, apostolul pune punct îndemnurilor deosebite pe care era nerăbdător să le adreseze membrilor bisericii din Filipe. Terminase de expus doctrina, dar nu putea încheia scrisoarea. Mai era un singur lucru ce trebuia făcut şi anume exprimarea recunoştinţei profunde faţă de membrii bisericii din Filipe pentru că darul personal pe care ei i-l trimiseseră, pe când era ţinut prizonier în Roma, prin prietenul şi fratele lor Epafrodit.

Într-o oarecare măsură, acesta e motivul pentru care Pavel a scris scrisoarea. Biserica din Filipe îi trimisese un dar. Nu ni se spune în ce consta darul, dacă erau bani sau altceva, dar i-au trimis un dar prin mesagerul lor, Epafrodit. Epafrodit se întoarce la ei, iar Pavel trimite scrisoarea prin el, terminând de prezentat doctrina, el doreşte să le mulţumească pentru această dovadă de dragoste şi solicitudine în ceea ce-l priveşte atunci când era în suferinţă fiind închis. Despre această mulţumire este vorba începând cu versetul 10 până la 20. Permanent simt că nimic nu este mai interesant referitor la această măreaţă epistolă decât să observ în detaliu că modul în care Pavel face totul şi în care le mulţumeşte membrilor bisericii din Filipe e plin de instrucţiuni şi de interes. E evident că faptul de a le mulţumi celor din Filipe pentru darul şi bunătatea lor l-a pus pe apostol în faţa unei probleme. Te-ai fi gândit

că desigur nu va fi nici o problemă în a le mulțumi unor oameni care au fost buni şi generoşi şi totuşi pentru Pavel cu siguranță e o problemă. El face acest lucru în 10 versete. Adeseori îl vedem cum tratează o doctrină importantă în unul sau două versete, dar când vine vorba să le mulțumească membrilor bisericii din Filipe pentru bunătatea şi mărinimia lor apostolul are nevoie de 10 versete. Observați de asemenea cum se repetă: „Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele" şi mai încolo „Nu că umblu după daruri". Există un fel de argument şi apostolului i se pare dificil să afle cuvintele potrivite.

Problema lui Pavel era următoarea. Era doritor să îi mulțumească bisericii din Filipe pentru bunăvoința ei. În acelaşi timp însă era la fel de doritor, dacă nu cumva mai mult, să le arate că nu aşteptase impacientat această expresie a bunătății lor şi mai mult că nu depindea în nici un sens de bunăvoința şi generozitatea lor. În acest fel Pavel se confruntă cu o problemă. Trebuie să facă aceste două lucruri în acelaşi timp; trebuie să îşi exprime mulțumirile față de membrii bisericii din Filipe şi în acelaşi timp trebuie să o facă într-un mod care nu diminuează sau ştirbeşte realitatea experienței sale ca şi creştin, dependent de Dumnezeu. De aceea are nevoie de 10 versete pentru a face aceasta. Este dificultatea unui creştin amabil, sensibil la sentimentele altora, încercând să împace aceste două lucruri. Şi ce mare om este acest apostol, preocupat de sentimentele altora. Ca om politicos, amabil căuta să îşi exprime recunoştința profundă şi să le arate că bunătatea lor l-a mişcat adânc, totuşi de altă parte, este preocupat să facă în mod clar cunoscut faptul că nu şi-a petrecut timpul întrebându-se de ce nu s-au gândit la nevoile lui, suferind că nu i-au trimis ceva în închisoare, întrebându-se de ce bisericile nu au trimis provizii pentru a-l ajuta. A vrut să lămurească foarte clar că aceasta nu a fost niciodată cazul său şi ceea ce avem în aceste 10 versete e metoda apostolului de a rezolva această problemă deosebită.

Lucrul pe care trebuie să îl înțelegem referitor la adevărul creştin e că el conduce întreaga noastră viață. Evanghelia creştină domină viața creştinului în totalitatea ei. Îi controlează modul de a gândi, aşa cum vedem în versetul 8, îi controlează modul de a se comporta, aşa cum citim în versetul 9. În aceste 10 versete vedem cum un creştin, chiar într-o chestiune de întoarcere a mulțumirilor pentru un act de bunăvoință, o face într-un mod şi într-o manieră diferite de cele ale unui necreştin. Creştinul nu poate face ceva decât într-un mod creştin chiar şi într-o

problemă ca aceasta. Apostolul în aceste versete, în acelaşi timp, îşi arată îndatorirea faţă de prietenii săi, dar mai presus de orice îndatorirea faţă de Dumnezeu. Întotdeauna Pavel apără cu gelozie reputaţia Domnului Isus şi îi era teamă ca nu cumva, mulţumindu-le filipenilor pentru darul lor, să dea impresia că separat de aceştia, Dumnezeu nu îi era de ajuns. În primul rând trebuia să aibă în vedere aceasta. Îi iubea foarte mult pe filipeni şi le era profund recunoscător. Dar îl iubea mai mult pe Dumnezeu şi îi era teamă ca nu cumva mulţumindu-le să dea de bănuit că Dumnezeu nu îi era suficient sau că, într-o ultimă accepţiune ar fi depins de filipeni. Prin urmare el expune în acest minunat fragment, cu afirmaţii uluitoare şi uimitoare, întâietatea şi caracterul atotsuficient a lui Dumnezeu şi în acelaşi timp mulţumirea şi îndatorirea şi dragostea sa către filipeni pentru această exprimare a grijii şi a solicitudinii lor pentru el. Miezul chestiunii se află în versetele 11 şi 12. Doctrina este descoperită aici – „Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulţămit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă".

E necesar să ne uităm la această doctrină deosebită pe care Pavel o anunţă în acest mod. Există două principii importante. Primul se referă desigur la condiţia în care a ajuns apostolul. Al doilea se referă la modul în care a ajuns în acea condiţie. Principiile constituie tema acestei relatări extraordinare.

Înainte de toate să ne uităm la ipostaza în care a ajuns apostolul. El o descrie cu un cuvânt tradus aici prin „mulţumit" – „Căci m-am deprins să fiu *mulţumit* cu starea în care mă găsesc". E important însă să pătrundem sensul precis şi corect al acestui cuvânt. Termenul „mulţumit" nu îl explică pe deplin; înţelesul real e că apostolul e „independent", fără a ţine seama de circumstanţe, situaţii sau împrejurări, „care nu depinde de cineva sau de ceva". Acesta este înţelesul adevărat al cuvântului „mulţumit". „M-am deprins ca în orice ipostază să nu ţin seama de circumstanţe, situaţii sau împrejurări".

Afirmaţia pe care o face apostolul e că a ajuns în situaţia în care poate spune sincer şi în mod veridic că este independent de starea sa, de circumstanţe şi de tot ceea ce i se întâmplă. Că aceasta nu este doar o simplă afirmaţie retorică din partea apostolului. Este evident în consemnările despre acest om şi viaţa sa în diferitele cărţi ale Noului Testament. De exemplu, există o ilustrare în cap.16 din Faptele

Apostolilor ce descrie prilejul cu care Pavel a vizitat pentru prima dată oraşul Filipi unde locuiau destinatarii acestei scrisori. Vă amintiţi cum el şi cu Sila au fost arestaţi, bătuţi şi aruncaţi în închisoare cu picioarele băgate în butuci. Starea lor fizică nu putea fi bună şi totuşi ea a avut un efect minim asupra lui Pavel şi Sila încât „pe la miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi cântau cântări de laudă lui Dumnezeu". (Fapte 16:25). Independent de circumstanţe, „mulţumit cu starea în care mă găsesc", independent de ceea ce îl înconjoară. Găsim acelaşi lucru în fragmentul renumit din a doua Epistolă către Corinteni, cap.12, unde Pavel ne spune cum a învăţat să fie independent de „ţepuşul din carne", să nu ţină seama de el. Vă amintiţi cum îl îndeamnă pe Timotei să ţină cont de acest principiu spunându-i: „Evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig" (1 Timotei 6:6). El spune de fapt că nimic nu se compară cu această stare, dacă o posezi ai totul. Pavel era în vârstă în acel moment şi îi scrie tânărului Timotei. Primul lucru pe care trebuie să îl înveţi este să nu ţii seama de condiţii şi împrejurări. „Evlavia însoţită de mulţumire". Acestea sunt câteva din multele ilustraţii asupra cărora vă atrag atenţia.

Învăţătura Noului Testament nu numai că afirmă veridicitatea lucrurilor referitoare la Pavel, dar arată foarte clar că aceasta este starea în care trebuie să ne aflăm ca şi creştini. Vă amintiţi cum Domnul nostru scoate în evidenţă acest fapt în Evanghelia după Matei – „Nu vă îngrijoraţi de ziua de mâine", nu fiţi extrem de neliniştiţi şi îngrijoraţi de mâncare, îmbrăcăminte şi alte asemenea lucruri. Aceasta este independenţa extraordinară, glorioasă de lucrurile care ni se întâmplă şi pe care trebuie să o cunoaştem şi să o experimentăm. Este o auto-suficienţă în sens bun.

Este foarte important să avem o înţelegere clară asupra semnificaţiilor acestor lucruri. Cuvântul „mulţumit" tinde să provoace anumite interpretări greşite a învăţăturii apostolice. Altfel, mai mult sau mai puţin poţi interpreta afirmaţia lui Pavel ca o justificare a acuzaţiei aduse evangheliei ca fiind nimic altceva decât „opiul popoarelor". Este caracteristic generaţiei în care trăim să găsească tendinţa în marea majoritate a oamenilor pentru a motiva că Evanghelia a fost un obstacol în calea progresului omenirii, că nu a fost decât „drogul popoarelor". Ei spun că e doctrină ce i-a învăţat pe oameni să se împace cu tot felul de situaţii, oricât de nedrepte şi de ruşinoase. A existat o reacţie politică violentă împotriva evangheliei lui Isus Hristos din cauză că oamenii au interpretat atât de greşit acest fel de mesaj, sau cu alte cuvinte:

„Bogatul în castel
Săracul la poarta lui
Dumnezeu i-a creat pe amândoi, sus sau jos
Şi din porunca Lui, aceasta le e starea."

Acestea sunt nerozii şi o negare totală a ceea ce apostolul ne învaţă aici. Cât de adesea a fost interpretată învăţătura în acest fel! E regretabil ca omul ce a scris imnul „Departe există o colină înverzită", se poate face vinovat de o asemenea „violare" a învăţăturii biblice – „Bogatul în castel, săracul la poarta lui". Unde scrie că oamenii sunt destinaţi să fie aşa şi să rămână aşa pentru totdeauna? Biblia nu ne învaţă un asemenea lucru. Nu spune să omul ar trebui să fie mulţumit în sărăcia sa, că nu ar trebui să încerce să-şi „îmbunătăţească" starea. Nu există nimic în Biblie care să conteste afirmaţia că toţi oamenii sunt egali în faţa lui Dumnezeu şi că toţi au dreptul al aceleaşi oportunităţi. Un rău regretabil s-a făcut Bisericii lui Hristos din cauză că o afirmaţie ca cea din textul nostru a fost interpretată greşit.

Nu înseamnă nici simplă indiferenţă faţă de circumstanţe. Aceasta nu ar fi decât o resemnare negativistă a unui stoicism păgân, departe de poziţia creştină. Prin urmare, ce semnificaţie are?

Indiscutabil, apostolul se referă la faptul că nu e controlat sau stăpânit de circumstanţe. Sigur că da! Dacă poţi să îţi îmbunătăţeşti situaţia prin mijloace corecte şi legale, fă-o! Dar dacă nu poţi şi trebuie să rămâi într-o situaţie dificilă ce te încearcă, nu te lăsa stăpânit de ea, nu o lăsa să te doboare, nu o lăsa să te controleze, nu o lăsa să îţi condiţioneze nefericirea sau bucuria. „Voi", spune apostolul, „trebuie să ajungeţi la starea în care, indiferent de împrejurări, nu sunteţi controlaţi de ele". „Oricare ar fi starea sau împrejurarea în care mă aflu", spune el, „deţin controlul. Stăpânesc situaţia şi nu sunt stăpânit de ea. Sunt liber, mă aflu în libertate, fericirea mea nu depinde de ceea ce mi se întâmplă. Viaţa mea, fericirea mea, bucuria şi experienţa mea sunt independente de lucrurile care se petrec în jurul meu şi chiar de lucrurile care e posibil să aibă loc. Vă amintesc că Pavel era cu adevărat în închisoare când a rostit aceste cuvinte, înlănţuit probabil de doi soldaţi, unul la stânga şi altul la dreapta, şi totuşi, aflându-se în starea aceasta, el poate spune că este independent de circumstanţe. „Viaţa mea", spune Pavel, „nu este controlată şi determinată de ceea ce mi se întâmplă; sunt în poziţia şi

condiţia în care mă pot ridica deasupra lor. Aceste lucruri nu sunt factorii determinanţi din viaţa şi experienţa mea".

Aceasta e afirmaţia lui Pavel şi el caută să accentueze faptul că e o afirmaţie atotcuprinzătoare. Observaţi din nou cuvintele sale. Fiind făcută afirmaţia generală, el o amplifică: „Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug". „În totul şi pretutindeni" – se reîntoarce la prima afirmaţie – „m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă". Caută să arate foarte clar caracterul atotcuprinzător al declaraţiei sale. Să aşezăm aceste opoziţii într-o succesiune. Ştie să trăiască smerit, ştie cum e să fii flămând şi în lipsuri; pe de altă parte ştie să trăiască în belşug, să fie sătul, să aibă din abundenţă. Ar fi interesant de discutat dificultatea relativă ale acestor contraste. Ce este mai dificil, să fii smerit sau să trăieşti în belşug fără a pierde sentimentul de mulţumire? Nu ştiu dacă vom găsi vreodată răspunsul. Ambele sunt extrem de dificile. Pot să fiu într-o stare umilă fără a avea sentimente de duşmănie, de îngrijorare sau anxietate? Pot să îndur absenţa hranei, a îmbrăcămintei, pot să fiu smerit în profesia mea, sau slujba mea, pot să fiu doborât într-un mod sau altul şi să rămân în duh acelaşi ca şi înainte? Cât de dificil este să ai locul al doilea, să fii rănit, insultat, să-i vezi pe alţii suferind în acelaşi fel, să fii în nevoi sau durere, să ştii cum e să fii smerit, flămând, în lipsuri. Una dintre cele mai grele sarcini în viaţă e să descoperi cum să înduri toate aceste lucruri fără vreun sentiment de pizmă, fără să te plângi, să fii iritat sau amărât în duh, să descoperi cum să nu fii îngrijorat, neliniştit. Pavel ne spune că a învăţat cum să o facă. A trecut prin tot felul de încercări şi necazuri care nu l-au afectat.

Să ne uităm şi la al doilea aspect. „Ştiu să trăiesc în belşug", spune Pavel, „ştiu să fiu sătul, ştiu cum să mă bucur de abundenţă". Cât de dificil e! Cât de dificil e pentru un bogat să nu se simtă complet independent faţă de Dumnezeu! Când suntem bogaţi şi putem aranja şi manipula totul, tindem să-l uităm pe Dumnezeu. Mulţi dintre noi îşi amintesc de El când ne găsim în strâmtorare. Când suntem în nevoi, începem să ne rugăm, dar când avem tot ce ne trebuie, cât de uşor este să-L uităm pe Dumnezeu! Vă las pe voi să decideţi care aspect e mai dificil. Pavel afirmă că este perfect liber în oricare din aceste situaţii. Sărăcia nu-l descurajează, bogăţia nu-l ridică pe înălţimi şi nu-l face să nu mai fie stăpân pe el însuşi. El susţine că nu depinde de nici o stare, că e independent în acest sens, că viaţa sa nu este controlată de asemenea

lucruri, că este ceea ce este fără a ţine cont de ele. Nu are importanţă dacă „trăieşte în belşug" sau e „în lipsă".

Dar nu e mulţumit cu afirmaţia şi continuă spunând: „În totul şi pretutindeni" ceea ce înseamnă în totul şi în toate – fiecare lucru în sine, toate lucrurile împreună. Pavel le separă în mod deliberat. Vrea să spună că nu există nici o limită pentru ceea ce poate face în această privinţă – „În fiecare, unic lucru sunt aşa". Apoi adaugă: „Acum le voi pune împreună – în toate lucrurile, în orice mi se poate întâmpla, eu sunt independent, nu depind de ele, viaţa, fericirea şi bucuria mea nu sunt determinate sau controlate de ele".

Potrivit apostolului, acesta este modul potrivit de a trăi, aceasta e trăirea creştină. Este bine pentru noi să analizăm afirmaţia extraordinară. Trăim vremuri de incertitudine şi poate că e bine ca prima şi cea mai mare lecţie pe care e necesar să o învăţăm, să fie modul de a cunoaşte cum să trăim fără a permite circumstanţelor să afecteze pacea şi bucuria din interiorul nostru. Şi poate că în toată istoria lumii nu a fost mai dificil să învăţăm lecţia ca în zilele noastre. În prezent, întreaga viaţă este atât de organizată, încât face ca viaţa de credinţă independentă să fie aproape imposibilă de trăit. Chiar şi în sens firesc, natural cu toţii suntem dependenţi de lucrurile ai căror beneficiari suntem, încât a devenit extrem de dificil să trăim propriile noastre vieţi. Deschidem radioul sau televizorul şi treptat devenim dependenţi de ele. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ziarele, cinematografele sau distracţiile noastre. Lumea organizează viaţa pentru noi în fiecare compartiment al ei şi devenim dependenţi de ea (lume). Există o bună ilustrare a acestei afirmaţii în primul război mondial când regulile privind alarmele aeriene au fost impuse pentru prima dată. Era ceva obişnuit să auzi de ceea ce a fost descrisă cu numele de „plictiseala cauzată de alarmele aeriene". Oamenii găseau că e aproape imposibil să petreci mai multe nopţi în casă fără a face nimic. Deveniseră dependenţi de cinema, teatru şi alte forme de distracţie, şi când acestea au fost întrerupte brusc, nu au ştiut cu ce să-şi mai ocupe timpul – „plictiseala cauzată de alarmele aeriene". E tocmai opusul a ceea ce Pavel descrie aici. Din ce în ce mai mult, devine o tendinţă în viaţa omului modern, din ce în ce mai mult devenim dependenţi de ceea ce fac alţii pentru noi. E contrariul a ceea ce ne învaţă Pavel.

Din nefericire nu e adevărat numai cu privire la lume în general, ci devine adevărat în special şi cu privire la creştini. Sugerez că din punct

de vedere spiritual unul dintre cele mai mari pericole cu care ne confruntăm este dependența de întâlniri. Se dezvoltă un fel de „manie a întâlnirilor" şi există creştini care tot timpul par să ia parte la asemenea întâlniri. Fără îndoială că întâlnirile au o mare valoare. Nimeni să nu mă înţeleagă greşit şi să-şi imagineze că susţin necesitatea de a merge numai duminica într-un singur loc de închinare. Întâlnirile sunt bune, excelente, dar să fim atenți ca nu cumva să devenim atât de dependenți de ele, încât în ziua în care suntem bolnavi, în pat, să nu ştim ce să facem, cu noi înşine. Putem deveni dependenți chiar şi de întâlnirile creştine, sau de atmosfera creştină. Recent, discutam cu cineva despre un subiect la care el făcea referire folosind termenul de „dispersie". Fenomenul are loc între membrii anumitor organizații creştine ce se ocupă în special de tineri. E o problemă reală. În mijlocul atmosferei din aceste organizații, tinerii sunt interesați şi activi, dar în decurs de câțiva ani, ei se îndepărtează de biserică. Care e cauza dispersiei? Adeseori e faptul că au devenit atât de dependenți de o anumită formă de părtăşie, încât atunci când se găsesc în lume sau se mută în altă regiune unde nu mai sunt înconjurați de aceeaşi părtăşie creştină, brusc ei se prăbuşesc. Apostolul ne avertizează împotriva acestor lucruri. Trebuie să fim atenți la pericolul de a ne sprijini pe proptele chiar în lucrarea şi mărturia creştină. Apostolul ne îndeamnă să ajungem la starea în care vom fi independenți de ceea ce ni se întâmplă. Trebuie să cultivăm acest gen de independență glorioasă. Profesorul Whitehead a rostit un mare adevăr când a definit religia ca fiind „ceea ce un om face cu propria singurătate". Într-o analiză finală, tu şi eu suntem ceea ce suntem atunci când ne găsim singuri. Mărturisesc că într-un fel e mai uşor pentru mine să predic de la amvon decât atunci când sunt singur, în biroul meu. Probabil că e mai uşor pentru majoritatea oamenilor să se bucure de prezența lui Dumnezeu în compania altor creştini, decât în momentul când sunt singuri. Pavel vrea ca noi să ne bucurăm de ceea ce se bucura şi el. Dragostea sa pentru Dumnezeu i-a acordat o independență față de tot ceea ce se întâmpla, de ceea ce i se putea întâmpla – în totul şi în toate, pretutindeni, în tot ce i se întâmpla, Pavel era mulțumit. În sărăcie sau în belşug, în nevoi sau în bogăție, nu conta, el avea această viață, o viață ascunsă în Hristos.

Pe scurt, să luăm în considerare şi a doua chestiune pe care o găsim aici, şi anume, cum a ajuns apostolul în acea stare. Din nou el face o afirmație interesantă. Observați că spune: „M-am deprins" sau mai bine, „am ajuns la această deprindere". Mulțumesc Domnului pentru o aşa

afirmație. Pavel nu a fost tot timpul așa, la fel ca oricare dintre noi. El a „ajuns la această deprindere". El folosește un alt cuvânt interesant. „În totul și pretutindeni sunt *învățat* (*m-am deprins*, versiunea D. Cornilescu) să fiu sătul și flămând". Specialiștii în domeniu sunt de acord când afirmă ceea ce apostolul spune cu adevărat e: „Am fost inițiat", „lăsat să pătrund secretul, misterul".

Pavel ne spune că a ajuns să învețe cum să fie așa. Sunt multe indicații în Noul Testament că a fost un proces dificil pentru Pavel. El era sensibil, mândru din fire, și în plus era un om foarte activ. Nimic nu era mai iritant pentru un asemenea om decât să zacă în închisoare. A fost crescut ca cetățean roman, dar acum îndură robia, petrecându-și viața nu printre marii intelectuali, ci printre robi. Cum se descurcă? „Oh", spune el, „am ajuns să învăț, am fost lăsat să pătrund secretul, misterul".

Cum a ajuns să învețe? Permiteți-mi să răspund la întrebare. În primul rând, a învățat din experiență. Trebuie doar să vă atrag atenția asupra celei de-a doua Epistole către Corinteni, capitolul 12, versetele 9 și 10 unde vorbește de „țepușul din carne". Lui Pavel nu i-a plăcut, s-a luptat împotriva țepușului, de trei ori s-a rugat ca să-i fie luat. Dar nu i-a fost luat. Nu putea să se împace cu acest țepuș. Era nerăbdător, gata să continue cu propovăduirea și acest țepuș în carne îl trăgea înapoi. Dar mai apoi, el a învățat lecția: „Harul Meu îți este de ajuns". Ca urmare a modului în care Dumnezeu se ocupa de el, Pavel a ajuns să înțeleagă. A fost nevoit să învețe și experiența ne învață pe toți. Unii dintre noi învață mai greu, dar Dumnezeu, în dragostea Sa pentru noi, poate trimite o boală iar câteodată ne prăbușește – orice pentru a ne învăța această lecție extraordinară și pentru a ne aduce într-o stare minunată.

Dar nu a fost numai experiența. Pavel a ajuns să învețe un mare adevăr prin elaborarea unui argument însemnat. Vă voi da câțiva pași ai argumentului pe care puteți să îi aplicați. Cred că logica apostolului a fost ceva de felul următor. El și-a spus:

1. Ipostazele sunt într-o continuă schimbare, așadar nu trebuie să depind de ele.

2. Sufletul și relația mea cu Dumnezeu au o importanță supremă, vitală – se află pe primul plan.

3. Dumnezeu ca și Tată are grijă de mine și nimic nu mi se întâmplă fără voia Sa. Chiar și firele de păr de pe cap sunt numărate. Nu trebuie să uit niciodată aceasta.

4. Voia lui Dumnezeu și căile Sale sunt un mare mister, dar știu că ceea ce El îngăduie e cu necesitate spre binele meu.

5. Fiecare situație din viață este relevarea unei manifestări a bunătății și a dragostei lui Dumnezeu.

Prin urmare, preocuparea mea e să caut această manifestare deosebită a bunătății și a dragostei lui Dumnezeu, să fiu pregătit pentru surprize și binecuvântări, deoarece „Căile Lui nu sunt căile mele și gândurile Lui nu sunt gândurile mele". De pildă, care e marea lecție pe care a învățat-o Pavel cu privire la țepușul din carne? Ea e următoarea: „Când sunt slab, atunci sunt tare".Prin slăbiciunea fizică Pavel a cunoscut această manifestare a harului lui Dumnezeu.

6. Trebuie să privesc circumstanțele și condițiile nu prin ele însele, ci ca parte a modului lui Dumnezeu de a se comporta față de mine în lucrarea de desăvârșire a sufletului meu și de a mă aduce la perfecțiunea finală.

7. Oricare ar fi stările mele în prezent, ele sunt temporare, sunt trecătoare, și nu mă pot lipsi de bucuria și slava care mă așteaptă la sfârșit împreună cu Hristos.

Cred că Pavel a gândit și a dezbătut problema în acest fel. A înfruntat condițiile și circumstanțele în lumina adevărului creștin și a evangheliei realizând acești pași și aceste etape. Făcând aceste lucruri, e ca și cum el ar spune: „Să mi se întâmple orice lucru la care vă puteți gândi, eu rămân exact unde am fost. Orice mi s-ar întâmpla, rămân neclintit".

Un principiu important ce reiese clar de aici e că apostolul a învățat să găsească plăcerea și mulțumirea în Hristos și numai în El. Acesta este aspectul pozitiv al problemei. Trebuie să învățăm a depinde de El și pentru a face aceasta, mai întâi e necesar să învățăm a-L cunoaște, a avea părtășie cu El, a ne găsi plăcerea în El. Vă spun deslușit – pericolul cu unii dintre noi e că petrecem prea mult timp chiar citind despre El. Poate va veni o zi, și sigur va veni, când nu vom mai putea citi. Aici apare testul. Vei fi încă fericit? Îl cunoști atât de bine încât dacă vei fi surd sau orb acest izvor va mai curge? Îl cunoști atât de bine încât poți vorbi cu El, Îl poți asculta și te poți bucura de El tot timpul? Totul va fi bine pentru că întotdeauna ai depins de relația ta cu El încât nimic altceva nu are importanță? Aceasta era starea apostolului. Intimitatea sa cu Hristos era atât de profundă și de minunată încât devenise independent de orice altceva.

În final cred că ceea ce l-a ajutat cel mai mult în însuşirea acestei lecţii, a fost privirea aţintită la exemplul măreţ şi perfect al lui Hristos Însuşi. „Să ne uităm ţintă la Isus... care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit ruşinea". Pavel „s-a uitat ţintă la El", L-a văzut şi a văzut exemplul său desăvârşit, şi l-a aplicat în viaţa sa. „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice" (2 Corinteni 4:18).

„M-am deprins ca în orice stare mă găsesc să fiu independent de circumstanţe şi să nu ţin cont de ele".

Ca şi creştini putem spune acelaşi lucru, cunoaştem o stare similară? Să dăm întâietate unui asemenea lucru, să devină ambiţia noastră, să ne încordăm puterile şi să facem orice putem pentru a cunoaşte o aşa stare binecuvântată. Viaţa poate că ne va constrânge, şi chiar dacă circumstanţele nu ne vor forţa, mai devreme sau mai târziu vine vremea când pământul şi toate lucrurile de pe el vor dispărea, şi în acea izolare finală a sufletului vom fi singuri, faţă în faţă cu moartea şi veşnicia. În acel moment, cel mai minunat lucru în viaţă e să poţi spune împreună cu Hristos: „Nu sunt singur, căci Tatăl este cu mine" (Ioan 16:32).

Să facă Dumnezeu ca în harul său nemărginit, El să ne dea posibilitatea de a învăţa lecţia măreaţă şi vitală, iar la sfârşitul acestui studiu să rostim adesea următoarea rugăciune a lui Augustus Toplady:

„Când răsuflu atât de trecător
Când ochii-mi se vor închide-n moarte
Când mă avânt spre un ţinut necunoscut
Te văd pe tronul Tău de judecată
Stânca Veacurilor deschisă pentru mine,
Lasă-mă să mă ascund în Tine".

Pot totul în Hristos, care mă întăreşte.

Filipeni 4:13

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 21

REMEDIUL FINAL

Suntem puşi în faţa uneia dintre afirmaţiile uluitoare ce se găsesc din belşug în Epistolele către Neamuri, scrise de către acest mare şi minunat apostol.

Nu e nimic mai înşelător ca atunci când cineva citeşte scrisorile apostolului Pavel, să presupună că la terminarea lucrării pe care apostolul s-a pornit să o facă, a sfârşit şi cu rostirea unor lucruri extraordinare. Întotdeauna trebuie să fim atenţi şi la post-scriptum. Nu ştii niciodată ce piatră preţioasă poate conţine. Oriunde, în introducerile la scrierile sale şi în post-scriptum există în general câteva pătrunderi în Adevăr sau câteva descoperiri profunde ale doctrinei.

Într-o anumită privinţă acest verset este un post-scriptum la scrisoare. Apostolul şi-a terminat lucrarea la sfârşitul versetului 9 şi după aceea el le mulţumeşte membrilor bisericii din Filipi pentru bunătatea arătată faţă de el, pentru darul pe care ei i l-au trimis. Dar, după cum am observat, apostolul nu poate săvârşi acest lucru fără a fi imediat implicat în doctrină. Doritor să le mulţumească, e şi mai nerăbdător să le arate lor şi altora că suficienţa sa este în Hristos şi chiar dacă oamenii îşi aduc aminte de el sau îl uită, el este întotdeauna complet în Hristos. Versetul 13 se referă la acest lucru.

Afirm că e o afirmaţie uluitoare – „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte". Este o afirmaţie caracterizată în acelaşi timp de triumf şi de smerenie. La început, apostolul pare a se lăuda, şi totuşi, dacă priveşti cu atenţie la cuvintele sale, ele sunt unul dintre cele mai glorioase şi surprinzătoare tributuri ce I-au fost aduse vreodată de apostol Domnului şi Stăpânului său. Este una din declaraţiile paradoxale care se pare că îi plac atât de mult apostolului. Într-adevăr, e simplul adevăr să afirmi că întotdeauna Adevărul creştin e esenţial paradoxal. În acelaşi timp el ne îndeamnă să ne bucurăm, să ne lăudăm şi totuşi să fim smeriţi şi umili.

Nu există nici o contradicție, deoarece creștinul se laudă nu prin el însuși, ci prin Hristos.

Lui Pavel îi plăcea să spună asemenea lucruri. De exemplu, afirmația următoare: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos" (Galateni 6:14), sau din nou: „Cine se laudă, să se laude în Domnul" (1 Corinteni 1:31). Pe de o parte e îndemnul de a ne lăuda, dar pe de altă parte trebuie să o facem întotdeauna în Hristos.

Afirmația aparține unei categorii particulare și poate că cel mai bun mod de a ne apropia de ea e să recurg la o traducere alternativă. Versiunea Autorizată e corectă într-un anume sens, dar nu aduce cu adevărat la suprafață nuanța specială a înțelesului pe care apostolul vroia să îl exprime. Afirmația spune: „Pot totul în Hristos, care mă întărește". Sugerez că o traducere mai bună ar fi: „Sunt puternic în toate lucrurile prin Cel ce continuu toarnă în mine putere". Ne este dată semnificația exactă: „Sunt puternic, sau sunt făcut puternic în toate lucrurile prin Cel ce continuu toarnă în mine putere". Specialiștii sunt de acord că termenul „Hristos" nu apare în text și nu e necesar să ezităm în această privință. Pavel spune de fapt: „Sunt puternic în toate lucrurile prin Cel (Hristos) ce continuu toarnă putere în mine". Ceea ce vrea să exprime cu adevărat nu e atât faptul că el însuși poate face anumite lucruri, cât faptul că e împuternicit să le facă, să facă chiar totul prin Cel ce toarnă puterea Sa în el. Cu alte cuvinte, versetul conține explicația finală, ultimă a ceea ce Pavel a spus în versetele anterioare. Vă amintiți că el spune: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă". Am văzut că acolo apostolul afirmă că s-a deprins cu aceste lucruri. Nu a fost întotdeauna capabil. Pavel a trebuit să învețe cum să fie mulțumit în orice situație, cum să fie autosuficient, independent de circumstanțe și de tot ceea ce-l înconjura. A fost nevoit dă învețe și într-adevăr el continuă spunând că a fost „inițiat" în secretul săvârșirii acestui lucru. Acesta este înțelesul propoziției „am fost instruit" („m-am deprins", versiunea D. Cornilescu). Am văzut câteva din metodele prin care a fost instruit apostolul. Am văzut că a ajuns la această deprindere prin experiență, printr-o argumentare logică a credinței sale și prin cultivarea unei cunoașteri personale și intime a Domnului, privind țintă la El și la exemplul Său măreț.

În versetul 13 avem o explicație finală. Adevăratul secret, spune Pavel, pe care l-am descoperit este că sunt făcut puternic în toate lucrurile prin Cel ce continuu toarnă în mine putere. Aceasta e explicația finală a apostolului. Trebuie să vă amintesc în treacăt că apostolul revine la același punct. Pavel nu creează niciodată un argument fără a reveni asupra lui. El aduce la același punct orice argument și dezbatere, mereu totul se termină cu „în Hristos" și „cu Hristos". El este punctul final, El este explicația trăirii lui Pavel și a întregii sale perspective asupra vieții. Aceasta e doctrina pe care ne-o recomandă aici. Cu alte cuvinte, el ne spune că Hristos este mai mult decât suficient în orice împrejurare, pentru orice eventualitate și posibilitate. Spunând acestea el ne introduce în ceea ce în multe feluri am putea descrie ca fiind doctrina de bază a Noului Testament. La urma urmei viața de credință înseamnă viață, putere, este o activitate. Deseori tindem să uităm. Nu e doar o filosofie, un punct de vedere, nu e doar o învățătură pe care o asimilăm și pe care încercăm a o pune în practică. Reprezintă toate acestea și infinit mai multe. Miezul vieții de credință, potrivit învățăturii nou-testamentale e că ea este o putere măreață ce ne umple, e o viață ce pulsează în noi, e o activitate, una venită de la Dumnezeu.

Apostolul a subliniat acest lucru în câteva locuri din Epistolă. Să ne aducem aminte de câteva din ele. În primul capitol el spune: „sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos" (v. 6). „Vreau ca voi", spune Pavel, „ca și creștini să vă gândiți în acest fel la voi. Sunteți oamenii în care Dumnezeu a început să lucreze, Dumnezeu este în voi, El lucrează în voi". Aceștia sunt credincioșii cu adevărat. Nu sunt doar niște oameni care și-au însușit o anumită teorie și încearcă să o pună în practică; este Dumnezeu care face o lucrare în ei și prin ei. Să ne uităm și la al doilea capitol, la versetele 12 și 13: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea". El lucrează în noi voința și înfăptuirea după plăcerea Lui – gândurile noastre cele mai nobile, aspirațiile cele mai înalte, fiecare înclinație corectă sunt de la Dumnezeu și ale lui Dumnezeu, este ceva care ia ființă în noi datorită lui Dumnezeu. E lucrarea Sa și nu numai a noastră, și de aceea Pavel ne spune în capitolul 3, versetul 10 că ambiția sa supremă în viață este: „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui...". Tot timpul el este interesat de problema puterii și a vieții. Îl vedem spunând aceleași lucruri și în celelalte

Epistole. Care este rugăciunea cea mai fierbinte a lui Pavel pentru efeseni? El se roagă ca ei să cunoască „nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi" (capitolul 1, versetele 19-20). El continuă în capitolul 2, versetul 10 unde spune că noi suntem „lucrarea Lui; zidiţi în Hristos Isus". Vă amintiţi de asemenea şi afirmaţia extraordinară de la sfârşitul capitolului 3: „Cel ce prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi". Aceasta e doctrina caracteristică Noului Testament, şi dacă nu am înţeles-o, cu siguranţă că ne lipseşte unul dintre cele mai glorioase lucruri despre viaţa creştină şi poziţia de creştin. La bază, creştinul e un om ce a primit o viaţă nouă. Revenim la ceea ce nu obosesc niciodată să citez, şi anume la definiţia favorită a lui John Wesley despre creştin. El a găsit-o într-o carte scrisă de Henry Scougal, un scoţian ce a trăit în secolul XVII, în chiar titlul – „Viaţa lui Dumnezeu în sufletele oamenilor". Aceasta e ceea ce îl face pe cineva creştin. Creştinul nu e doar un om bun, cuviincios, moral; viaţa lui Dumnezeu a intrat în el, există o energie, o putere, o viaţă în el şi acestea îl arată a fi creştin, şi e ceea ce Pavel ne spune aici.

Să începem prin a-i da o formă negativă. Apostolul nu ne spune în acest verset minunat că a devenit un stoic. El nu ne spune că a cultivat o indiferenţă faţă de lume şi de ceea ce o înconjoară ca rezultat al autoeducaţiei, şi că a fost capabil să vadă în sfârşit că poate să facă sau să îndure toate lucrurile ca urmare a disciplinei. Nu ne spune asta. Să vă amintesc că stoicii puteau să facă acest lucru. Stoicismul nu a fost doar o teorie, pentru mulţi a fost un mod de viaţă. Citiţi vieţile unor stoici şi veţi vedea că au cultivat un fel de indiferenţă pasivă faţă de ceea ce se putea întâmpla în lume, ca urmare a acestei perspective. În acelaşi mod poate că aţi citit sau aţi auzit de fachirii indieni care şi-au dezvoltat o asemenea putere a minţii încât îşi pot controla corpurile, şi prin cultul concentrării mentale ei pot să cultive o imunitate sau indiferenţă faţă de ceea ce li s-ar putea întâmpla. Este de asemenea principiul care caracterizează multe religii orientale ca budismul sau hinduismul. Aceste religii sunt fundamental religii ce sunt menite să ajute oamenii să moară faţă de circumstanţe şi faţă de ceea ce îi înconjoară, şi să dezvolte o indiferenţă faţă de lume, să treacă prin viaţă şi lume neafectaţi de circumstanţe. Ceea ce vreau să subliniez e că apostolul nu ne învaţă o asemenea doctrină.

Pavel nu ne spune că a ajuns ca misticii orientali, nu ne spune că a cultivat o filosofie stoică până la nivelul la care nimic nu îl poate atinge.

De ce sunt preocupat de o asemenea subliniere negativă? Motivul care mă obligă să o fac e că asemenea învățături sunt fără speranță, toate aceste religii sunt în ultimă instanță pesimiste. La o ultimă analiză, stoicismul a fost profund pesimist. Toate ajung inevitabil într-un singur punct, că lumea e fără speranță, că nimic nu poate aduce ceva bun, că ceea ce poți să faci e să treci prin lume cât de bine poți și să refuzi să te lași rănit de ea. Religiile orientale sunt cu certitudine complet pesimiste. Privesc materia în ea însăși ca pe un rău și firea pământească ca fiind în esență nefastă. Totul, spun ei, e întruchiparea răului, și singurul lucru pe care-l poți face e să treci prin viață cu minimum de durere și să speri că într-o reîncarnare ulterioară vei scăpa cu totul de ea, și într-un final vei fi absorbit și pierdut în absolut, în etern, și vei înceta să fii o entitate separată.

E antitetic evangheliei care nu e negativă ci în esență pozitivă. Ea nu privește materia sau lumea ca fiind în esență nefaste în sens material. Respingem însă perspectiva negativă *in toto* (Lat. „în totalitate"), tocmai pe motivul suprem că eșuează în a-L glorifica și a-L onora pe Domnul Isus Hristos. Pavel e preocupat în special de acest lucru. Pavel vrea ca noi să vedem că victoria sa e bazată pe uniunea cu Hristos. Cu alte cuvinte, revenim la definiția inițială – să fii creștin nu înseamnă numai să crezi și să practici învățătura lui Hristos; nu e numai să încerci a urma modelul și exemplul lui Hristos; e să fii în mod vital legat de Hristos încât puterea și viața Sa să lucreze în noi. E să fii „în Hristos", e ca Hristos să fie în noi. Aceștia sunt termenii nou testamentali – „în Hristos", „Hristos în voi, nădejdea slavei". Ei se găsesc în toate Epistolele Noului Testament.

Putem pune doctrina sub altă formă. Pavel ne spune că Hristos toarnă atâta putere și tărie în El încât el e puternic și capabil de orice lucru. Nu este lăsat singur, nu se luptă singur în zadar cu aceste condiții extrem de dificile. E puterea măreață de la Hristos Însuși care intră și a intrat în viața sa și e acolo ca un dinamism, ca o energie și forță. „În toate acestea", spune Pavel „pot orice".

Fără îndoială că e una dintre cele mai mari afirmații făcute de el. Era în închisoare, un om ce a suferit multe în viață, un om care știa cum e să fii dezamăgit în multe privințe – persecutat, tratat cu dispreț și batjocură, dezamăgit câteodată de cei cu care lucra, după cum ne spune

în primul capitol, aflat în închisoare, în nişte condiţii menite să producă descurajare chiar în sufletul cel mai curajos, înfruntând probabil un martiraj îngrozitor – totuşi el e capabil să transmită această provocare extraordinară. „Pot să fiu neclintit, să îndur totul în Cel ce permanent toarnă putere în mine".

Sunt un pic neliniştit să aplic doctrina timpului prezent. Există unii care cred că în vremuri ca acestea, e de datoria predicatorului creştin şi a bisericii să facă în mod constant comentarii asupra situaţiei generale. Sunt mulţi care spun: „Tratezi numai probleme din experienţa personală atunci când lumea e aşa cum e? Nu e o chestiune separată de viaţă? Nu ai citit ziarele, sau nu ai auzit reportajele la radio? Nu vezi întreaga situaţie a lumii? De ce nu faci câteva afirmaţii despre situaţia din lume sau despre starea naţiunilor? Replica mea la aceste întrebări e simplă. Ceea ce eu, alţi predicatori sau întreaga biserică am avea de spus despre întreaga situaţie probabil că nu va avea nici un efect. De mulţi ani Biserica poartă discuţii despre situaţia economică şi politică, dar fără nici un efect notabil. Nu se încadrează în propovăduirea creştină. Propovăduirea creştină are datoria de a spune oamenilor următoarele lucruri: În această lume nesigură, în care am experimentat două războaie mondiale într-un sfert de secol şi în care poate că vom fi nevoiţi să-l înfruntăm şi pe al treilea, unde lucrurile sunt din ce în ce mai rele, aceasta e întrebarea – Cum le vei face faţă, cum le vei întâmpina? Nu va ajuta pe nimeni părerile mele asupra politicii internaţionale. Dar mulţumesc Domnului că există ceva ce pot să fac. Îţi pot spune despre ceva, îţi pot spune despre o modalitate pe care dacă o vei practica şi o vei urma, îţi va da posibilitatea de a spune împreună cu Pavel: „Sunt tare, sunt capabil de orice mi s-ar putea întâmpla, război sau pace, robie sau libertate, modul de viaţă pe care îl cunosc sau altul complet diferit, sunt gata". Repet, nu înseamnă o acceptare pasivă, negativă. Înseamnă că orice ar veni, tu eşti pregătit.

Suntem capabili să vorbim aceeaşi limbă ca şi apostolul Pavel? Am cunoscut deja anumite teste sau încercări, şi poate că vor mai veni şi altele. Putem spune împreună cu acest om că avem forţa şi puterea de a fi gata pentru orice ar veni? Apostolul a avut tăria ce i-a permis să îndure orice s-ar întâmpla. Cum obţinem noi o asemenea putere?

Există multă confuzie aici şi ceea ce vreau e să încerc a o îndepărta. Există mulţi oameni care îşi petrec întreaga viaţă încercând să obţină o asemenea putere, şi totuşi par să nu o aibă. Ei spun: „Am întâlnit

alți creștini care o au, dar se pare că eu nu pot să o obțin". Sau, „aș da lumea întreagă numai să dețin o așa putere în viața mea. Cum o pot obține?" Îți petrec viața încercând să o obțină, dar nu reușesc. De ce? Cred că problema principală e că nu reușesc să înțeleagă pozițiile corespunzătoare ale lui „eu", „El" sau „Acela", menționați de apostol. „Pot totul", sau „sunt capabil în toate prin Acela ce constant toarnă putere în mine", sau ca să folosim Versiunea Autorizată, „Pot totul în Hristos care mă întărește". Esența întregii probleme e relația corectă și balanța corectă între „eu" și „Hristos".

Există o confuzie aici. Prima cauză a confuziei e accentuarea pronumelui „eu". Într-un anume sens, am dezbătut această problemă. Este ceea ce face un stoic, un budist sau un hindus, e ceea ce fac constant oamenii care caută „cultul minții". Am văzut cât de nepotrivit e. Poate că motivul ultim pentru această nepotrivire este faptul că e o învățătură ce se adresează oamenilor cu o voință puternică și care au timp să cultive această putere a voinței. Sunt de acord cu ceea ce G.K. Chesterton spunea că e principala sa obiecție cu privire la o viață simplă și anume că trebuie să fii milionar ca să o trăiești. Ai nevoie de timp, și dacă muncești din greu nu ai nici răgazul, nici oportunitatea – trebuie să fii milionar înainte de a trăi o viață simplă. Nu e același lucru, sau chiar mai mult cu privire la aceste învățături? Dacă se întâmplă să te naști cu o capacitate intelectuală maximă și dacă ai răgazul și posibilitatea, poți să-ți oferi timpul procesului de concentrare și cultului minții și al spiritului. Nu se adresează celor care nu au timp, energie, și în special celor cărora le lipsește factorul intelectual. Nu trebuie să punem un accent exagerat pe „eu".

Aceasta e o eroare, dar mai există alta, aflată la cealaltă extremă. Așa cum există unii ce pun mare accent pe „eu", există și alții ce îl șterg complet. Dați-mi voie să folosesc ceea ce am citit nu demult într-o revistă creștină. Potrivit lor, aceasta era definiția creștinului. Creștinul, spunea articolul, este:

„O minte prin care Hristos gândește,
O voce prin care Hristos vorbește,
O inimă prin care Hristos iubește,
O mână prin care Hristos ajută."

Răspunsul meu e că este o absurditate în contextul în care vorbim. Nu e numai o absurditate, ci o deghizare a învățăturii creştine. Dacă creştinul e o minte prin care Hristos gândeşte, o voce prin care Hristos vorbeşte, o inimă prin care Hristos iubeşte, o mână prin care Hristos ajută, atunci unde este „eu"? „Eu" a dispărut, a fost şters, nu mai e prezent şi nu mai există. Învățătura pe care o conține citatul e că creştinul e un om a cărui personalitate a încetat să mai existe, în timp ce Hristos îi foloseşte diferitele abilități şi puteri. Nu îl foloseşte pe el, ci îi foloseşte vocea, mintea, inima, mâna. Nu e ceea ce spune Pavel. Pavel spune: „Eu pot totul în Hristos care mă întăreşte". Sau să vedem ce spune în altă parte. Vă amintiți ceea ce afirmă în Epistola către galateni, capitolul 2: „Eu trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine". Există în aceste versete o omitere a pronumelui „eu"? „*Eu* trăiesc...dar nu mai trăiesc *eu* ci Hristos trăieşte în mine. Şi viața pe care *eu* o trăiesc acum în trup, *eu* o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine". „Eu" este acolo.

Prin urmare, dacă ne raportăm doar la această doctrină, trebuie să păzim adevărata poziție. Viața de credință nu e o viață pe care o trăiesc singur, prin propriile puteri. Şi nici nu e o viață în care eu sunt dat la o parte şi Hristos face totul. Nu, "pot totul prin Hristos". Mă întreb dacă pot să prezint ideea sub o formă mai bună aşa cum a făcut un predicator în vârstă, faimos în secolul trecut atunci când a predicat din acest text. Acei predicatori obişnuiau câteodată să predice într-un mod dramatic. Ar fi purtat un fel de dialog cu apostolul la amvon. Predicatorul în vârstă despre care vorbeam şi-a început predica astfel: "Pot totul în Hristos care mă întăreşte". "Opreşte-te un pic Pavel, ce spui tu?" "Pot totul". "Pavel, cu siguranță că te lauzi, pretinzi că eşti un supraom?" "Nu, pot totul". Şi predicatorul a continuat în acest fel. Îi punea întrebări lui Pavel şi cita fiecare afirmație făcută de Pavel în care acesta spune că e cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, etc. "Pavel, în general eşti atât de smerit, dar acum când spui "Pot totul", nu cumva ai început să te lauzi?" Şi în final Pavel spune: "Pot totul în Hristos". "O, îmi pare rău", spuse predicatorul, "Nu mi-am dat seama că sunteți doi". Cred că e o ilustrație clară. "Pot totul în Hristos". "Sunteți doi". Nu numai eu, nu numai Hristos, eu şi Hristos, Hristos şi eu, amândoi.

Să punem doctrina în felul următor. Care e modalitatea corectă de a ne apropia de problema puterii? Cum pot obține puterea despre care Pavel ne spune că îi era turnată în el şi care l-a făcut să fie tare şi să

îndure toate lucrurile? Pot să folosesc o analogie? O fac cu ezitare şi îngrijorare pentru că nici o analogie nu e perfectă în această problemă, şi totuşi utilizarea uneia ne poate ajuta să ajungem la adevăr. Problema esenţială aici e problema abordării, sau dacă preferaţi un termen militar, cea a strategiei. Strategia "abordării indirecte" e foarte importantă aici. Ştiţi că în strategia militară nu întotdeauna mergi direct la ţintă. Câteodată se pare că o iei în direcţia opusă dar revii. Aceasta e strategia abordării indirecte şi e strategia de care avem nevoie aici.

Daţi-mi voie să folosesc o ilustraţie. Tema puterii în viaţa de credinţă se aseamănă cu cea a sănătăţii fizice. Există mulţi oameni care îşi petrec majoritatea timpului în căutarea sănătăţii. Îşi risipesc timpul şi banii umblând de la o staţiune balneară la alta, de la un tratament la altul, de la un doctor la altul. Caută sănătatea. De câte ori îi întâlneşti vorbesc numai de sănătatea lor. Lucrul cel mai important în vieţile lor e problema sănătăţii şi totuşi se pare că niciodată nu se simt bine. Care e cauza? Câteodată e faptul că au uitat principiile de bază şi explicaţia pentru starea în care se află este că mănâncă prea mult, sau fac prea puţină mişcare. Au un mod de viaţă nefiresc, şi pentru că mănâncă exagerat se produc anumiţi acizi ce provoacă stările care au nevoie de tratament. Trebuie să li se spună să mănânce mai puţin sau să facă mai multă mişcare, sau ceea ce e necesar. Problemele lor nu ar fi apărut niciodată dacă nu ar fi uitat principiile de bază, regulile fundamentale ale vieţii. Ca urmare, ei se află într-o situaţie nefirească şi într-o stare ce are nevoie de tratament. Sugerez că e analog cu întreaga temă a puterii în viaţa cuiva ca şi creştin. Sănătatea e rezultatul unui mod corect de viaţă. Ea nu poate fi obţinută în mod direct şi imediat. Chiar aş spune că un om nu ar trebui să se gândească la sănătatea lui în aceşti termeni. Sănătatea e rezultatul unei trăiri corecte, şi spun acelaşi lucru cu privire la chestiunea puterii în vieţile noastre de credinţă.

Permiteţi-mi să folosesc o altă ilustraţie. De exemplu, problema propovăduirii. Nici un subiect nu e mai des discutat decât puterea în predicare. "O, dacă aş avea putere în propovăduire", spune predicatorul şi se pune în genunchi rugându-se pentru putere. Cred că e destul de greşit. E ca şi cum ar fi singurul lucru pe care-l face un predicator. Modalitatea de a avea putere e să îţi pregăteşti mesajul cu atenţie. Studiază Cuvântul lui Dumnezeu, reflectă asupra lui, analizează-l, pune-l în ordine, dă-ţi toată silinţa. Cel mai probabil acesta e mesajul pe care Dumnezeu îl va binecuvânta – abordarea indirectă decât cea directă. E

similar şi cu privire la tema puterii şi capacităţii de a trăi o viaţă de credinţă. În plus la rugăciunile noastre pentru putere şi capacitate, trebuie să urmăm anumite reguli şi legi primare.

Prin urmare pot rezuma învăţătura în felul următor. Secretul puterii stă în descoperirea şi învăţarea din Noul Testament a ceea ce e posibil pentru noi în Hristos. Ceea ce trebuie să fac e să merg la Hristos. Trebuie să îmi petrec timpul cu El, să meditez la El, să Îl cunosc. Aceasta a fost ambiţia lui Pavel – "să pot să Îl cunosc". Trebuie să menţin contactul şi părtăşia cu Hristos şi să mă concentrez asupra cunoaşterii Sale.

Ce altceva? Trebuie să fac exact ceea ce El îmi spune. Trebuie să evit lucrurile care m-ar stânjeni. Ca să folosesc ilustraţia mea, nu trebuie să mănânc prea mult, nu trebui să intru într-o atmosferă nefastă pentru mine, nu trebuie să mă expun la temperaturi scăzute dacă vreau să mă simt bine. În acelaşi mod, dacă nu urmăm legile spirituale, ne putem ruga la nesfârşit pentru putere, dar niciodată nu o vom obţine. Nu există scurtături în viaţa de credinţă. Dacă în mijlocul persecuţiei vrem să ne simţim aşa cum s-a simţit şi Pavel, trebuie să trăim ca el. Trebuie să fac ceea ce El îmi spune să fac sau să nu fac. Trebuie să citesc Biblia, să pun în practică, să practic viaţa de credinţă, să o trăiesc în plinătatea ei. Cu alte cuvinte, trebuie să pun în aplicare ceea ce Pavel mă învaţă în versetele 8 şi 9. După cum înţeleg eu, aceasta e doctrina Noului Testament de a rămâne în Hristos. Cuvântul "a rămâne" îi face pe oameni să devină sentimentali. Se gândesc ca fiind ceva pasiv, ceva care se agaţă, dar a rămâne în Hristos e să faci ceea ce El îţi spune, să te rogi fără încetare. "A rămâne" e un lucru extrem de activ.

"Dacă veţi face toate aceste lucruri", spune apostolul, "El va turna puterea Sa în voi". Ce idee minunată! E un fel de transfuzie de sânge, spirituală – e ceea ce Pavel ne învaţă aici. Ne aflăm în faţa unui pacient care a pierdut mult sânge din diferite motive. Îşi pierde cunoştinţa şi are nevoie de oxigen. E inutil să-i dăm medicamente pentru că nu are suficient sânge ca să le absoarbă şi să le folosească. Pacientul e anemic. Singurul lucru posibil e să i se facă o transfuzie de sânge, "să toarne" sânge în el. E ceea ce a făcut Domnul Isus lui Pavel. "Mă simt slăbit", spune Pavel, "nu mai am energie, şi câteodată simt că nu mai am sânge dătător de viaţă. Dar, datorită acestei relaţii, El îl toarnă în mine. Îmi cunoaşte fiecare stare, ştie exact de ce am nevoie. O, cât de mult îmi dă! El spune, "harul Meu îţi este de ajuns", aşa că pot spune, "când sunt slab,

sunt tare". Câteodată sunt conştient de o putere măreaţă; altă dată mă aştept la nimic, şi El îmi dă totul."

Acesta e romantismul vieţii de credinţă. Cel mai mult îl experimentezi de la amvon. Există romantism în predicare. Adesea spun că cel mai romantic loc de pe pământ e amvonul. Urc treptele spre amvon duminică după duminică; niciodată nu ştiu ceea ce se va întâmpla. Mărturisesc că uneori din anumite motive mă aştept la nici un rezultat; dar brusc puterea este dată. Alteori cred că am mare putere datorită pregătirii; dar vai, nu găsesc nici o putere în ea. Mulţumesc Domnului că e aşa. Îmi dau toată silinţa, dar El controlează proviziile şi puterea, El o toarnă. El e doctorul ceresc şi cunoaşte fiecare modificare a stării mele. El îmi vede înfăţişarea, îmi simte pulsul. Îmi cunoaşte modul nepotrivit de a predica, ştie totul. "Aceasta e", spune Pavel, "prin urmare pot totul prin Cel ce constant toarnă putere în mine".

Recomandarea e următoarea. Nu agoniza în rugăciune implorându-L să îţi dea putere. Fă ceea ce El ţi-a spus să faci. Trăieşte viaţa de credinţă. Roagă-te şi meditează asupra Lui. Petrece timp cu El şi roagă-L să ţi se arate. Şi dacă faci asta, lasă restul în seama Lui. El îţi va da putere – "şi puterea ta să ţină cât zilele tale" (Deuteronom 33:25). El ne cunoaşte mai bine decât o facem noi, şi El ne va da cât avem nevoie. Fă acest lucru şi vei putea rosti împreună cu apostolul: "Pot (sunt făcut puternic) totul prin Cel ce constant toarnă putere în mine.

Au mai apărut la Editura Perla Suferinţei:

- ✓ **TREZIREA – *Martyn Lloyd-Jones*, 362 pagini**
- ✓ **DE CE ÎNTÂRZIE TREZIREA? – *Leonard Ravenhill*, 126 pagini**
- ✓ **NU-ŢI IROSI VIAŢA – *John Piper*, 172 pagini**
- ✓ **BUCURIE NEGRĂITĂ – *Martyn Lloyd-Jones*, 376 pagini**
- ✓ **CRUCEA – *Martyn Lloyd-Jones*, 164 pagini**
- ✓ **CRISTOSUL DIN APOCALIPSA – *Lowell Brueckner*, 88 pagini**

Cărţi în curs de apariţie la Editura Perla Suferinţei:

- ✓ **CE AU ÎNFĂPTUIT MÂINILE NOASTRE – *Lowell Brueckner***

De asemenea vă aducem la cunoştinţă că, prin ajutorul Domnului şi în colaborare cu şcoala biblică A.M.C. Golgota din Tălmaciu, vom publica seria de comentarii scrisă de John MacArthur, asupra Noului Testament. Primul comentariu va fi pe 2 Timotei şi nădăjduim să apară în Octombrie 2006.

Pentru detalii suplimentare ne puteţi contacta la:
Telefon/fax: 0230 510081
Mobil: 0723868857
E-mail: office@perlasuferintei.ro

Aşteptăm scrisorile dumneavoastră, sugestii sau comenzi, pe adresa:
Editura Perla Suferinţei
Str.Viitorului, nr.121
Sf. Ilie, Com. Şcheia
Suceava, Cod 727528

Ne puteţi găsi şi pe Internet:
www.perlasuferintei.ro

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 – Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

5811/06

8

„Pentru ce te mîhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu?
Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda;
El este mântuirea mea și Dumnezeul meu."

Psalmii 42: 5

Crezînd că cea mai mare nevoie actuală este o Biserică revitalizată și energică, pentru mine subiectul tratat în carte e de maximă importanță. Pe scurt, creștinii nefericiți sunt o recomandare slabă a credinței, și nu e nici o îndoială că bucuria debordantă a primilor creștini a fost unul dintre cei mai puternici factori în răspândirea Creștinismului.

Dr. Martyn Lloyd Jones

Cred că această carte este una dintre cele mai remarcabile cărți scrise vreodată. Dacă cineva caută o carte revoluționară și totuși echilibrată, a și găsit-o!

George Verwer

581103

ISBN 10 973-87674-6-6
ISBN 13 978-973-87674-6-1

Editura Perla Suferinței
„Cuvinte la vremea potrivită"
www.perlasuferintei.ro

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY